

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: DEN CHRISTNE KIRKE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "DEN CHRISTNE KIRKE", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke*. - 1944, 1944-1964, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid57825.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

DEN CHRISTNE KIRKE

No. 1 .

Jeg er saa underfuld en Magt,
Hvor ret jeg kom tillive,
At Pennen, selv med Aand i Pagt,
Ei klart del kan beskrive.

Usynlig er jeg frem for alt,
Og dog saa nem at kiende,
Som om i himmelhøi Gestalt
Jeg saaes til Verdens Ende.

Vel fremmed paa hver Plet af Jord
Man fundet har min Stemme,
Dog overalt hvor *Sandhed* boer,
Jeg har i Grunden hjemme.

Som den Eenbaarne, jeg af Muld
Kun Tidsel har og Nælde,
Og trindt om Land til Korsets Bul
Mit Hoved jeg maa hælde;

Men overalt, hvor gode Ord
Kan gode Steder finde,
Jeg skaber Mark i Syd og Nord,
Hvor Mælk og Honning rinde;

Og naar jeg misted hvad af Jord
Jeg *syndes* kun at have,
Da blev min Magt og Ære stor
Ved mine Venners Grave!

Jeg Verden altid var forhadt,
Og bar kun Torne-Krone,
Men aldrig stod jeg dog forladt,
Og aldrig faldt min Throne.

34

Med Sølv og Guld min Kæmpe-Trop
Jeg frister ei og fæster,
Men siger blot: Guds Fred! stat op
Og sid blandt Kongens Giæster!

Dermed i attehundred Aar
Befolked jeg mit Rige,
Skiøndt altid i min Borge-Gaard
Et Kors var Ærens Stige.

Min Gaade er et *Guddoms-Ord* ,
Som skaber hvad det nævner,
Som fylder Dale trindt paa Jord
Og Klipperne udjævner!

Med *Det* indvier jeg min *Daab* ,
Velsigner jeg mit *Bæger* ,

Saa hist udspringer Livets Haab
Og her det vederkvæger!

Med *Det* jeg skaber gode Kaar
For mine Kæmper lave,
Saa de kan lee ad Bane-Saar
Og springe over Grave!

Med *Det* jeg skaber Viin af Vand
Og Paradis af Ørke!
Med *Det* jeg skaber Lys om Land,
Mens Verden raaber: Mørke!

Mit Rige kaldes *Christenhed* ,
Og Herren kiender *Sine*,
Skiøndt ingen Mand paa Jorden veed
Hvormange ret er mine;

Kun det er klart, *De* er det *ei* ,
Som selv sig det fralægge,
35 Om end de sige: *Ja og Nei*
Og halte mellem Begge!

Da Lys i *Troens* dybe Sag
Sig klarer ikkun silde,
For *Over-Tro* til Domme-Dag
Jeg maa vel høre ilde;

Men dog saavist, som *Sandhed* kun
Med Ord kan Alt beseire,
Er *Sandhed* Ordet i min Mund
Og Gud i mine Leire!

Jeg trodsed Dumhed, trodsed Kløgt
Og Verdens Aand i Vælde,
Og Kiødets Lyst og Dødens Frygt,
Jeg trodser Aar og Ælde!

Jeg laae i Dvale mangan Gang,
Men blev ei Orme-Føde,
Og aldrig bølged nogen Vang,
Hvis ikke Sæden døde.

Lad hvisle kun i Orme-Gaard,
At nu jeg er lagt øde,
Jeg kroner ligefuldt mit Aar
Med Frugtbarhed og Grøde.

Ja, op jeg staaer, som Ax i Vang,
Som Mai i Bøge-Skove,
Ja prægtig, under Fugle-Sang,
Som Gylden-Soel af Vove!

At *Lyset* er mit Klædebon,
At Korset er min Ære,
Og at mit *Ord* er *Liv* og *Aand* ,
Det skal nu Verden lære!

Det kiendes skal, naar som en Soel
Jeg straalere brat i Størke,
Adspredende fra Pol til Pol
Alt Hedenskabets Mørke;

Opvækkende de tørre Been
Til Liv af *Jakobs* Grave,
Fremlokkende af Stok og Steen

En deilig Blomster-Have;

Udstraalende min Herres Glands
Som aabenbar kun døde,
For at med Livets Rosen-Krands
Jord-Klimpen *Ham* kan møde!

Ja, naar *Han* kommer i det Blaa,
Da er mit Værk tilende:
Hvad *Troende* i Speilet saae,
Skal *Salige* erkiende!

Om *Han* end tøver, troe *Ham* dog!
Han Ingen har bedraget,
Som, trods al Prat om Billed-Sprog
Paa Ordet *Ham* har taget!

Ja, komme skal *Han* som et Lyn,
For Alt at aabenbare,
Af Guddoms-Glands for Sagn da Syn
Skal faae min Helgen-Skare!

Ja, Christenhed! syng du kun frit:
For Vid jeg vælger Lykken,
Thi som *Hans Ord* er over mit,
Han selv er over Skyggen!

37

No. 2 .

Der ligger en Stad i det Tyrkiske Land,
Som Christne bør ei at forglemme,
Derfra gik vor Tro over bølgende Strand,
Og der har vort Døbe-Navn hjemme,
Den Stad ligger deilig og svinger sig op
Ad Bjerget, fra Floden til Borgen paa Top,
Afbilder hvad Christne skal gjøre.

Ja, saa er den bygget, den hellige Stad,
Som Gud kalder Byen paa Bjerget,
Som Floden gjør frugtbar og vandrigh og glad,
Som Aanden med Almagt har værget!
Som Taarnet paa Tind ligger Huset paa Hald,
Der synes at hælde og true med Fald,
Men trodser dog Helvedes Porte!

Den hellige Stad, med sin Løve i Skjold,
Og Vægtene som ikke slumme,
Ei vindes med List og ei tages med Vold
Af Fienderne mange og grumme,
Den tæller nu godt attehundrede Aar
Og lovsynger *Ham*, der i Dag som i Gaar
Kan Døden og Djævelen tvinge!

Vor Hjelm er vort *Haab* og vort Skjold er vor *Tro* ,
Guds Ord baade Sværdet og Luren,
Vor *Bøn* i den Eenbaarnes Navn er vor Bro,

Taalmodighed kalde vi Muren,
Vor *Daab* er vor Flod, ja vor Nil-Strøm saa fiin,
Paa *Bordet* vi fattes ei Brød eller Viin,
Saa trodse vi Hungerens Plage!

Lad Vittighed spille og glimre paa Skjold!
Det slukker dog gloende Pile!
Lad Grumheden rase mod Lavgiærde-Vold!
38 Den lader sig ei overile!
Lad Hjelmen nedsænkes til Stor-Havets Bund!
Ja, lad den nedmanes til Helvedes Grund!
Den himler dog ikke desmindre!

O, hvem kan vel døve det lynende Sværd,
Der klinger, som Skyerne brage!
Og hvem kan vel slaae den usynlige Hær
Der kæmper for Kirkens de Svage!
Ja, hvem er Hans Lige i Styrke og Mod,
Som throner i Himlen, til under Hans Fod
Af Fienderne lægges den Sidste!

Besmitte kan Tyrker den deilige Stad,
Hvor Christendom havde sin Vugge,
Men aldrig for Grumhed, for Haan eller Had
Dog »Byen paa Bjerget« skal bukke,
Vor *Tro* og vort *Haab*, med *Guds* levende *Ord*,
Trods Helvedes Porte skal throne paa Jord
Til Himmerigs Porte oplades!

No. 3. *)

Guds Kirke er vor Klippe-Borg,
Den staaer paa Zions Bjerge!
Kast kun, min Sjæl, paa Gud al Sorg!
Han er vor Kirke-Væрге!
Som fordum, saa og nu
Han kommer grant ihu,
Den trænger til Hans Vagt,
Omringet og belagt
Af Mørkets Helved-Skare!

Vor egen Kraft og Helte-Mod
De er ei værd at nævne,

Men derfor os en Kæmpe god
Han gav med Guddoms-Evne;
Med Verden ei forgaaer
Hans Priis, Hans Jubel-Aar,
Det i al Evighed
Skal tone: *Jesus* streed
Og Seier har Han vundet!

Ja, mylred Djævlend paa Jord
Og stormed Kirkens Volde,
Vi stole dog paa Herrens Ord,
Han Marken skal beholde!

Lad fnyse Verdens Aand!
Al Magt er i Guds Haand!
Lad rase Mørkets Drot
Med Løgn og Mord og Spot!
Et Guds Ord kan ham binde!

Han Ordet nok skal lade gaae,
Og Utak dertil have,
Det skal til Verdens Ende staae
Paa sine Fienders Grave!
Med List, med Vold og Mord
Vort Gods og Liv paa Jord
Os Verden røve kan,
I Christnes Fædreland
Vi Kronen dog beholde.

Guds Ord, det er vort Arve-Gods,
Det skal vor Afkoms være;
Gud giv os i vor Grav den Roes,
Vi holdt det høit i Ære!
Det er vor Hjelp i Nød,
Vor Trøst i Liv og Død;
O, Gud! ihvor det gaaer,
40 Lad dog, mens Verden staaer,
Det i vor Æt nedarves!

No. 4 .

Som den gyldne Soel udbryder
Giennem den kulsorte Sky,
Og sin Straale-Glands udskyder,
Saa alt Mulm og Mørke flye,
Saa igiennem Løgn og Tant,
Da Guds Herre-Dag oprandt,
Ordet brød med Lys og Ære,
Herrens Navn velsignet være!

Lover Gud, I Christne fromme,
Giæster ved Hans Naade-Bord!
Lad i Sang os ihukomme
Herrens Gierninger paa Jord!
Alter-Bordets klare Guld
Var som sjunket under Muld,
Men, trods Keiser, Band og Pave,
Herren lod sit Guld opgrave!

Herrens Bog var lagt paa Hylden,
Æventyr i Kirken lød,
For en Krone, for en Gylden
Himmerig tilfals De bød,
Sandheds Lys og Korsets Ord
Var som sunket ned i Jord,
At de skulde ei fordømme
Pave-Løgn og Munke-Drømme.

Stærke dog er Herrens Domme,
Liv og Aand er Herrens Ord,
Lover Gud, I Christne fromme!

Lover Gud, I Engle-Chor!
41 Lyset kom og Mørket svandt,
Paven tabde, Ordet vandt,
Læs af Løgn, som Bjerg at skue,
Vælted *Biblens* Myre-Tue!

Herrens Raad ei Støv udgrunder,
Verden aldrig dem forstaaer,
I Guds Haand gjør Smaating Under,
Tigger-Munk gjør Jubel-Aar;
Morten Luther med Guds Ord
Tændte Lys igien paa Jord,
Saa hans Navn skal gaae med Solen,
Straale under Naade-Stolen!

Lover Gud, I Folk, og sjunger:
Guds Apostler trindt paa Jord
Nu igien med *vore Tunger*
Tale klart Guds rene Ord!
Hjerte-Sproget nu paany
Lyde skal i høien Sky,
Tunger gløde, Hjerter brænde,
Ved Guds Ord til Verdens Ende!

Tak, vor Fader i det Høie!
Tak i *Jesu Christi* Navn!
Naade for dit Guddoms-Øie
Fandt vor ringe Føde-Stavn,
Ordet over Bølgen blaa
Bød i Aandens Kraft Du gaae,
Lod til Salighed det virke
Jærtegn i vor lave Kirke!

Aldrig, Gud, du det forandre!
Lad i fromme Fædres Fjed,
I dit Ansigts Lys os vandre,
Lyses hjem til dig i Fred!
42 Dagen hælder, hos os bliv,
Du som er vort Lys og Liv!
Mæt du os med Sjæle-Føde!
Gjør en liflig Aften-Røde!

No. 5. *)

Velmødt, I Christne fromme!
Lad høres nu vort Kvad!
Vor Lov-Sang lad opkomme
Til Gud fra allen Stad,
Fordi Hans Ord mon klinge
Saa vidt nu over Land,
Og alle Klokker ringe
For Christ, vor Frelsermand!

Gud haver af sin Naade
Opvakt en Christen Mand,
Som lader Guds Ord raade,
Dermed beviser han,
At vi som kaldes Chrisne,

For vore Præsters Skyld,
Var kun som Blomster visne,
Har længe faret vild.

Det ringer for vort Øre,
At Kløgt og Mande-Vid
Har Fienden vidst at føre
Imod Guds Ord altid,
Med falske Tegn og Drømme
Han os bedaaet saa,
At Guds Ord gik ad Glemme,
Det kan vi nu forstaae.

*
- 43

Han har og ladet skrive
Mod Guds Ord Lærdom ny,
Dermed os at forgive,
Saa Ordets Lys vi skye,
Og slaae vor Lid til Andet
End Christi Kors og Død,
Og glemme Fædre-Landet,
Hvor Hvilen hun er sød.

Derpaa Man dem skal kiende,
Som ei vil ære Gud,
Hvortidt de sig omvende
Det gaaer paa Selv-Roes ud,
Dem selv de vil og raade
Og staae paa Retten fast,
Saa Ordet om Guds Naade
Er dem fuldbeesk og hvast.

Thi lade vi dem fare,
Som troe paa egen Kraft,
For Mestre vel os vare
Som dem, vi nu har havt;
Trods Paven og hans Præster
Vi sjunge dristelig:
Kun Christus er vor Mester,
Han giver Himmerig!

Med Christus Seier vindes
Nu og i allen Stund,
I ham al Sandhed findes,
Al Naade og Miskund,
Ret Vei til Himmerige
Er Ingen uden han,
Tør Nogen det modsige,
Dem sætter Gud i Band!

44

Det er og *Skriftens* Lære,
Som efter Guds Behag,
Til Jesu Christi Ære,
Kom atter for en Dag;
Naar med vor Herres Øie
Vi grandske ud dens Grund,
Den lærer os fuldnoie
Guds Raad i allen Stund.

Vi havde os forsovet,
Og drømde kun om Tant,
Men Herren være lovet!
Den rette Vei vi fandt.
Gid, uden Gift og Galde,

Vi nu kun Alle maae
Vor Frelser fast paakalde,
Og Saligheden naae!

No. 6. *)

Den hellige Kirkes skønne Navn
Mangfoldige Folk vil bære,
Uagtet der ganger Syn for Savn,
Slet ikke de vil det være:
Papisten og selv den grumme Tyrk,
Samt Jøder og Græker med Lærdom mørk,
Guds Eiendoms-Folk sig kalde!

Den hellige Kirke kaldes ret
Almindelig, tag det vare!
Saa alleslags Folk og Tanke-Sæt
Befinde sig i den Skare:
Til Hyrden sig flokke Hjordens Faar

*
- 45

Fra Hjørnerne alle, mens Verden staaer,
Trods, Nogen det kan forhindre!

Den hellige Kirke dog er een,
Den samme i allen Stunde,
I Zion er lagt en Hjørne-Steen,
Den kaster sig ingenlunde,
Saa een er vor Herre, Tro og Daab,
Og eet er tillige vort store Haab,
I Himmerig det opfyldes.

Den hellige Kirkes første Tegn
Det levende Ord mon være,
Der falder paa Jord som Dugg og Regn,
Til *Frelserens* Priis og Ære;
Thi der er i Kraft Guds Høire-Haand,
Det Ord, hvori Jesus er Liv og Aand,
Det vender ei tomt tilbage!

Hvor Frelseren lever, giv kun Agt,
Du sikkerlig skal befinde,
Der er uforvansket *Daabens Pagt*
Og *Kalken* til *Jesu* Minde,
Men slutte vi tør fuldvist og trygt,
At hvor Man nedbryder hvad Gud har bygt,
Man dømmes sig selv tildøde.

Et gudeligt Liv i Jesu Tro
Kan Verden ei velbehage,
Saa Kirken hun faaer ei Fred og Ro
I alle sit Levnets Dage,
Og Korset er Kirkens Kiende-Tegn
Paa Jorderig under hver Himmel-Egn,
Som Herren det forudsagde.

Thi takke vi dig, O Jesu Christ!

Til din og Gud Faders Ære,
46 Den hellige Kirke kan forvist
Bevises blandt os at være;
Ved *Luther* Du tændte Lys paany,
O, lad, til Du kommer med Glands i Sky,
Det skinne hvor nu vi sjunge!

No. 7 .

Her er Guds Huus og Himlens Dør,
Og ellers ingensteder,
I Øst og Vest, i Syd og Nør,
Det er min Arilds-Hæder;
Thi Herren vidner: her er Jeg,
Guds Huses Dør, den rette Vei
Til Himlens Høie-Lofte!

Den Dør oplades i min Daab,
Og hvem derad indganger,
Dem møder Herlighedens Haab,
Og Paradisets Sanger,
Men Dørren er slet ingen Port,
Den efter Barne-Maal er gjort,
Saa smal, saa lav og lille!

Thi smiler englesødt, I Smaa!
Hvor Sandhed selv mon sige,
At kun paa Barne-Fod indgaae
Man kan i Himmerige!
I Store! vorder smaa paany,
Saa op til Herren over Sky
I voxe kan med Ære!

Ja, lær det dog, o Menighed!
Dig dybt for Ham at bøie,
Som trykker kun det Tomme ned,
For rigtig at ophøie,
47 Sig kalder selv en Konge-Ørn,
Som bær paa Vinger sine Børn
Op til sit høie Sæde!

Ei skal I bævende, som før,
I Pagtens gamle Dage,
See til Guds Hius og Himlens Dør,
Mismodige forsage;
Thi de Gienfødte er Guds Æt,
Og Han, der gav dem Børne-Ret,
Er mægtig i de Svage!

Nu i Hans Huus ei truer Død,
Men evigt Liv tilbydes,
Nu skal Hans Alters Skue-Brød
Af hele Folket nydes,
Og knæle I ved Kongens Bord,
Med Barne-Tro paa Sandheds Ord,
Da vorde I Hans Lige!

Udstammer da ved Himlens Dør

Vor Herres Priis, I Spæde!
Udtryk, Guds Folk, som aldrig før,
Nu klart Hans Huses Glæde!
Thi aldrig før saa klart det blev,
At skrevet har et Himmel-Brev
Guds Finger i dit Hjerte!

Guds Rige lignes ved et Frø,
Det Mindste Man kan finde,
Nedlagt i Muld ei til at døe,
Men Død at overvinde,
Opvoxende saa til et Træ,
Som alle Fugle skiænker Læ
Og Lyst til sødt at sjunge!

48

O Christenhed! kom det ihu!
Troe Herren til det Bedste!
Og beed, at Han sit Løfte nu
Ved Aanden vil stadfæste;
Saa det maa høres paa vort Chor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Vuggerne har sjunget!

No. 8 .

I *Vittenberg* , i Sachsen-Land
Der er en Grav tilskue,
Der hviler sig en from Guds-Mand
Alt under Kirke-Bue;
Hvad her han hedd, det veed Enhver,
Som har sin Gud og Bibel kiær,
Men hvad han hedder nu hos Gud,
Skal Engle for os sjunge ud,
Naar vi med ham forsamles.

Han lukked op den Herrens Bog,
Som var saa fast forseiglet,
Han saae, paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Speilet,
Med Mund og Pen paa Moders-Maal
Han trodsed Band og Staal og Baal,
Men hvad der trodsed Herrens Ord,
Det sank i Aske, sank i Jord,
For Herrens Torden-Kiler!

Trods List og Vold, trods Band og Baal,
Gik Ordet vidt om Lande,
Med Liv paa Folkets Tunge-Maal
Alt op til Nørre-Strande:
Det lød ved *Donaus* Kilde-Væld,
Det høit gienlød fra *Dovre-Fjeld* ,
49 Ved *Bloksbjerg* og ved *Hekla* klang
Det liflig sødt i Kirke-Sang,
Da var det Lyst at leve!

Der han gik hjem, den fromme Mand,

Til Fader i det Høie,
Da sørged Christne vidt om Land,
Saa vaadt var mangt et Øie,
Han fulgdes til sit Hvile-Sted
Af lærde Mænd og Læge med,
Ja, mangen Ridder, giæv og bold,
Med Taarer salved da sit Skjold,
Dog Herrens Ord dem trøsted!

Naar Herren saaer sin gode Sæd,
Sig Fienden ei forsømmer,
Han Klinte strøer paa samme Sted,
Mens Folket rolig drømmer:
Mens Folket sov, de lærde Mænd
Om Bogen streed med Mund og Pen,
Da gik det, som det maatte gaae,
At Klinten voxde høit paa Straa,
Og Kornet krøb i Jorden.

Trehundred Aar hinanden jog,
Og daglig blev det værre,
Saa Fiendens Tal hvert Aar tiltog,
Og Vennerne blev færre!
Den *Bibel* Synden tugter haardt,
Den piner os, o, tag den bort!
Saa hvisked det i mangen Vraa,
Og deres Børn, som hvisked saa,
De raabde høit det Samme.

Der gik saa stadseligt et Tog,
Af Høie og af Lave,
De agtede vor Herres Bog
50 Hos *Luther* at begrave,
De To, saa raabde vilde Flok,
Til Fædrene var gode nok,
Men vi har Kraft og Dyd og Kløgt,
Kom ei til os med Herrens Frygt!
Vi voxet er fra Riset!

Der gik fuldmange lærde Mænd
I Spidsen af den Skare,
De spotted kiækt med Mund og Pen
Guds Ord det dyrebare,
Det var fuldnykelig en Gang,
Forlorne Skjalde glade sang,
Og Klerkene paa Skrømt kun lod,
Som om de stod den Flok imod,
De flygted eller fulgde!

Lutherus! paa det høie Nord
Prophetisk du har peget!
Der, sagde du, skal boe Guds Ord,
Naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaae,
Da gid det sees, du kunde spaae!
Bli'r Ordet huusvildt trindt om Land,
Gid aldrig dog af Bøg og Gran
Det fattes her en Hytte!

No. 9 . *)

Ved Babylons Floder
Vi sørgende sad,
Og græd for vor Moder,
Den hellige Stad,
Lod Harperne hænge,

*
- 51

Med springende Strænge,
I Pilenes Top.

Da maned' for Sange
Os Kæmper med Flid,
Som tog os tilfange,
Og førde os hid,
Med Gammen og Glæde,
De bad os at kvæde
Jerusalems Sang.

Ak, hvad skal vi sjunge?
Kan, *Zion*, din Sang
Faae Tone paa Tunge
I Babylons Vang!
Udlændigheds Dage
Til Suk og til Klage
Kun røre vort Sind.

O, kunde jeg glemme,
Jerusalem, dig,
Min Høire sig glemme,
Henvise paa mig!
Og mens jeg dig mindes,
O *Zion*, der findes
Kun Sorg i min Sang.

Ja, hvad skal jeg kvæde
Og komme ihu?
Min høieste Glæde,
O *Zion*, er du,
Vil Andet jeg sjunge,
Da voxer min Tunge
Til Ganen mig fast.

O, husk dog, vor Herre,
Forstyrrelsens Dag!

52

Da Ondt gjordes værre
Til Edoms Behag.
Udsletter, udjevner,
Saa lød det, og levner
Ei Steen over Støv!

Ja, Babylons Daatter,
Med bangeste Kaar!
Den Tanke mig gotter,
Din Time dog slaaer,
Du undgaaer det ikke
Den Skaal at uddrikke,
Du skiænkde for os!

Med Helvedes Glæde,
Det husker du nok,
Du slog vore Spæde
Mod Steen og mod Stok;
Fra Israels Dommer
Giengiældelsen kommer,

Til Lykke med den!

No. 10 . *)

Hvor er dog din Naade!
Retfærdige Gud!
Med Vreden hold Maade!
Sluk Tanden ei ud!
Lad Ulven ei øde
Den Hjord, Du gav Føde,
De Lam, Du gav Mælk!

En livegen Stamme
Forhvervede Du,
Beständig den samme,

*
- 53

O, kom det ihu!
Gienløs, som Du pleier,
Du store Selv-Eier,
Din Odel nu brat!
Løft Haanden, du Stærke,
Og knyt den paany!
Du maa jo dog mærke,
Hvor Fienden blev kry,
Du hørde hans Pralen
I Høielofts-Salen,
Du saae hans Udaad.

Ja, see, hvor sit Stempel
Den Onde har sat
Paa Kiærligheds Tempel,
Af Kraften forladt;
Hvor Øxen forvoven
Har gjort, som i Skoven,
I Kirken Beskeed!

De hugged med Larmen
Dit Vaaben-Huus ned,
Og *Dørren* fra Karmen
Som Djævlde de sleed,
Med Øxe og Hammer
De svovelblaa Flammer
Da legde omkap.

Saa opgik i Luer
Dit hellige Huus!
De dristige Buer
Sank alle i Gruus!
Skal Verden nu glemme,
Hvor Navnet har hjemme,
De hvælvedes i?

54

Og De, som til Aske
Forvandlede din Pragt,

O, hør, hvor de braske,
Med Døden i Pagt!
Saa mæle de Mider:
Hans *store Høitider*
Afskaffede vi!

Forgiæves i Veer
Vi vented paa Tegn,
Der er ingen Seer
I *Morias* Egn,
Men fiendtlige Skjalde
Vor Tempel-Brand kalde
Oplysningens Gry!

O Herre! hvorlænge
Skal Krage og Ravn
Forhaane og vrænge,
Bespotte dit Navn!
Lad Retten faae Gænger!
Sid dog ikke længer
Med Hænder i Skiød!

Du Gamle af Dage!
Vor Gud og vor Drot!
Som pleier at mage
For Dine det godt;
O gjør, som Du pleier,
Saa vidt overveier,
Din Frelse vor Nød!

Du kan overvinde
Det vildende Hav,
Lod Sø-Dragen finde
I Dybet sin Grav,
55 Men baned paa Bunden
I Livsfare-Stunden,
En Vei for dit Folk!

Du Nat kalder Terne,
Og Dag er din Træl,
Dig hylder hver Stjerne
I Daging og Kveld,
Af Soel skinner Maane,
Men Solen maa laane
Hver Straale af Dig!

Ja, Foraarets Ynde,
Og Sommerens Pragt,
Din Almagt forkynde,
Med Godhed i Pagt,
Du Rigerne stifter,
Du Jorden udskifter,
Blandt Menneskens Børn!

Lad derfor ei haane
Dit hellige Navn!
Lad Fienderne daane,
Til Frændernes Gavn!
Lad Hjerterne fromme
Ei knuses, ei komme
I *Dyrenes* Vold!

O, Du, som har Magten
Og evig er stor,
Glem dog ikke *Pagten* ,
Du gjorde med Jord!
Du seer, hvor det mulmer,

Lad Gnisten, som ulmer
I Asken ei døe!

56

O, reis Dig i Vælde
Og rust Dig paa Stand,
Til dem at giengjælde,
Som hærged dit Land!
O, glem dog ei Spotten
Med Folket og *Drotten* :
Vor daglige Drik!

Som Torden høirøstet
Er Fiendernes Hær,
Modfalden, utrøstet,
Dit Folk tier kvær,
Vend Sorgen til Glæde,
Og lær dem at kvæde
Et Halleluja!

No. 11 .

O, havde jeg Vinger, og var jeg en Fugl,
Da flyve jeg vilde og bygge i Skjul,
Hvor Lyng gav Ly,
Ja, bygge min Rede
Paa vildende Hede,
Langt borte fra Bulder og Gny.

For længe jeg bygged', hvor Taarnene staae,
Og Murene Kreds om Paladserne slaee,
I stor Uro,
Hvor Fienderne fnyse,
Hvor Hjerterne fryse,
Hvor pralende Blomster kun groe.

O, vee mig, for Venskab og Troskab, jeg fandt!
Med Taarer for Perler mit Time-Glas randt,
Til Haar blev graat;
57 Mig svege de Svorne,
Mig svege de Baarne,
Og Vennerne bøde mig Spot.

Du Kongernes Konge, som boer over Sky!
Gjør nu efter Næde ei længer du Ny
Med Skaber-Magt!
Er Tant det med Trøsten,
Med Glæden om Høsten,
Hvor Sæden med Graad er nedlagt?

Saa sukker i Støvet den fremmede Giæst,
Som haver paa Jorden for glædelig Fest
Kun Faste-Dag,
Har bygt over Bjerge
For Kæmpere og Dvæрге,
Har selv over Hoved ei Tag.

Fra Himmelen høit kom den Engel herved,
Paa Tungen ham ligger den evige Fred,
I Livets Ord,
Men Faa den kun fatte,
Og Færre den skatte,
Thi *Død* er nu Trøsten paa Jord!

Ja, hører det, Himle, og væmmes derved!
Den Høiestes Afkom nu søger sin Fred
I Tomheds Skiød:
Dem laaner kun Størke
Det yderste Mørke,
Dem trøster den *evige Død!*

Dog, Engel med Ordet om Saligheds *Ja!*
O, gjør dig ei Vinger at flyve herfra!
Nei, løft din Røst!
58 End Gnisterne ulme,
End Hjerterne svulme,
End savnes den evige Trøst.

Lad straale, lad sjunge det himmelske Sværd!
Lad mægtig det lyne mod Døden især,
Som *Livets Ord!*
Med Lov-Sang i Munden
Sig maier da Lunden,
Og Klipper end smelte i Nord.

Ja, høit skal det lyde, som hviskes i Løn:
Hvorhen skal vi gaae fra Guds *eenbaarne Søn,*
Vor *Frelser* bold,
Som Fred os har givet,
Som raader for Livet:
Vor *Livs-Kraft* , vor Soel og vort Skjold!

No. 12 .

Stille, stille, *Zions Døttre* smaa!
Græder ei saa stride, bittre Taarer!
Vrider dog Smaa-Hænderne ei saa!
Ligner dog ei Verdens usle Daarer!
Mindes dog, til Trøst i bange Kaar:
Lægedom har Gud for alle Saar!

Ligger bleg hun end paa Sotte-Sengen,
Eders Moder under hvide Haar,
Voxer end der ei paa Blomster-Engen
Nogen Urt for hendes Bane-Saar,
Hjertet dog I kan for Ham udøse,
Som er Fader til de Moderløse!

Derfor, jamrer eder ikke saa!
Dæmper, dysser dog de høie Klager!
I en Fader har at stole paa,
59 Som gjør Alt, gjør kun hvad Ham behager;
Skulde nu vel for Hans egne Smaa
Ei den bedste Faders Hjerte slaee!

Eders Moder prøved' mange Læger,
Alt sit Gods har hun paa dem tilsat,
Drak kun Sot af hvert et Sundheds-Bæger,
Er af Konsten uden Haab forladt,
Men hos Ham, til Hvem hun blev opgivet,
Er ei Død, men Kilderne til Livet!

Systre kiære! mon I ikke veed,
Hvad os trøste kan i al vor Kummer?
Om endog i Dødens kolde Sved
Øiet brister, Tungen slet forstummer,
Hjertet nynner dog: var *Jesus* her,
Ei hun døde, som er Herren kiær!

Og hvorfor er *Jesus* her da ikke?
Er vel nu hans Løfte blevet Tant,
At hvor To i Bønnen Ham beskikke,
Være brat Han vil der midt iblandt;
Eller kan i Kirken meer ei *Tvende*
Enes om til Himlen Bud at sende!

Jo, *Han kommer*, hist som Morgen-Gry,
Rødmer, lysner det saa blidt i Norden,
Brat vi see Ham i en Rosen-Sky
Yndefuld hensvæve over Jorden;
Hvo Ham møder paa Hans Konge-Vei,
Liv og Lægedom forfeiler ei.

Sid da op, du alderstegne Kvinde!
Brug til Krykker dine Døttre smaa!
Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
Herren brat dig skal for Øine staae.
60 Rører du blot Sømmen af Hans Klæde,
Karsk igien du reiser dig med Glæde!

Derfor smiler, *Zions Døttre* smaa!
Smiler sødt igjennem Taare-Duggen!
Snart med Glæde I skal Harpen slaae,
Zions Sang skal klinge over Vuggen,
Tone skal det under klaren Sky:
Guddoms-Barnet er os født paany!

Ja, den Gamle skal med Moder-Glæde
Snart forglemme al sin Angst og Nød,
Naar i Høie-Loft paa Dronning-Sæde
Børne-Børn hun vugger i sit Skjød,
Synger jublende med Fryd: tilvisse,
Det var *Herren selv*, som gav mig Disse!

No. 13 .

Tør end Nogen ihukomme
Hjertets søde Morgen-Drøm,
Mindes, trods al Verdens Domme,
Zion med en Taare-Strøm!
Mægter Nogen end at stemme
Harpen dybt til Orgel-Klang,
Vover Nogen end at nemme,

End at kvæde Zions Sang?

Ja, saalænge Hjertet banker
Kiærlig i en Christen-Barm,
Rinder og med Himmel-Tanker
Over Zion Taaren varm,
Og saalænge for Guds Throne
Høres Seraf-Harpens Klang,
Skal i Christi Kirke tone
Taareblandet Zions Sang.

61

Trodser kun, I Kirke-Fiender!
Larmer kun, I Edoms Børn!
Laver kun, mens Taaren rinder,
Giæstebud til Ulv og Ørn!
Tone over eders Grave
Skal dog Zions Fryde-Sang,
Og er Harpen i Ulave,
Læmpes til Basune-Klang!

Samler eder tæt om Bjerget,
Alle Zions Døttre smaa!
Har end Fienden Sletten hærget,
Herrens Bjerg han lod dog staae;
Blev end Steen paa Steen ei levnet,
Hjørne-Stenen laae dog fast,
Er urokket og urevnet,
Mod den alle Vaaben brast!

Taare-Sky! ei saa du hænge
Over Bjerget sortegraa!
Skil dig ad, lad Straalen trænge
Ud dog under dunkle Braa,
Saa vi skue den Skyklædte,
Med sin favre Regnbu-Krands!
I et Øie bedre stædte
Herren aldrig Sole-Glands.

Da skal løses brat vor Tunge,
Som forstummed under Graad,
Sødt om *Ædel-Stenen* sjunge,
Som det var Guds vise Raad
Til en Grundvold god at lægge
I det stolte Zions-Slot,
Som har Himlen til sit Dække,
Guds Eenbaarne til sin Drot!

62

Ja, paa *Ham* vi kaste Sorgen,
Som og Synden for os bar,
Høit om Syllen og om Borgen
Sjunge vi med Stemme klar,
Og i Herrens Vingers Skygge,
I en gylden Aften-Stund,
Under Sang vi atter bygge
Paa den gamle Klippe-Grund!

Ei skal Zions Borg sig høine
Denne Gang med Spir og Taarn,
Hyttelavt, i Verdens Øine,
Bygges nu imod tilforn,
Saa os efter *Ham* vi føie,
Som har sagt, Han vilde boe,
Hvor sig Stjerner for *Ham* bøie,

Og hvor blye Kiær-Minder groe.

Huset med de høie Sale
Tømres kun af Skaber-Haand,
Maa fra Himmelen neddale,
Som til Støvet Herrens Aand!
Vi af bløde Bøge-Stammer,
Under Nattergale-Sang,
Bygge kun et Giæste-Kammer
Til en himmelsk Alter-Gang!

Verdens Vise, Jordens Bolde,
Vil vor Hytte vel forsmaae,
Men *den Største* vil dog holde
Nadver i den ringe Vraa;
Tidlig Han sig myg har krummet
Barneglad i Moder-Skiød,
Han som laae i Krybbe-Rummet,
Bryde vil i Hytten Brød!

63

Thi skal Herligheden vorde
Større i vort Bonde-Huus,
End i Det med Borge-Gaarde,
Som nu sjunket er i Gruus!
Hans er Sølv, Hans er Guld,
Meer end Guld er *Herrens Fred* ,
Den er Himmel-Glands i Muldet,
Den skal vi forklares ved!

No. 14 .

O store Gud! vi love Dig
Af Hjertens Grund evindelig!

I Naade seer Du til os ned,
Og evig er din Miskundhed!

Lov-Sangen fra den frelste Jord
Sig blande med dit Engle-Chor!

Ja, Adams Æt istemmer glad
Cherubers og Serafers Kvad:
Hellig, Kiærlig, Stærk og Viis!
Evig Ære, Lov og Priis,
Alle vide Vegne fra,
Være Dig! Halleluja!

Du skabde Himlen underskiøn,
Og i dit Billed Støvets Søn!

Du styrted Aanden stolt i Hu,
Det faldne Støv opreiste Du!

Propheters og Apostlers Chor
Lovsynger høit dit Naades-Ord,
Martyrer vidne uden Svig,

Det saligt er at døe for Dig!

64

Og al den ganske Christenhed
Velsigner Dig for Liv og Fred!

Ja, evig Tak, Gud Fader from!
Med Fred Din Søn til Verden kom!

Din Hellig-Aand med Guddoms-Røst
I Kirken skaber Liv og Trøst!

Du Ærens Drot! vor Frelser kiær!
Velkommen og velsignet vær!

Du lagde ned Dit Herredom
I Kvinde-Skiød og Krybbe-Rum!

Du vied ind vor Tjener-Dragt
Til Straale-Glands og Himmel-Pragt!

Vor Synd Du bar, vort Aag Du brød,
Vor Straf Du leed i Korsets Død!

Du seierrig af Grav opstod
Og dæmped Dødens Overmod!

Til Himmels aabenlyst Du foer
Og throner høit i Engle-Chor!

Du sidder ved Guds høire Haand,
Men i Din Kirke boer Din Aand!

O *Hellig-Aand* , vort Hjerte kiær!
Velkommen og velsignet vær!

Du steg med Lue-Tunger ned
At tale om Guds Kiærlighed!

Du vækker op til Liv og Lyst
Alt Sandt og Godt i Christnes Bryst!
Du samler Folket i din Favn,
Og skaber Fred i *Jesu* Navn!

65

I Dig vi har Guds Seigl og Pant
Paa Naadens Ord, at det er sandt!
Du er det store Guddoms-Bliv,
Som skaber evigt Lys og Liv!

Halleluja! vor Sorg er slukt
Os *Eden* er igjen oplukt!

Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Aand i Støvets Hytte boer.

Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig!
O store Gud! vi love Dig
Af Hjertens Grund evindelig!
Ja, Adams Æt istemmer glad
Cherubers og Serafers Kvad:
Hellig, Kiærlig, Stærk og Viis!
Evig Ære, Lov og Priis,
Alle vide Vegne fra,
Være Dig! Halleluja!

No. 15 .

Mel. Som den gyldne Soel udbryder.

Tusind Aar stod Christi Kirke
Paa sin Klippe blandt os trygt!
Tusind Aar vort Dannevirke
Var den mod al Fiendens Frygt!
Stormen sused, Vandløb kom,
Styrtes dog ei Huset om,
Mesteren var af de Vise,
Derfor skal Hans Værk Ham prise!

Gud! for Dig, som aldrig ældes,
Tiden som en Time gled,
Men for Blad i Skov, som fældes,
Aaret er en Evighed;
66 Ogsaa vi bag Sommer blid
Alle har en Løvfalds-Tid,
Thi er tusind Aar os lange,
Vaar og Høst for Slægter mange.

For hvert Kuld af Christne Fædre
Tak, vor Fader over Sky!
Skiøndt Dig selv de takke bedre
I dit Huus med Tunger nye!
Tak for hver en Draabe god
Vi fik af det Hjerte-Blod,
Som livsalig gjennemrinder
Danne-Mænd og Danne-Kvinder!

Tak for alle gode Gaver
Paa vor Mark i tusind Aar!
Tak, fordi, trods alle Paver,
Ordet lever, Skriften staaer!
Lad i *Jesu Christi* Navn,
Dig til Ære, os til Gavn,
Ordet lyse, Hjertet brænde
I vor Æt til Verdens Ende!

Tak for disse grønne Lunde,
Du os gav i Folke-Vang!
Tak for alle Fugle-Munde,
Du oplod til Psalme-Sang,
For hver Læbe, som med Flid
Løfled Røst i Naadens Tid!
Tak, vor Fader! for dem Alle,
Fra *Ansgarius* til *Balle*!

Tak for mange Konger gode,
Som blev under Kronen graa,
Ja, for hver en Skjold og Frode,
Igjenfødt Du lod opstaae,
67 Siden Daab og Christendom
Med Kong Harald til os kom!
Tusind Tak for *Christjan-Stammen* ,
Groet af dem alle sammen!

Ja, for os faldt Maale-Snore
Liflig mellem Bølger blaa,
Klart det blev, den evig *Store*

Elsker meest paa Jord de Smaa ,
Lader her, til deres Tarv,
Konge-Hjertet gaee i Arv,
Lader sig i Fred forbinde
Christians og *Fredriks* Minde!

Tak da, hundredtusind Gange,
Fader-Vor i Jesu Navn!
Saa dig takke Slægter mange
End i Daners Føde-Stavn,
Til i Dit *Jerusalem* ,
Hvor vi glemme Kiødets Hjem,
Nyaars-Psalmen Christne sjunge
Alle med hverandres Tunge!

No. 16. *)

Den signede Dag, som vi nu seer
Med Blide til os opkomme,
Den lyse paa Himlen meer og meer,
Os alle til Lyst og Fromme;
Det kiendes paa os, som Barnet leer,
At Natten hun er nu omme!

Den salige Stund, den Midnats-Tid,
Vor Herre han lod sig føde,
Da klared det op i Øster-Lid

*
- 68

Til deiligste Morgen-Røde,
Da Solen oprandt, saa mild og blid,
Som vækker os op af Døde!

Om levende blev hvert Træ i Skov,
Og var saa hvert Blad en Tunge,
De kunde dog ei Guds Naades Lov
Med værdelig Røst udsjunge;
Thi evig skinner nu Livets Lys
For Gamle og saa for Unge.

Forgiæves det er med liden Magt
At ville mod Bjerg opspringe,
Men Ørnen er snild, han naaer sin Agt,
Naar Veiret ham bær paa Vinge,
Og Lærken hun er en lille Fugl
Kan lystig i Sky sig svinge!

Med Suus og med Bruus den stride Aa
Nedfuser fra Klippe-Tinde,
Saa lydt ei mæle de Bække smaa
Men risle dog fort og rinde,
Saa frydelig snoe de sig i Vraa
Op under de grønne Linde!

Saa takke vi Gud, vor Fader god,
Som Lærken i Morgen-Røde,
For Gylden-Aaret, Han dages lod,

For Livet, Han gav af Døde,
For Alt hvad paa Mark af Himmel-Rod
Der voxde til Sjæle-Føde!

Nu sagtelig skrid, vor Høitids-Dag,
Med Straaler i Krands om Tinde!
Hver Time til Herrens Velbehag
Som Bækkene smaa henrinde,
Til frydelig de sig snoe i Mag
Op under de grønne Linde!

69

Som aldrig saa lang er Dag i Nord,
Det mørknes jo dog omsider,
Saa haver det sig og trindt paa Jord,
Med blomstrende Aar og Tider,
Men sødest klinger dog Livets Ord,
Naar det imod Aften lider!

Som Guld er den aarle Morgen-Stund,
Naar Dagen opstaaer af Døde,
Dog kysser os og med Guld i Mund
Den liflige Aften-Røde,
Da smelter og Malm i Hjerter-Grund,
Saa blegnede Kinder gløde!

Saa reise vi til vort Fædreland,
Der ligger ei Dag i Dvale,
Der stander en Borg saa prud og grand,
Med Throner og gyldne Sale,
Saa frydelig der i Livets Land
Med Venner om Død vi tale!

No. 17 . *)

For al den Deel, som Gud har gjort,
Op, Sjæl, Ham at lovsjunge!
Thi Alt hvad Han har skabt er stort,
Og mindst er ei din Tunge!

Gik alle Konger end paa Rad,
Med Pral, i Glands og Vælde,
De satte dog ei mindste Blad
Paa Rose eller Nælde;

I Tusind-Tal vor Skabers Haand
Dog skiænker alle Dage
Hver Blomst saa favert Klædebon,
At Konger fik ei Mage!

* 70

Al Verden ei den Viisdom har
Fuldklart ikkun at tale,
Om mindste Kryb, som Jorden bar
Paa Bjerge og i Dale;

Hvad skal vi sige, naar vi see
Guds Mester-Værk paa Jorden:
See Kvinden græde, Barnet lee,
Og høre Tungens Torden!

Hvad skal vi sige om den Jord,
Som Himlens Herre ligner,
Som fører stolt det store Ord,
Forbänder og velsigner!
Hvad skal vi sige om de Smaa,
Som bygge Babels-Taarne,
Som, skjøndt de til Hans Knæ ei naae,
Tør trodse den Eenbaarne!

Bryd ud, min Sjæl! o Rigdoms Dyb
Paa Viisdom, Magt og Naade!
I Aanders Kreds er jeg et Kryb,
Mig selv er jeg en Gaade!

Og tak saa Ham, som du kan bedst,
Den Drot i Himmel-Sale,
Der vilde som en fremmed Giæst
Til Jorderig neddale!

Guds egen Søn, o glem det ei!
Sank til de Dødes Rige,
Kun for at du paa Livets Vei
Til Lysets Hjem kan stige!

71

O priis din Fader! Søn af Muld!
Han skabde Nyt paa Jorden:
Et *Himmerig*, hvor høitidsfuld
Kun ruller Lovens Torden!

O kald dig stolt, trods Verdens Spot,
En Børgere i Guds Rige!
Lovsyng med Fryd Dets milde Drot
Som Gud sin Faders Lige!

Lovsyng det *Navn*, Ham Fader gav,
Langt over alle Navne,
Som over Hav og Bjerg og Dal
Kom og til Danske Havne!

Lovsyng det *Navn*, hvori hvert Knæ
For Sønnen sig skal bøie,
Det *Navn*, hver Fugl paa Livets Træ
Skal jublende ophøie!

Lovsyng det *Navn*, Guds Almagts Haand
Har straalende forklaret,
Hvis Dyder *Kiærlighedens Aand*
I Daad har aabenbaret!

O hør, hvor Folk og Tunge-Maal
Det *Freiser-Navn* lovsjunge!
Ja, hør Dets Priis fra Blok og Baal,
Fra piinte Vidners Tunge!

Ja, hør den Lov-Sang, der alt naaer
Fra Hav til Hav paa Jorden,
Og toned over tusind Aar
Paa Daners Mark i Norden!

72

Syng høit i Sky, at for det Navn,
Som Snekken bar saa vide,
Maa tones Flag i hver en Stavn,
Som skal lyksalig skride!

Udraab det frit om hver en Stavn,
Hvor stoltelig den bygges,
Er *Jesus* glemt, til Himlens Havn
Dens Færd kan aldrig lykkes!

Læg i dit Kvad et nyt Beviis
Til Fædres Høitids-Sange,
Som vidne høit, at *Jesu* Priis
Slog Rod i *Dane-Vange!*
Ja, i vor gamle Psalme-Bog,
Som paa hver Baad og Snekke,
Med Korset vaied Dannebrog,
Trods Fiendens Odd og Egge!

Saa vaie Den i tusind Aar,
Om Verden staaer saa længe,
Mens Nattergal i Lunden slaaer,
Kiærminden groer i Enge!

No. 18 .

Mel. Nu nærmer sig vor Pindsefest.

Oprundet er vor Jubel-Fest,
Gud Hellig-Aand! vær du vor Giæst,
Saa Bod vi faae for alle Savn
Og leve høit i Jesu Navn!

Din Guddom er os velbekjendt,
Thi til vor Trøst er du udsendt,
Som Livets Lys og Ordets Tolk,
At saliggjøre Herrens Folk!

73

Du os gjenfødte i vor *Daab* ,
Til Børne-Ret og Helgen-Haab,
Og voxe skal ved dig de Smaa,
Til Engles Hoved de opnaae!

Du Mælk os gav i Moder-Skiød,
Du mætter os med Livets Brød,
Og, som en Foster-Fader fiin,
Du skiænker os med Glædens Viin!

Du tænder Lyset i Guds Ord
Paa Christi Kirkes Alter-Bord,
Og for Dets Klarhed vi faae Syn,
Kun naar du rører os som Lyn!

Du lægger *Ordet* i vor Mund,
Som uden dig er Bogstav kun,
Kun du kan løse Dødens Baand,

Thi evig Eet er *Liv og Aand!*

Du er Hans *Røst* , som raaber: kom
Til Fristed mit for *Død og Dom!*
Du sammenknytter, som Guds Haand,
Hans Menighed med *Hjerte-Baand!*

Du river ned hver *Mellem-Væg*,
Som gjør splidagtig *Lærd og Læg*,
Du tugter *Øie, Fod og Haand*
Til Enighed i *Fredens Baand!*

Du skaber i os den *Forstand*,
At *Christus* boer saa vidt om *Land*,
Som i Hans Navn der knæles ned
Med *Tro og Haab og Kiærlighed!*

74

Kom, *Sandheds Aand!* og Vidne giv,
At *Jesus Christus* er vort *Liv*,
Saa aldrig vi af *Andet veed*,
End Ham til *Fred og Salighed!*

Paa *Klarheds-Veien* leed os saa,
At ei vi *Glip ad Maalet gaae*,
Ei fra vor *Troes Klippe-Grund*
Et *Haars-Bred* vige nogen *Stund!*

Kom, *Fredens, Kiærlighedens Aand*,
Almægtig, som Guds *Høre-Haand*,
Og gjør til *Eet os fjern og nær*,
Som have *Liv og Sandhed kiær!*

Med-Vider i Guds *Fader-Raad!*
Du har begyndt den *store Daad*,
Fuldend du den med *Velbehag*,
Med *Kraft* i os til *Christi Dag!*

Gjenfød os saa med *Livets Ord*,
Ved *Daabens Bad og Naadens Bord*,
At selv sig priser *Støvets Kaar*
I *Christi Kirkes Gylden-Aar!*

No. 19 .

Kirken er som *Himmerige*,
Meget kan den *lignes ved*,
Skjønndt paa *Jord* den har ei *Lige*,
Som Guds *Naade og Guds Fred!*

Mest dog lig en *Barne-Moder*,
Herren kalder den sin *Brud*,
Ved dens *Mælk opvoxte Poder*,
Som ved *Bække Pile-Skud!*

75

Kirkens Favn og derfor kaldes

Rettelig et Moder-Skiød,
Naar der sørges, naar der faldes,
Altid der er Hvilen sød!

Kastes Vrag paa Kirkens Goder
Af den Sjæl, som dem bar smagt,
Da forhaaner Søn sin Moder,
Og hans Dom er forudsagt.

Angres det med ærlig Smerte,
Vendes om med ydmyg Bøn,
Kirken dog med Moder-Hjerte
Favner den forlorne Søn!

No. 20 . *)

Vær trøstig, Zion, *Jesu* Brud!
Nok har du grædt og grundet:
O gjør dig rede, see herud!
Dit Lys er nu oprundet,
Ja, Glandsen af Guds Herlighed
Er med din *Jesus* kommet ned,
Nu har du Naade fundet.

Vanvittighedens Mulm og Mørk'
Er stort paa Jorderige,
Folk gaae som i en taaget Ørk,
Veed lidt af Gud at sige;
Men *Jesus* , Verdens rette Soel,
Opstod, da Morgen-Hanen goel,
Nu maa al Mørkhed vige!

Han vil for dem, som nu i Slum
Og Sjæle-Blindhed vanke,

*
— 76

Med Livets Evangelium
Oplyse Sind og Tanke,
Saa Hedninger paany attraae
I Skin af Herrens Lys at gaae,
Og salig Trøst opsanke.

Luk Øine op, giv nøie Agt,
See, flokkeviis de komme
Til Herrens store Naade-Pagt,
At dele med de Fromme,
Som Sønner og som Døttre de
Skal Adgang faae til Gud at see,
O dybe Herrens Domme!

Stem op, o Zion! og bryd ud
I Lov-Sang med det Samme!
Thi see du skal en christen Brud
Af Hedensk Herre-Stamme,
Hun skal med Virak og med Guld
For Herren knæle dybt i Muld
Og glad Hans Smaa opamme!

O *Jesus!* Du, som Manddom tog,
Lær os at see og kiende,
At Du os skrev i Livsens Bog!
Gid vi og vel anvende
Vort Guld og Gods, vor Fattigdom,
Til Alt hvad bedst Du synes om,
Til vore Dages Ende!

No. 21 . *)

Nu lader os sjunge en Vise,
I Glædens Stund,
Vor Drot og vor Dronning at prise

*
- 77

Ret udaf Hjertens Grund!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Saa deilig Man saae ingen Kvinde,
Saa mild og blid,
Thi skal hun og Kiærlighed vinde,
Alt indtil evig Tid!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Du vældige Fyrste og prude!
Bind om dit Sværd,
Og kæmp for den Bedste af Brude!
Hun er fuldvel det værd.
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Gak mandelig frem med din Lykke,
I Sandheds Aand!
Da øver et mesterligt Stykke
Din høire Kæmpe-Haand!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Ei Nogen har skarpere Pile,
Til Kæmpe-Dyst,
Lad alle dem først finde Hvile
I Fiendens Barm og Bryst!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

I Himmelen stander Din Throne,
Til evig Tid,
Paa Jorden for Spir og for Krone
Med Æren gjør din Flid!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

78

Al Uret er langt fra dit Sæde,

Dit Raad er godt,
Thi salved din Gud Dig med Glæde
Til alle Kongers Drot!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Af dandsende Jomfruer blide
Er Salen fuld,
Og Dronningen staaer ved din Side
I Perlestik og Guld!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Til Dronningen lyder en Stemme,
Som Klokken slaaer:
Skøn Jomfru! du maa nu forglemme
Dit Folk og Faders Gaard!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Den ypperste Konge dig fæster
Til Dronning sin,
Thi skiænker Han for sine Giæster
I Kalk den klare Viin!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Ja, vær nu din Herre og Konning
Saa tro som Guld!
Da lever paa Jord ingen Dronning
Saa prud og ærefuld!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

For Kongen sig kaste de Rige
I Støv og Muld,
For dig de sig neie tillige
79 Alt med det røde Guld!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

De favreste Møer dig følge
I Kongens Gaard,
Hvor Skarlagens-Kaaberne bølge,
For Styret prud du staaer!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Dig Sønner opvoxe med Ære,
I Fædres Sted,
Og Kroner de Alle skal bære,
Det er din Herre *med!*
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Livsligt da bliver dit Minde,
I mange Ledd,
Ja, Ord af den skønne Fyrstinde
Der gaaer i Evighed!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

Kirken det er et gammelt Huus,
Staaer, om end Taarnene falde,
Taarne fuldmange sank i Gruus,
Klokker end kime og kalde,
Kalde paa Gammel og paa Ung,
Mest dog paa Sjælen, træt og tung,
Syg for den evige Hvile.

Herren vor Gud vist ei beboer
Huse, som Hænder mon bygge,
80 Arke-Paulunet var paa Jord
Kun af Hans Tempel en Skygge,
Dog sig en Bolig underfuld
Bygde Han selv af Støv og Muld,
Reiste af Gruset i Naade!

Vi er Hans Huus og Kirke nu,
Bygget af levende Stene,
Som under Kors med ærlig Hu
Troen og *Daaben* forene,
Var vi paa Jord ei meer end To,
Bygge dog vilde Han og boe
Hos os i hele sin Vælde!

Hvor vi end mødes trindt paa Jord,
Frelserens Navn vi paakalde,
Flux Han med Lyd af Livets Ord
Kommer, som Aand over Skjalde,
Nær som sit Ord, i allen Stund,
Han er vort Hjerter og vor Mund,
Drot over Tiden og Rummet!

Samles vi kan da med vor Drot
Selv i den laveste Hytte,
Finde med Peder: der er godt,
Tog ei al Verden i Bytte;
Kirken og vi, som ærlig troe,
Altid er Eet saavelsom To,
Eet med vor Drot og hinanden!

Husene dog med Kirke-Navn,
Bygte til Frelserens Ære,
Hvor Han de Smaa tog tit i Favn,
Er os som Hjemmet saa kiære,
Deilige Ting i dem er sagt,
81 Sluttet har der med os sin Pagt
Han som os Himmerig skiænker!

Funten os minder om vor Daab,
Altret om Nadverens Glæde,
Hvor skulde før i Tro og Haab
Herren vi ønske tilstæde,
End hvor det for os præntet staaer:
Herren i Dag er som i Gaar,
Saa er og *Troen* og *Daaben*!

Give da Gud, at hvor vi boe,
Altid, naar Klokkerne ringe,
Folket forsamles i *Jesu* Tro,
Der hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei, men I mig seer,
Alt hvad jeg siger, see, det skeer,

Fred være med eder alle!

Aldrig dog glemmes meer i Nord
Kirken af levende Stene,
Dem som i Kraften af *Guds Ord*
Troen og *Daaben* forene!
Selv bygger Aanden Kirke bedst,
Trænger saalidt til Drot som Præst,
Ordet kun *helliger* Huset!

No. 23 .

Herren han har besøgt sit Folk,
Natten hun blev til Morgen,
Menneskens Søn, Gud Faders Tolk,
Slukket nu har al Sorgen!
Med Guds Søn, med Livets Drot,
Som gjør Alting sødt og godt,
Vi har Moder sammen,
82 *Christus* , Herlighedens Glands,
Han er vores, vi er Hans,
Engle svare Amen!

Kirken hun sad i Enke-Stand,
Sørged for den Eenbaarne,
Glemde, at Han i Gravens Land
Stormede Dødens Taarne!
Ja, vor Moder, syg i Sind,
Under Korset græd sig blind,
Blind for Guddoms-Glandsen,
Livets Fyrste, som et Liig,
Hun udbar med Graad og Skrig
Under Dødning-Krandsen!

Frelseren laae i sorten Jord
Nætter saavel som Dage,
Men det opstandne Livsens Ord
Døden ei meer kan smage;
Som et Legem uden Aand
Ligger dog i Dødens Baand
Ordet som det skrives,
Fæster Man til det sin Lid,
Aldrig dog af Mande-Vid
Guds Ord kan oplives.

Deraf udsprang den bittre Sorg,
Liig-Færd med Graad og Klage,
Hulken for Sang paa Zions Borg,
Nætter saavel som Dage!
Ja, vor Herre syndes død,
Som et Barn i Moders Skiød,
Som et Liig paa Baare,
Troen græd for Livets Savn,
Og med Over-Kongens Navn
Spotted hver en Daare!

Herren han er dog Sine tro,
Ogsaa naar de fortvi'le,
Roser han lod paa Torne groe,
Lærde os saa at smile!
Hvor Guds Ord de bar til Grav,
Trøsteren , som Han os gav,
Var med Kraft tilstæde,
Vendte Bladet herlig om,
Sagde til vor Moder from:
Hvorfor vil du græde!

Gloende Kul *den Hellig-Aand*
Sanked saa paa vort Hoved,
Embedet Hans paa egen Haand
Vores at troe vi voved.
Han for Uraad vidste Raad,
Stillede vor Moders Graad,
Vakde op det Døde,
Sagde: hør mig, Unger-Svend!
Evig ung stat op igjen,
Himlens Morgen-Røde!

Levende blev i samme Stund,
Lydelig hørt at tale,
Ordet fra Herrens egen Mund,
Laae ikke meer i Dvale!
Det er et Vidunder stort,
Større end ved Nains Port,
Det vi veed tilvisse,
Som han selv, der bød det skee,
Fordum sagde: I skal see
Større Ting end Disse!

Sjunger da nu i høien Sky:
Ordet stod op af Døde,
Lyder i Aandens Kraft paa Ny,
84 Tænder, saa Tunger gløde!
Nu med Ordet er os nær
Herren over Himlens Hær,
I vor Mund og Hjerte;
Hvor vi knæle i Hans Navn,
Med vor Moder i Hans Favn,
Doer al Sorg og Smerte!

Lever nu op, I Christne smaa!
Nu er her godt at være,
Alle Guds Engle med os staae,
Vil jer paa Hænder bære!
Ei med Ferle, ei med Riis,
Lære Børn vi Herrens Priis,
Men med Paaske-Sange,
Som en Fugl stod Ordet op,
Svang sig over Bøge-Top
Glad i Dane-Vange!

No. 24 .

Var I ikke Galilæer,
Kaldte eder Pharisæer
Ei med Haan ulærde Mænd,
I, som bragde først paa Tale
Hvad vel nys laae dybt i Dvale,
Men stod herlig op igien?

Jødelands Apostel-Skare!
Hvad i Verden kan forklare
Kraften i dit gamle Ord,
Som endnu gjør Under-Værker,
Har til stolte Mindes-Mærker
Kirker alle trindt paa Jord?

Hvor kan vi med eder stemme,
Som har dybt i Østen hjemme,
85 Eders Billeder forstaae?
Hvor kan vi, i fjerne Egne,
Vidne om, paa eders Vegne,
Hvad I hørde, hvad I saae?

Ja, hvor kan, skiøndt I er døde,
Eders Ord paa Tunger gløde,
Trodse Vidd og Blok og Baal!
Hvor kan *eders* Aand i Norden,
Ja, i hver en Vraa paa Jorden,
Tale *Folkets Moders-Maal!*

Ei udlokke, ei udpine
Lader sig af søde Vine
Slig en *Kraft* med nogen Konst;
Den hver Folke-Aand paa Jorden,
Ogsaa Kæmpernes i Norden,
Ønskede sig kun omsonst!

Herrens Ord og Pindse-Dagen ,
Ikkun de forklare Sagen,
Gav jer alle Tungers Aand,
Aanden, som kan Alt udvirke,
Som i *Jesu Christi* Kirke
Løser alle Tunge-Baand!

Ikke jer det er, som tale,
Siger Han, som kan befale,
Men det er min *Faders Aand!*
Derfor, skiøndt I tidlig døde,
Ordet lever, Tunger gløde,
Jært tegn gjør Guds Høire-Haand.

Sandelig, det var Guds Finger,
Som gav Bruden Ørne-Vinger,
Midt i Ørken Huus og Gaard,
86 Som gav Korsets Ord fra Østen
Kæmpe-Kraften, Kvinde-Røsten,
Her blandt os i tusind Aar!

Døde Ordet i *Latinen* ,
Vaanded sig i Skiærsilds-Pinen
Hjertet, som for Himlen slog;
I en Paaske-Morgenrøde
Ordet stod dog op af Døde,
Engle Djævlene forjog!

Giennem boret er nu Øret,
Løftet er nu Taage-Sløret,
Som tildækket Herrens Bog;
Nu i Nord forstaae vi, bedre

Selv end Kvad af vore Fædre,
Østens høie Billed-Sprog!

Moders-Maalet dybt sig bøier,
Let og liflig det sig føier
Efter fremmed Tanke-Gang,
Yndigt selv, men blødt derefter,
Laaner Aand og Ild og Kræfter
Det af Zions Helte-Sang!

Hvoraf gløde vore Tunger?
Hvad er det, som i os sjunger,
Naar vi prise *Jesu* Navn?
Hvad hensmelter os i Ordet,
Saa vor Sjæl ved Naade-Bordet
Synker sødt i *Jesu* Favn!

Hvad kan mægte, hvad kan virke
Det der skeer i Christi Kirke,
Alt Umuelighed for os?
Kun Hans Aand, som skabde Solen,
87 Som paa Almagts-Kongestolen
Byder Død og Djævel Trods!

No. 25 . *)

Er det mueligt, er det sandt,
Overstod vi Faren?
Slap vor Sjæl, foruden Tant,
Som en Fugl af Snaren?
Blev til Drøm al Fiendens Daad,
Stranded Achitofels Raad
Paa vor skjulte Klippe?

Ja, saavist som Fugl er fri,
Sidder meer ei fangen,
Naar i Sky den, Skov forbi,
Svinger sig med Sangen;
Nu vor Sjæl i Fugle-Spor
Svinger sig med *Herrens Ord*
Over Stjerner alle!

Ordet laae i Bogstav-Baand,
Drillet af hver Daare,
Ordet nu, som Liv og Aand,
Leer ad Orme-Gaar'e,
Smutter giennem Hænder let,
Bryder, som Guds Aande-Dræt,
Alle Baand og Lænker!

Endt er Zions Fangenskab,
Endt er Dødens Dage,
Smil for Graad os Herren gav,
Sang for Suk og Klage;
Hvad vor Gud for os har gjort
Hedninger skal kalde stort,
Christne aldrig glemme!

For de store Ting vor Gud
Glade vi tilbede,
Kilder Han lod springe ud
Paa den vilde Hede:
Sjæle-Badet i Guds Ord,
Samfunds-Kalken paa Hans Bord,
Det er Livets Kilder!

Matte vi bag Ploven gik,
Sukkende vi saa'de,
Voved knap til Sky et Blik,
Lod dog Herren raade;
Eiegode er Guds Raad,
Saaed vi med Suk og Graad,
Høste vi med Glæde.

Lyd da høit, vor Fryde-Sang,
Mens vi Negen binde!
Frydelig i Dane-Vang
Ordets Bække rinde,
Sjunge sødt med Barne-Røst:
Vaar og Sommer, gylden Høst,
Vinter aldrig mere!

No. 26 .

Hos Herren paa det Høie
Stod Simon Jonæ-Søn,
Som Solen var hans Øie,
Som Lys hans Klædning skiøn.

Det klang, som fjerne Toner
Af Sang og Fløite-Lyd:
Min Søn med Glands Jeg kroner,
Adlyder ham med Fryd!

Med Venner fra Guds Bolig
Da Herren skifted Ord,
89 Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!

O hør mig, Drot, du Kiære!
Udbrød da Simon glad,
O, her er godt at være,
Vi aldrig skilles ad!

O, havde vi kun Skygge,
Var himmelsk her at boe,
Lad Hytter tre os bygge
Til Dig og Venner to!

Vi sidde i det Lave,
Vor Herre over Sol,
Vi sidde mellem Grave,
Han paa sin Faders Stol!

Dog godt er her at være,
Det volder Herrens Ord,
Som virker til Hans Ære
Vidunderlig paa Jord!

Det lyder for vort Øre,
Gienlyder i vort Bryst,
Da kan vort Hjerte høre
Med Fryd Guds Fader-Røst!

Da see med Sjælens Øie
Vi Herren i Hans Glands,
See Englene sig bøie
For Ham med Straale-Krands!

Med Venner i Guds Bolig
Vor Aand da skifter Ord,
Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!

90

Vort Kors er uden Jammer,
Vor Død er uden Brodd,
Vor Grav et Sove-Kammer,
Og *Herrens* Liv vor Lodd!

Med Ham vi Alle døde,
I *Daabens* dybe Flod,
Med Himlens Morgen-Røde
Nyfødte vi opstod!

Thi vilde ei vi bytte
Med Bjerg og Sole-Glands,
Vor lave Tempel-Hytte
Og *Herrens* Seiers-Krands!

Hans Aand er i vor Kiæde,
Hans Ord er i vor Mund,
Ham Selv vi see med Glæde
Nu om en liden Stund!

Til *Jesu Christi* Ære,
Det tone høit i Sky:
Ja, her er godt at være
I Herrens Kirke-By!

No. 27 .

Kom, lader os bygge
Paa *Slette* en Stad,
Med Mure fuldtykke,
Med Huse paa Rad,
Og lad, som Høibaarne,
Os Blokke paa Blokke,
Som Bølger ei rokke,
Til Himlen optaarne,
Os til et udødeligt Navn!

Saa mæled de Jetter,
Fuld Stolte i Hu,
Paa Babylons Sletter,
En Udørken nu!
Af Stenene strøgne
I Tegl-Ovne bagte,
Med Liim sammenlagte,
I Dagene søgne,
Sig hæved og Taarnet paa Trods

Men Herren i Himlen,
Som ene er stærk,
Nedfoer over Vrimlen,
At syne det Værk,
Da Forskiel Han skabde
Paa Menneske-Mæle,
Paa Ord som paa Sjæle,
De Fatningen tabde,
Adspredtes som Avner i Blæst.

Kom, lader os bygge
Paa *Bjerget* en Stad,
Med Mure fuldtykke,
Og Huse paa Rad,
Og lad, som Høibaarne,
Os Bløkke paa Bløkke,
Som Bølger ei rokke,
Til Himlen optaarne,
Os til et udødeligt Navn!

Saa mæled *de Trende* ,
Som evig gjør Eet,
Og Magt har i Hænde
Til mere end Det;
Den Stad uden Mage,
Af levende Stene,
92 Som frit sig forene,
Paa hellige Dage,
Opbygges med Kiærligheds Kalk!

Ja, Kiærligheds-Aanden,
Som Alting formaaer,
Det gjør efterhaanden,
Som godt Han forstaaer;
Den store Sprog-Mester,
I Ildtunge-Flammen,
Igien smelter sammen,
Med Bisper og Præster,
Som Sjæle saa Munde paa Jord!

Vel Helvedes-Hunden,
Den Død-Bider stærk,
Opfoer fra Afgrunden,
At spille Guds Værk,
Han ærlig forsøgte,
Hvad Splid og hvad Trætte
Kan dertil udrette,
Og tit gik det Rygte,
Guds Stad sank i Aske og Gruus!

Men Staden paa Bjerget,
Som Aanden har bygt,
Ubrændt og uhærged,
Derpaa lider trygt,
Gud raader for Lykken,

Saa mødes skal Byen
Med Herren i Skyen,
Kun Skinnet og Skyggen
Kan falde i Dødbider-Haand.

Naar Paver og Præster,
Med Rør og med Straa,
93 Den store Byg-Mester
Vil tjene paa Skraa,
Da Aanden bedrøves,
Da bygges til Flammen
Og Fiendernes Gammen,
Da Værktøiet sløves,
Og Navnet forhaanes paa Jord;

Dog deres er Skaden,
Hvem Skylden er paa,
Thi Taarnet og Staden
Urokkelig staae!
Hvad *Aanden* udretter,
Kan aldrig forsvinde
Undtagen for Blinde,
Det selv sig fortsætter,
Og vist kroner Herren sit Værk!

No. 28. *)

Hvor deilig skal Guds Kirke staae
Og Yndest for Hans Øine faae,
Naar alle Hjerter i Hans Haand
Fuldkommenhedens Rosen-Baand
Forbinder meer end Mange veed,
Forener sødt i Kiærlighed!

I Verdens Vold er Sjæl og Sind,
Vor Tro er tom, som Veir og Vind,
Og dødt vort Haab, og mørk vor Vei,
Naar Kiærlighed os følger ei,
Thi, som vi alle troer og veed,
Gud Fader selv er Kiærlighed!

*
- 94

Fra Den udgaaer det Guddams-Bliv,
Som skaber baade Lys og Liv,
Ja skaber selv paa denne Jord
Et Himmerig ved Herrens Bord,
Saa ene Den paa Helgen-Fjeld
Er Salighedens Kilde-Væld!

Bort Had og Nag og Nid og Harm!
I kan ei næres i den Barm,
Hvor Gud i Fred og salig Ro
Med sin Velsignelse vil boe!
Til Helvede, hvor I kom fra,
Ei passer vort Halleluja!

Til Gode Alt maa tjene Den,

Som Himlens Herre har til Ven,
Saa glad, trods alle Saar og Savn,
Vi knæle kan i Jesu Navn,
Naar Kiærlighed, som Han har sagt,
Beseigler kun vor Daabes Pagt.

Han, som aftørrer da vor Graad,
Er mageløs i Raad og Daad,
Ham sniger Ingen sig forbi
Paa Ondskabs hemmelige Sti,
Og naar i Nød Han Fromhed seer,
Om Hjelp Han taler, saa det skeer!

O søde Gud! lad da kun saa
Vort Hjerter høit for Himlen slaae!
Da lavt du boer hos os i Løn,
Til hisset, i din Hald saa skiøn,
Vi see dig klart og synge da
Vort evige Halleluja!

95

No. 29 .

Det Ord, som bestaaer,
Naar Verden forgaaer,
Den Flod, som aftvætter
Vor Synde-Skylds Pletter,
Ja, Urten mod Døden
Og Evigheds-Føden,
Hvor finder Man dem?

Paa *Frelserens* Grund,
I Sandhedens Mund,
I Huset og Gaarden
Af høiere Orden:
I *Kirken i Aanden* ,
I Kiærligheds-Haanden,
Der findes det Alt!

No. 30 . *)

Nu bede vi den Hellig-Aand,
Som Gud Faders Høire-Haand,
Kirken at bevare,
Vel til Verdens Ende,
I al Nød og Fare
Skaden at afvende!

Hjælpe os Gud!

O Livets Lys! opklar os saa,
At i sin Glands kan for os staae
Herren, vi tilbede,
Han, den Elskelige,
Som os vil indlede
I Gud Faders Rige!
Hjælpe os Gud!

*
- 96

O Kiærlighedens Kraft! indgyd
Os Helgen-Livets høie Fryd,
Saa vi glade vandre
Med vor Drot hin fine,
Elskende hverandre,
Som Han elsker Sine!
Hjælpe os Gud!

O Tals-Mand! lad os finde Trøst,
Som Barnet ved sin Moders Bryst,
I din søde Stemme,
Saa al vor Elende
Smilende vi glemme,
Over salig Ende!
Hjælpe os Gud!

Ja, Sandheds Aand! sværg du os paa,
At vi er af Gud Faders Smaa!
Da er Sorgen slukket,
Da er Perlen fundet,
Paradis oplukket,
Døden overvundet!
Hjælpe os Gud!

No. 31 . *)

Som Foraars-Solen mild og blid,
Vor Trøster-Mand fra Arilds-Tid,
Naar tit vi faldt i Fiende-Haand,
Du løfted Aag, Du løste Baand,
Saa brat sig Bladet vendte!

Ja, Herre! Du var from og god,
Du skjulde Brøst og Synd forlod,

*
- 97

Du dæmped selv din Vredes Ild,
Din Varme blev som Solens mild,
Saa brat sig Bladet vendte!

Som godt Du har begyndt, bliv ved!
Vor Frelser-Mand! giv os din Fred!
Vær dog ei vreed fra Slægt til Slægt!
Lad Miskundhed faae Over-Vægt,
Saa brat sig Bladet vender!

Tilgiv os, som en gammel Ven,
Og gjør os levende igjen!
Lad Folket dit med Fryd paany
Lovsyngte dig i høien Sky,
For brat sig Bladet vendte!

Ja, fri og frels os, Herre kiær!
Beviis, Du er vor Tillid værd!
Lad høres det i allen Stad,
Hvor Du dit Folk gjør sjæleglad,
Naar brat sig Bladet vender!

Nu tys! lad ret os lytte til!
Thi Herren med os tale vil;
Ja, til sin hele Menighed,
Med Hjerte-Rum, Han taler Fred,
Saa brat sig Bladet vender!

Ja, nu Hans Salighed er nær
Det Hjerte-Folk, som har Ham kiær;
For Skammen skjulde os som Vand,
Skal Æren bølge i vort Land,
Naar brat sig Bladet vender!

O *Sandhed!* hvor det klinger sødt!
Til *Naaden* siger du: velmødt!
98 *Retfærdighed* da kysser *Fred* ,
Saa Hjerter smelte maae derved,
Mens brat sig Bladet vender!

Retfærdighed fra Himmerig
Sig bukker dybt og yndelig,
For Sandhed af det mindste Frø
Sig skyder op paa Verdens Øe,
Naar brat sig Bladet vender!

Ja, med vor Herre stiger ned
Til Jorden Guds Retfærdighed,
Da blomstrer Haab, da voxer Trøst,
Og vi faae en velsignet Høst,
Naar brat sig Bladet vender!

No. 32. *)

Herren, Han sagde til Herre min:
Thron ved min Side i Høihed din,
Mens Jeg lægger Dig under Fod
Hver en Jette, Dig staaer imod!
For Du er Mig kiær over Alle.

Spiret af Zion, det er Dig bragt,
Thron mellem Fienderne uforsagt!
Stor er Du paa din Kraftes Dag,
Vidner mine gjør klar din Sag,
For Du er Mig kiær over Alle.

Svoret Jeg har, og gjør ei det om:
Evig er og dit *Præstedom* ;

Morgen-Stjernen er gammel nu,
Før den skabdes, dog født er Du,
Saa Du er Mig kiær over Alle.

*
— 99

Herren i Kraft ved din høire Haand
Kæmperne tæmmer som Almagts Aand,
Bli'r med Rette Han harmefuld,
Konger blæser Han brat omkuld,
For Du er Ham kiær over Alle.

Folkenes Dommer er Han paa Jord,
Hoveder bryder Han med sit Ord,
Heltens Hoved dog synker ei,
Kilden lædsker Ham paa Hans Vei,
For Han er Dig kiær over Alle.

Konge og Biskop til evig Tid!
Sid paa din Throne, som Solen blid!
Retfærds Konge, det er dit Navn,
Fredens By er din Føde-Stavn;
Saa Du er Mig kiær over Alle.

No. 33 .

Stene for mig raabe skal,
Sagde den Eenbaarne;
Saa de gjør i Stjerne-Tal,
Med og uden Taarne.

Stod de Alle Dør om Dør,
Kirkerne paa Tue,
Slig en Stor-Stad aldrig før
Skinned under Bue.

Raabde fra hvert Kirke-Taarn
Klokke til sin Grande,
Hørt ei var paa Jord tilforn
Sligt et *Hosianne!*

Stod den *Kirke-Stad* paa Jord
Nu end tom og øde,
100 Klart dog viiste Livets Spor,
Stort i den uddøde!

Derfor end saa høit i *Rom* ,
Ligest Kirke-Staden,
Raaber ud for Christendom
Hver en Steen paa Gaden!

Alle Kirker da paa Jord
Byg i Tanken sammen!
Fyld dem saa med *Livets Ord* ,
Og med Folkets *Amen!*

Da det *ny Jerusalem* ,
Bygt paa *Edens Høie*,

Som det Christne Folke-Hjem
Svæver dig for Øie!

Kalk og Steen er Skygge-Værk,
Saa ei *Tro og Tanke* ,
Naar i *Aanden* , evig stærk,
De sig kiærlig sanke.

Hvad da favnes, er i Aand
Virkelig tilstæde,
Om det sine Rosen-Baand
Hjertet snoer med Glæde.

Saa Man i hver Christen-Favn,
Bedst hos fromme Kvinder,
Bygt af Aand i Jesu Navn,
Kirke-Staden finder!

No. 34 .

Hvad har *Kirken* her tilbage,
Som er værdt at sjunge om?
Kalk og Disk og Lyse-Stage,
101 Nøgne Vægge, Blokken tom;
Sjelden Spir og høie Gavle,
Døbe-Funt og Alter-Tavle,
Som engang er Synet værd!

Selv i Syden, hvor Man svimler
Over *Peders-Kirkens* Tag,
Selv i Kirken, hvor Man himler
Konstig med den fine Smag,
Hvor er Kirkens Gods og Værge?
Hvor den Tro, som flytter Bjerge?
Hvor den Konst, som skaber Guld?

Før, da med trefoldig Krone
Paven sad paa Kapitol,
Og saa høi var ingen Throne,
Som Sanct Peders Bispe-Stol,
Da Choral og Kæmpe-Viser
Kunde vel ei noksom prise
Korsets Glands og Kirkens Drot!

Men nu har jo Pavens Lykke
Tøfler, som ei kysses, paa,
Kirkens Sværd er kun en Skygge,
Spir og Krone ligesaa,
Stodder-Konge, Tigger-Munke,
Dødning-Been og Bulle-Bunke,
Er det værdt at kvæde om?

Groe nu selv paa Træer grønne
Skygger kun af Frugtens Guld,
Hvor kan da de Tørre lønne
Sangens Fugl i Nordens Kuld!
Hvor kan da en Harpe tone
Her om Kirkens Gylden-Krone,

Spir og Sværd og Moder-Skiød!

102

Blev det *her* saavidt ei drevet,
At af Alt, hvad *Kirkens* var,
Kun *Optegnelsen* og Brevet
Vi beholdt til Kirke-Kar!
Blomstre da, trods Band og Pave,
Her nu Kirkens Rune-Stave:
Skyggerne af *Arons* Stav!

Billedlig ta'r *Skriften* Svaret:
»Hvo mon tro'r, hvad vi har hørt,
»Og for hvem er aabenbaret
»Herrens Haand, som os har ført?
»Søn bebuded vi, som Kviste,
»Sprungne frem, før Nogen vidste,
»Jordens Tørke-Baand til Trods.

»Verden finder ei ham fager,
»Savner Smil og Rosen-Kind,
»Men vor Skyld han paa sig tager,
»Taalder Sting i stille Sind,
»Taalder Spot og Tugt beskeden,
»Mægler os til Bedste Freden,
»Kiøber Læge-Konst med Saar!«*)

Ja, i Colossenser-Brevet,
Frugtbart, naar det pløies *vaadt* ,
Til vort Svar staaer atter skrevet,
Klart, naar *Øiet* kun er *godt* :
Stod, i Paaske-Morgenrøde,
I med *Christus* op af Døde,
Husk da paa Hans Himmel-Fart!

Eders Hjerte, eders Øie,
Ile did, trods Jordens Baand,
Hvor Han sidder i det Høie,

* 103

Ved Gud Faders høire Haand!
Søger det, som er foroven,
Over Sky, som over Skoven,
Ei hvad kiønt, er kun paa Jord!
Endelig dertil og Grunden,
I et andet Sende-Brev*),
Fløi Apostelen af Munden,
Da han til *Hellener* skrev:
Synligt har sin Tid og Time,
Evigt kan dermed sig rime,
Kom, dog *ei tilsyne* her!

Bundet blev den store Drage,
Rugende paa Kirke-Guld,
Hver sig skyndte da at tage
Hvad dem huged, Haanden fuld,
Vi og tog hvad os behaged,
Først og sidst hvad Andre vraged':
Morten Luthers *Barne-Tro*!

Kirken her da har til Bedste
Barne-Tro af Hjertens Grund,
Lid tør vi til Løftet fæste,
Herren gav med *Haand* og *Mund* ,
Vi Ham tør paa Ordet tage:

Jeg er med jer alle Dage,
Er I To, saa gjør det Tre!

Derfor godt vi har i Grunden,
Alle gode Ting er tre,
Sang har immer Barne-Munden,
Kan og ret af Hjertets lee;
Lod engang vi os besnakke,
Tog med Steen for Brød tiltakke,
Det gjør Herren godt igjen.

*
- 104

Haand og Mund hos Skiøde-Barnet
Hardtad ei kan skilles ad,
Neppe mærked vi, at Skarnet
Mellem dem indskiød sit Had;
Selv i Bog for »det betyder«
Sagde vi »som Ordet lyder,«
Herrens Ord af Haand i Mund!

Bagvendt jo det var tilvisse,
Ordet lød dog om *de Smaa* :
Ringeagter aldrig disse!
Høiest *deres Engle* staae.
Som i Kiødet, saa i Aanden,
Om end bagvendt, Barne-Haanden
Bringer let dog Mad til Mund!

Skriften , læst med *Øine vaade* ,
Herrens Bog med *Barne-Tro* ,
Den er rig paa Lys og Naade,
Den er fuld af Fred og Ro;
Her, som hist i Blomster-Haven,
Sidder hos Guds Ord i Graven
Engle-Vagt med Himmel-Nyn!

Dunkelt klang del for vort Øre,
Som de sang, »her ligger Han,«
Let ei falder det at høre
Lydt i Gravens Taage-Land;
Som vi hørde, *saa vi tro'de*,
Tog, alt som de skrevet stode,
Stavene for Herrens Ord!

Det os kosted bittre Taarer,
Thi *Bog-Staven* slaaer ihjel,
For *Hvis* Skyld Man bliver Daarer,
Det gjør dog en stor Forskjel;
105 Engle hjælp, saagodt de kunde,
Han, som slap os ingenlunde,
Hjælp os ud af Dødning-Drøm!

Øret Han os gjennembored,
Skabde saa os gode Kaar,
Lydt det nu fra Engle-Choret
Klang omtrent som skrevet staaer:
Søger ei iblandt de *Døde*
Ham som ei blev Orme-Føde!
Pas kun paa hvad Han *har sagt!*

Vi forstod halvkvæden Vise,
Fandt i *Kirken* brat *Guds Ord* ,
Fatted Mod til høit at prise
Hvad kun Barne-Hjertet tro'r,
Fandt i *Ordet, som det lyder* ,
Alt hvad *Skriften* kun *betyder* ,

Evig Nok at kvæde om!

Nu vi see: til Punkt og Prikke,
Sandt det er, som skrevet staaer,
Fik du Mindst, dig fattes ikke,
Meer end Nok slet Ingen faaer;
Arve-Ret til Himmel-Guldet
Følger hele Borne-Kuldet:
Hver, som *tro'r og bliver døbt!*

Om Opstandnes Første-Grøde
Altid Sagn maa gaae for Syn,
Til de Levende og Døde
See Hans Blik som Himmel-Lyn,
Da vi skal i Skyen møde
Evighedens Morgen-Røde,
See i Glands hvad Han har sagt!

106

Lad kun Elementer smelte!
Herrens Ord skal ei forgaae,
Over os Det hvælver Telte
Stjernestrø'de, himmelblaa,
Under dem med Hjertens-Glæde
Ordets Priis vi evig kvæde,
Ordets , som er *Liv og Aand!*

Hvad gav Støvet *Livets Krone?*
Spørges lydt i Engle-Chor;
Svares i den samme Tone:
Barne-Tro paa *Herrens Ord* ,
Den har Støv fra Jordens Dale
Hævet op i Himmel-Sale,
Gjort til Alt hvad Gud har sagt!

No. 35 .

Jesus! hvor er Du dog henne?
Hjertet søger Dig omsonst,
Selv hvor Dig Apostel-Penne
Tegned af med himmelsk Konst,
Som Du gik og stod hernede,
Nem at finde, god at bede,
Trofast Ven og Taler sød,
Herre over Liv og Død!

Alle Dage, har Du lovet,
Være vil med dine Du,
Paa dit Ord jeg Alt har vovet,
Ak, men hvor er Du da nu?
Lød det ude, lød det inde:
Leder kun, saa skal I finde!
Du, som høit i Himlen boer!
Ak, jeg fandt dog kun dit Spor!

107

Naar jeg lydt dit Navn bekiender,
Guddoms-Navnet, paa dit Bud,
Verden spodsk mig Ryggen vender,
Spørger: hvor er nu din Gud?
Har du Ham i Guddoms-Fylden?
Staaer Han i din Bog paa Hylden?
Taler der Han himmelsk sødt?
Blæser der Han Liv i Dødt?

Hørt jeg har af Kvinder fromme,
Fabel var det sikkert ei,
At til dem Du pleied komme
Tit paa deres Kirke-Vei,
Tit, hvor ikkun Hjertet flammer,
I det dunkle Bede-Kammer,
Selv jeg mindes dunkel sødt,
Mig som Lille Du har mødt!

Ja, der gaaer en deilig Sage
Om dit Møde trindt paa Jord,
Som i hine Mellem-Dage,
Før til Himmels Du opfoer,
Da, ei mindre eller større,
Du gik gennem lukte Dørre,
Lydt Guds Fred i Kredsen bød,
Kjendtes, naar Du *Brødet brød!*

Ak! men som en Fabel klinger
Selv for mig den Sage nu,
Sværmer-Flok paa Flue-Vinger
Kommer brat min Sjæl ihu,
Og vil jeg paa Bogstav bygge,
Jeg omfavner kun din Skygge,
Soleklar og englefrom,
Men for Hjertet taus og tom!

108

Engel ved min høire Side!
Hvorfor skiænder Du saa smaat?
Hvad er det, jeg selv maa vide,
Naar jeg tro'r paa Kirkens Drot?
Hvad var det, Han selv mig sagde,
Da Han mig i Vuggen lagde?
Hvad er det, jeg selv har sagt,
Da med Ham jeg gik i Pagt?

Pagt! ja Pagt med Hjertens Glæde,
Nu et Lys for mig opgaaer,
Jesus! Du var selv tilstæde,
Nu jeg veed det *hvor* og *naar* ,
Haand Du paa mit Hoved lagde,
Grandt jeg veed nu hvad Du sagde,
Hvor jeg døbdes med dit Ord,
Hvor Du bød mig til dit Bord!

Ja, med *Ordet* , som os døber,
Og bespiser ved dit Bord,
Naar for Alt vi Perlen kiøber,
Dig vi har: Gud *Faders Ord* ,
Og med dig din Aand og Tale,
Plads og i din Faders Sale,
Døden da har tabt sin Brodd,
Evig Liv er Ordets Lodd!

Lyd er Legem, Skrift er Skygge ,
Ei i Bøger Aanden boer,

Det var Børns og Kvinders Lykke,
Naar de tog Dig paa dit Ord,
Det var vores Skam og Skade:
For din Mund vi trykde Blade,
Hørde ei din Guddoms-Røst ,
Savnede derfor Liv og Trøst!

109

Nu staaer Sjælen op af Døde,
For os lyser *Christus* nu,
Daglig kan vi Herren møde,
Kommende Hans *Røst* ihu,
Og naar Klokken ringer sammen,
Dybt vi føle da med Gammen:
Jesus er, hvor To og Tre
Troer hvad kun Guds Engle see!

Jesus! ja, nu har jeg vundet,
Du er min og jeg er din!
Nu jeg har din *Bolig* fundet
Mellem os saa faur og fiin;
Du er med os alle Dage,
Naar vi Dig paa *Ordet* tage,
Som det *lever* , Død til Trods,
Som det *lyder*, *sagt til os!*

No. 36 . *)

Mig rinder i Hu et lystigt Ord,
Det kvæde jeg vil for Kongens Bord,
Thi spørges det skal i Kongens Gaard,
At *Christi* Kirke fik *Gylden-Aar* ,
Ja, tone det skal over Skoven i Sky:
Det ældgamle Folk er som født paa ny,
Hvad kan vor Glæde ligne!
Vor Sorg er slukt, vor Bøn opfyldt,
Vort Kors er let, vor Kalk forgyldt,
Saa vilde os Gud velsigne!

Nu sige vi til vor Herre kiær:
Du deilige Helt! bind om dit Sværd!

*
- 110

Paa Læberne dine yndig boer
Al Naadens Fylde, med Sandheds Ord,
Saa deilig og diærv ingen Menneske-Søn
Er fundet, din Lige, af Adams Kiøn,
Du »Kvindens Sæd« alene!
Dit Ord er Liv, din Daad er Dyd,
Din Lyst er Fred, din Lov er Fryd,
Og Tanker Du har fuldrene!

Du ruster Dig kun og gaaer i Slag
For Sandheds og Mildheds gode Sag,
Thi høres med Fryd i Fruer-Bur
Dit Skjolde-Brag og din Kæmpe-Lur

Ja, alle smaa Piger, ved Belt og ved Sund,
Skal synge med Fuglen i grønne Lund,
Din favre Kæmpe-Vise;
Med Seir i Haand og Seir i Fod,
Og Seir i hvert et Ledemod,
Du skinner, fuldværd at prise.

Til Sværd Du bruger et vinget Ord,
Dit Spyd er en Pen, som deraf groer,
Din Hjelm er din Høihed aabenbar,
Dit blanke Skjold er din Reenhed klar,
Og Pilene dine er Sandhedens Lyn,
Da times i Mørke fuldstolt et Syn,
Naar Folk de gennemfare!
Dit Spir er Almagt underfuld,
Din Krone Kiærlighedens Guld,
Evindeligt skal de vare!

Du hader kun Løgn og elsker Godt,
Thi salved, o Gud! din Gud Dig flot
Af Glædskebens Olje-Krus forvist,
Med Æren kaldes Du deraf *Christ* ,
Og hvor Du færdes, i Kveld eller Gry,
111 Dig altid omdufter en Virak-Sky,
Det kan ei mindre være;
Dit Huus er ei af Kalk og Steen,
Men af det skære Elfenbeen,
Det skinner din Smag til Ære!

Stor Glæde og Fryd er i din Hald,
Prindsesser Man seer i Snese-Tal,
Og Dronningen selv i Purpur reen
Med Straale-Krandse af Ædelsteen,
Til Hende det lyder, som Toner fra Sky:
Dit Bryllup, det holdes i Dag paany,
Med Giæster englerene;
Betænk din Pagt og Dronning-Kaar!
Forglem dit Folk og Faders Gaard,
Og flam for din Drot alene!

Da kommer fra *Zor* et Jomfru-Kuld,
Med Gaver i Skiød, med Sølv og Guld,
For Kongen paa Knæ ydmygelig,
Saa bønlig skue de op til dig!
I Spidsen af dem majestætisk fremgaaer
Prindsessen fra *Hesbon* , vel svøbt i Maar
Med yndig Gylden-Bræmme;
Som Liljen hvid, som Rosen rød,
De synge for dig med Stemme sød,
De finde hos dig sig hjemme!

I Fædrenes Sted, som du har mist,
Dig skiænkes et Sønne-Kuld forvist,
Som arte sig godt i Høiheds-Stand,
Og Drotter vorde fuldvidt om Land!
Dit Dronninge-Navn gaaer fra Slægt til Slægt,
Med det farer Solen i Konge-Ægt,
Og Himlens Hær det prise,
112 Og Adams Kiøn, mens Verden staaer,
Udraaber høit dit Gylden-Aar
Og synger din Bryllups-Vise!

Christus er vores, med Ham har vi Alt,
Alt. hvad med Sandhed er ypperlig kaldt!
Himmel og Jord
Er jo skabt af Guds Ord,
Løfterne Guds allesammen
Ja er i *Jesus* og Amen!

Høit skal det lyde, mod Latter paa Trods:
Alle Propheter har spaaet om os!
Stolkonge-Brud!
I dit Purpur saa prud,
Løft nu din deilige Stemme!
Syng om hvad du har i Gjemme!

Over mig svæver den Høiestes Aand,
Salvet mig haver og Kiærligheds Haand;
Ærende mit
Derfor siger jeg frit,
Bornene Guds allesammen
Det er til Fryd og til Gammen!

Læge kan jeg alle Hjerternes Saar,
Jeg udbasuner et Frihedens Aar,
Gyldent og stort,
Sprænger Fængselets Port,
Lydt mig velsigne de Blinde,
Som sad i Lænker derinde!

*
- 113

Sorgen i Zion jeg slukker fuldsødt,
Ligklæde sort bliver Skarlaget rødt!
Lystig i Sky
Lyder Sangen paany!
Stæderne, som lagdes øde,
Atter opstaae fra de Døde!

Sønnerne mine faae kongeligt Kaar,
Fremmede Folk vogte *Israels* Faar,
Vingaard iflæng
Nu med Ager og Eng
Grønnes og blomstre og bære,
Det gjør *Philisternes* Hære!

Sønnerne mine, som Herren har sagt,
Præster skal kaldes, med kongelig Magt,
Hedningers Marv
Er dem givet til Arv,
Guldet i Grav og i Vange,
Dermed de glimre og prange!

Døttrene mine, mens Orglerne gaae,
Krandsene binde og Harperne slaee,
Synge i Chor
Om den gienfødte Jord,
Lære af Engle at kvæde
Liflig om Himmerigs Glæde!

Døttrene mine, med Øinene blaa,
Gladelig skal om Guds Herlighed spaae,
Pryde i Løn

Deres Bryst for Guds Søn,
Dandse paa Roser til Graven,
Bæres paa Hænder til *Haven* *)!

*
- 114

Saaledes vender nu Bladet sig om,
Saa fælder Aanden paa Jorderig Dom!
Hver tager Sit,
Og det Bedste er mit:
Løfterne Guds allesammen,
Dermed den evige Gammen!
Glæden hos mig skal nu bygge og boe,
Hjerte, i Herren vær lystig og fro!
Thi som sin Brud
Han nu smykker mig ud,
Brat skal, som Kroner og Krands,
Straaler i Kreds mig omdandse!

Børnene mine skal flokkes paa Jord,
Som i en Have staae Blomster i Flor,
Splittes de ad,
Kan ei dufte paa Rad,
Øiet hver Enkelt oplede
Skal dog som Blomsten paa Hede!
Gud være lovet for saadanne Kaar!
Melder, Herolder, mit Guldbryllups-Aar!
Lystig paany
Lad det tone i Sky,
Kiendes paa Røsten og Livet,
Ei har jeg *Aanden* opgivet!

No. 38 .

Christne, med Skiel,
Kaldes de vel,
Alle, som Troen bekjender,
Og som i Daab
Saligheds Haab
Fik paa den Eenbaarnes Hænder;

115

Christne for Gud,
Børn af Hans Brud,
Er dog kun Kiærligheds-Kuldet,
Thi ikkun de
Troe, til de see
Gyldnere Skatte end Guldet!

Christne paa Skrømt
Ordet har dømt,
Selv de sig kalde uægte,
Troe til en Tid,
Svigte i Strid
Christus omsider fornægte!

No. 39 .

Christendom i Verdens Mund
Er hvad Man behager,
Kun ei Tro af Hjertens-Grund,
Den al Verden vrager,
Kræves dog i Daabens Pagt,
Har og, trods al Verdens Magt,
Himmel-Haabet til os bragt,
Jesu Navn forklaret!

Christendom i Kirkens Mund
Er da, som den lyder,
Christen Tro af Hjertens-Grund,
Og hvad deraf flyder:
Daab i *Jesu Christi* Navn,
Styrelse til Himlens Havn,
Barne-Smil i *Jesu* Favne,
Salighed af Naade!

116

No. 40 .

Verden er, som Man den tager,
Herlig stor og saare fager,
Som den kom fra Herrens Haand,
Vild og vanskabt efter Faldet,
Fuul og fæl med Rette kaldet,
Som den staaer mod Herrens Aand!

Derfor i de sande Skrifter
Verdens-Navnet Mening skifter,
Efter hvad der tales om;
Som sig vende Bibel-Blade,
Verden elske, Verden hade
Siges Han, som har al Dom!

Ja, i Bogen der staaer skrevet,
Verden, som den vild er blevet,
Elsked dog Gud-Fader saa,
At sin Søn Han gav til Bedste,
Saa hvad Lid til Ham vil fæste
Skal forklares, ei forgaae!

Ondt er sagtens her det Meste,
Alt for verdslige de Fleste,
Herrens Ord dog høre Hver,
At i Verden Han er kommen
Kun til Redning, ei til Dommen,
Og som Han er vi og her!

Ond er Verden, meer og mindre,
Værst for os dog i vort Indre,
Rense Hver sin egen Deel,
Fægte ei med Verdens-Skyggen,
Ai'sie ei med Omhu Myggen,
Mens Kamelen sluges heel!

117

Munke saa i gamle Dage
Meende Verden at forsage,
Naar de krøb bag Kloster-Mur,
Drømde Fred og ingen Fare,
Faldt da brat i Fiendens Snare,
Verden værst blev Munke-Bur!

Saa end troes al Verden hænge
Hisset i Fiolens Strænge,
Her i Mundens Ukvems-Ord,
Mangengang kun ved den Finger,
Som sig rører, mens det ringer:
Lille Part af Verden stor!

O, du blinde Pharisæer!
Seer ei Skoven du for Træer?
Grib dog i din egen Barm!
See, hvorpaa dit Hjerte heier!
See, hvorom sig Tanken dreier!
Brug mod Verden der din Armt

Først forinden, saa foruden!
Huset først, derefter Ruden!
Det er Herrens gyldne Raad;
Først dig selv og saa din Næste
See at blanke med de Bedste,
Det er Christnes Kæmpe-Daad!

Meget da dig Verden plager,
Men ei meer den dig bedrager
Dysset ind i verdslig Ro,
Og tilsidst du glad befinder,
Een er Verdens Overvinder,
Det er *Jesu Christi* Tro!

118

Hvad Man gjør og hvad Man læser,
Verden er, som Vinden blæser,
Smuk og grim og mild og vreed;
Som sin høie Herre-Stamme,
Christen-Tro, altid den samme,
Af Omskiftelse ei veed!

Thi skal den trofaste Kvinde
Vindspil-Kæmpen overvinde,
Glimmer slaae med ægte Glands,
Giennem Fiendens røde Pile
Indgaae til den store Hvile,
Med en evig Straale-Krands!

Derfor, Sjæl, ei meer du bruse!
Sid hos Kvinden from tilhuse!
Tag saa Verden, som den faldt!
Hvad i Verden du skal lide,
Den har dog sin gode Side,
Ondt er kun i Helved Alt!

No. 41 .

Tvang til Tro er Snak i Taaget,
Hjertet værger sig med Fynd,
Tvang til Skrømt, som Pave-Aaget,
Det er Tvang til Løgn og Synd;
Kun til Helved kan Man tvinges,
Mens til Himlen blot der ringes,
Frihed følger Sandheds Aand!

Fienden byder Baand og Lænker,
Truer os med Død og Dom,
Frelseren os Livet skiænker,
Bryder for os Mur og Bom,
119 Kommer for at løse Fanger,
Kvæder som en kronet Sanger
Høit om Friheds Gylden-Aar!

Jesus , som den gode Hyrde,
Leder om fortabte Faar,
Vinker hver, som under Byrde
Syg i Sind nedbøiet gaaer,
Beder dem til sig at ile,
Byder dem den sande Hvile,
Gavnligt Aag og Byrde let!

Nægtes end Hans Ord og Tale
Indpas, Sted og Hjerte-Rum,
Ei vil Ondt med Ondt betale
Fredens Evangelium,
Kalder aldrig Ild fra Skyen,
Gaaer som Han fra Uvens-Byen
Stille til et bedre Sted!

Og, saavidt som Rygter fare,
Ei for Sjæle-Friheds Sag
Kæmped nogen Helte-Skare
Boldt som, under Korsets Flag,
Den fra *Stephanus* til *Luther* ,
Som med Krandsen Kiæden slutter,
Triumferer over Rom!

Ak! at Herren skal behøve
Til sit Folk at raabe end:
Seer, I Blinde! hører, Døve!
Frelseren er *Friheds* Ven!
Hvem er det, som Mig forvandler,
Trods mit Navn, til Slave-Handler?
Det er *Fienden*, jag ham ud!

120

At hos Mig er godt at være,
Millioner sang tilforn,
Af mit Huus, Mig til Vanære,
I har gjort et Fange-Taarn;
Lukker op og lader løbe
Hver, som ei har Lyst at kiøbe
Guld hos Mig for alt sit Gods!
Lukker op og lader fare!
Nøle I, saa farer Jeg,

Siger til min Engle-Skare:
Op nu! lad os gaae vor Vei!
Længe nok vi gjorde Prøve,
Længe nok for Øren døve
Sødt I sang om Himmerig!

No. 42 .

Hvo kan troe, som har ei hørt!
Det er Aandens Tale,
Herrens Ord i Pennen ført,
Det er Aand i Dvale;
Troens Ord er Tale dyr,
Det er Hjertets Vidnesbyrd
Gjennem Tunge-Maalet!

Hvo vil troe, hvad vi har hørt,
Underligt at sige,
Har ham ei en Stemme rørt
Som fra Himmerige,
Har en ærlig Sjæl ham ei
Mundtlig mødt paa Livets Vei,
Vidnet for hans Hjerte?

Turde vel paa *Jesu* Ord,
Verden du forsage,
121 Hvis kun paa Papiret Spor
Var af Ham tilbage,
Hvis det lød ei fra Hans Flok:
Herrens Naade os er Nok,
Stærk er Han i Svage!

Troskabs-Pantet trindt paa Jord
Er jo *Troskabs-Eden* ,
Derfor vi om *Troens Ord*
Høre *Menigheden* ,
Hører Nogen ikke den,
Var han og vor bedste Ven,
Kirkens er han *ikke!*

Himmel skabde Gud og Jord,
Ei med Pen i Haanden,
Men med sine Læbers Ord,
Som er Eet med Aanden!
Som det Gamle, saa *det Ny*
Skaber Gud da under Sky
Kun som *Ordet lyder!*

Dødninger med Blæk og Pen
Prise deres Døde,
Aanden fra vort Hjertes Ven
Kom med Tunger røde,
Aandens Kraft er Ordets Marv,
Gaaer paa Tungen kun i Arv
Til Guds Børne-Skare!

Kjender du de døde Sprog
End til Punkt og Prikke,

Ei forstaaer du Herrens Bog,
Har du Aanden ikke,
122 Han ei boer i Bog og Blad,
Ham kun bær fra Stad til Stad
Aande-Drættets Vinger!

Snakked Paven udenom,
Skal vi derfor glemme:
Om den ægte Christendom
Giælder *Kirkens Stemme* ,
Var det ret og var det galt,
Hvad den troet har og talt,
Aanden var og *Livet!*

Spurgde Man om *Kirkens Ord*
Ei ved *Sjæle-Badet* ,
Og ved Herrens *Naade-Bord* ,
Men ved *Pave-Bladet* ,
Maae ei derfor *Tro* og *Daab*
Være Eet, som Livets Haab,
Alle Kirkens Dage!

Foer med Snak og Løgn og Tant
Fordum Klerke-Munde,
Er det derfor mindre sandt,
Vi vor Tro skal *grunde*
Paa hvad meer end skrevet staaer:
Hvad i *attenhundred* Aar
Gjorde *Under-Værker!*

Det var *Troen* velbekjendt,
Som end Ordet lyder,
Det var *Tungen* velanvendt,
Som end Hjertet fryder,
Naar i Tale og i Sang,
Sat af Aanden ret i Gang,
Christus den forkynder!

No. 43. *)

Frygt, mit Barn, den sande Gud!
Misbrug ei Hans Navn og Bud!
Hellighold vor Herres Dag!
Ær Forældre uden Nag!
Sky Utugt og Vold og Mord!
Stjæl ei, vær ei falsk i Ord!
Flye Begiærlighed paa Jord!

Vi paa Gud *Alfader* troer,
Som Alt skabde med sit Ord,
Og paa *Sønnen* , Gud og Mand,
Præst, Prophet og Konge sand,
Og paa *Aanden* , al vor Trøst,
Som os læger for al Brøst,
Reiser op til Livets Lyst!

Fader-Vor i Himmel-Havn!
Helligt være os dit Navn!
Lad os ret dit Rige see!
Lad i os din Vilje skee!
Giv os Brød og vær ei vreed!
Os i Fristelse ei leed!
Fri os fra hvad Ondt Du veed!

Du, som os af Naade stor
Har gienfødt med Vand og Ord!
Hjelp, vi bær vort Christen-Navn
Dig til Ære, os til Gavn:
Holde troe vor *Daabes Pagt* ,
Staae mod Fjenden godt paa Vagt,
Faae med Synd og Døden Magt!

*
- 124

Mæt vor Sjæl, o *Jesus* sød!
Med dit Legem, Livets Brød!
Vederkvæg os, Frelser god,
Med Livs-Kalken i dit Blod!
Brod og Viin med Ordets Lyd
Skiænke Deel os i din Dyd,
Og i Salighedens Fryd!

No. 44 .

Vor Kirke-Dør vel lukkes op
For hver en Sjæl, som banker,
Dog ind ei fares i Gallop,
Der kræves Alvors-Tanker:
Dør-Vogteren, med stadig Hu,
Adspørger først: *forsager* du,
Med alt hans Ude og hans Inde,
Vor Herres og vor Troes *Fiende!*

Dernæst vi spørge: *troer* du ,
Som vi og vore Fædre?
Hvis ei, da er det Tid endnu,
Gak, hvor du troer det bedre!
Men *Fiendens* Væsen: *Løgn* og *Svig*
Ei taales kan i Himmerig,
Ei *Jaognei* er hos vor Herre,
Og Hykleri gjør Ondt kun værre!

Men kan og vil vor Tro og *Daab*
Som *ærlig* Mand du dele,
Vi borge dig for Himlens Haab,
Og Herren for det Hele,
Han borger dig, som Ordet lød,
For Seier over Synd og Død,
For evigt Liv, og det vil sige:
Guds Salighed i Himmerige!

No. 45 .

Vi troe paa *Gud Fader* ,
Som All har i Vold,
Som Himmelen skabde
Og Jorderigs Bold!
Af Ham haver Navnet
Al Faderlighed,
Paa Kiærligheds-Savnet
Han bødte derved,
Og gav os Fortabte,
Af Fienden forskabte,
Til Frelser sin eenbaarne Søn!

Vi troe paa *vor Herre* ,
Guds eenbaarne Søn,
Paa *Jesus* , den *Christus* ,
Undfanget i Løn,
Af Høihellig-Aanden,
Men aabenbar fød
Af Jomfru *Marie* ,
Thi Ordet blev Kiød,
Af Pine og giæstet,
Og under Pilatus korsfæstet.
Ja, død, lagt i Jord,
Til Helved Han nedfoer,
Men tredie Dag Han opstod,
Og traadte saa Død under Fod!
Til Himmels opdraget,
Han Sæde har taget,
Mens Fienderne lægges i Baand,
Til Høire ved Faderens Haand,
Og derfra Han kommer
Igien som en Dommer,
I Faderens Sted,
For Døde og Levende med!

126

Vi troe og paa Aanden,
Paa *Høihellig-Aanden* ,
Udsendt af Guds Lam,
Og Allemands- *Kirken* ,
Høihellig i Ham,
Og *Helgen-Samfundet* ,
I Aanden forbundet,
Ved *Synders Forladelse* reent;
Opreisning af Kiødet ,
Som Kornet først dødte,
Det evige Liv for os Alle tilsammen,
Ja, Amen,
I Jesu Navn , Amen!

No. 46 .

Vi troe, som vi ved Daaben svor,
Paa Dig, Gud *Fader* , Livets Kilde,
Hvis Hænder dannede vor Jord,
Og hvælved Himlen, som Du vilde!
Som Fader-Navn i Barne-Mund,
Er Kiærlighed din Guddoms-Grund,
Du Livet heller gav end tog,
Derfor Du til din Søn os drog,
Kun Satan, som vi har undsaagt,
Er Fiende ad Algodheds Magt!

Vi troe paa din *eenbaarne Søn* ,
Som lod til Offer sig indvie,
Undfanget af din Aand i Løn,
Ham fødte her Jomfru *Marie!*
Det er vor Herre *Jesus Christ* ,
En plaget Mand fra Først til Sidst,
Korsfæstet, død og lagt i Jord
Han og til Helvede nedfoer;
Men klarede dog al vor Sag,
127 Stod herlig op den tredje Dag,
Til Himmels foer og satte sig,
Gud Fader! som Du bød, hos Dig,
Vi see igien vor Herre from
Ved Levendes og Dødes Dom!

Vi troe og paa den *Hellig-Aand* ,
Som helliger vor Fælles-Kirke!
Vort Helgen-Samfunds Hjerter-Baand
Det er Hans Guddoms-Konst at virke!
Hvor Han dit Seigl paa Støv har sat,
Er Sorgen slukt og Synd forladt,
Og hvor Hans Kirke-Klokker gaae,
Skal Kiød i Aandens Kraft opstaae,
Til evigt Liv, i Fred og Ro,
Saa kroner Du vor *Christne Tro!*

No. 47 .

Til Helvede vor Drot nedfoer,
Da Han var død og lagt i Jord,
En Prædikant paa Aanders Sprog,
Lyslevende var Herren dog,
Og som en Frelser did Han kom,
At styrte Dødens Throne om,
Ja, Fængselet Han fangen tog,
Fra Helved i Triumf Han drog
Med Fanger sjæleglade!

Du Ledd af *Troen* , sært forhadet,
Som Livets Lys af Dødens Nat,
Kom til vort Hjerter! *der* endnu
Er Nok af Nat og Dødens Gru.
Neddæmp den stærke Fiendes Spot!
Udløs hvad skønne vil paa Godt,
128 Naar frelst og frit, saa gladelig,
Fra Helvede til Himmerig,

Det i Triumf Dig følger!

Om *Troens Ord* fra Arilds-Tid
Man pruttet har med Kiætter-Vid,
Og budt os snart » *en Neder-Deel* «
Og snart et Hul for Hel-Hjem heel,
Ja byder nu, med Overlæg,
Os for vor Herres Nedfart Præk;
Men Han »til *Helvede nedfoer* «,
Og før afknappes skal et Ord,
Til Himmels vi vil fare!

Her spørges ei, hvad vi *forstaae* ,
Men kun, hvad *vi er døbte paa* ,
Som ærlig *bygge paa vor Daab*
Vor *Børne-Ret* med Himmel-Haab!
Her giælder det: *beviis os klart* ,
At Ham paaløiet er den Fart!
Hvis ei, saa lad os smukt i Ro,
Som med *vor Daab* , saa med *vor Tro* ,
Kun Herrens og vort Eget!

No. 48 .

Jesus , Dødens Overvinder!
Du, hvis Ord er *Liv og Aand* ,
Stat os bi mod Livets Fiender,
Fri os ud af deres Haand,
Høilig til en Helt vi trænge,
Som kan Dødens Lænker sprænge!

See vi til vort eget Hjerte,
Templet for din Aand paa Jord,
Flux vi føle det med Smerte,
129 Daanet der er Livets Ord,
Dine Løfter, Skygger lige,
Flagre i de Dødes Rige!

Søge Kirken vi hernede,
Legem dit med Guddoms-Kaar,
Trindt vi see sig kun udbrede
Sørgelig din Kirke-Gaard,
Dødens Herredømme sander
Stenen der med Hoved-Pander!

Rører i vort Hjerte-Kammer
Livet stundum sig endnu,
Rører Læben sig og stammer:
Jesus, i dit Ord er Du,
Skogrende os Fienden haaner,
Lyden dør og Læben blaaner!

Derfor see til os i Naade,
Herre ved Guds Høire-Haand!
Løs dog snart den store Gaade,
At dit *Ord* er *Liv og Aand*!
Hos det Par, som for Dig græde,
Viis, at Du er selv tilstæde!

See, dit Ord er lagt i Graven,
Muret ind med Kalk og Steen,
Trindt omkring i Dødning-Haven
Smuldre Helgen-Folkets Been,
Vove Seiglet vi at bryde,
Romer-Spyd os Spidsen byde!

Selv Du veed, vi er ei Helte,
Som de fordum saaes paa Jord,
Stenen ei kan vi bortvælde,
130 Ak, thi den er saare stor,
Vel som Dværge vi, ei større,
Stønne maae for Klippe-Dørre!

Derfor lad en Engel dale,
Alt som Straaler gaae fra Soel,
Lægge Vagten dybt i Dvale,
Gjøre Stenen til sin Stol,
Mens sig brat paa Lynets Vinger
Ordet fra sin Grav udsvinger!

Ja, lad opstaae fra de Døde
Ordets Tugt og Ordets Trøst,
Og lad Hjertet i os gløde,
Mens vi lytte til din Røst!
Lad os, naar Du Brødet bryder,
See, det er, som Ordet lyder!

Frit vi da skal drage Aande,
Løst er da vort Tunge-Baand,
Bod vi har da for al Vaande,
Høit sig fryder Sjæl og Aand,
Bryder ud med Toner søde:
Vær velkommen fra de Døde!

Ja, velkommen, sødt det klinger,
Guddoms-Ordet, født paa Ny!
Som paa Aande-Drættets Vinger
Farer, naar Du vil, i Sky,
Kommer dog, som himmelfaldet,
Overalt, som Du er kaldet!

Aldrig meer Du os forlader,
Jorden fik i Grav Du kiær,
Vel gaaer hiem Du til din Fader,
Men er os dog lige nær,
131 Kalder frem i Sjæl og Kirke
Alt hvad Liv og Aand kan virke!

Jesus! ja, vi troe og haabe,
Selv i Dødens Skygge-Dal,
At Du hører, før vi raabe,
Svarer, før vi bede: tal!
Blev, til Liv for mange Døde,
De Opstandnes Første-Grøde!

Ja, vi troe, men Tvivl sig klæber
Som en Øgle til vor Tro,
Døden spiller os paa Læber,
Hvor vi mellem Skygger boe,
Haabet er, som mat det glimter,
Naar bag Sky vi Maanen skimter!

O, lad *Troen* sig nedsænke
Dybt i *Jordans* rene Flod!
Lad os ei med *Naman* tænke:
Hver en Strøm er lige god!

Lad ei Fienden os indskyde,
Lidt det er *dit Ord* at lyde!

Da gienfødes *Tro* saa fage,
I det store Trilling-Navn,
Vender moderlig tilbage,
Med en *Gudsøn* i sin Favn,
Som skal aldrig smage Døden:
Haabet, Guddoms-Morgenrøden!

Hans er Smilet, som udsmelter
Hjerte-Suk til Harpe-Klang!
Han er Kæmpen, som bortvælter
Stenen under Engle-Sang!
132 Han har Lyset, han har Aanden,
Derfor Alt kan Barne-Haanden!

Jesus! ja, Du vil jo være
I os *Herlighedens Haab*,
Fødes, til Gud Faders Ære,
Hos os i hver Barne-Daab,
Voxe hos os allesammen
Op i Sky med Fryd og Gammen!

No. 49 .

Enhver, som tro'er og bliver døbt,
Gaaer frit ind i Guds Rige,
For de i *Christen-Tøi* er svøbt,
Som gjør Guds Søn dem Lige;
Thi giælder det om *Troens Ord*
Og Daabens godt at gjemme,
Men først og sidst: om Troen boer
Hos dig, som hun var hjemme!

Da skilles ad den tykke Sky,
Som trued Myre-Tuen,
Da Solen bryder frem paany,
Og af den straalers *Buen* ;
Sig Hjertet føler glad i *Pagt*
Med Ham, som Alt mon raade,
Forventer vel sin Himmel-Dragt,
Men nøies med Guds *Naade!*

Saalænge derfor *Tro* og *Daab*
I Kirken er de samme,
Med Herlighedens store Haab
Vi ei skal staae tilskamme,
Men *Vaar* og *Høst* skal følges ad,
133 I Christi Konge-Rige,
Saa Oldingen er barneglad,
Men engleklog tillige!

Til Psalmen er vor Røst for lav,
Dog vil vi Herren prise,
Med Fugle-Nebbet, Han os gav,
Til Kvad og Kæmpe-Vise!
Vi Jule-Vinter har i Nord,

Og kime, til Han kommer,
Os venter paa gjenfødte Jord
Med *Ham* en evig *Sommer!*

No. 50 .

O, kjender du *Daaben* ,
Lidt bedre end *Hoben*,
Som *Porten* til *Zions* den hellige *Stad*,
Da aldrig du slipper
Det *Ord*, som ei glipper:
»*Velsignelsen evig i himmelske Bad!*«

O himmelske *Tone!*
Som *Pant* paa den *Krone*,
Vor *Gud* har til *Børnene* alle henlagt,
Det aldrig kan feile,
Vor *Herre* beseigle
Med dig vil den dybe, den deilige *Pagt!*

Ja, *Herren* du ligner,
Med dig *Han* velsigner
I *Badet* for evig de troende *Smaa*;
Med dig *Han* indgyder
Dem *Livet*, som fryder,
O langt over det, vi i *Støvet* forstaae!

134

O *Christne!* af *Minde*
Lad aldrig forsvinde
Det *Løsen*, os aabner den herlige *Stad!*
Derind gaee med *Glæde*
Vi kun, som vi kvæde:
»*Velsignelsen evig i himmelske Bad!*«

No. 51. *)

Der var en *Kæmpe*, stor og stærk,
Engang i gamle *Dage*,
I *Krig* han gjorde *Under-Værk*,
Bar dog *Spedalskheds Plage*,
Til i en sær lykkelig *Stund*
Han hørde *Ord* af *Barne-Mund*
Om *Jøde-Folkets* *Læge*.

Elisa hedd den *Seer* from,
Iført *Elias-Aanden*,

Deri var Kraft til Lægedom,
Med Munden og med Haanden,
Og *Naman* , Syrer-Kæmpen stolt,
Til Vogns for Seer-Porten holdt,
Med Bøn om Gunst og Naade.

Prophetens Ord til Kæmpen lød:
I *Jordan* du dig bade!
Da brat fornyer sig dit Kiød,
Saa reent som Rosen-Blade.
Jo vist! gjenmæled Kæmpen graa,
Som om ei Floder himmelblaa,
Trods *Jordan* , vi har hjemme!

Med Hest og Vogn, i Hu fuldgram,
Nu hjemad drog den Kæmpe,

*
- 135

Han tygged Drøv paa Ord og Skam,
Lod Tid dog Vreden dæmpe,
Og da han gav godt Ord igjen,
Det mærked brat hans Kiøre-Svend,
Han var fuldsnild i Tale!

God Herre stræng! er det ei saa,
(Tog Kiøre-Svend til Orde)
Om *svare* Ting dig lagdes paa,
Du Alt for Sundhed gjorde!
Hvi da ei hvad er barnelet?
O prøv i *Jordans* Flod den Tvæl,
Guds-Manden dig tilraadte!

Som sagt, saa gjort, den stolte Mand
Nu axled Barne-Skrudet,
Og baded sig i *Jordans* Vand,
Syvfold paa Seer-Budet,
Og brat han fik, som Ordet lød,
For sin Spedalskhed Barne-Kiød,
Saa reent som Rosen-Blade!

Spedalskhed er for Sjælen Synd,
Hos Kæmper og hos Dværge,
Og læges kun den kan med Fynd
Af Ham fra *Zions* Bjerge,
Han siger: deel med mig min Daab
I *Jordans* Flod, da Barne-Haab
Du faaer om Himmerige!

Da tænker mangan Daare stolt:
Hvad nytter Vie-Vandet!
Ja, vender brat sig stødt og koldt,
Og siger: *intet Andet?*
Kan Vandet i min egen Brønd
136 Ei fuldt saa godt aftvætte Synd,
Som det i Døbe-Funten!

Thi lyder det i Folke-Ring,
Som Svenden tog til Orde:
Om Herren kræved *svare Ting* ,
Du Synder det vel gjorde;
Hvi da ei hvad er barnelet?
O prøv dog *Jordans* Sjæle-Tvæt,
Paa *Ordet* , som det *lyder!*

Ved Funten mangan Kæmpe god
Har axlet Barne-Skrudet,

Og badet, som i Jordans Flod,
Sig der paa Herre-Budet,
Og glad fornummet, *Barne-Daab*
Kan døde Synd og føde Haab,
Og skiænke Himmerige!

Lad derfor *Naman* for os staae,
Naar Stolthed os vil friste!
Lad ydmyg os til *Jordan* gaae
Med *Ham*, som Alting vidste!
Lad daglig os, paa Barne-Fod,
Neddukke dybt i Daabens Flod,
I Guddoms-Trillingnavnet!

No. 52. *)

Kom med til Jordans Flod!
Mig lyster nu at træde,
Hvor Herrens Fødder stod,
Og vente paa den Glæde
Hvorom mig fødtes Haab,

* 137

Da Herren selv mig tvætted,
Og med mig Pagt opretted
Om Himlen i min Daab!

Gud Fader her i Løn
Forkyndte over Daaben:
Du er min kiære Søn,
Ja, Himmelen stod aaben,
Og i den dybe Dal,
I Ly af Due-Vinger,
Sig hvælvede Guds Finger
En herlig Ridder-Sal!

Den Største, Øiet saae,
Sig vilde her nedbøie,
Johannes! du derpaa
Forundrer dig med Føie,
At Han, af hvem du selv,
Endskiøndt du er en Døber,
At tvættes høit behøver,
Kom saa til *Jordans* Elv!

Ja, store Frelser-Mand!
Vil Reenhed sig nu tvætte,
Som Verdens-Hav i Spand?
Er Du da ei »den Rette!«
Mon Døberen saae feil,
Da han i dig opdaged
Kun Alt hvad Gud behaged,
Det sande Dydens Speil!

Nei, Du i *Jordans* Flod
Vil ydmyg kun dig bade
For Kraft, som giver Bod

Os der at efterlade:
138 Af Vandet med Guds Ord
Et Sjæle-Bad at blande,
Som tvætter trindt om Lande
Til Sæde ved Guds Bord!

No. 53 .

Herrens Røst er over Vandet,
Sjæle-Badet i Guds Ord,
Vand og *Aand* har sammenblandet
Himmel-Skaberens paa Jord:
Han, som haver Alt at sige,
Han har sagt: til Himmerige
Fødes kun af *Vand* og *Aand*!

Herrens Aand er over Vandet,
Støv ei følge kan Hans Fart,
Ordets Lyd og intet Andet
Mærkes der af Himmel-Art:
Men i Kuldet, som gienfødes,
Kjødet med dets Lyster dødes,
Aandens Frugt er Aandens Seigl!

Herrens Ord er lagt til Vandet,
Ordets Dyb er *Sjælens Daab* ,
Af den *Røst* fra Fædre-Landet
Fødes Borgerskabets Haab;
Saa af Vand og Aand tillige
Indføds-Ret i Himmerige
Døbte faae, som Ordet troe!

No. 54 .

Er Aand kun Luft, er Ord kun Lyd.
Og Skrift et Tvistens Æble,
139 Er Tro kun Tant, er Død kun Dyd,
Vi Alle arme Djævla,
Er Jorden Alt, er Himlen Damp,
Er seierrig kun Dødens Kamp;
O vee, at jeg saae Lyset!

Saa klager vor betrængte Sjæl,
I den *Opklarings* Dage,
Som blev i Kjødet os en Pæl,
Vor Gud vil ei borttage;
Men fat kun Mod, du lille Flok!
Guds Naade er os Alle Nok,

Og stærkest i de Svage!

Var Aand kun Luft og Ord kun Lyd,
Og Skrift et Tvistens Æble,
Og Tro kun Tant, og Død kun Dyd,
Vi Alle arme Djævla;
Hvem har da bygt vor Klippe-Borg?
Og hvad har slukket Hjerte-Sorg
Fra Slægt til Slægt paa Jorden?

Var *Zions Borg* et Luft-Kastel,
Som Rigerne paa Jorden
Kun rysted for med samme Skiel,
Som Troidene for Torden;
Mon *tom* da ogsaa var den Røst,
Som lagde Staal i Kvinde-Bryst,
Og smelted Nordens Kæmper!

Er *virkelig* da ei den Aand,
Hvis *Værk* er uden Mage,
Fordi ei med sin grove Haand
Vort Kiød derpaa kan tage!
140 Ja, er for *Øret Aandens Ord*
Ei nok saa klart, som sorten Jord
For Krops de bedste *Øine!*

Kan Nogen slaae *Guds Ord* ihjel,
Og *Sandheds Aand* forknytte?
Hvis ei, da reises atter vel
Til Borg vor lave Hytte!
I Aandens Kraft et vinget Ord
Vel Prisen vinde tør paa Jord
Igien fra Gaase-Øine!

Sig drømmer Verden alt saa klog,
Som nogen Gud kan være,
Endnu med Tiden sikkert dog
Den Lidt af Gud kan lære,
Ja, lære af Guds Høre-Haand,
Den selv er skabt af Ord og Aand,
Med alle sine Sandser!

Ja, Verden, med Forundring stor,
Skal see, Dens Gud: *Fornuften*
Naar ei den fatter Livets Ord,
Er kun et Greb i Luften,
Er, selv med Tro paa Sandheds Aand,
Dog kun en Pen i Dværge-Haand
Mod Ord, som flytte Bjerge!

No. 55 .

Ordet var fra Arilds-Tid,
Var og er og bliver,
Hvad vor Sjæl gjør vred og blid,
Knuser og opliver:
141 *Ordet*, som et Torden-Slag,
Ordet, som et Favne-Tag,

Ordet, som det lyder!

Tungen ligger Hjertet nær,
Talen i Dets Tone,
Det er Aandens Liv og Sværd,
Det er Støvets Krone,
Ordet, som et Harpe-Slag,
Ordet, som et Vaaben-Brag,
Ordet, som det lyder!

Talens Strøm er Livets Flod,
Som den her kan rinde,
Risle-Bæk ved Blomster-Fod,
Fos fra Klippe-Tinde,
Ordet, som en Bølge-Gang,
Ordet, som en Havfru-Sang,
Ordet, som det lyder!

Ord ei blot fra Mund til Mund
Gaaer til Verdens Ende,
Farer og i allen Stund
Mellem Verdner tvende,
Ordet, som et Herre-Bud,
Ordet, som en Bøn til Gud,
Ordet, som det lyder!

Livets Brød i allen Stund,
Ogsaa midt i Ørken,
Det er Ordet af Guds Mund,
Det gjør Sjæle-Styrken,
Ordet, som et Ære-Skud,
Ordet, som et Engle-Bud,
Ordet, som det lyder!

142

Af Guds Ord blev Jorden grøn,
Af Det Bølger blaane,
Af Guds Ord blev Himlen skøn,
Skinner Soel og Maane,
Ordet, som er Lys og Liv,
Ordet, som et Guddoms-Bliv,
Ordet, som det lyder!

Af Guds Ord en Efter-Klang
Alle Fugle sjunge,
Af Det lagdes Ord og Sang
Paa vor bløde Tunge:
Ordet, som en Bølge-Gang,
Ordet, som en Havfru-Sang,
Ordet, som det lyder!

Om sig selv Oplysning skøn
Har *Guds Ord* os givet:
Det er Guds eenbaarne Søn,
Sandheden og Livet:
Ordet, som Guds Ja med Liv,
Ordet, som et Almagts-Bliv,
Ordet, som det lyder!

Aandens Røst kun raader Gud,
Hjertets, halv vor egen,
Lyder med i Jule-Bud,
Ligner Strænge-Legen,
Svarer, som en Efter-Klang
Til Guds Engles Jule-Sang,
Alt som Ordet lyder!

Sødt det klinger da: gak ind
Til din Herres Glæde;
Hvor ei falmer Rosen-Kind,
143 Hvor Serafer kvæde,
Hvor det levende Guds *Ord* ,
Som paa Veirets Vinger foer,
Evig Hjertet fryder!

No. 56 .

I Begyndelsen var *Ordet* ,
Var hos Gud og Gud med Ham,
Var med Aandens Kraft omgjordet,
Foer i Lysets Fjeder-Ham,
I det Høie, paa det Jævne,
Skabde Alt, hvad *Ord* kan nævne,
Skabde af sig selv forvist
Lyset først, og allersidst
Lyden paa vor Læbe!

Kiød engang blev Guddoms-*Ordet*,
Dog Dets Røst var Liv og Aand,
Lød, selv da Dets Mund var jordet,
Sidder ved Guds højre Haand,
Vandrer om paa Veirets Vinger,
Gjør Mirakler med Guds Finger,
Skaber Liv og Fred og Fryd,
Immer af sin egen Dyd,
Og Gud Faders Naade!

I Begyndelsen var *Ordet*,
Bliver sidst, hvad først det var,
Altid med Guds Kraft omgjordet,
Knuser Konger Det som Kar,
Kommer end engang tilskue,
Straaleklædt paa Himlens Bue,
Dømmer Alt hvad Det har skabt,
Samler op hvad Det har tabt,
Binder hvad Det kaster!

144

Os for dyb er *Ordets* Gaade,
Som det paa vor Tunge groer,
Dog vor Sjæl vil for Det raade,
Som Det i Guds Hjerte boer!
Kiødets Sands, som Støv-Fornuften,
Gribe Aandens Drot i Luften,
Sønderlemme paa sit Bord
Baade Guds og Folkets *Ord*,
Mestre det med Pennen!

I Begyndelsen heneden
Kiendtes *Ordets* Skaber-Haand,
Skjaldens *Ord* om Evigheden,
Var hos Aanden og var Aand;
Nu korsfæstet, dødt og jordet,
Er i Verden Skjalde-*Ordet*,

Foer i Aanden og til Hel,
Staaer dog op og himler vel,
Ved sin *Skabers* Naade!

Ja, saavist som Gaade-Ordet
I Begyndelsen var Gud,
Al Dets Odel, om end jordet,
Skal opstaae paa Torden-Bud!
Som Dets Himmel-Røst er Torden,
Saa er Sang Dets Røst paa Jorden,
Vist i Evighedens Gry
Begge mødes høit i Sky,
Smelte kiærlig sammen!

No. 57 .

Dig rumme ei Himle,
Og Himlenes Himle,
Vor Skaber fuldstor!
145 Saa ei er at tale
Om Høielofts Sale
For Dig paa vor Jord.

Du rører kun Støvet,
Som Vind-Pust i Løvet,
Du himmelske Giæst!
Og Hytten i Barmen,
Med Kiærligheds-Varmen,
Behager Dig bedst!

Men kneise paa Tue,
Med Piller og Bue,
Paladser for Jord,
Er Mand dog kun Bæver,
Hvis ikke sig hæver
Palads for Guds Ord!

Og har Du os givet,
Til Redning, til Livet,
Et Almagts Ord,
Til det at udtale
Maae Høielofts-Sale
Opmylre paa Jord!

Hvem vil ikke prise,
Med Psalme og Vise,
Din Kiærligheds-Røst!
Hvor er dog det Øre,
Som ikke vil høre
Den evige Trøst!

Thi bygge vi Kirker,
Hvor Guds-Ordet virker,
I Lys og i Løn,
146 Hvor Hjertet sig fryder,
Naar Hallen gienlyder
Af Tak for Guds Søn!

Ja, lægges de øde,
Det volder de Døde,
Som spøge i dem,
Thi Alle medgivet
Er Lysten til Livet
I Glædernes Hjem!

Ja, dødfødte Sange
Og Taler, fuldmange,
Din Kirke har tømt;
Kald Ordet tillive!
Da Kirken skal blive
Som fordum berømt!

De slet Dig forstode,
Som ei med det Gode
Bød Sjæle til Giæst:
Med Svøbe og Tøile,
Med Baand og med Bøile,
Man gjør ingen Fest!

Lad Dødninger Grave
Til Dødninger lave,
Og true med Hel!
Dit Ord at forkynde
Med Liv og med Ynde,
Det tækkes Dig vel!

Du leve os lader
Med Dig, som med Fader
Du lever i Løn;
147 Saa leve vi lade
Tilhørerne glade
Med os og Guds Søn!

Saa Tungen vi bruge
Med Aanden hver Uge,
Til Glæde og Gavn,
Saa Graat vi forgylde,
Saa Huset vi fylde,
Opbyggt i dit Navn!

Naar Øie Du fæster
Da paa dine Giæster,
Og syner dit Bord,
Hvis Klædning Du laster
Din Engel udkaster,
Men kun paa dit Ord!

Skiøndt Du er den Rene,
Du Ingen vil stene,
For Loven han brød,
Du Giæsten kun vrager,
Som ikke modtager
Det Purpur, Du bød!

No. 58 .

Som Hønen klukker mindelig,
Saa Kirke-Klokken ringer:
O kommer, Smaae, nu brat til mig!
See, hvor jeg breder Vinger,
At vogte jer med Kraft og Flid,
For Høg og Ræv til evig Tid,
Som Hønen sine Spæde!

148

Det Herren er, som kalder saa,
Med klare Klokke-Toner,
O, lad omkap til Ham os gaae,
Vor kiærlige Forsoner!
Hos Ham er Fred og Hvile ret,
Hans Aag er godt, Hans Byrde let,
Som Hønen for de Spæde!

No. 59 .

Som Hjertet slaaer i Glædens Stund,
Saa kimer det fra Taarne,
Hvor opladt er en Præste-Mund,
Til Priis for den Eenbaarne;
Af Himmel-Ordets Orgel-Klang
Undfanges der en Fryde-Sang
Paa Menighedens Tunge!
Og naar Guds Kirke-Folk af Jord
Paa Engle-Tonen stammer,
Da kimer det for Engle-Chor
I Hjertets Bede-Kammer,
Da flyve de til Kirke brat,
Og synge som i Jule-Nat
For Menighedens Øre!

No. 60. *)

Trods Længselens Smerte,
Siig ei i dit Hjerte:
Hvo farer i Afgrunden ned,
Min Frelser, den Søde,
Mig op fra de Døde
At hente til Fryd og til Fred?

* 149

Det kiønnere klinger:
Hvo vil dog paa Vinger

Opfare til Himmerigs Slot,
For os at nedhente
Den Herre, vi vente!
Det klæder dog Christne ei godt.

Vi ere, vi bleve,
Vi røres, vi leve
I Sønnen, Guds Ord og Guds Lam;
Tag *Ordet* i Munden,
Og elsk det fra Granden!
Saa har og saa finder du *Ham!*

Ja, naar du med Munden,
Som Saligheds-Grunden,
Bekiender vor hellige Tro,
Og har den i Hjerte,
Da Længselens Smerte
Dig leder til Himmelens Ro!

Ja, *troe og bekiende* ,
Til Dagenes Ende,
Det er Saliggjørelsens Vei,
Paa den lad os sjunge,
Med Hjerte og Tunge:
Vi har *Ham*, vi slippe *Ham* ei!

Ja, saa lad os sjunge!
Thi Hjerte og Tunge
Er *Herren* som *Ordet* saa nær,
Som *Ordet* , der *høres* ,
Saa Hjerterne røres
Af *Jesus* , vor Herre saa kiær!

150

Han ligger paa Tunge,
Hvor tale og sjunge
Vil troende Hjerter om *Ham*,
Som stærk, i Dag-Røde,
Opstod fra de Døde,
Guds Søn og *Guds Ord* og Guds Lam!

Han Hjertet husvaler,
Som Tungen tiltaler,
Der priser med Varme Hans Navn,
Og slynge vi Arme
Om *Ordet* med Varme,
Vor Herre vi tage i Favn!

No. 61 . *)

Hyggelig, rolig,
Gud! er din Bolig,
Inderlig skøn!
O, hvor mit Hjerte
Længes med Smerte,
Sukker i Løn,
Efter at giæste din Helligdom prud,

Efter at boe hos den levende Gud!

Godhedens Kilde!
Aarle og silde
Gæstmild er Du!
Ved dine Sale
Spurv møder Svale,
Kom det ihu!
Som ved dit Alter den kvidrende Fugl,
Und dog i Templet din Tjener et Skjul!

*
- 151

Hos Dig at bygge,
Høieste Lykke
Kaldes med Ret,
Der lyster Tunge
Altid at sjunge,
Vorder ei træet,
Til ikke lægger og tager ei fra
Glædens det evige Halleluja!

Alt dog hernede
Lykkelig hede
Skal hvo Dig tro'r;
I Himmerige
Tør han indkige
Frit paa dit Ord,
Ja, i hans Hjerte fra Taarernes Dal
Trappe Du bygger til Himmerigs Sal!

Lykkes og trives,
Styrkes, oplives,
Skal dine Smaa,
Voxe i Kræfter,
Stige derefter,
Høieloft naae,
Himle, hvor Øiet, som græder ei meer,
Gudernes Gud i sin Herlighed seer!

Tusinde Døgne,
Verdslige, søgne,
Gyldne for Kiød,
Kan de vel ligne
Een Dag af dine,
Som vi dem nød,
Naar under Sang, med dit vingede Ord,
Sjælen afby over Stjernerne foer?

152

Ei vil jeg bytte,
Gud, i din Hytte,
Betlerens Plads
Bort for det Sæde,
Stolte beklæde,
Høit i Palads!
Godt ikke fattes hvem Gud haver kiær!
Lavt er ei bænket, hvem Du sidder nær!

Sandhed og Naade ,
Det er din Gaade,
Stor-Herre bold!
Salig at prise
Er den Retvise,
Du er hans Skjold,
Øie Du holder med salvede Smaa,

Til for dit Ansigt de kronede staae!

No. 62 . *)

Giv mig, Gud, en Psalme-Tunge,
Saa for Dig jeg ret kan sjunge,
Høit og lydelig!
Saa jeg føle kan med Glæde,
Sødt det er om Dig at kvæde
Uden Skrømt og Svig!

Himlene din Glands forkynde,
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Priis!
Og naar Aften-Klokken ringer,
Lad min Sang paa Lærke-Vinger
Stige ligerviis!

*
- 153

Aldrig noksom Dig kan love
Mand paa Mark og Fugl i Skove
For din Miskundhed,
Lige god i Ny og Næde,
Giør Du, os til Gavn og Glæde,
Meer end Engle veed!

Hvert dit Værk er stort Vidunder,
I din Viisdom Ingen bunder,
Som af den har øst,
Kun en *Daare* tør det nægte,
At hos Dig er Alting ægte,
Alting mageløst!

Græsset liig er hver en Synder,
Ender, før han ret begynder,
Visner i sin Vaar,
Himle selv forgaae af Ælde,
Men i grundfast Guddoms-Vælde
Evig Du bestaaer!

Dine Fiender gaae tilgrunde,
Ja, som Avner skal de Onde
Hvirvles, veires hen,
Mens i Alderdommens Dage
Herlig Kræfterne tiltage
Hos din gode Ven!

Fiender styrte, før de rave,
Glade over deres Grave
Høre vi dit Ord:
Som en Palme, som en Ceder,
Rank opgroer og sig udbreder
Retviished paa Jord!

154

Om end giennem Dage haarde,

Blomstre skal i dine Gaarde
Hvert et Hjerte-Skud,
Bære Frugt paa gamle Dage,
Medens Bjerg og Skov gientage:
Eiegod er Gud!

No. 63 . *)

Paradis-Gaard og Folke-Vang!
Synger vor Drot en Nyaars-Sang!
Kvæder for Herren, velsigner Hans Navn!
Melder i Skynding, med Bud og med Bavn:
Nær er den Frelse, Han sendte,
Nær, ja, hver Time ivente!

Ordet, som er Hans Æres Tolk,
Fare som Lyn fra Folk til Folk!
Lad det basunes blandt Hedninger ud:
Underlig stor er den Gudernes Gud!
Blæse med Afgude-Vrimlen!
Herren, vor Gud, gjorde Himlen!

Forløber Hans er Deilighed,
Seier og Ære gaae i Hans Fjed!
Hedninge-Stammer! med Gaver i Favn,
Kommer og priser Hans hellige Navn!
Iler, Hans Tempel at giæste!
Offrer Ham Alle det Bedste!

Vider, Han er en Herre stor!
Verden Han skabde ved sit Ord!
Afgrunden bæver, naar Han bliver vred,
Kaster for Herren i Støvet jer ned!

*
- 155

Knæler, før Regnskabet kommer!
Han er al Jorderigs Dommer!

Synger omkap, I Engle-Chor!
Jubler med Fryd, I Folk paa Jord!
Bølgerne rulle, som Klokkerne gaae!
Blomsterne dufte, som Røg-Offre smaa!
Løv-Træer alle med Kroner!
Bruser med Vind-Harpetoner!

No. 64 . *)

Lovsynger Herren, min Mund og mit Indre!

Sjungende, Hjerte, tag Aanden i Favn!
Tonerne spille, som Stjernerne tindre,
Trindt om *Jehovahs* høihellige Navn!

Sjæl! kom ihu, at Hans Pris du forkynder,
Tidlig og seent, for Han evig er god,
Han, som forlader i Skok dine Synder,
Raader paa al din Elendighed Bod!
Løskiøbt har Han dig blandt Helvedes Fanger.
Krandser dig yndig, som Kongen sin Ven,
Skjænker dig Alt hvad dit Hjerte forlanger,
Sol-Fuglen lig, bliver ung du igjen!

Høit, som til Himlen der findes fra Jorden,
Voxe vor Herre lod Naaden i Hast!
Langt, som fra Syden der maales til Norden,
Skildte fra os Han vor Skam og vor Last!

Faderen tager vel Barnet til Naade,
Saa tager trælbaarne Syndere Du!

*
- 156

Gud! for Du kiender vor Skabelses Gaade,
Støvtraade-Værket Du kommer ihu!

Menneske-Liv er som Græssets i Enge,
Blomsten vi ligne, som Mælk og som Blod,
Stormene hvine og Bladene hænge,
Visnet Man veed ikke meer hvor den stod!

Evigheds-Blomst derimod er din Naade,
Fryder dem alle, som frygte din Magt,
Bliver end seent deres Afkom til Baade,
Som holde hardt ved dit Bud og din Pagt!

Herren, vor Herre, Han throner i Himlen,
Enevolds-Konge er Han overalt!
Stjernernes lig er om Høi-Sædet Vrimlen,
Hovdinge-Skaren, blandt Tjenere talt!

Lover Ham, Engle! som herlig udrette
Ærende Hans, alt som Ordene lød!
Priser Ham, Kræfter! som flux iværksætte
Hvad med et Vink kun den Vældige bød!

Lovsynger Herren, Hans Værker i Klynge,
Verdener alle! thi Riget er Hans!
Glæd dig, min *Sjæl!* til for evig at synge
Skaberens Priis, hvor Han throner i Glands!

No. 65 . *)

Giv Himlen nu din Stemme,
Mit Hjerte, *Sjæl* og Sind!
Lad Verdens Sorger hjemme!
Slaae dem i Veir og Vind!
Mit Hjerte! slaae i Takt

Med Klokken, som den ringer!
Da rører dig Guds Finger,
Ja, da faaer Aanden Magt!

Kun alt for tit du giæster
Den Verdens Kirke-Gaard,
Hvor Lysterne er Præster,
Og Gud bag Dørren staaer,
Da gaaer det lyslig frem,
Da kan som Fugl du flyve,
Mens neppe du kan krybe
Til Guds Jerusalem!

Har du ei Grunden mærket,
Har du endnu ei lært,
At Lysten driver Værket,
At kiønt er Alt som kiært?
Er Verdens-Lyst din Skat,
Velan, saa følg med Vrimlen!
Men har du Lyst til Himlen,
Saa vaagne den nu brat!

Ja, kom! lad dybt os sukke
Til Herrens gode Aand,
Som Øren kan oplukke,
Og løse Tunge-Baand!
Han løfter Sjælen op,
Saa den paa Fugle-Vinger
Fra Tuen sig opsvinger
Til Himmel-Bjergets Top!

Ja, Aand! giv Sjælen Vinger,
Laan den din Fjeder-Ham!
Saa let den sig opsvinger
Fra Verdens Brask og Bram!
Giv den det rette Sving,
158 Saa Skyen den kan bryde,
Og til Brænd-Offer byde
Mil Hjertes skjulte Ting!

Saa standse da og hvile
Alt Verdens Tanke-Tøi,
Mens jeg til Gud mon ile,
Tilfjelds paa Himling-Høi!
Forsvind, al Hang til Synd,
Som Sjælens Maal forrykker,
Og Støvet dybt nedtrykker
I Verdens Hænge-Dynd!

Bort, Avind, Had og Vrede!
Bort Alt hvad hindre kan,
Hvor Aanden er tilrede
Med Andagts Blus og Brand!
O, drag engang dog hjem
Til Himmerig, min Tanke!
Ei meer du vild omvanke!
Guds Aand dig hjælper frem!

Din Kirke-Mark, o Gud!
Hvor daarlig den seer ud!
Alt Ukrud stolt oprinder,
Det tegner til, det vinder,
Paa Mark saavel som Hede,
Og overgroer din Hvede!

Ja, alt sit Klinte-Frø
Fik Fienden Lov at strøe,
Hvor Du hos os i Naade

*
- 159

Dit Himmel-Byg udsaaede,
Til Markens Frugt og Smykke,
Til Folkets Fryd og Lykke!

See, Klinten skyder op
Sin purpurkroned Top!
See, hvor de Stilke brammer,
Som det var Herre-Stammer,
Vil knap ved deres Side
Nu længer Kornet lide!

Dit Tjenerskab sov trygt,
Ja, drømde, sovesygt,
Om Fred og ingen Fare,
Tog ei paa Marken vare,
Ak, har nu, mens de blunded,
Ei Klinte-Kongen vundet!

Fuldtykt han strøede ud
Et Kiætter-Klintekrud,
Som glimrer og som praler,
Fulddeilig sig udmaler,
Og mangen Siæl forvender,
Som Guds Ords Sæd ei kiender!

Sin Sæk han rysted ud
Med Frø som Rotte-Krud,
Med Laster og med Lyder,
Opsminkede til Dyder,
Med hule Dødning-Pander
Bag deilige Gevander!

Der kommer vel den Dag,
Sig klare skal din Sag,
Indhøstes godt din Hvede,
160 Mens Klinte-Knipper hede,
Og lyse op med Lue,
I Helveds mørke Stue!

Men tænker vi os om,
Hvad er vor Christendom?
Mens vi af Troen sprade,
Hvad har vi meer end Blade?
Sig Blomster vel udfolde,
Men Axene er golde!

Ei bølger Ret og Skiel
Som før, paa Mark og Fjeld,
Og Kiærlighedens Dyder
Knap sees for Hjertets Lyder,
Og Gud! hvor er din Ære?
Ak! hvor mon den dog være!

Hist voxer *Hovmod* frem,
Her *Nedrighed* fuldslem,

Snart veed ei meer en Pige,
Hvad *Ærbarhed* vil sige,
Al Synd, mod Tro og Love,
Groer op som Naale-Skove!

Vor Gud! saa viis, som god!
Raad paa vor Jammer Bod!
Betænk, din Kirke-Ager
Var paa vor Mark saa fager,
Men nu af Steen og Tjørne
Der vrimler i hvert Hjørne!

O, store Ager-Mand!
O, gjør dog hvad Du kan!
Alt paa din gamle Maade,
Tal *blot et Ord* i Naade!
161 Sig vælte alle Stene
Da selv til Ager-Reene!

Da gaaer i Bøge-Skov
Som fordum godt din Plov,
Da rulle flux de Bølger,
Som Frugtbarheden følger,
Og snart paa Mark og Hede
Da bølger stolt din Hvede!

Ja, Gud! befri dit Ord
Fra Fiendens Logn og Mord!
Tag Brodden fra al Lære,
Som røver Dig din *Ære*!
Lad os *Guds Ord* bekiende
Med Fynd til Verdens Ende!

No. 67. *)

Guds *Naade-Soels* Aarvaagenhed,
Dens Omhu og dens Møie,
Fra den stod op, til den gaaer ned,
Kun seer Hans Forsyns Øie,
Men i Hans Vingaard, trindt paa Jord,
De Kaldte see dog Straale-Spor
Af Solen i det Høie!

I Verdens Morgen-Stund opgik
Det Lys, vi Livet skylde,
Sin Middags-Glands og Kraft det fik
Dog først i *Tidens Fylde* ,
Da *Morgen-Røden* , evig from,
Ved Midnats-Tid til Verden kom,
Paany den at forgyldte!

*
- 162

Da planted sig en Vingaard ny
Gud Fader paa det Lave,
Og Arbeids-Folk i Morgen-Gry
Han leied til sin Have,
Men leier immer FLeer og FLeer,

Som ledig Han paa Torvet seer,
Dem lover Gunst og Gave!

Det lakked alt mod Aften brat,
Da ogsaa os han leide,
Vel snart vi har den sorte Nat,
Da Ingen kan arbeide;
Vi ledig stod den hele Dag,
Til Tidsfordriv vi sov i Mag,
Naar ei vi laae i Feide!

End er der dog paa Nattens Rand
En Times-Tid tilbage,
Og gjør vi kun det Lidt, vi kan,
Som gamle Folk og svage,
Da faae vi hvad *Han* kalder *Ret* ,
Som, gavmild, sig forregner let,
Vil heller gi'e end tage!

Ja, *Vingaards-Manden* , hovedrig,
Og fremfor Alt paa *Naade* ,
Den *Sidste* gjør den *Første* liig,
Det er en herlig Gaade,
De Lærde ei den løse kan,
Men alle *Smaa* har den Forstand,
At *Nøglen* er *Guds Naade!*

Ja, Gud! hvad er dog al vor Daad,
Vor Tanke og vor Tale,
Vort Anslag og vort Hjertes Raad,
Naar deiligst vi dem male?
163 Naar Du os i *dit Lys* beseer,
Forvandles strax til Støv og Leer
Det Guld, hvoraf vi prale!

Og Hvem har saa vel gjort det Leer?
Og Hvem gav det Guld-Farve?
Kan uden Liv vi flytte Fjer,
End sige Plov og Harve?
Kan *af os selv* med Kraft og Held,
Vi slaae vor Synd og Død ihjel,
Med *Selv-Tægt* Himlen arve!

O Gud! vi er jo først og sidst
Et Værk kun af din *Naade* ,
Thi maa den baade her og hist
For vore Kaar vel raade,
Og har til Redskab *Den* os brugt,
Vi høste jo Dens Arbeids Frugt,
Naar vi faae *Løn af Naade!*

No. 68 . *)

O *Jesus* , Præst i Evighed,
Af Melchisedeks Orden!
O, kom igien og lys din Fred
Med Fynd i Præste-Gaarden!
See, *Dørren* er nu fast tillukt,

Af Sorg er Nok herinde,
Men Verdens Lys er dog ei slukt,
Naar Du kun vil oprinde!

Saa randt Du op i Øster-Lid,
Alt som et *Lys* af Graven,
Og bragde *Liv* ved Aftens-Tid
Med Dig fra Dødning-Haven;

*
- 164

Ja, kom med *Liv* og *Lys* saa brat,
Hvor dine *Faa* sad inde,
Og gjemde som en stjaalet Skat
Dit dyrebare Minde!

O, det er sødt at dvæle ved,
Her under Laas og Lukke,
Hvor pludselig med dit »*Guds Fred!*«
Du Livet kiøs af Sukke,
Og vakde op hvad længe dødt
Støv-Hjertet bar i Vaande:
Guds Billed blegte, som rosenrødt
Du gjorde med din Aande!

Du blæste paa de bange Mænd,
Da blev de Kæmper stærke,
Da tog de stolt, med Dig til Ven,
Dit *Kors* til *Skjolde-Mærke* ;
Det gjorde Alt din Faders *Aand* ,
Som med din *Fred* dem gjæsted,
Kun i Gud Faders Høire-Haand
Til *Korset* Lid de fæsted!

O, blæs dog saa engang endnu!
Det kan vist hardt behøves,
Thi hvo end kommer Dig ihu,
Ved *Korset* dybt bedrøves,
Seer ei det i din Faders Haand,
Med Kalken, Du udtømde,
Og rører ham din Faders Aand,
Han tænker selv, han drømde!

Dog hvad er det, du drømmer om,
Min Sjæl, i Aften-Stunden?
Skal atter nu den Herre from
Opstige fra Afgrunden?
165 Dengang Han sprængte Dødens Port,
Og tændte Livets Flamme,
Har ikke da Han *fyldestgiort*
For hver en Slægt og Stamme!

Er ei Guds *Aande* i Hans *Ord* ,
Naar det kun ei forties,
Som i vor Daab og ved Hans Bord,
Saa, naar Hans *Præster vies!*
Er *Herrens* Fred ei længer *Guds* ,
Og fik Hans *Kors* afstraaleet,
Da det med Præsten Johan *Huss*
Til Himmels foer fra Baalet!

O nei, det er vor Mistro kun,
Til *Røsten*, *Ordets Vinge* ,
Naar ei Hans Ord i Aften-Stund
Os alle *Freden* bringe,
Og naar Hans *Tjenerskab* ei meer
Opklaret af *Hans Aande* ,

Guld-Kronen over Korset seer,
Til Fryd i Dødens Vaande!

No. 69 . *)

Din Aand, o Gud! har ført dit Ord,
Din Finger rørt vort Hjerte,
Opløftet Sjæl og Sind fra Jord,
Neddulmet Sorg og Smerte,
Paamindt os om vor Tro og Daab,
Bestyrket os i Livets Haab,
Og Lyst til Himmerige!

Lad dette Ord ret kiendelig
Paa os velsignet være!

* 166

Vor Lov og Tak lad tækkes dig!
Og hør hvad vi begjære:
I *Jesu Navn* og *Jesu Tro* ,
Vi bede at dit Ord maa boe
Hos os til Verdens Ende!

No. 70 .

Er du skriftklog paa *Guds Rige* ,
Underviist af Herrens Aand,
Du af Ham dig lader sige,
Vogter paa Hans milde Haand,
Trøstige Bord i Ørken dækker,
Tager Alt hvad Han dig rækker:
Nyt og Gammelt, Surt og Sødt,
Høit og Lavt og Haardt og Blødt,
Rammer saa det Rette!

Er du skriftklog kun paa *Tanker* ,
Som i Hjernen de gaae rundt,
I det Smulle kast da Anker!
Tal om Verden smukt og sundt!
Men tie stille med *Guds Rige* ,
Du ei veed hvad Det vil sige!
Tal ei om et *evigt Liv!*
Det Guds Dyb, alt som Hans Bliv,
Kun *Guds Aand* randsager!

No. 71 .

Bladet fra Munden!
Du, som ei tjener, paa Høi og i Lunden,
Afguders brogede Vrimmel,
Men i den hellige Kirke paa Jord
Faderens *levende Ord* :
Skaber af dig og den stjernede Himmel!
167 Tidlig og seent lad dig ringe for Øre:
Tal ikke saa, at du *glemmer at høre!*
Glem ei, at *høre* og *lyde* er *Eet!*

Granskning i Skriften
Tjener til Rustning, men er ei Bedriften!
Spørgsmaal gjør ei til de Døde,
Men til den *Aand* , som ei Skrifterne blot
Kiender vidunderlig godt,
Men ogsaa Dybet i *Græker* og *Jøde* ,
Aanden, som alle Guds Løndomme kiender,
Vier os ind under *Brødrenes Hænder* ,
Naar deres *Amen* er Ja til *Guds Ord!*

Bladet fra Munden!
Det er *med Aanden* din Lov-Bog i Grunden!
Ordet kan *du ikke føre*,
Aanden er Christi Statholder paa Jord,
Han kun kan føre Guds Ord,
Sjælene gribe og Hjerterne røre!
Giv Ham dit Hjerte og laan Ham din Tunge!
Høie og Lave og Gamle og Unge
Lytte da, som de har *Sandheden* kiær.

Røsten kan skingre,
Naar du kan Bladene paa dine Fingre,
Giælde kan du for en Taler;
Men hvis ei selv dig bedrage du vil,
Husk, at det er *din Postil* ,
Som Intet bygger, hvad end den afmaler!
Pen er en Prøver, Man neppe kan miste,
Altid en Pind dog til Talens Ligkiste,
Taget paa Tunge, dens Helsot og Død!

Bladet fra Munden!
Glem ei, hvad Tale betyder i Grunden,
168 At det er *Hjertet* paa *Tungen!*
Glemme sig selv over Gavnet, Man gjør,
Det gjør Man helst, naar Man tør,
Texten Man læser sig selv kun nødtvungen!
Tidlig og seent lad dig ringe for Øre:
Tal ikke saa, at du *glemmer at høre!*
Glem ei: at *høre* og *lyde* er *Eet!*

Tindre som Stjerne,
Evig paa Himlen, det lyster vor Hjerne,
Jubler, naar *Daniel* vinker;
Renses af Herren til Lighed med Ham,
Dele Hans *Kalk* og Hans *Skam* ,
Vil vi kun nødig og synes, *det* sinker!
Tro ham dog ikke, den Helvedes Frister!
Skyer du *Korset* , og *Kronen* du mister,
Hvor den dig vented, du kommer for seent!

No. 72 . *)

I Jesu Navn
Maa al vor Gierning skee,
Om den skal være til vort sande Gavn,
Og ei sidst til Spot og Spee.
Al den Idræt,
Som begyndes i det
Godt Held og Fremgang faaer,
Indtil den Maalet naaer,
Saa den Gud til Ære skeer,
Munden synger, Hjertet leer,
Hvori Salighed bestaaer!

I Jesu Navn
Vi alle prise Gud,

*
- 169

For i Hans Kirkes Skiød, i Herrens Navn,
Hans Aand til os gaaer ud!
Storværk paa Jord
Øver daglig Guds Ord,
Almægtig er Hans Arm,
Miskundelig Hans Barm,
Derfor vi i allen Stund
Offre Ham af Hjertens Grund
Lov og Tak og Taare varm!

I Jesu Navn
Vi leve vil og døe,
Thi evigt Liv vi finde i Hans Favn:
Aanden lader Sjæl ei døe;
Og ved Hans Røst,
Til vor evige Trøst,
Skal Støvet klart opstaae,
Til Herlighed indgaae!
Da vi skal, med Lyst og Fryd,
Psalmen give Røst og Lyd,
Som vi nu kun stamme paa!

No. 73 .

Vort Løsen er vor Tro og Daab ,
Det er vor Samfunds-Kiæde,
Deraf udspringer al vort Haab,
Oprinder al vor Glæde,
Og Ordet af vor Herres Mund,
Det er vor Kirkes Klippe-Grund,
Og *Hellig-Aandens Sæde!*

Som Aanden vil, saa aander Han,

Og Røsten kan du høre,
Men ubemærket farer Han,
Som Ordet har at føre,
170 Han skjuler sig i Læbe-Lyd,
Skiøndt Han er Ordets Kraft og Dyd,
Som klinger i vort Øre!

Kun Verdens Aand er stolt i Sind,
Guds Aand sig dybt nedbøier,
Sig ligner selv ved Veir og Vind,
Mens *Ordet* Han ophøier!
Dog født af *Aand* var selv *Guds Ord* ,
Som her Han gik og stod paa Jord,
Og det Ham selv fornøier!

Af *Aanden* fødes vi, som Han,
Skiøndt syndige i Kiødet,
Vi leve op, veed ei hvordan,
I Kirke-Moderskiødet!
Om Fødselen af Vand og Aand
Vi tale kun med Tunge-Baand,
Til det er overglødet!

Men Alt er og paa rede Haand,
For ret det hængde sammen,
Saa vi i *Daaben* fik den Aand,
Som bader sig i Flammen,
Skiøndt Alt var der saa grumme smaat,
Og Ordet tørt og Haaret vaadt,
Og kun et Degne-Amen!

Ja Han, som svæved over Hav,
Hvor Alt var tomt og øde,
Og Vandet Føde-Kraften gav,
I Verdens Morgen-Røde,
I Herrens andet Føde-Land
Gaaer gierne gennem *Ild* og *Vand*
For Jordens Himmel-Grøde!

171

Han elsker meer den *sagte Lyd* ,
End Storm og Torden-Braget,
Opflammer dem med Hjertens Fryd,
Som Tegnet har modtaget,
Og med *Johannes* barnebly
Har i den *sagte Lyd* fra Sky
Gud-Faders Røst opdaget!

Lad Verdens Aand kun spids og stolt
Om *Vanddaabs-Aanden* tale,
Slaae *hykkelsk* Vrag paa Kiød og Haand,
Og af sin *Ild-Daab* prale!
Hvad skader det, naar »*Han i os* «
Dog byder »*ham i Verden* « Trods,
Som Klippen Knold i Dale?

Hvad skader det, naar Herrens Aand
Til stolte Mindes-Mærker,
Af Gud vor Faders Høire-Haand,
End føier Mester-Værker,
Saa vi med Sang kan døve Staal,
Og stige lukt i Sky fra Baal,
Som glade Aften-Lærker!

Hvad skader os al Spee og Spot,
Naar vi, med fromme Fædre,

Det har paa Jorden lyst og godt,
I Paradis langt bedre!
Naar vi som Solen straale der,
Vi mindes knap, vi kaldtes her
Guds Faar og Lammets Vædre!

Alt hvad da Præst og Menighed
End sukker for af Aanden,
Naar *Tro* og *Daab* vi holde ved,
Oprinder efter Haanden,
172 For Kys-Haand blot i *Jordans* Bad
Med Ridder-Slag i Davids Stad
Os adler Guddoms-Aanden!
Guds Aand er end saa rund og riig,
Som *Første-Pindsedagen* ,
Men dagligdags sparsommelig,
Og taaler ingen Vragen,
Saa, takke vi for Vand og *Brød* ,
Os *Vinen* skiænkes himmelsød,
Vi smagde aldrig Magen!

Thi dyrke vi den *Hellig-Aand* ,
Med *Faderen* og *Sønnen* ,
Og kysse ydmyg Ham paa Haand,
I Psalmen og i Bønnen;
Med *Haand* og *Mund* , skiøndt det er sært,
Han skiænker Alt hvad os er kiært,
Ja, *evigt Liv* er Lønnen!

No. 74 .

Vor Herres Røst er Kirkens Aand,
Dens Sjæl er *Barne-Troen*,
Bekjendelsen med *Mund* og *Haand*
Er Bygningen og Broen,
Er *Legemet* og Herrens Stad,
Og kun ved *Døden* skilles ad
Hvad Han med Forsyns-Øiet
Har konstig sammenføiet!

Usynlige for Kiød og Been
Er *Sjæl* og Aand hernede,
For *Tro* og *Tale* Kalk og Steen
Vi dog os maae frabede;
Derfor det sig naturlig faldt,
173 At Kirken blev *usynlig* kaldt,
Men Daarer det forvende,
Som Den var *ei at kiende!*

Af *Legemet* , som *Mund* og *Haand*
Forenes om at virke,
Det Meste er, med *Sjæl* og *Aand* ,
Usynligt i Guds Kirke;
Thi inderligst af Alt paa Jord
Er Hjertets *Slag* og Mundens *Ord* ,
Dog mødes Aand i *disse*
Med *Legemet* tilvisse!

Kun Lidt gjør *Haand* i denne Egn,
Og endnu *Mindre Armen*,
Usynligt er selv Korsets Tegn
Paa Panden og paa Barmen,
Og Alt hvad gjøre kan for *Aand* ,
I Herrens Huus en *synlig Haand* ,
Er, tro, paa Mundens Vegne,
Guds-Ordet at betegne!

Saa korsør *Haand* vor Herres Smaa,
Og saa dem *Haanden væder*,
Med Brød og Kalk den *ligesaa*
De Voxne sammenkiæder,
Og naar *sig* *Haanden* bruger bedst,
Indvier den vor *Bisp* og *Præst* ,
Men tjener dog kun *Munden* ,
Hvis *Røst* gjør Alt i *Grunden!*

Ja, lyder ei det *store Ord* ,
Os Gud har lagt i *Munden*,
Ved *Daaben* og ved *Herrens Bord* ,
For *Hyrden* og for *Hunden* ,
Da nytter baade Viin og Vand
174 Og *Haandens* Fagter ei et Gran,
Men *Værket*, nemt at fatte,
Er Fjas af *Abekatte!*

En *Tegning* reen med *Blæk* og *Pen* ,
Som har paa Jord ei Lige,
Besørget har vor Herres Ven,
Af Alt hvad Han vil sige:
Af *Bispens* og af *Præstens* Ord,
Som de med *Aanden* lød ifjor,
Skal lyde, trods hver Daare,
laar og end adaare!

Den *Tegning* os er dyrebar,
Thi den for os afbilder
Alt hvad vi i *Guds Rige* har,
Af begge Naadens Kilder,
Men havde ei vi *Ord* og *Aand* ,
Ei hjalp os noget *Værk* af *Haand* ;
Thi *Han* , som Alt fuldender,
Ei boer i *Huus* af *Hænder!*

Til *hele* Kirken hører dog,
*Med Bisp*en og med *Præsten*,
Mund-Tegningen i *Herrens Bog*,
En Tviste-Punkt for Resten:
Hver seer *sig selv* i Kirkens Speil,
Men kun *Guds Aand* seer ikke feil,
Med *Ham* et Lys med Styrke
Foruden : hvilket Mørke!

Thi bede vi den *Hellig-Aand* ,
At Han vil hos os blive,
Omslynge os med Livets Baand,
Til Sandheds-Maalet drive,
Som *Faderens* og *Sønnens* Røst,
175 Vort Tunge-Maal, vor Sjæle-Trøst,
Vort Abba-Raab hernelen,
Vort *Liv* i Evigheden!

No. 75 .

Vor Herres Røst
Er skjult i Troens Ord,
Men bryder frem i *Daaben* til vor Trøst,
Lyder klart ved *Herrens Bord!*
Dunkel og klar,
Liv og Aand den dog har,
Saa, høre vi ei blot,
Men gjemme den fuldgodt,
Engle synge lydt derom:
»Barnet, svøbt i Krybbe-Rum,
Det er Christus Engle-Drot!«

Vor Herres Røst,
Det er den Klippe-Grund,
Hvorpaa Guds Huus, trods alle vore Brøst,
Hviler fast i allen Stund;
Helvedes Port
Husker, hvad den har gjort,
Forfølger den paa Krig,
Med alskens Vold og Svig,
Porten dog ei skal opnaae
Med vor Kirke Bugt at faae,
Herrens Røst gjør seierrig!

Vor Herres Røst
Velsigner os med *Fred* ,
Den Fred, som over Strid er evig Trøst!
Fryder eder dog derved!
Syng, lille Flok:

176

Herrens Fred er mig Nok!
Den Fred, som overgaaer
Alt hvad min Sjæl forstaaer,
Fred, som aldrig skal gaae tabt,
Fred i Ham, som mig har skabt,
Jesu Christi Hvile-Aar!

No. 76 .

Kommer hid kun med de Smaa,
Som ei Godt og Ondt forstaae,
I hvis Mund ei findes Svig!
Just for dem er Himmerig,
Deres Sjæl er i Guds Haand,
De bedrøve ei Hans Aand!

Født af Kiødet er dog Kiød,
Frugt af Synd og Sæd til Død;
Fødsel kun af *Vand* og *Aand*

Løser Synds og Dødens Baand,
Kun i den oplukker sig
Dørren til Guds Himmerig!

Døbe kan paa egen Haand
Jordklimp ei med Vand og Aand,
Derfor kun i *Jesu Navn*
Tage vi de Smaa i Favn,
Døbe paa og *med Hans Ord!*
Nyde hver, som *det* han troer!

Bærer da de Smaa til Ham,
Som borttog vor Synd og Skam,
Som har Livet i sin Haand,
Døber med den *Hellig-Aand* ,
Har fra Døden dyrekøbt
Hver som troer og bliver døbt!

177

Hvo tør dem i Veien staae!
Selv Han kalder ad de Smaa,
Aabner i sin Faders Navn
For de Smaa sin Frelser-Favn,
Lukker i sit Himmerig
For Enhver, ei *dem* er lig!

Han, vor Moders Søn saa fiin,
Har *kun Gud* til *Fader* sin,
Har til Himlen Arve-Ret,
Deler med sin Moders Æt,
Skænker Troen i sin Daab
Herlighedens store Haab!

Himmel! luk da op din Favn
For de Smaa, i *Jesu Navn!*
Due! dal til evig Trøst,
Med Gud Faders egen Røst:
Christus-Barnet, født i Dag!
Jeg i dig har Velbehag.

Fader, Søn og Hellig-Aand!
Eet for os i Troens Baand!
Gak Du med de Smaa i Pagt
Imod Synds og Dødens Magt!
Sænk dem i dit Trilling-Navn!
Før dem frelst til Fredens Havn!

No. 77 .

Siig kun et Ord,
Du, paa Hvem jeg troer!
Da er Sygdommen hævet,
Hvor for min Elskedes Liv jeg har bævet;
Thi kan der selv af min daglige Snak,
Af mit »kom« og mit »gak«
178 Og mit »gør det,« en Gierning udbryde;
Hvad ikke da af *dit Ord* ,

Herre fuldstor!
Du, hvem selv Vinden og Voven adlyde!

Saadan en Tro
Var der knap hos To,
Da i Jødeland søgde
Mange til Herren, som hørde Hans Rygte,
Thi, sagde selv ikke Viisdommen sand,
Om den hedenske Mand,
Som i ypperste Strid havde vundet,
Slog sig hos *Jesus* til Ro:
Saadan en Tro
End har jeg ikke hos Israel fundet!

Saadan en Tro
Dog hos Fler end To
Har vor Herre vist fundet,
Hvor paa det Jævne vor Slægt er oprundet,
Thi kan endnu i vor selvkloge Tid
Herren drage os did,
Hvad ei da i den barnlige Alder!
Ja, at hos Faderen boer
Almagts Ord,
Børnene fromme høstrimeligt falder!

Siig kun et Ord,
Du, paa Hvem vi troer!
Da er Frygten og hævet
For hendes Liv, som i Fare har svævet!
Siig kun om *Kirken* i Fædrenes Land,
At Du gør hvad Du kan
For Dens *Liv* , for Dens *Frihed* og *Lykke*!
Da paa dit Ord vi med Tro
179 Slaae os til Ro;
Hvem kan nedbryde, hvor Du vil opbygge!

No. 78 .

Menneskens Søn og Troens Aand
Er al vor Trøst hernede,
Faderens Mund og Høre-Haand
Dem tør vi godt tilbede,
Vi Gud, som det sig hører til,
I »*Aand* og *Sandhed*« dyrke vil,
Og *Ordet* , tør vi sige,
Er *Sandhed Selv* tillige!

Menneskens Søn og Troens Aand,
De hjælpes ad med Glæde,
Menneskens Kiøn i gyldne Baand
Med Gud at sammenkiæde:
I Fødselen af Vand og *Aand*
Os rækker Gud sin *Fader-Haand* ,
Indlemmede i *Ordet* ,
Han kysser os ved *Bordet*!

Menneskens Søn og Troens Aand,
De flette saa hernelen

Kiærligheds Snor og Rosen-Baand,
Indskyde Himmel-Freden,
Og inderlig De frydes ved
At i *Gud-Faders* Kiærlighed
Med Ham, som Guddoms Helte,
De evig sammensmelte!

Menneskens Søn og Troens Aand
Os byde Selv at kalde
Kiærligheds Snor det Rosen-Baand,
180 Som aldrig skal affalde,
Indprænte os det kongelig
Med: *Fader-Vor* i Himmerig!
Al Rigets Magt og Ære
For evig *Dit* skal være!

No. 79 .

Hvad nytter den Raaben
Paa *Troen* og *Daaben* ,
Fra Dugning til Kveld?
Mon deri sig dølger,
Med lydende Bølger,
Et Livets og Viisdommens Væld?

Er *Troen* og *Daaben*
Det ypperste Vaaben
Til Christendoms Værn;
Velan! lad til Prøve
Dem Sværdene døve
Af bidhvasse Ord, som af Jern!

Er *Troen* og *Daaben*
En Himmel-Dør aaben,
Til Lys og til Liv;
Velan da! saa stimier
Til Dørren og himler,
Og spilder ei Tiden med Kiv!

Saa lyder en Stemme,
Hvor end den har hjemme,
Ei uden al Grund,
Men Røsten sin Raaben
Paa *Troen* og *Daaben*
Forsvare dog tør med sin Mund!

181

At Hjelme og Skjolde,
Som Mure og Volde,
Maae prøves i Strid,
Kun Daarer kan nægte,
Men var da uægte
Ild-Prøven i *Romernes* Tid?

Hvis Nogen sig kryer
Af Dørre, han skyer,
Han farer med Vind,

Men maa i Guds Rige
Man derfor ei sige:
See! Dørren staaer aaben, *kom ind!*

Og maa du ei lytte,
Og Dørren benytte,
Som Udraabet lød,
Før du det opdager,
Om Salen er fager,
Hvortil dig Herolden indbød!

Og stræbde Man længe
I Sal at indtrænge,
Hvor Dørren var ei,
Maa den, som har Brystet,
Ei raabe høirøstet:
Kom her! jeg skal vise jer Vei!

Og prales af Seier,
Mens Kampen sig dreier
Om Skygger i Vraa,
Maa da ei med Luren
Man kalde til Muren,
Udraabe, hvor Slaget skal staae?

182

Jo, vel maae vi raabe,
Og godt tør vi haabe
Den Vinding ei fiin,
At endes skal Spasen
Med Bileams Asen,
Og med Gadarenernes Sviin!

Det end er en *Større* ,
At ei Man om Dørre
Skal lede i Vraa,
Mens *Barnet* iblinde
Kan Indgangen finde,
Hvor Orglet og Kløkkerne gaae!

Dog er, uden Mage,
Den *Største* tilbage,
For dem som indgaae,
Naar *Troen* og *Daaben*
Er *Himmel-Dør* aaben,
Som Herren os gav at forstaae!

Ei meer vi da kives
Om hvad der beskrives,
Men komme og see,
Ja, lære af *Livet* ,
Hvad Gud os har givet,
Af *Aanden* hvad end bor at skee!

See, derfor vi raabe,
Til Viismand og Taabe,
Saa høit vi formaae:
Troe selv hvad jer huer!
Men om I end truer,
Vor Tro vi ei heller fragaae!

183

Og hvis eder lyster,
Til Kys eller Dyster,
At kiende vor Tro,
Da spørg ei de Døde,

Ei Tyrk eller Jøde!
Søg Skoven *hvor* Træerne groe!

Ja, hør til den Ende
Hvad høit vi bekiende,
Besvare med Ja,
Hvor Borgerskab vindes,
Hvor Borgen der findes
For hvad vi vil aldrig gaae fra!

Kun *der* kan I lære,
Hvad vi maae begiære
Af Brødre for Gud,
Hvad de maae anfægte,
Som kalde uægte
Vor Tro og *vor Konge* saa prud!

Kun det , vi besvæрге,
Vi samtlig skal væрге,
Vi Alle maae troe,
Mens Bispen og Præsten
Maa svare for Resten,
Ei giøre dermed os Uro!

For *Bogen* De raade,
Men ei for Guds Naade,
Og ei for *vor Tro*,
Saa, løfte De Vaaben
Mod *Troen* og *Daaben* ,
Vi følge de *himmelske To!*

184

Ja, *Bispen* og *Paven*,
Med *Kronen* og *Staven*,
Er *Christus* , *vor Drot*,
Som *Troen* og *Daaben* ,
Sin Himmeldør aaben,
End mægter at væрге fuldgodt.

Og *Præsten* med *Skriften*,
Med *Tunge-Bedriften*,
Og *Kalken* saa skiær,
Vor Trøster i *Vaanden*,
Det er *Hellig-Aanden* ,
Som fører det flammende Sværd.

See, derfor vi raabe,
Og derfor vi haabe,
Ja seire forvist;
Thi vindes heneden
Ei fuldelig *Freden*,
Os vinker dog *Palmerne* hist!

For *Freden* at stride,
For *Palmen* at lide,
Med *Kiærligheds Ord*,
Det lærer os *Præsten* ,
Paa *Ny-Pindsefesten*,
I *Hyrdens* velsignede Spor!

Guds Ord blev aldrig bundet ,
End ikke i den Nat,
Da Mørket havde vundet
Sin største Seir og Skat,
Da *Judas* hjalp vor Fiende
185 Vor Herre selv at binde
I Dødens Urtegaard!

Midt i den mørke Time,
Hvis Mage Ingen saae,
Som Kirke-Klokker kime,
Det klang » *lad Disse gaae!*«
Og Ordet havde Kræfter,
De retted sig derefter,
Som Stænger bar og Blus!

Ja, selv da Døden trængde
Sig ind til Hjerte-Rod,
Da Han paa *Korset* hængde,
Det farved med sit Blod,
Guds Ord var dog ei bundet,
Det blev paa Tungen fundet
End lige stærkt og sødt!

Ei Kirke-Klokker kime
Om *Jule-Morgen* saa,
Som i den sidste Time
Det klang fra Læber blaa:
Idag, trods al Vanære,
Du sandelig skal være
Med mig i Paradis!

Omvendte Røver kiære!
Naar vi dig møde hist,
Din Lovsang os vil lære,
Hvad alt vi troe forvist,
At hvor du maatte rødme,
Ei mindre Kraft end Sødme
Du fandt i Herrens Ord!

186

O, hvor vil I da tænke,
I Magter! hvosomhelst,
At lægge Det i Lænke,
Som har paa *Korset* frelst,
Og stod saa op af Døde,
I Paaske-Morgenrøde,
Trods Romer-Sværd og Spyd!

Er Mund ei Ordets Kilde,
Nu og i allen Stund!
Og hvem tør sig indbilde,
At binde for *den Mand* ,
Som end, trods Døden, Mæle
Beholdt for arme Sjæle
I Helveds Orme-Gaard!

Selv her paa Jorden lukke
Hver Mund kan ingen Haarid,
Saa ei engang i Sukke
Fik Luft betrængte Aand,
Men sæt endog, I kunde;
Sig skabde Barne-Munde
Da Gud af Stok og Steen!

Thi raser ei iblinde,

I Mægtige paa Jord!
Ei mægte I at binde
Den store Konges Ord!
Nei, for den *Samson* briste
Maae Reeb og seie Kviste,
Som Traad og Siv og Straa!

Hvad Fængslerne fuldtætte,
Med firedobbelt Vagt,
Mod Munde kan udrette,
187 Der staae med Gud i Pagt;
Som *Paulus* , saa og *Peder!*
Det lærde Herren Eder,
Og I al Jordens Kreds!

Gud haver Bud at sende
Til sine Tunger brat,
Som, uden Lys at tænde,
Opklare sorten Nat,
Han haver Fiil og Dirke,
Til Laas for Mund og Kirke,
Foruden Hammer-Slag!

Thi skal paa Baand og Lænke,
For Tanke, Tro og Ord,
En Christen aldrig tænke
Med Frygt og Angest stor,
Det har slet ingen Fare,
At Gud jo vil bevare
Den Frihed , Han har skabt!

Og hvad Han selv i Naade
Har talt til Sjæle-Trøst,
Paa ingen muelig Maade
Kan fattes Kraft og Røst,
Thi selv i Helved findes
Ei Lænken, hvormed bindes
Kan Haand og Mund paa Gud!

Som Paulus i sin Lænke,
Ved Satans Stol i Rom,
Vi sige skal og tænke,
Med Tak til Gud, derom:
Guds Ord er ikke bandet ,
Men har i Lænken fundet
Sin bedste Lede-Traad!

No. 81 .

Gud taler, saa det skeer:
Ved Ordet Alt er blevet,
Af Det al Daad er drevet,
Af Det al Skrift er skrevet!
Min Sjæl! hvad vil du meer?

Det er ei bart og blot,

Al Magt er Ordet givet,
I Det er Lys og Livet!
Fra Solen indtil Sivet
Dets Værk er saare godt!

Thi leve af Guds Ord,
Som er hvad Det vil være,
Og lyse til Dets Ære,
Med alle Himlens Hære,
Vi Smaafolk paa Guds Jord!

Ja, Ordet af Guds Mund
Er Alt, hvad sit Det nævner,
Det stædes, hvor Det stævner,
Og Aander er Dets Evner,
Nu og i allen Stund!

Før Morgen-Stjernen fød,
Det er den Underfulde,
For Fjender Vinter-Kulde,
Men Varme for de Hulde,
Er baade Aand og Kiød!

Ældgammelt, dog ei graat,
Bespottet, Sig til Ære,
For Kiødet tungt at lære,
189 For Aanden let at bære,
Skiøndt alle Aanders Drot!

Ja, *Ordet* er Guds Mund,
Og *Røsten* er Hans Aande,
Som Ordet gaaer tilhaande,
Og trøster i Dets Vaande,
Dets Ven af Hjertens-Grund!

Gud-Faders Veir og Vind
Man godt kan Aanden nævne,
Som farer paa det Jævne,
Men holder Kirke-Stævne
Paa Himmel-Bjergets Tind!

Den Vind er Ordets Lyd,
Og Veiret er de Vinger,
Hvorpaa sig Ordet svinger,
Og Aanden er Guds Finger,
I den er Almagts Dyd!

Saa enes Aand og Ord,
Og til Gud-Faders Ære
De godt hinanden bære,
Vil altid sammen være,
I Himmel og paa Jord!

Saa speiler sig i Muld,
Paa hver en Støvets Tunge,
Som tale kan og sjunge,
Den Gamle, Evig-Unge,
Hvis Navn er *Underfuld!*

Saa fra vor Hjerte-Grund,
Med Ordet, naar Det klinger,
Og kraftig sig udsvinger
190 Paa Aande-Drættets Vinger,
Gaaer *Aand* ud af vor Mund!

Det kommer af, at Gud,
Som vi i Skriften læse,
Saa naadig var at blæse

Livs-Aande i vor Næse,
Den gik af Munden ud!

Da klang det *lille* Ord,
Som Herren bød at stævne
Og stige efter Evne,
Og nøies med at nævne
Hvad mærkes kan paa Jord!

Udsender Gud sin Aand,
Da lyder Guddoms-Blivet,
Da aabenbares Livet;
Men hvad os Gud har givet
Er altid i Hans Haand!

Ja, kræver Sit igien
Af Støvet Skaber-Haanden,
Opgive maa Det Aanden,
Og i Skilsmisse-Vaanden
Det trøster ingen Ven!

Ak! Død er Syndens Sold!
Og selv i Livets Dage ,
Blev Ordets Kræfter svage,
Saa Støvet sank tilbage
I Elementers Vold!

Dog Ordet ei omsonst,
Til evig sig at græmme,
191 Gav Støvet Liv og Stemme,
Han aldrig kunde glemme
Det Stor-Værk af sin Konst;

I Aand med sagte Lyd
Han ringed for det Øre,
Han skabde til at høre,
Og lod saa Læben røre
Ved Naadens Dyb og Dyd!

Da klang et Spaadoms-Ord
Om Guddoms-Ordets Gaade,
Som Alting har at raade,
Om *Sandhed* og om *Naade* ,
Velmødt paa faldne Jord.

Som Vinter-Solen smukt
Det styred Vandrings-Staven,
Og kasted Lys paa Graven,
Gienfødte dog ei Haven
Med Livets Træ og Frugt!

Som Solen i sin Glands,
Det Ord, som Engle hylde,
Dog vilde Graat forgylde,
Kom selv i Tidens Fylde,
Blev Kiød med Straale-Krands!

Da sødt i Jule-Nat
Sang Himlens Natter-Gale,
Om Honning-Dugg i Dale,
Mod *Ordets* egen Tale
Den Sang var dog kun mat!

Ei glemmes kan paa Jord,
Og ei i Himmel-Sale,
192 Hvor sært fra dybe Dale,
I Bøn og Sang og Tale,
Nu klang det *store Ord!*

Ved Munden faur og fiin
Fik Jordan Bryllups-Dage,
Og for dens Kys at smage
Selv Vandet sig saa fage
Forædlede til Viin!

Slog Han til Lyd ombord,
Kun med sin lille Finger,
Hvor underlig det klinger,
Dog sænked Stormen Vinger,
Og lytted til Hans Ord!

Da fik de Blinde Syn,
Og Hørelse de Døve,
Opmærksomhed de Sløve,
Thi Eet var Lam og Løve
Og Soel og Dugg og Lyn!

Da lærdes det paa Jord:
Til Hjerterne at smelte,
Som til at skabe Helte,
Og Bjergene omvælte,
Behøves kun Guds Ord!

Hvor Guddoms-Røsten klang,
Der blev den Folke-Føde,
Der blomstrede det Øde,
Der reiste sig de Døde
At skue Livets Gang!

Og hvor den blev til Bøn,
Til Venne-Graad og Klagen,
193 En Gravlagt, Fjerde-Dagen,
Kom, svøbt i Jorde-Lagen,
At knæle for *Guds Søn!*

Ny Viin de gamle Kar,
Og overspændte Strænge
Sig selv, maa snarlig sprænge,
Stor-Ordet derfor længe
I Støvets Mund ei var!

Thi sagde og Guds Ord:
Slet Ingen mig henretter,
Jeg selv mit Liv tilsætter!
Den Tro os ei aftrætter
Hans Saar og Nagle-Spor!

Dog Soel bar Sørge-Dragt
Da Skaberen i Kiødet
Hudflettet; overblødet,
Korsfæstet, skiændt og dødet,
I Jordens Skiød blev lagt!

Og Jordens Moder-Skiød
Da bølged som et Lagen,
Og indtil Tredje-Dagen
Maria-Jammerklagen
I Engle-Chor gienlød!

I Helved hørdes Fryd,
Dog kort i Djævle-Krogen,
Thi *Sandhed* var lysvaagen,
Og Porten brat med Laagen
Fløi op ved *Ordets Lyd!*

Ja, sprængt blev Dødens Port,
Fløi op og sprang af Hængsel!

Saa fanger Man et Fængsel,
194 Og stiller Gravens Længsel,
Selv dødt var *Ordet stort!*

Til Helved Ordet foer,
Men kom dog brat tilbage,
Med Seier uden Mage,
Til mange Herre-Dage
Det løfted sig fra Jord!

Tilhimmels Ordet foer,
Men til vor Trøst i Vaanden
Med *Munden* og med *Haanden* ,
Som *Støvets* Pant paa *Aanden* ,
Velsigned Han vor Jord!

Paa Første-Pindsedag
Tiljords , paa Lynilds-Tunger,
Den Røst, i Kirken runger,
Den Røst, i Hjertet sjunger,
Nedfoer med Torden-Brag!

Nu er der Fred paa Jord!
Som Vind i Æspe-Løvet,
Guds Aande boer i Støvet,
I Guld, syvgange prøvet,
I *Troens lille Ord!*

Ja, see Guds Underværk!
Som Kiærligheden vilde,
Det store Ord blev lille,
Trods Døden Livets Kilde,
En Barne-Gud fuldstærk!

Den Store og de Smaa,
Til alle Engles Gammen,
195 I Kirken voxte sammen,
Til Alt er *Ja og Amen*
Paa Skyer himmelblaa!

No. 82 . *)

Fryd dig, du Christi Brud,
Imod din Drot og Gud!
Forhaanden er Hans Naade,
Som dig Propheten spaa'de!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Gak ud af dit Paulun,
Med Fløite og Basun,
Vær glad, du Zions Dronning!
Her rider Ærens Konning!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Et Asen Ham vel bær,
Dog er det Herre-Færd!

Hans Rustning synes ringe,
Dog kan Han *Døden* tvinge!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Sagtmodig, from og god
Er Han i Sind og Mod,
Har Salighed at føre,
Som Bruden skal tilhøre!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

*
– 196

Lad op nu Port og Dør
Saa høit som aldrig før!
Dig agter nu at giæste
Den Største og den Bedste!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Strø Mai paa Kongens Vei
Og spar din Silke ei!
Lad Folket bære Palmer,
Og sjunge Takke-Psalmer!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Umyndige og Smaa
Lad gjøre ligesaa!
Den hele Folke-Skare
Med Fryd og Gammen svare:
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Hos Gud i Himmerig
Der sjunger visselig,
For det skal evig vare,
Den hele Engle-Skare:
Triumf og Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

No. 83 .

Kong *Christus* den *Første* regierer endnu,
Som Enevolds-Drot af Guds Naade,
Hans Navn vorde atter hans Fiender en Gru,
Hans Venner en Trøst i al Vaade!
Ja, atter det kiendes: ei skuffe Hans Ord,
197 Et Himmerigs-Rige Han stifted paa Jord,
Hvor frit kun adlydes,
Hvor Freden ei brydes,
Hvor Glæden ei døer!

Opreist fra de Døde, til Himmels Han foer,
Gud-Fader Ham Selv vilde krone,
Og atten Aarhundreder skifted paa Jord,
End sidder Han fast paa sin Throne,

Og synes opløst nu Hans Rige om Land,
Det kommer kun af, Man har ingen Forstand
Paa hvad uden Hinder
Hans *Christne* forbinder
I Tro og i Haab!

Det er ikke Lænker af Guld eller Staal,
Det er ikke Paver og Præster,
Er Bøger saalidet som Band eller Baal,
Fra Skolen ei Dreng eller Mester,
Det prøvedes Alt femtenhundrede Aar,
Men løsere blev kun i Dag end i Gaar
De Baand, som alene
Kan Christne forene
I Tro og i Haab!

Nu styrkes de atter, de himmelske Baand,
Som os med vor Konge forene,
I Grunden forvist kun Ham selv og Hans Aand,
Men dog, hvad end Tvivlere mene,
Vor *Pagt* og vor *Daab* med det vingede Ord,
Som bærer *Guds Aand* mellem Himmel og Jord,
Som Hierterne vinder,
Og Sjæle forbinder
I Tro og i Haab!

198

De Første forbandt den Almægtiges Haand,
Og saa vil Han binde de *Sidste* ,
Med *Pagtens* og *Daabens* de *levende* Baand,
Der ei skal med Øinene briste!
Da atter det kiendes: ei skuffe Guds Ord,
Et Himmerigs-Rige Han stifted paa Jord,
Hvor frit kun adlydes,
Hvor Freden ei brydes,
Hvor Glæden ei dør!

Eet Baand vel er bedre, det som ved Guds Bord
Os ret skal med *Herren* forene,
Det knytter Han selv i *Indstiftelsens Ord* ,
Men, hvad end de Skriftkloge mene,
Han binder dog kun med *Fuldkommenheds* Baand
De Hjerter, som alt var forbundet i Aand,
Saa Kiærligheds-Kaaben
Om *Troen* og *Daaben*
Sig svøber i Ham!

Saa lad det fra Tungen nu tone i Sky,
Vor Enevolds-Konge til Glæde:
Med Tro paa din Tale vi Pagten fornye,
Kom, døb os til Himmerigs Spæde,
Og lad os saa voxer med Aand og med Ord,
Til Sæde med Æren vi faae ved dit Bord,
Som værdige Gæster,
Som Konger og Præster,
Som Eet med vor Drot!

Da skal blandt de *Sidste* det kommes ihu,
Ja, kiendes paa Lyset og Livet,
At *Christus* den *Første* regierer endnu,
Har aldrig sit Støv-Folk opgivet,
Har Hjertet endnu paa det selvsamme Sted,
Som *Sine* til *Enden* Han elskede med,
199 Og er, alle Dage,
Saa stærk i de Svage,
Som Tro paa Hans Ord!

No. 84 .

Hvad forklarer Rigets Gaade,
Vel usynligt, dog fuldstort?
Det *Guds Sandhed* gjør og *Naade* ,
Som har Selv det herliggjort,
Det gjør Drotters Drot alene,
Som nedsteg kun for at tjene,
Throner evig dog hos Gud!

Ja, i Tjener-Dragt hernelen
Gaaer om Land Gud-Faders Ord,
Over-Drot for Evigheden
Som i Himmel, saa paa Jord,
Og med *Ordet Aanden* følger,
I Dets Lyd sig ydmyg dølger,
I Dets Lys forklarer Alt!

Derfor *Jesu Christi Rige*
Er af denne Verden ei,
Voxer ei ved Penne-Krige,
Findes kun paa Fredens Vei,
Værges ei med Sværd og Bue,
Blomstrer ei som Jordens Tue,
Styrkes ei af Mande-Vid!

Ei Det er, hvor Fingren peger,
Men kun hvor Guds Vilje skeer,
Selv i *Aandens* Penne-Streger
Øiet kun Dets Skygge seer;
Kun i Ordet, som det lyder,
Og forplanter Kongens Dyder,
Kun i det er Riget selv!

I, som Troskab svor ved Daaben
Faders Ord og Faders Aand!
Kaster bort nu alle Vaaben,
Som kan sees i Kæmpe-Haand!
Aandens Sværd er Guddoms-Ordet,
Drages kun mod Sjæle-Mordet,
Og til Hjerte-Friheds Værn!

Vaabenløs mod Verdens-Magten
Sandhed , skjøndt en Konge stor,
Vandrer her i Tjener-Dragten,
Hersker kun med *Naadens* Ord,
Lader taalig sig bekrige,
Værner kun om *Naadens Rige*
Med »Guds Fred« i allen Stund!

Derfor blues, alle Paver,
Som, trods Herrens Tjener-Dragt,
Ham til Konge over Slaver
Raabde ud med Verdens-Magt!
Blues hver, som fik i Sinde
Med en Sy-Traad kun at binde
Nogen Krop til Aandens Kreds!

Sandheds Aand med Korsets Banner
Fra sig skyder hver en Træl,
Frit sig kun til Kæmpe danner
Hvem der vil sit eget Vel,

Byder Fred og skienker Naade,
Vidner: Frihed er min Gaade,
Dens Opløsning Kiærlighed!

201

Ja, i *Sandhed* sig ombeltes
Herrens Aand med *Kiærlighed* ,
Saa *Retfærdigheden* smelter
Sammen i et Kys med *Fred* ,
Og deraf undfanges *Glæde* :
Daatter fiin til Dronning-Sæde
I Guds *Rige* her og hist!

Vov da aldrig meer at sige,
Mund, som haver *Sandhed* kiær,
At udbrede kan Guds *Rige*
Verdslig Arm og Lovens Sværd!
Aldrig voxer kan derved
Guds *Retfærdighed* og *Fred* ,
Himmeriges *Glæde*!

No. 85 .

Fader, Søn og Hellig-Aand!
Tør om Eder Støvet sjunge?
Kan de løses her, de Baand,
Som indvikle Støvet's Tunge,
Naar den vil, med Kløgt af Kryb,
Maale Evighedens Dyb,
Skielne klart fra Skygge-Dalen
Konge-Lys i Stjerne-Salen?

Ei udgrunder nogen Tid
Stov, som stolt derpaa vil stile,
Aandens Værk og *Sønnens* Vid,
Mindre da *Gud-Faders* Hvile;
Dog, med Engle uden Tal,
Støvet derom sjunge skal,
Her, som trofast aabenbaret,
Hist, som fuldelig forklaret!

202

Frihed Sjælen er i Daad,
Støv begriber kun dens *Skygge* ,
Aanden i Guds skjulte Raad
Fatter kun Dens fulde Lykke,
Han er fri, men from og god,
Vil ei gjøre Gud imod,
Men almægtig sammenkiæde
Alting til *Gud-Faders* Glæde!

Sandhed er den gyldne Soel,
Over-Drot i *Aandens* Rige,
Vilde fra sin Konge-Stol
Ydmyg dog til os nedstige,
Bær sin Herlighed i Løn,

Vidner vel, Han er *Guds Søn* ,
Men, som *Navnet* os skal lære,
Søger kun *Gud-Faders Ære!*

Kiærlighed er Livets Væld,
Overalt hvor Liv sig rører,
For al Daad og Glands og Held,
Æren evig den tilhører,
Kilden dyb til *Kræfters Elv*,
Det er *Kiærligheden Selv* ,
Ja, Gud-Fader, evig Ære
Ham »i *Aand og Sandhed*« være!

Friheds Tid er nu paa Jord,
Det er *Aandens Dage*,
Salig kun, hvo paa Hans Ord
Ham vil troe og tage!
Tvivle kan Enhver som *vil* ,
Tænke, *Aand* er ikke til,
Tro kun, naar den kaldes *Fabel*,
Græder Blod paa Jord som *Abel!*

203

Sandheds Tid har bedre Kaar,
Sønne da har seiret,
Med sin Hær i *Magle-Gaard*
Troens Drot sig leiret,
Tusind-Aaret, i en Sum,
Kaldes *Haabets Mellem-Rum*,
Da det groer fra *Skygge-Dale*
Op til *Himlens Ridder-Sale!*

Saa er *Tidens Dage* talt
Til *Gud-Faders Rige*,
Da er *Kiærligheden Alt*,
Alt i Alt tillige,
Da er død al *Sorg og Nød*,
Udelukt al *Synd og Død*,
Og hvor Ingen meer kan græde,
Der er evig *Lyst og Glæde!*

Evig, som vi da skal see,
Trods al *Daare-Vrimlen*,
Guddom sig bevidste *Tre*
Vidne bær i *Himlen*,
Mens *Guds Aand* , som *Lysets Liv*,
Røsten af *Gud-Faders Bliv*,
Kun med *Vand og Blod* heneden
Vidner om *Tre-Enigheden!*

Derfor synge vi: hilsæl,
Herrens *Aand* i *Støvet!*
Gud med os *Immanuel!*
Daaden Du har øvet!
Med *Gud-Fader og Guds Søn*
Du forbinder os i *Løn*,
Og naar Du gjør *Folke-Fester*,
I dit *Tempel* De os gjæster!

204

Ja, med *Almagt* Du i *Løn*,
Under *Daabens Naade*,
Os indpoder i *Guds Søn* ,
Efter *Troens Maade*,
Leder os i *Jesu Navn*

Varlig til *Gud-Faders* Favn,
Hvor den sig ved *Naade-Bordet*
Aabner mild for Guddoms-Ordet!

Du er *Troens* Liv og Lyst,
Haab dit Liv i *Sønnen* ,
Livet dit i *Fader-Bryst*,
Kiærlighed, er *Lønnen*!
Saa vi, til din Guddoms Priis,
Himlen kiende stykkeviis,
Maae med Dig dog efterhige
Heel den i *Gud Faders* Rige!

No. 86 . *)

Gud Hellig-Aand! i Tro os lær
Vor Frelser-Mand alene
Af Hjertet ret at have kiær,
Og Hannem saa at tjene,
At vi fra Dødens Grumhed maae
I Herrens Liv den Redning faae,
Hans Død os dyrt fortjende!

Giv, at din sunde Lærdoms Kraft
I Hjertet ret fornemmes!
Af Ordets Brød og søde Saft
Vor Salighed lad fremmes,
Ja, gjør vor Siæl fra Synden død,
Og ny igjen til Himlen fød,
I Troen Frugt at bæere!

*
— 205

Naar Liv og Aande vil forgaae,
I Dødens bittre Stunde,
O, at vi da din Virkning saa
I Hjertet føle kunde,
At glade vi vor Sjæl og Aand
Befale maae i *Jesu* Haand,
I Himmerig at gjemmes!

No. 87 .

I vor *Herres Jesu* Navn
Alt vi skal begynde,
Da kun Godt vi gjør og Gavn,
Da kan ei vi synde,
Da vor Sjæl er i Guds Haand,

Ærlig kun den *Hellig-Aand*
Kalder *Jesus Herre!*

I den *Herres Jesu* Navn
Vore Knæ vi bøie,
Da kun til sin Fader-Favn
Gud os vil ophøie!
Krye vi os, det er kun Spot,
Om vi kalde *Jesus Drot*
Til Gud-Faders Ære!

I vor *Herres Jesu* Navn
Naade vi begiære,
Da Han i sin Faders Favn
Vil vor Talsmand være,
Da Han, med sin Faders Magt,
Giøre vil, som Han har sagt,
Alt hvad vi forlange!

206

I vor *Herres Jesu* Navn
Vi skal sammensmelte,
Da Han i sin Føde-Stavn
Over os slaaer Telte!
Da vi kan i Liv og Død
Sjunge: vi har ingen Nød,
Herren er vor Hyrde!

I den *Herres Jesu* Navn
Os et Haar ei krummes,
Det er *Sandheds* store Favn,
Hvori Alt kan rummes,
Alt hvad ægte er og sandt,
Alt undtagen Løgn og Tant,
Ingenting i Grunden!

Ja, vor *Herres Jesu* Navn
Er en himmelsk Gaade,
Sønnen i Guds Fader-Favn
Sandhed er og Naade,
Saa Han til vor Føde-Stavn
Daled i sin *Faders* Navn,
Kom ei i sit Eget.

Ja, i *Kiærlighedens* Navn
Sandhed bød os *Naade* ,
Saa i Herrens *Frelser* -Favn
Løser sig vor Gaade,
Klart vi see, det glipper ei,
Sandhed er den rette Vei
Til Gud-Faders *Naade!*

I vor *Herres Jesu* Navn,
Søg, min Sjæl, din Hvile!
Hjertet da i *Livets* Favn
Leer ad *Dødens* Pile!
207 Stol paa *Frelser-Navnet* trygt!
Naadens Huus, paa *Sandhed* bygt,
Trodser Helveds Porte!

I vor *Herres Jesu* Navn,
Raab det ud med Blide:
Vil I til Guds Fader-Favn
Løngangs-Stien vide,
Graver ei i Skole-Gruus,
Men gaaer op til Herrens Huus!

Hører Fryde-Sangen!

I vor *Herres Jesu* Navn
Sandhed du berømme,
Kommet fra sin Faders Favn
Ei for Støv at dømme,
Men for i sin Faders Aand,
Med almægtig Frelser-Haand,
Støvet at forklare!

I vor *Herres Jesu* Navn
Beed nu alle Dage
Hellig-Aanden , til dit Gavn,
Det med dig saa mage,
At du luttres meer og meer,
Klares, til du klarlig seer
Gud sin Søn omfavne!

No. 88 .

Børne-Lærdoms Parter fem!
Aandens Sandser see i dem!
Kom dem ikke blot ihu,
Som vel og de huskes nu,
Men indprænt dem i dit Bryst!
208 Stav dem der med Hjertens Lyst!
Læg dem sammen i Guds Røst!

Ørkens Røst med Torden-Brag
Ruller frem til Domme-Dag,
Den forskrækker *Christne* ei,
Men bereder Herrens Vei,
Giennemborer Øret godt,
Giennemryster Fiendens Slot,
Giennemlyner Stort og Smaat!

Kun hvad du i Grunden veed,
Ængster hver *Samvittighed* ,
Og hvad vi *forsage* maae,
Naar med Gud i *Pagt* vi gaae,
I *Jehovas* Konge-Bud,
Under Skyens *Ære-Skud*,
Raabes for Hans Throne ud!

Luren drøner saa til Strid
Imod Fienden og hans lid,
Alt *hans* *Væsen* her paa Jord,
Som er Gud for *Løgn* og Mord,
Falsknerens og Tyvens Haand,
Døds og *Unaturens* Aand,
Aare-Kræft for *Blodets Baand* .

Troen er den anden Part,
Følger af den Første snart,
Som af Kamp paa Liv og Død
Længsel efter *Hvile sød*,
Som, i Strid med Overmagt,
Lyst til brat at see fuldbragt

Med den Stærkeste sin Pagt!

209

Derfor Tro er *Hjertets* Sag,
Lysten blev dog alt for svag,
Om ei Gud med Fader-Magt
Drog os til den dyre Pagt,
Vidned for vor Sjæl i Løn:
Jesus Christus er min Søn,
Og min *Aand* er *Troens* Løn!

Prut ei med den Guders Gud
Om Hans Tro og om Hans Bud!
Han har sin bestemte Priis,
Slaaer ei af paa Kræmmer-Viis!
Pagten vinder du kun ved,
Til at skienke *Liv* og *Fred*
Søger Han kun Leilighed!

Daaben er den næste Part,
Der det bliver aabenbart,
Sprængt er Dødens Torden-Sky,
Livets Soel brudt frem paany,
Fødselen af Vand og Aand,
Pagtens Seigl med Mund og Haand,
Løser Synds og Dodens Baand!

Fadder-Gaven i vor Daab,
Aflad sand og saligt Haab,
Bringer, fra *Gud-Faders* Favn,
Aanden Hans i *Sonnens* Navn,
Synger under Kirke-Tag:
Søn og Daatter, født i Dag!
Jeg i dig har Velbehag!

Ja, til Himlens Børne-Kaar,
Og til evigt Gylden-Aar,
Hvor de Tre Personer boe,
210 Paa den gamle Christne Tro,
Døbes, fødes vi, paa Trods
Mod Guds Fiende og vor Klods,
Synge trøstig: *Gud med os!*

Fjerde Part af Lærdom skiøn
Er vor *Herres Jesu Bøn* ,
Giort af Ham, som kunde spaae,
Til ufødte Syskne smaa,
Kort og kiøn og sød og rar,
Himmeldyb og dog saa klar,
Som knap Engle Røsten har!

Barne-Troen før sin Daab
Stammer vel paa Abba-Raab,
Finder, uden *Barne-Kaar* ,
Dog for dristigt *Fader-Vor* ,
Fattes og den Tillid stor,
Som er Sjælen i det Ord:
Skee din Vilje med vor Jord!

Først naar Fader-Aanden god
Sætter os paa Barne-Fod,
Med den Guders Gud og Drot,
Som gjør Alting saare godt,
Hjertet kan med Stemme fiin
Efternynne Herre sin:
Skee din Vilje, *ikke min!*

Født af Troen i vor Daab ,
Herlighedens store Haab ,
Voxer, under Herrens Bøn ,
Op i Aanden til Guds Søn ,
Og naar Sønnen bliver stor,
Alt som Prindserne paa Jord,
Spiser han ved Kongens Bord!

211

Bordet er den femte Part,
Kalk og Krone mødes snart,
Har du først ædt Livets Brød ,
Dig ihjel slaaer ingen Død,
Har i Livets Kalk du smagt
Kiærlighedens Guddoms-Magt,
Da Farvel, al Verdens Pragt!

Saa er baade her og hist,
Kiærligheden først og sidst,
Kiærligheden, Fader kaldt,
I Guds Rige Eet og Alt,
Kiærlighed til Liv og Fred ,
Som i Sandhed bliver ved,
Kiærlighed til Kiærlighed!

Hvilken Kiæde, lille Flok!
Kort og godt og evig Nok:
Herrens Ord og Herrens Fred,
Tro og Haab og Kiærlighed,
Fødselen af Vand og Aand,
Førelsen ved Fader-Haand,
Seier over Synd og Død,
Livets Krone, Hvile sød
Med Guds Søn i Faders Skiød!

Med den Lærdom, Himlens Smaa!
Smukt I nu til Kirke gaae!
Der det Hele, Part for Part,
Klares op i Hjertet snart,
Saa, fra Støvets Aande-Bad,
Under Sang med Hjerter glad,
Vi tilbords kan følges ad!

212

No. 89 . *)

Vor Fader god i Himmerig,
Som bød os leve broderlig,
Og Dig med Flid at kalde paa,
Du loved os at høre saa,
Naar ei allene bad vor Mund,
Men og vor Sjæl af Hjertens Grund!

Os helligt være Navnet dit!
Lad Ordet lyde reent og frit,
Og lad med Levnet christelig

Os ære smukt dit Navn og Dig!
Fordærv den falske Lærdoms Spil!
Omvend din Hjord, som farer vild!

Dit Rige komme til os her,
Og lad os evig blive der!
Din *Hellig-Aand*, vor Trøster bold,
Med sine Gaver mangefold,
Indprænte os dit Riges Dyd:
Retfærdighed og Fred og Fryd!

Din Vilje skee saa fuldelig
Paa Jorden, som i Himmerig!
I Ham, som for os Døden leed,
Giv os en god Taalmodighed,
Og Hjerte til at bede mod
Vor egen Lyst: vort Kjød og Blod!

Giv du os dagligt Brød i Dag
Og paa din Godhed rigtig Smag!
Fri os fra Nærighed og Nid,
Fra Hunger og den dyre Tid,

*
- 213

Fra Gierrighed: al Ondskabs Rod!
Ja, gør vor Time fredegod!

Forlad os, Herre, al vor Skyld,
Og tryk ei paa den ømme Byld,
Som vore Skyldnere og vi
Vil lade mildt gaae Ram forbi!
Hver Time lad os frydes ved,
At *evig* er din Miskundhed!

I Fristelse, o Fader mild!
Os ikke leed, os ikke hild!
Paa høire og paa venstre Haand
Beskiærme os din Hellig-Aand!
Med Troens Skjold og Haabets Hjelm
Tilskamme gør den gamle Skielm!

Fri os fra Ondt i allen Stund,
Og kom ihu, vor Tid er ond!
Opreis os Fader, naar vi faldt!
Og fra det Værste, fremfor Alt,
Os fri og frels i Liv og Død;
Til Himlens Fred, til Hvilen sød!

Da, Fader i det Høie! da
Vi sjunge klart Halleluja!
Dit Riget er i Evighed,
Med Magt og Ære, Fryd og Fred!
Ja, Amen! frelst er hvad der faldt,
Og Kiærlighed er Alt i Alt!

No. 90 .

Fader-Vor i Himmerig!
Bede vi saa mindelig,
214 Som din Aand os rører!
Fader-Vor i Himmel-Havn!
I vor Herres *Jesu* Navn,
Vi det troe, Du hører!

Helligt være os dit Navn:
Sandheds Gud med *Fader-Favn* ,
Som dig Aanden kalder!
Lad os komme godt ihu,
At kun *Sandhed* elsker Du,
Hader Løgn og Skvalder!

Til os komme Rige dit,
Sødt og saligt, godt og frit,
Kiærlighedens Rige,
Her i Aanden, som det kan,
Hist i Livets Fædreland
Aabenlyst tillige!

Skee din Vilje paa dit Ord,
Som i Himmel, saa paa Jord!
Paa al Splid gjør Ende!
Alle Mennesker med Fred
Lære da af Salighed
Sandhed din at kiende!

Til det skeer, vor Fader from!
Dan os i din Helligdom
Til vort Kors at bære,
Giøre Godt og lide Ondt,
Smile, naar din Kalk gaaer rundt,
Til vor Frelsers Ære!

Giv i Dag os dagligt Brød,
Med den Trøst, det ingen Nød
Have skal i Morgen!
215 *Mæt vor Sjæl med Livets Brød!*
Kirke-Vinen, stærk og sød,
Slukke Hjerter-Sorgen!

Al vor Giæld Du eftergav,
Kasted bag din Rygg i Hav
Dommen, som ugyldig,
Lagde dog det Vilkaar til:
Om vi eftergive vil
Hvad Man os er skyldig!

Ak! vort Hjerter er saa haardt,
Kiære Fader, tag det bort,
Skab i os *dit Eget!*
Det er iegodt og blødt,
Det er reent og det er sødt,
Det har aldrig sveget!

I den Fristelse, Du veed,
Vi maae falde, os ei leed!
Ryk os før tilbage!
For den *Store* , fremfor Alt,
Som din Søn den Selv har kaldt,
Skaan os Smaa og Svage!

Fra det Onde Du os fri,
Og fra Fienden midt deri!
Stor engang er Nøden!
Hjelp os ind, hvor der er godt,

Hvor af Livets faste Slot
Udelukt er Døden!

Giør det Alt i *Herrens* Navn:
Veien til din Fader-Favn,
Kun for Sønnen aaben!
Drag os med dit Lede-Baand!
216 Giør det ved den *Hellig-Aand* ,
Du os gav i *Daaben*!

Begge To de sige frit:
Riget er for evig dit,
Med al Magt og Ære!
Dem er al vor Lærdom fra,
Derfor: Amen, Amen! ja,
Ja, det skal saa være!

No. 91 .

Venner! lad os ihukomme
Hvede-Kornet, i os saa't,
Og vor Frelzers Bønner fromme
I den Nat, Han blev forraadt!
Svane-Sangen paa Hans Tunge
Venner! lad os eftersjunge!

Endt var Herrens Afskeds-Tale,
Pagtens gamle Aar forbi,
Giennem Grav til Himmel-Sale
Gik Hans Rosentorne-Sti,
Kun hvo den vil kiækt betræde,
Indgaaer til vor Herres Glæde.

Sat paa Fod var Konge-Bordet,
Til den store Minde-Fest,
Hvor med Drotten, død og jordet,
Hjertet sidder end til Giæst,
Og, hvor sært end Røsten lyder,
Æder, drikker, hvad Han byder!

Da opløfted Han sit Øie,
Did, hvor Kronen straaled klar,
217 For sin Fader i det Høie,
Bønne-Offer Han frembar,
End paa Jorden ei udbrændte
Den Guds Ild, som det antændte!

I Hans Navn vi eftersige,
Som vi kan, vor Herres Bøn:
Fader-Min i Himmerige!
Herliggiør du nu din Søn!
Timen slog, betænk min Ære,
Som og evig din skal være!

Skjænket har Du mig at raade
Over Alt, saa giv nu mig
Alt at skjænke af din Naade
Hvad i Løn jeg fik af Dig,

Saa de Troende, med Livet,
Faae Alt hvad Du mig har givet!

Evigt Liv er hvad de vente,
Hvad jeg loved i dit Navn!
Kiende Dig og Ham, Du sendte,
Som Vi ere, Favn i Favn,
Det, Du veed, kun det er Livet,
Som Du mild har mig det givet!

Dig har jeg rakt Straale-Krandsen,
Endt det Værk, Du foreskrev,
Giv til Mine mig nu Glandsen,
Som var min, før Verden blev!
Fader! i dit Huus de finde
Alt hvad Skiønt Du har derinde!

Jeg dit Navn har aabenbaret
Dem fra Verden, Du gav mig,
Og dit Ord de har bevaret,
218 Troe, at Alt jeg fik af Dig;
Lad det kiendes da paa Mine,
De oprindelig var dine!

Ordet, som til Tro dem rørde,
Var og det, som Du mig gav,
Jeg kun taled, hvad jeg hørde,
For min egen Part jeg tav,
Paa dit Ord, som jeg bekiendte,
Fast de troe, Du mig udsendte!

Hjem til Dig igien jeg vender,
Vandrer ei i Verden meer,
Vogt Du dem, som bedst Du kiender,
Dem, hvis Tro paa mig Du seer,
Lad dem føle veltilmode:
Vi om Alt er lige gode!

Mens jeg var hos dem paa Jor'en,
I dit Navn jeg vogted dem,
Ingen af dem gik forloren,
Uden han fra Fiendens Hjem,
Ham, jeg kun til Skriftens Ære
Lod, skiøndt fremmed, hos mig være!

Før jeg gaaer at tage Sæde
Hos Dig, løfter jeg min Røst,
Beder, at min fulde Glæde
Bygge maa i deres Bryst,
Der, som vi, til fælles Gammen,
I mit Navn vil smelte sammen!

De, saavel som jeg, min Fader!
Er af denne Verden ei,
Giennem Verden, som os hader,
Tornefuld er deres Vei;
219 Død dem ønskes ingenglunde,
Men bevar dem fra det Onde!

Fader! hellig er din Flamme,
Sandhed er dit eget Ord,
Helliggiør dem i den Samme,
Klar dem i din Sandheds Spor!
Som Du mig paa Vidne-Færden,
Saa jeg dem har sendt til Verden!

Helliggiort paa deres Vegne,

Beder jeg, de ogsaa maae
Helligheden sig tilegne,
Og i Sandhed den opnaae,
De ei blot, hvem nu jeg sender,
Men hvert Kuld, til Rækken ender!

Ja, jeg beder i det Hele
For dem Alle, trindt paa Jord,
Som Apostel-Troen dele,
Fæste Lid til Mines Ord,
Dem, trods alle Anstøds-Stene,
Du i Kiærlighed forene!

O, lad Eet med os dem være,
Eet som vi, o før det ud,
Saa dog Verdens Folk maae lære,
At jeg var dit Sendebud,
Og at dem Du har saa kiære,
Som mig selv det kunde være!

Fader, ja, lad, som mig huer,
Hvor jeg er, dem være der,
Saa hvert Øie klarlig skuer,
Hvad Du agtede mig værd.
220 Seer, at Du, før Verdens-Aaret,
Kiærlighed til mig har baaret!

I dit Navn jeg dem kundgjorde
Fader-Navnet evig blidt,
Sidst jeg tager nu til Orde,
Dem at aabenbare frit,
At, for jeg i dem vil være,
Dem som mig Du haver kiære!

Venner! vi er langt tilbage,
Har endnu kun lidt Forstand
Paa de ægte Barne-Dage
I Forkrænkeligheds Land,
Mindre da paa Barne-Sproget
Under Guddoms-Øielaaget.

Hvad dog falder flux i Øie,
Al vor Stærblindhed til Trods,
Er Hans Ydmyghed, den Høie,
Og Hans Kiærlighed til os,
Til de Faldne, for hvis Brøde
Han blev Kiød og leed og døde!

Hvad Han stræber at forgiætte,
Er hvad *Han* for os har gjort,
Hvad Han vilde Selv tilsætte:
Livet saligt, reent og stort!
Bliv os dog, som Intet, ringe
Hvert et Offer, vi kan bringe!

Hvad Hans Hjerte efterhiger,
Hvad Hans Tanke dvæler ved,
Tungen himmelsødt udsiger,
Det er kun vor Salighed,
221 Kun den himmeldybe Gaade,
Støv i Guddoms-Glands af Naade!

Ingen Naade, Gunst og Hyldest,
Ingen evig Miskundhed,
Gjør for os Hans Hjerte fyldest,
Er hvad Han kan æres ved,
Naar sin Herlighed, den Hele,

Ei Han maa med Støvet dele!

Har da Hjerter vi saa kolde,
Er saa jordet vor Forstand,
At vi *for os selv* beholde
Vil af Vort det mindste Gran;
Vil vort Legem ei opgive,
For et Lem paa Hans at blive!

Nei, som Børne-Kuldet ægte
Af den Fader, Ham har født,
Med os selv vi vil fornægte
Alt vort Eget, frit, unødt,
Saa vi ret tilgavns kan lære,
Hvad det er med Ham at være!

Ja, hvergang ved *Naade-Bordet* ,
Livets Træ i Dødens Land,
Til os lyder Gaade-Ordet
Fra vor Frelser, *Gud og Mand* ,
Vi med himmelsk Egen-Nytte
Giøre vil det gode Bytte!

Da vi, end før Støvet falder,
Føle skal med Glæde sød,
At hvad svækkes kan af Alder,
222 Og hvad trues kan af Død,
Det er *Hans* paa egen Fare,
Vort det Visse, evig Klare!

Naar med Troen, vel bevaret,
Da vort Levnets-Løb er endt,
Vi, som os er aabenbaret,
Gaae til Ham, som os har sendt,
Over Alt hvad der er inde
Vist vort Støv os gaaer af Minde!

Men Hans Aand, som os udsendte,
Byder os, før vi gaae hjem,
Med den Ild som i Ham brændte,
Bønnen Hans at bære frem,
For det Støv, som smuldrer fage,
Og for dem, som er tilbage!

Da i himmelsk Aften-Svale,
I vor Herres *Jesu* Navn,
Skal vi med Gud-Fader tale
Om Støv-Hjertet i vor Favn,
Om det Øie og den Tunge,
Som os hjalp Hans Priis at sjunge!

For det Støv, vel fordum Vores,
Nu Hans Søns, men evig Hans,
Bede vi, hvor end det aares,
Det forynges maa i Glands:
Al den Glands, det kan udkræve
Med vor Aand at sammensvæve!

Ogsaa de, vi her forlade,
Verden fremmede som vi,
Giør dem, Fader, sjæleglade
Mens dem Verden gaaer forbi,
223 Til vi samles med Guds-Freden
Hos vor Drot i Herligheden!

No. 92 .

Fader-Vor er *Herrens Bøn* ,
Passer sig kun for Guds Søn,
Som Sig os tilregner,
Og for Brødre, Systre smaa,
Som, med Barne-Tro derpaa,
Ham sig kiækt tilegner!

Men hvor er nu *Tro* og *Haab* ,
Som de lyde ved vor *Daab* ,
Hvem har dem nu inde?
Fattes ei de Liv og Aand,
Selv hvor de med Barne-Haand
Drages end til Minde!

Derfor læses Fader-Vor,
Som i Bog det skrevet staaer,
Sjelden kun det *bedes* ,
Sættes lavt mod *egne Ord* ,
Regnes knap ved *Herrens Bord* ,
Naar til Fest der redes!

Som det gaaer med *Herrens Bøn*,
Saa med *Navnet* paa Guds Søn,
Rod til *Bønnens Dyder*:
Faa kun lyder saa i Favn
Nu vor Herres *Jesn* Navn,
At det Hjertet fryder!

Vel hver *Bøn* med ærligt Sind
Kommer for Guds Throne ind,
224 Engle den frembære,
Undres selv dog høilig paa,
Al ei længer nu de Smaa
Fader-Vor kan lære!

Lederen paa *Livels Vej*,
Herrens Aand dog undres ei,
Dybt Han kun bedrøves,
Sukker: hvi kom jeg herved
Til den hele Menighed,
Hvis jeg ei *behøves*!

O Du gode Hellig-Aand!
Aldrig kan dit Lede-Baand
Herrens Folk undvære,
Ei til Himmels fare Børn,
Hvis paa Vinger ei som Ørn
Du os did vil bære!

Bliv ei vreed, vi sov saa haardt,
Kirke-Livet sov vi bort,
Og med Livet Trøsten,
Aar for Aar blev Hjertet sløvt,
Dag for Dag blev Øret døvt
Da for *Himmel-Røsten*!

Men nu vaagned vi igjen,
Som en Død, hvis bedste Ven
Ved hans Baare sukked,
Da *dit Suk* blev Hjertets Trøst,

Atter for din Guddoms-Røst
Øret sig oplukked!

Herrens Bøn og Troens Grund
Hørde af din egen Mund
Vi da brat med Gammen,
225 Hørde saa og Herrens Ord,
Ved vor Daab og ved Hans Bord,
Sagde Alle Amen!

Op vi med det *Amen* fik
Munden, som i Baglaas gik,
Mens vi sov paa Bogen,
Var maaskee det lidt for høit,
Lød vort *Amen* lidt for drøit,
Saa kun bli'r man vaagen!

Nu vi komme grandt ihu,
At vor *Talsmand* kaldtes Du,
Før vi randt af Rode,
Talsmand i vor *Herres Navn* ,
Ham til Ære, os til Gavn,
Faders Aand, den Gode!

Derfor sagte nynne vi:
Talsmand! staae os kraftig bi!
Lær Du os at bede,
Som Guds Søn, der, uden Bog,
Himlens rette Barne-Sprog
Husked godt hernede!

Trøstens *Aand* paa Jorderig!
Troen *lever* kun af Dig,
Giv den Mod og Evne,
Saa i Navnet af Guds Søn
Vi kan bede *Herrens Bøn* ,
Gud vor Fader nævne!

Uden Dig det klinger dødt,
Haardt og stivt, ei blødt og sødt,
Jesus Drot at kalde,
226 Lær os Smaa nu, i din Favn,
I vor *Herres Jesu Navn*
Ret paa Knæ at falde!

Slaae et *Kors* med Herrens Røst
Før vort Ansigt og vort Bryst,
Saa vi kan fornemme,
At vor *Jesus* , det er Ham,
Som, trods Korsets Død og Skam,
Har Gud-Faders Stemme!

Da vi hørde Troens Ord,
Vel med *Ja* og *Amen* svor
Vi til Korsets Fane,
Men kun paa det Vilkaar godt,
Vei til vor og Korsets Drot
Du os vilde bane!

Der var Himmel-Vidner Tre
Til vor Daab, vel ei at see,
Alle dog at høre;
Med din egen Mund de To
Dig i Pant til Moder Tro
Satte for vort Øre!

Ja, det er en afgjort Sag,

Dig pantsatte til sin Dag
Herren i sin Kirke;
Godt begyndt er halv fuldendt,
Saa det Værk, Du er udsendt
Til som Gud at virke!

Selv den store Snog at slaee,
Selv til Paradis at gaae,
Os er over Magten,
Havde derfor Herren glemt,
227 Hvad Han loved os bestemt,
Selv Han brød jo Pagten!

Men kan Moder glemme Son,
Os ei glemmer Han i Løn,
Som os dyrekiøbde,
Som os, til en evig Trøst,
Med sin Faders Aand og Røst
Korsede og døbde!

Skiøndt vi brød den gode Pagt,
Stod mod Fienden slet paa Vagt,
Sov fra al vor Glæde,
Han til Enden elsked dog
Dem, Han skrev i Livets Bog,
Elskede som Spæde!

Han os kaldte med sit Kluk,
Han os vakde med dit Suk,
Trøster med din Tale,
Bøier i sit Frelser-Navn,
Løfter til sin Faders Favn
Høit i Himmel-Sale!

End vi stamme paa den Bøn,
Der kun passer paa Guds Søn,
Som Sig os tilregner,
Og paa Brødre, Systre smaa,
Som, med Barne-Tro derpaa,
Ham sig kiækt tilegner!

Væxt vi alle har behov,
Levende dog, Gud skee Lov!
Stamme vi i *Aanden!*
Kommer Tid, da kommer Raad,
228 Stemmen gennem Sang og Graad
Styrkes efterhaanden.

Da Guds Aand af Hjertens Grund
Lægger Bønnen i vor Mund,
Fader-Vor vi sige,
I vor *Herres Jesu* Navn,
Saa os i Hans Faders Favn
Aabnes Himmerige!

No. 93. *)

Og ret Hans Hjerter kiende,
Paa Jorden, som i Himlen, Tre
Guds Gierninger fuldende,
I Naade kom de ovenned,
Og *Tro* og *Haab* og *Kiærlighed*
Er Navnet paa de Trende!

I Verden tales vidt og bredt
Om Grund-Forskielligheden,
I Kirken immer de gjør Eet,
Fra Oven og fra Neden;
Thi vi gienfødes i vor *Daab*
Med Peders Tro til Pauli Haab,
Johannes-Kiærligheden!

Vor Tro er ei paa hvadsomhelst,
Man Christendom vil nævne,
Men kun Hvad os har skabt og frelst
Og fører paa det Jævne,
Og saa paa Alt hvad *Troens Aand*
Os leder til med kiærlig Haand,
Alt efter Hjertets Evne!

*
— 229

Vort *Haab* er ei paa Drømme bygt,
I Luften ei det svæver,
Men hviler paa Guds-Ordet trygt,
Og paa hvad Hjertet kræver:
Om evigt Liv for Sjæl og Krop
Det reiser til vort Hoved op,
Det os til Himlen hæver!

Vor *Kiærlighed* ei blusser vild,
I Røg sig ei indsvøber,
Men brænder lyst med Lue mild,
For Ham, som dyrt os kiøber:
Med Ja og Amen til Hans Ord,
Den følger fromt Hans lyse Spor
Og i Hans Dyd sig øver!

Det klinger sært, at *Kiærlighed*
Skal ene evig vare,
Vort Hjerter ømmer sig derved
At lade *Haabet* fare,
Og selv den fromme Barne-Tro
Til Evighedens Fryd og Ro
Vil kiækt sin Ret forsvare!

Men Aanden smiler ad de Smaa,
Og siger: hør mig nøie!
Mon Nogen troer og haaber paa
Hvad klart ham staaer for Øie?
Og tykkes end det Hjernen sært,
Vort Hjerter er dog Svaret kiært,
Saa det sig lader nøie!

Men voxe vi en Smule til,
Saa vi lidt meer kan fatte,
Han gierne os meddele vil
Af sine Viisdoms-Skatte:
230 Vort *Hjertes Øine*, trods vor Krop,
Han lukker og Han lyser op,
Er de end her kun matte!

Da skimte vi, at naar vor Tro
Har Verden overvundet,

Og Støv er, efter Gravens Ro,
Med Aanden klart forbundet,
Da, til Triumf for *Troen* just!
Er, som Guds dunkle Aande-Pust,
Dens Time-Glas udrundet!

Paa Jord, som vor Gudmoder blind,
Hun gaaer kun efter Røsten,
Og bærer os i Kirken ind,
Til Daaben og til Trøsten,
Men, skiøndt hun selv det ikke veed,
I Grunden *Tro* er *Kiærlighed* ,
Thi Værket driver Lysten!

Vor *Kiærlighed* , den Blomme fiin,
Gud-Faders yngste Daatter,
Som kaldes alt i Vugge sin
En Dronning over Drotter,
Med himmelsk Ild i Jomfru-Bryst
Hun følger *blindt* sin Brudgoms Røst,
Skiøndt Vantro leer og spotter!

Hun favner ømt det lyse *Haab* ,
Kun som sin Tvilling-Broder,
For Begge *Tro* holdt under *Daab* ,
De *Troen* kalde Moder,
Forklaret dog hun seer det hist,
At *Haabet* var den lille *Christ* ,
Vor store Kirke-Broder!

231

Om *Julen* synger *Troen* bedst
Med Engle-Toner søde,
Mens *Haabet* har sin høie Fest
I *Paaske* -Morgenrøde,
Og *Kiærlighed* i Bølge-Gang
Sig fryder høit med *Pindse* -Sang,
Naar vore Tunger gløde!

No. 94 . *)

Vil du *Kirkens* Spir forgylde,
Kom ihu, at den er kaldt
Herrens Legem, Ordets Fylde ,
Som opfylder Alt i Alt,
Nævnet saa af Sandheds Mund,
Paa den soleklare Grund:
Høvdingen for *hele Livet*
Er til *Hoved Kirken* givet.

Derfor Kirken ei aflader
Her og hist at prise Dig,
Gud, vor Herres *Jesu* Fader,
Fader-Vor i Himmerig!
Dig, som, førend Aar blev talt,
I din Søn har os udvalgt
Til din Helgen-Slægt i Daaben,

Rene under Purpur-Kaaben!

Ja, det var din gamle Tanke,
End før Bjergene blev skabt,
I din Søn Du vilde sanke
Ogsaa hvad der gjaldt for tabt,
Sanke i dit Hoved-Ord
Alt i Himmel og paa Jord;

*
- 232

Ene vi det Forsæt skylde
Naadens Værk i Tidens Fylde!

Du, som haver Alt al raade,
Raadte paa vor Jammer Bod!
Du gienløste os i Naade,
Med din Søns det dyre Blod,
Lyste os med Dig i Æt,
Gav i Ham os Børne-Ret:
Ret til *Naadens Væld* heneden,
Ret til *Fader-Kiærligheden!*

Ja, i *Ham* os Dyden mødte,
Som er Kiærligheden værd,
Han for os paa Korset blødte,
Lagt i Baand af Mørkets Hær,
Kiøbde os med Livs Forliis!
Derfor skee Ham evig Priis!
Priis af Dig og alt det Skabte,
Dobbelt Priis af os Fortabte!

Han, den fuldtro Ven i Nøden,
Giæsted os paa faldne Jord,
Hilste os som Morgen-Røden,
Da vi hørde *Pagtens Ord* :
Fader-Røsten fra vor Gud,
Salighedens Jule-Bud,
Hørde hvad kun Engle skued,
Troed hvad os prægtig hued!

Ja, med Fryd den store Gaade
Troed vi, som Ordet lød:
Synds-Forladelse af Naade,
Seier over Sorg og Død,
Lige Vilkaar med Guds Søn,
233 Arve-Ret til Himlen skiøn,
Død for Støv kun Vinter-Dvale,
Evigt Liv i Himmel-Sale!

Paa det Løfte trykde *Seiglet*
Gud, Du med din Fader-Haand,
Som vi saae i Gaade-Speilet,
Født paany af *Vand* og *Aand* ,
Ja, din *Aand* vi fik i Pant
Paa dit Løfte vist og sandt,
At, din Søn til evig Ære,
Ogsaa vi skal Kronen bære!

Fader til al Herligheden!
Fader til vor Frelser-Mand!
Lad os voxe nu heneden
Ved din Aand i ret Forstand!
Med din Salve, med dit Lyn,
Skiærp du ret vort *Hjertes Syn* ,
Saa sig for dets Øine klare
Kiærlighed kan aabenbare!

Da først ret vi kan opdage
Herligheden i vort Haab,
Rigdoms-Dybet uden Mage,
I vor Arv, som i vor Daab,
Almagts-Kraften i dit Ord,
Lønlig men dog lige stor,
Hvorned i den sande Kirke
Aanden din mon Alting virke!

Ja, i Tidens Aften-Røde
Klares skal det Under-Værk,
At vor Drot stod op af Døde,
Bandt den sidste Fiende stærk,
Satte Sig paa Konge-Stol,
234 Hos Dig over Sky og Soel,
Med et Navn, som faaer ei Mage,
Selv i Evighedens Dage!

Saa vil *Troen* Du ophøie
Over Viisdom og Forstand,
Skænke den det bedste Øie,
Som var blind i Støvets Land,
Fulgde blindt din Fader-Røst,
Favned blindt din Himmel-Trøst,
Fatted, blind og lam hernelen,
Haab om Guddoms-Herligheden!

No. 95 .

Kiender du Bordet,
Hvor Man af Ordet
Æder og drikker for evig sig mæt;
Lad paa »*det Sande*«
Falskheden strande!
Sandhed har altid guddommelig Ret!

Brødet , Man bryder,
Altid betyder
Sjælenes Føde: det himmelske Brød;
Af alle Bægte
Himmel-Brød *ægte*
Er dog kun *Ordet* , som end bliver *Kiød*!

Skjuler ei Skalken!
Saligheds-Kalken
Vinen *betyder* saa vide om Land,
Er det dog ikke,
235 Uden vi drikke
Blod af det *Ord* , som er *Vin-Stokken sand*!

At os for Taaber
Verden udraaber,
Er i sin Orden, som Verden og vi,
Men lod vi bare
Sandheden fare,
Sandhed blev *Raabet* , thi *den* foer deri!

No. 96 .

Dækker Gud nu Bord i Ørken,
Som det før i Psalmen lød!
Føler Støv nu Aande-Styrken?
Smager Jord nu Himmel-Brød?
Ja, thi Han, som Støvet byder
Til sit Bord, som Ordet lyder,
Han er Himmel-Brødet selv!

Skænkes Viin der nu i Bæger,
Som gjør Jordens Møie let,
Viin, som himmelsk vederkvæger,
Slukker Hjerte-Sorgen ret?
Ja, thi her er Drue-Saften,
Hvoraf Livets Træ fik Kraften,
Det er Skaber-Ordets Blod!

Ja, vor Drot, som Skaber-Ordet,
Selv velsigner Brød og Viin,
Herrens Røst er Sjæle-Bordet,
Selv for Engle Spise fiin,
Ordet dog, som os har vundet,
Til vort Legems Tarv forbundet
Har sin Kraft med Brød og Viin!

236

No. 97 .

Smuler under Herrens Bord
Hunde smaa opsanke,
Det er, efter Herrens Ord,
Bedste Hedning-Tanke,
Og den Hedning-Kvinde from,
Som med den til Herren kom,
Kiendte vore Fædre,
Ligned Ingen bedre!

Ja, med Hedning-Kvindens Ord,
Vore fromme Fædre
Knæled under Herrens Bord,
Loved sig at bedre,
Takked for hver Smule fiin,
Og hver Draabe Kirke-Viin,
Sukked, saa det mindes:
Hvo kan værdig findes!

Stor er Troen, Kvindelil!
Det er Hjerte-Dyden,
Gid det gaae dig, som du vil!

Det er Hjertens-Fryden.
Samme Herrens gode Ord
Aldrig faldt i bedre Jord,
End i hendes Hjerte,
Som os bar med Smerte!

Gaaer det, Herre, som jeg vil,
Maa mit Hjerte raade,
Da, saalænge jeg er til,
Trøster mig din Naade,
Siden i dit Himmerig
Sidder jeg til Bords med Dig,
237 Og hos Dig og Dine
Glemmer Død og Pine!

Det var Moders gode Ord,
Som os bar med Smerte,
Naar hun gik fra Herrens Bord,
Trøstet i sit Hjerte,
Naar hun gik fra Herrens Huus
I en salig Glædes-Ruus,
For hun kunde mærke,
Naadig er den Stærke!

Moders Tro end i os boer,
Derfor vi ei vrage
Smuler under Herrens Bord,
Men til Takke tage,
Bede kun vor Himmel-Ven,
Tage saa mod os igien,
Og med sine Dyder
Skjule vore Lyder!

Men vor Moders dybe Lyst
Til i Himme-Rige,
Hvilende ved Herrens Bryst,
Værdig Tak at sige,
Den *forstærke* Herrens Aand,
Saa den sprænger alle Baand
Herlig overvinder
Hvad end er til Hinder!

Da os vinke rundt om Bord
Davids-Borgens Stole,
Da i Glandsen af Guds Ord
Skal sig Støvet sole,
Hjertet, med Forundring stor,
Lære alt paa denne Jord,
238 Naar Han er hos Sine,
Glemmes Død og Pine!

No. 98. *)

Bryd ud, min Sjæl, med Tak, og siig:
O hvor er nu jeg blevet riig!
Min *Jesus* i mit Hjerte boer!
Et Himmerig er det paa Jord!

No. 99 . **)

Jesus Christ! Du gav mig Livet,
Dødens Magt Du overvandt!
Ved dit Bord Du mig har givet
Salighedens visse Pant;
Styrk mig nu i Bøn og Tro,
Saa med Fryd og Sjæle-Ro
Kiærlig jeg din Ære fremmer,
Over Dig al Verden glemmer!

No. 100 . *)**

Herre! hvor skal vi gaae hen!
Gaae fra Dig, vor Sjæle-Ven,
Fra den levende Guds Søn,
Fra vor Troes den store Løn.
Fra den Eneste paa Jord,
I hvis Mund er *Livets Ord!*

Nei, om end det klinger haardt,
Ei dit Ord os kyser bort,
Dybt vi føle, at paa Jord

***
--- 239

*Døden er det haarde Ord ,
Hvad der gjør det let og blødt,
Er kun stærkt og sært og sødt!*

Lad da kun de Andre gaae!
Lad os være faa og smaa!
Vi ophøie ved dit Bord
Dog dit stærke Guddoms-Ord,
Som er baade *Liv* og *Aand* ,
Sprænger alle Dødens Baand!
Æd mit Kiød og drik mit Blod!
Siger Du, vor Herre god,
Frelser bold og Broder fiin!
Da, som jeg med Fader min,
Leve skal og du med mig
I mit søde Himmerig!

Lyt, min Sjæl, din Lænke brast!
Slip *dig selv* og hold Ham fast!
Glem al Verdens Sorg og Nød!
Glem *dig selv* med Synd og Død!
Fryd dig, Lille, i Guds Ord!
Bliv i Herren evig stor!

Evigt Liv i Himmerig!
Sang Man det i Svøb for dig?

Guddoms-Liv med Sønnen fiin,
Som Han har med Fader sin!
Tænker du, det er et Rov?
Har da Gud vel dig behov?

Æd mit Kiød og drik mit Blod!
Siger Livets Fyrste god.
Nyd mit Ord med Brød og Viin!
Da *for dig* var Døden min,
240 Og *for dig* af sorten Jord
Jeg opstod, til Himmels foer!

Hør det, *Hjerte* , hvor du slaaer
I mit Bryst med bange Kaar!
Byt dit Kiød ved Herrens Bord!
Da opstaaer du paa Hans Ord!
Skynd dig, bland med Herren Blod!
Da med Ham du alt opstod!

Ja, tag *Sandheds* Ord i Pant,
Hans, som Døden overvandt!
Da i *Aanden* alt du har
Bølig fast med Rude klar,
Smager, hvad end rives ned,
Aldrig Dødens Bitterhed!

Sjæl og *Legem* , begge To!
Enes kiønt i *Hjertets Tro!*
Enes om at troe *Guds Ord* ,
Hvori *legemlig* Han boer,
Guders Gud og Fader kaldt,
Som er evig Alt i Alt!

Da som Eet, i Glæde stor,
Leve skal I med *Guds Ord* ,
Som, hvad Alt der end forgaaer,
Salig, seierrig bestaaer,
Straaler i den Guddoms-Glands,
Som fra Evighed er Hans!

Herre, Frelser, Sjæle-Ven!
Ja, vi veed, hvor Du gik hen,
Veien kiender vi og godt
Til din Faders høie Slot:
241 Veien er som Livet Du,
Den med Dig i os er nu!

No. 101. *)

Jeg veed et evigt Himmerig,
Hvor ei for Guld det røde
Man græder meer, men fryder sig
Kun ved Guds Ord det søde!

Der boer vor allerbedste Ven,
Os beer til Sig at komme,
O lad os alle gaae derhen
Til Ham, Guds Søn den Fromme!

Vi er jo Pillegrimme her,
Og Skumpel-Skud, hvad Andet!
Ei fares kan en bedre Færd,
End hjem til Fædre-Landet!

Vort Pas Guds Søn os med sit Blod
Har løst i dyre Domme,
Og for Hans Skyld en Fader god
I Gud har alle Fromme!

Vi vil ei slaae os selv ihjel,
For vi maae Ingen myrde;
Men Verden sigte vi Farvel,
Og følges med vor Hyrde!

Med Ham vi hos den gode Gud,
Endnu vel kun i Aanden,
Dog virkelig gaae ind og ud;
Han føder os af Haanden!

*
— 242

Og om en saare liden Stund
Os Verden seer ei mere,
Med Foden fast paa Himlens Grund,
Vi da skal triumfere!

No. 102 .

Der stander et Træ i vor Guds Paradis,
Det haver saa deilige Blade,
Og alle smaa Fugle de sjunge dets Priis,
Kun Perle-Dugdraaber det bade,
Og aldrig har Løvfald det yndige Træ,
Som blomstrer og bærer i Ly og i Læ
Af skytakde, grønklædte Bjerge!

Langt mere end Bjerge, det volder den Flod,
Som rinder med himmelblaa Vande,
Den haver sin Kilde i Livs-Træets Rod,
Og aldrig den løber til Strande,
Men syv Gange slaaer den om Træet sin Bugt,
Afbilder dets Krone med Blomster og Frugt,
Indløber saa hvor den udspringer!

En Ceder saa høi og saa rank over Muld,
End ei har paa Libanon Stade,
Der er ingen Eeg med saa vældig en Bul,
Ei Bøg med saa yndige Blade!
Sig Blomsterne snøe til en syvfoldig Krands.
Og Farverne alle har Regnbue-Glands,
Og Frugten er himmelske Druer!

Og alle Smaa-Fugle i Guds Paradis
De klækkedes ud i dets Grene,
De kviddre, de fløite, de slaae til dets Pris,
I smeltende Toner og rene,
243 De bruge ei Søvn og de bære ei Had,

De leve af Perle-Dugdraaber paa Blad,
De skade ei Blomst eller Drue!

I Skyggen sig fryder en Dyrer-Flok tam,
Blandt Blomster af alle de Bedste,
Men der uden Skrømt leger Løve med Lam,
Og der lege Ulve med Heste,
De smage ei Græs, thi de leve af Luft:
Af alle Smaa-Blomsters den liflige Duft,
Og Flodens de rindende Bække!

O, Hvem kan os vise til Paradis Vei!
Herolderne kun, som udraabe:
Saa siger vor Herre: *Vin-Træet* er Jeg :
I er mine Grene tilhobe
Og *Faderen Selv* er den *Urtegaards-Mand* ,
Som lover at gjøre hvad Almagten kan,
Og »lyve« er hvad Han *kan ikke!*

O Brødre og Systre, saa mange, saa faa,
Som troe det, *hvorpaa* vi er *døbte* ,
Og vil i Guds Rige indgaae med de Smaa,
Vor Moder i Christen-Tøi svøbde!
O, tre Gange Naade og syv Gange Held!
Vi drak af det dybe, det himmelblaa Væld,
Hvoraf stiger Solen den klare!

Med *Aanden* vi er i vor Guds Paradis,
Almægtige Ord er ei tomme,
Og leger vort Hjerte til Faderens Priis,
Med *Legemet* skal vi der komme!
Hvad dunkelt men sødt vi i Støvet fornam
Da Ansigt til Ansigt vi skue med *Ham* ,
Som virker alt Godt i os Alle!

No. 103 .

Hyrder, som paa Marken her,
Over Hjorden himmelkiær,
Natte-Vagten holde,
Tælle trindt om Davids By,
Under Høsttids vaade Sky,
Ævret-Nætter kolde!
Lytter til den lille Fugl,
Der end kviddrer smaat i Skjul
Om hvad Nat mon volde!

Nyaars-Dagen, sommervarm,
Brudgom bold for Jordens Barm,
Drot i høie Sale,
Er oprundet med det Navn,
At dens Soel i Bølge-Favn
Aldrig meer skal dale,
Men for Jorden aabenbar,
Speile sig i Bølgen klar,
Der sin Glands afmale!

Hvoraf kommer da paa Jord,
Trods det klare Guddoms-Ord,
Nat i Aandens Rige?
Hvoraf hos den lille Hjerd,
Tidligfødt til Sommer-Kaar,
Vinter-Kuld tillige,
Saa fra Mark for munter Sang,
Fløite-Spil og Harpe-Klang,
Suk der kun opstige!

Ak, det gjør den gamle Skielm,
Skarnet under Skygge-Hjelm,
Drot for Død og Mørke!
Konstig han forvandler brat
245 Sommer-Dag til Vinter-Nat,
Paradis til Ørke,
Men hos Folk med Christen Blod
Søvnen kun ham giver Mod,
Vantro Kraft og Styrke!

Aanden sagde: vogt dig vel!
Viid at skønne paa dit Held,
Jomfru i det Grønne!
Anderledes vil den Snog,
Som paa Ondt og Godt er klog,
Lære dig at skønne,
Saa han lærde Adams Viv,
Men det kosted Manges Liv,
Død maa Synd belønne!

At i Vidskab, ei i Tro
Aanden vil hos Støvet boe,
Aabne Livets Kilde,
Det var tidlig Slangens Ord,
Dødens Sæd paa denne Jord,
Bliver det end silde,
Det i Kirkens Moder-Skiød
Ogsaa fødte Søvn og Død,
Ak, hvor det var ilde!

Barnet svøbt, i Krybben lagt,
Engle-Ord til *Hyrder* sagt,
Det er Kiende-Tegnet!
Barnet der for Barne-Tro
Har til Øine Sole to,
Nemt det er udregnet,
De gjør under Kirke-Tag
Brat en dobbelt Sommer-Dag,
Himmerig tilegnet!

246

Krybben først er *Troens Ord* ,
Som fra Mund til Mund paa Jord,
Det har fulgt med *Daaben* ,
Favn du den med Barne-Tro,
Beed den smukt hos dig at boe,
Put den under Kaaben!
Er den i dit Hjerte sat,
Livets Kilde vidner brat:
Himlen staaer dig aaben!

Det er Barne-Sværmeri,
Skammeligt at gribes i,
Hvidsier Arild-Snogen,
Mener du, den store Aand
Ligge vil i Troens Baand

Og i Hjerter-Krogen?
Nei, i Himmel og paa Jord
Viisdoms Aand i Vidskab boer,
Læs i Viisdoms-Bogen!

Hyrder, det har I jo gjort,
Sprængde dog ei Dødens Port,
Fandt ei Rosen-Haven,
Fandt kun i den kolde Nat
Helligdommens Lampe mat
Over Helgen-Graven!
Mellem Skyggerne af Alt
Tungt det Virkelige faldt,
Det var Hyrde-Staven!

Fandt I ved et sjeldent Held
I jert *Indre* Livets Væld,
Krybberum med Barnet,
Det dog maatte græde Blod,
Lam paa Haand og halt paa Fod,
Under Snære-Garnet,
247 Halv til Latter, hvor Det kom,
Som en Kiælling-Christendom,
Ynket stolt af Skarnet!

Var I kiække end og troe,
Slog jer ei med Skin til Ro,
Vaaged over Hjorden,
Sommer-Dagen kom dog ei,
For I spærred selv dens Vei,
Med en bagvendt Orden,
Søgde Herlighedens Haab
Ei i Barne-Tro og Daab,
Men paa Kirke-Gaarden!

Selv med Barnet i mit Bryst,
Tunghør dog for Herrens Røst,
Saa jeg halted længe,
Fryded mig, naar Barnet sang,
Saa det lød med Himmel-Klang
Giennem Harpe-Strænge,
Men forstod dog Sangen ei,
Spærred immer Livets Vei
Over Mark og Enge!

Det var en Guds Engel vist,
Som jeg ret skal takke hist,
Barne-Troens Væрге,
Som, da jeg sad mod i Hu,
Hvisked: glemmer ogsaa du,
Hvad der flytted Bjerge,
Hvad det er, vor Herres Smaa
For i Himlen at indgaae,
Love maae og svæрге!

Da jeg saae, i Himmel-Glands,
Engelen med Straale-Krands
248 Mellem Hyrder blinde,
Hørde ret, hvad tit var sagt,
Barnesvøbt, i Krybbe lagt,
Herren I skal finde,
Søgde da og Davids Hjem
Flux i Kirkens Bethlehem,
Fandt hans Søn derinde!

Ja, i Barne-Troens Ord
Fandt jeg Ham, som ogsaa boer

Lønlig i mit Hjerte,
Ham, som er min faste Borg,
Ham, der slukked al min Sorg,
Dulmede min Smerte,
Frygter, trættes, skuffes ei,
Er paa Livets Konge-Vei
Kraft og Stav og Kierte!

Af mit Hjerte vil og kan
Ei min Gud og Frelsermand
Jeg med Magt udrive,
Kun et *Billed* af Guds Ord,
Som Det i mit Hjerte boer,
Ordet mit kan give,
Vidnesbyrd om Liv og Aand,
Spor kun af Guds Høire-Haand,
Bringe ei tillive!

Anderledes Troens Grund,
Ordet af Guds egen Mund,
Det har Liv at føre!
Tag det, som det til os kom,
Talt i Herrens Helligdom,
For hvert aabent Øre!
Det er Christus i en Sum,
249 Giv med Tro Ham Hjerte-Rum!
Brat Han sig vil røre.

Saa, I Hyrder! Dag og Vaar
Fødes til et Gylden-Aar,
Som vor Jord forynger!
Da vi Hjorden lædske kan
Med det klare Kilde-Vand,
Hvori Livet gynger,
Da med Liv og Lys i Skjul,
Som ved Pindse, saa ved Jul,
Natter-Galen synger!

No. 104 .

Klynke og klage,
Nætter og Dage,
Maa hvem der vaagner paa Afgrundens Rand,
Hører kun Loven
Tordne fra Oven:
Doe eller gjør hvad en Synder ei kan!

Sjunge og kvæde,
Græde af Glæde,
Maa hvem der hviler i *Frelserens* Favn,
Finder sig trøstet,
Føler i Brystet
Naade for Naade og Bod for alt Savn!

Smilende døie
Trængsel og Møie,
Juble ved Korset i *Frelserens* Spor,
Det efterhaanden

Lærer os Aanden ,
Lærer os Mund-Smag af Himlen paa Jord!

250

No. 105 . *)

Christi Kirkes Alderdom
Vi flittig maae betænke,
Alders Brøst og den paakom
Og truer at forkrænke,
I denne Verdens sidste Tid,
Da Fienden bruger al sin Flid,
Med Vold og Magt og Rænke!

Voldsmænd, Kætteri og Svig,
Med slemme Synder mange,
Troen gjorde skrøbelig,
Ja tog hardtad til Fange,
Hun fik en daarlig Støtte-Stav,
Saa daglig meer for Død og Grav
Blev Kirke-Folket bange!

Alvor glemde over Tant
Som Herrer saa og Svende,
Gammel Kraft og Styrke svandt,
Og svag er Verdens Ende,
Ja svag er Strid og svag er Fred,
Og svag er Tro og Kiærlighed,
Det kan Man klarlig kiende!

Du dog loved, Herre from!
At støtte og at bæere
Kirken i sin Alderdom,
Hvor graa hun saa mon være,
Og holde saa for hende Vagt,
At Helveds-Porten ei faaer Magt;
Det giælder og din Ære!

* - 251

Jesus Christ , som Mand saa Gud,
Af Hjertet vi Dig bede:
See dog til din gamle Brud,
Har hun end Rynker lede!
Den megen Graad tilgode hold,
Og over Brøst din Kaabe bold
Miskundelig Du brede!

Varm Du hende med din Mund,
Saa godt *dit Ord* hun giemmer,
From i Sind, i *Troen* sund,
Ei Kiærlighed forglemmer,
Men takker kiønt, og med godt Taal
Gjør Skiel i Lægens bittre Skaal,
Til Sødmen hun fornemmer!

Brudgom, Herre! Gud forvist!

O hør, hvad vi begiære!
Udfri din Brud, trods Fiendens List
Og Vold og Kiætter-Lære!
Lad Trøsten groe i Graadens Dal!
Hjemfør din Brud til Himlens Sal
Til evig Fryd og Ære!

No. 106 .

Kan gamle Folk gienfødes
I Christi Kirke-By,
Den gamle *Adam* dødes,
Afløses af den Ny,
Af Ham, Hvem det er givet
I Sig at finde Livet,
Livs-Kilden i sig Selv?

Vor Herre, Ja og Amen,
Han klarlig siger ja,
252 Vor Mening allesammen,
Den gjør ei til, ei fra;
Er end, som tit desværre,
Vor Mening mod vor Herre,
Han gjør dog hvad Han vil!

Som Vinden reiser Bølger,
Skiøndt Øiet seer den ei,
I Tale-Strømmen dølger
Sig *Aandens* Konge-Vei,
Dog giennem Øre-Sundet
Er Aanden nær forbundet
Med Hjertets Konge-Dyb!

Det er et stort Vid-Under
At fødes anden Gang,
Men naar derpaa Man grunder,
Med Barne-Tro i Vang,
Det soleklart dog bliver,
Ei bedre Man begriber,
Hvordan Man først blev til!

Vil Gud paany velsigne,
Paany og fødes Alt,
Vi fødes til at ligne
Den Første, før han faldt,
Vi vinde, hvad han tabde,
Hvem i sit Billed skabde
Vor Gud af Støv og Muld!

Det er jo vist en Gaade,
Vidunderligst derved
Dog er vor Skabers Naade,
Og ei Hans skjulte Fjed,
Hvis Vei i Røstens Bølger
253 Sig kun som Skibets dølger,
Som Kiø lens Fjed paa Hav!

Er Sønnen Ja og Amen,

Det levende *Guds Ord* ,
Hvorved det blev Altsammen
I Himmel og paa Jord,
Det Brudte dog vel bøde,
Det Tabte vel gienføde
Kan samme Skaber-Ord!

Kun Synder vi paa Rente
Har hos den sande Gud,
Kun Død og Dom ivente
Af alle Lovens Bud,
For Ret Han lover *Naade* ,
Det er den store Gaade,
Som vi skal undres paa!

For Herrens Tro og Love
Har Borgen vi fuldstærk,
Hvi skulde vi ei vove
At troe et Under-Værk,
Som klarlig er fornøden,
Om Syndere, for Døden,
Skal times evigt Liv!

Gienfødes og *fornyes* ,
Det er vor sande Tarv,
Om Helved skal undflyes,
Og vi faae Himmel-Arv,
Thi Arv er *Børne-Retten* ,
Vi blive maae af *Ætten*,
Før vi har mindste Krav!

254

Hvordan nu Gud det mager
Med sin eenbaarne Søn,
Saa Han i Favn os tager
Til Deel i Arven skiøn,
Det er jo vist en Gaade,
Langt større dog Guds Naade
Og Christi Kiærlighed!

Paa dem vort *Haab* vi grunde,
Og Haabet skuffer ei:
Naar vi kun nogenlunde
Vil følge Faders Vei,
Vi finde alt heneden
Saa himmelsk Kiærligheden,
At *Haab* slaaer *Frygt* ihjel!

No. 107 .

Vor Alderdoms Trøst og Støtte-Stav,
Det er den *Aand* alene,
Som *Frelseren* os til *Trøster* gav,
Med stærke Ord og rene,
Han over Verdens stolte Aand
Os giver Trøst og Overhaand,
Hvad vil vi meer forlange?

Ham Tidernes Tand ei bider paa,
Hans Kræfter aldrig svækkes,
I Barndom vel vi selv kan gaae,
Men det just *Aanden* tækkes:
Han immer kiæler for de Smaa,
Langt bedre Ord end de forstaae
Han lægger dem i Munden!

Trods Fiendernes Ynk og bittre Spot,
Han veed det saa at mage,
255 Den hellige Kirke har det godt
Paa sine gamle Dage:
Et himmelsk-kiærligt Brude-Sind,
I Hjertet Fred, og Smil paa Kind,
Med Paradis for Øine!

Af Tummelen her i Grunden kied,
Men trøstet over Møden,
Hvi Brudgommen tøver, godt Hun veed,
Og ønsker sig ei Døden,
Men handler smukt og taler frit,
Og sukker smaat og græder lidt,
Med Himlen i sit Hjerte!

I Døttrene sine, from og bold,
Sig speiled tit vor Dronning,
Hvis Brodd er, som Biens, Spyd for Skjold,
Hvis Værk er Vox og Honning,
Som Bølgen dyb, som Perlen klar,
Som Blomsten fiin, som Fuglen snar,
Som Kiærlighed elskværdig!

Hun speiled sig tit paa Jorden saa
I alderstegne Kvinder,
Med Øinene klare, himmelblaa,
Med store Ungdoms-Minder,
Med Hjerte varmt og Hoved lyst,
Med prøvet Tro, med Væsen tyst,
Med Mildheds-Majestæten!

Lyslevende skal Hun vandre saa
I Tusind-Tal herefter,
Med Øinene sorte, blaa og graa,
Ja selv med Kæmpe-Kræfter,
I Ungt og Gammelt, Stort og Smaat,
256 I Stærkt og Svagt men Eiegodt,
I Mænd saavel som Kvinder!

Den dannede Verden, fiin og klog,
Dem kalder spids de *Fromme* ,
Men hemmelig dem beundrer dog,
Som lee ad Verdens Domme,
Ei for de fattes Vidd og Smag,
Men for de vente Herrens Dag,
Og troe paa Himme-Rige!

Saa graaner da kun, I gule Haar!
Og kiølnes, Sommer-Dage!
Udmatter os kun, I Efter-Aar!
I skal os vel behage;
Thi mens det Gamle tæres hen,
Da voxer op der Nyt igien,
Og det er meget bedre!

For Svendene faa af Kæmpe-Art
Det er vel lidt til Hinder,
Kun nødig de taale aabenbart

At skiældes ud for Kvinder,
Men nærme vi os Jordens Skiød,
Vi tænke paa vor Moder sød,
Og kysse Kiærling-Navnet!

Saa hjælpes de ad, den stærke Aand ,
Som Børnene velsigner,
Og *Mødrene-Hjertet* i Hans Haand,
Som hver en Kæmpe ligner,
Af Løve-Sæd at skabe Lam,
Hvis Stolthed er at ligne Ham,
Som bar al Verdens Synder!

257

No. 108 . *)

O søde Gud! din Kiærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjæl og Mund og Tunge veed
Kun lidt deraf at sige;
Skiøndt soleklar, jeg mægter ei
Den meer at gennemskue,
End Havets Dyb paa Hvalens Vei
Og Himlens hvalvte Bue!

Ja, Du har elsket Verden saa,
Som Sandheds Mund forkynder,
At før den skulde undergaae
Til Straf for store Synder,
Din Søn Du Selv i Døden gav,
For Verdens Skyld at bløde,
Saa Uskyld sank med Sorg i Grav
For min og Manges Brøde!

O, hvad mon dog bevæged dig
Til, hjerte Gud og Fader,
Saa inderlig at elske mig,
Endskiøndt min Synd Du hader?
Hvad var der i vor Hytte lav
At skue og at finde,
Som derpaa havde mindste Krav,
Din Kiærlighed at vinde!

Det ikke var vor Deilighed,
Den er som Blomster-Blade,
Og, som vort eget Hjerte veed,
Den gjør kun Daarer glade!
Af Dig er ikke Øiens-Lyst,
Det skal og Ingen nægte,

*
- 258

At tit var i en Krøblings Bryst
Din Kiærlighed just ægte!

Det nytter ei at tale om
Vor høie Byrd og Stamme,

Thi vel fra Dig vor Aande kom,
Men dybt vi os maae skamme,
Vi sank ei blot i Støvet ned,
Vi blended os med Skarnet,
Saa al din Fader-Kiærlighed
Forspildte Adams-Barnet!

Paa Jorden vel det røde Guld
Kan Hjerter saa besnære,
At Grimhed synes yndefuld,
Og Skændsel kaldes Ære,
Men eied vi af Guld hvert Grand,
Du er den Hoved-Rige,
Som ei al Verden friste kan
Til efter Meer at hige!

Det lære ogsaa trindt om Land
De Ringe og de Arme,
At ei Du efter Byrd og Stand
Uddeler Lys og Varme,
Din Naade-Soel gjør Sommer blid
I Hytterne fuldofte,
Mens bælgmørk Nat og Vinters Tid
Det er i Høie-Lofte!

Af Dyd og gode Gierninger
Tør Verdens Folk nok bramme,
Alligevel ved dem især
Med Føie vi os skamme;
Hvem er vel god undtagen Du,
Et Lys foruden Mørke!
259 Og hvad er Dyd med ureen Hu!
Hvad Forsæt uden Størke!

Din kiære Søn, som kom hened,
Desuden ei forkynder
Retfærdige din Kiærlighed,
Men just den arme Synder,
Som blues ved hans Liv og Lyst,
Og bryder ud tvivlraadig,
Idet han slaaer sig for sit Bryst:
Gud vær mig Synder naadig!

Ja, hvis ei Naade gik for Ret,
Af Faldet hjalp paa Fode,
Slet ingen Mand i Adams Æt
Blev elsket af den Gode,
Det ene var din Miskundhed,
Dit bundløs gode Hjerte,
Som saae i Naade til os ned,
Og Fryd os gav for Smerte!

O Glæde over Glæde her!
O Naade uden Ende!
Du har den største Synder kiær,
Vil han sig kun omvende;
Vil han, der stak i bundløs Giæld,
Kun ret paa Naaden skiønne,
Med Kalken sød af Livets Væld
Du Naaden vil belønne!

Ja, det er ikke Drøm og Tant,
Hvorved han da sig glæder,
Nei, det er baade vist og sandt
Ham Jesu Uskyld klæder,
Vor Dom, vor Død, vor Synd saa leed
Sig *Jesus* lod tilregne,

260 Kun for at Hans Retfærdighed
Vi skulde os tilegne!

Lad os kun elske Ham igien,
Der gik for os i Døden,
Vi da med Ham, vor fuldtro Ven,
Opstaae som Morgen-Røden,
Og vandre med Ham, født paa Ny,
Ad Livets Vei hin trange,
Men høre med Ham over Sky
Hærskarens Seier-Sange!

No. 109 . *)

O Helt allerbedst!
Vor *Frelser* Du est,
Paa Dig haabe vi alene!
Vor Hjælper saa rig!
Du veed, uden Svig
Vi troer paa Dig,
Os trøste dit Ord det rene!

Som selv Du det vil,
Vor Sag du bestil,
Du Israels Lys i Mørke!
Du Mester saa prud!
Lær os dine Bud,
Og lad, som vor Gud,
Os Dig, Herre *Jesus* , dyrke!

Vi høre Dig til,
Og være vi vil,
Hvor selv Du os helst vil have;
Med Kiærlighed blind,

*
- 261

Vi lukke Dig ind,
I Hjerte og Sind,
Med Naaden, din Fæstens-Gave!
Saa inderlig godt
Vi troe Dig, vor Drot!
Og stole saa paa din Naade,
Som Vennen i Nød;
For os, Herre sød!
Fuldhaard var din Død,
Du frelser af alskens Vaade!

Ja, nu og altid,
Vor faste Tillid
Vi have hos os tilstæde:
I Fare og Brøst
Dit Ord er vor Trøst,
Din levende Røst
Vi høre med Hjertens-Glæde!

Gaaer Sorgen os paa,
Dit Hjertes Attraa

Er altid os at husvåle;
Hvad Fare er der,
Hvor Du sidder nær,
Og Sjæl tør sig Dig befåle!

Nu veed vi det vist,
Velsignede Christ!
Du aldrig vil os forlade!
Ja, det er vor Pagt,
Og Selv har Du sagt,
Du haver al Magt,
Saa kan os ei Døden skade!

262

O, give det Gud,
Vi, efter dit Bud,
Saa voxer med Dig tilsammen,
At oplades kan,
For Kvinde og Mand,
De Levendes Land,
Hvor Glæden er evig, Amen!

No. 110 . *)

Med os det har slet ingen Nød,
Mens Herren er vor Hyrde,
Bespiser os med Himmel-Brød,
Og letter al vor Byrde;
Vor Sjæle-Tørst og lædsker Han
Med Livets klare Kilde-Vand:
Med *Hellig-Aandens* Naade!

Ja, gode Gud! din Hellig-Aand
For os med Suk fremtræder,
Og holder over os sin Haand.
I Sorger og i Glæder,
Derfor vi har saa frit et Mod,
Om end for Øine Døden stod,
Thi Du est med os, Herre!

Er Kjødets Gang end tung tilsidst,
I Dødens Skygge-Dale,
Din Hyrde-Kiep og Stav forvist
Dog skal vor Sjæl husvåle;
Thi med din Kiep er og din Haand,
Din Kraft, dit Lys, din gode Aand,
Som leder paa det Jævne!

* 263

Naar Sorg og Modgang er for Haand,
Naar alle Djævle true,
Da taler sødt den Hellig-Aand
Om Himlens Lege-Stue,
Og af al Fare, som en Gud,
Uventet river Han os ud,
Trods dem, det vil forhindre!

Du har og dækket os et Bord,
Som os maa vel behage,
Thi der, i Troen paa dit Ord,
Din Salighed vi smage;
Da tier hver en Trængers Røst,
Da hvile vi ved Herrens Bryst,
Da kan vi Døden taale!

Din Kalk er meer end honningsød,
Den Hjertet vederkvæger,
Den trøster over Synd og Død,
For Bane-Saar den læger!
Du salver ei til Dødens Dal,
Men kongelig til Himlens Sal,
Med Glædens Olje-Strømme!

Saa med din Tale, mild og blid,
Du holder os ilive,
Fra nu og indtil evig Tid
I Herrens Huus vi blive:
Her i din Kirkes Lys og Fred,
Og, efter Dødens Usselhed,
I Himmerig med Ære!

No. 111 . *)

Trods den beseiglede Steen,
Trods alle Spyde og Skjolde,

*
- 264

Hvorned de Kæmper saa bolde
Vogted den Helliges Been,
Christus opstod af sin Grav,
Dødninger Livet Han gav,
Derfor de Himmelske alle
Ham den *Livsallige* kalde;
Saa gør hver Menneske-Tunge,
Alle med Glæden vi sjunge:
Jesus! mod Døden vort Skjold!
Ære fra Old og til Old
Med din Opstandelse bold!
Ære, vi sjunge tillige,
Menneske-Ven! med dit Rige!

No.112 .*)

Gud *Hellig-Aand!* opfyld med Lyst

Din troende Forsamlings Bryst!
Med Himlens Ild du os antænde,
Af *Christi* Kiærlighed at brænde!
For Hjerterne Dig aabenbar!
Oplys dem med din Lampe klar!
Saa alle Tunger trindt paa Jord
Eenstemmig prise Troens Ord,
Og sjunge som i Engle-Chor:
Halleluja, Halleluja,
Halleluja!

No . 113.

Min Mund og mit Hjerte
De gjorde en Pagt,
I Fryd og i Smerte,

*
– 265

Af al deres Magt,
Hinanden at følge,
Og aldrig fordølge,
Hvad i dem er levende lagt!

I Hjerter og Munde,
Paa Mark og paa Fjeld,
Er mest af det Onde,
Det mærker Man vel,
Og hver faaer det Hele,
Naar Alt de vil dele
Oprigtig fra Dagning til Kveld!

Men i vore Munde,
Med Tungen saa rød,
Har Han, som det kunde,
Har Faderen sød,
Lagt Bod for al Vaande,
Med Kiærligheds Aande,
Lagt Ordet, som frelser fra Død!

Thi frydes ved Pagten
Nu Hjerte og Mund,
Og mødes i Takten
Af Sang allen Stund,
Opmuntre hinanden
Til over Forstanden
At prise vor Saligheds Grund!

Guddommelig Ære,
Med *Fader* i Løn,
Af Hjertet da være
Guds eenbaarne *Søn* ,
Og saa *Hellig-Aanden* ,
Vor Trøster i Vaanden,
Vor Kraft og vort Liv og vor Løn!

No. 114 .

Som Høielofts-Sale,
Hvis Buer hensmuldre,
Kun reist til at prale,
Mens Hamrene buldre,
Saa skryller al Tale
Paa Munds-Veirets Skuldre,
Naar Aanden ei, den Levende,
Besjæler Tunge-Maalet!
Som Hvælvinger øde,
Med Spøgelse-Skygger
Af Kongerne døde,
Af Dronninge-Smykker,
Af Tonerne søde,
Af Alt hvad henrykker,
Er Sang af Aand, den Levende,
Som staaer kun paa Papiret!

At Døds og Livs-Lyden,
At Skiæl-Blink og Flamme,
At Skinnet og Dyden,
Er Eet og det Samme,
Udraaber med Skryden,
Sin Tomhed til Skamme,
Al Sang, naar ei den Levende
Besjæler Tunge-Maalet!

Dog værst under Buer
For Evigheds-Tonen,
For Kiærligheds Luer,
For Hjertelivs-Kronen,
Sig Lyden opskruer
Paa Tungemaals-Thronen,
267 Naar Kongen ei, den Levende,
Har Lyd til Dronning kaaret!

I Syden og Vesten,
I Østen og Norden,
Med Rime-Helhesten,
Med Trolde i Torden,
Med Ordgyder-Pesten,
Nedsynk da i Jorden,
Al Sang, som ei den Levende
Indskyder og besjæler!

Men vaagner, I Røster,
Som længe har blundet,
I Menneske-Bryster,
Men Hvile ei fundet!
Nu Himlen jer trøster:
I Helvede bundet
Er Dragen, som Dødbidere
Til Røgsky-Sang antændte!

Opvaagnet er Røsten
Af Evigheds-Ordet,
Til Glæden om Høsten
I Vaaren kun jordet;
Opvaagnet med Trøsten

Ved Kilden og Bordet ,
Er Aanden selv, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!

Nu brat sig gienføde,
Med Kirke-Høisangen,
De Aandelig-Døde
I Menneske-Vangen,
Sang-Røster, som løde
Med Hjertelivs-Klangen,
268 Da Folke-Aander levende
Behersked Folke-Tunger!

Som Høielofts-Sale,
Af Fienden lagt øde,
Med Buer og Svale,
Opstaae fra de Døde,
Saa gienfødes Tale,
Paa Tungerne røde,
Ved Aandens Kraft, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!

Lad Bog-Orme hvæse,
Og mumle i Støvet,
Naar Gud kun vil blæse,
Hvad os var berøvet,
Paany i vor Næse,
Som Vind-Pust i Løvet,
Et Pust af Aand, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!

Med Psalme og Vise,
Med Hjerte og Tunge,
Til Glæde og Lise,
Vi tale, vi sjunge,
Vi love og prise
Den Gamle, den Unge,
Sang-Mesteren, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!

Ja, Engen og Skoven,
Og Bjerget og Vangen,
Og Søen og Voven,
Og Tiden forgangen,
Og Himlen foroven,
Sig fryde ved Sangen
269 Til Priis for Aand, den Levende,
Som skabde Timge-Maalet!

No. 115 . *)

Med høi og festlig Jubel-Klang
Skal de Gienløstes Fryde-Sang
Dig, *Jesus Christus!* ære;
Du sank fra Himlens Herlighed
Til Jordens faldne Slægter ned,
Dit Navn velsignet være!
Dybt Du

Daled,
Lod dig føde,
Leed og døde,
For din hele
Herlighed med os at dele!

Oplysning foer med Dig herved,
Du Guddoms-Lys fra Evighed,
Du Himlens Morgen-Røde!
Ja, Mørket veeg for Lyset brat,
Som høilys Dag blev Midje-Nat,
Saasnart Du Dig lod føde!
Soel-Skin,
Lys-Hav,
Mat kun male
Lysets Tale,
Himmel-Glandsen
Af hver Dyd i Straale-Krandsen!

Vel herlig under Fugle-Sang
Fra Vaar til Høst er Solens Gang,
Som varmer og velsigner,

*
- 270

Dog Banen din, til Kors og Grav,
Og over Tidens vilde Hav,
Kun skyggeviis den ligner!
Glandsfuldt,
Frugtbart,
Levnets-Løbet
Dit i Støvet
Svagt udtrykke,
Det har skabt os evig Lykke!

Din Faders store Øiemed,
Med Guddoms-Kraft og Kiærlighed,
Standhaftig Du opfyldte!
Ja, Livets Fyrste, from og god,
For Dødninger Du Livet lod,
Og leed hvad vi forskyldte;
Blod-Sveed,
Kors-Død,
Helved-Kvaler,
Luemaler
Kiærligheden,
Som os kiøbde Himmel-Freden!

Med høi og festlig Jubel-Klang
Skal de Gienløstes Fryde-Sang
Dig, *Jesus Christus*, ære;
Du opfoer til din Herlighed,
Men bliver dog i Aanden ved
Iblandt dit Folk at være!
Lyn-Snar,
Soel-Klar,
Verdens Dommer!
Hid Du kommer,
Fra det Høie,
Alles Knæ for Dig sig bøie!

271

No. 116. *)

Af Høiheden oprundet er
En Morgen-Røde klar og skiær,
Guds *Sandhed* og Guds *Naade!*
Du Himlens Morgen-Røde skiøn,
Gud Faders og Marias Søn,
Mig fryder overmaade,
Liflig,
Venlig,
Stor og herlig,
Hjertens-kiærlig,
Med Du haver
Lys og Liv til Nyaars-Gaver!

Du Kvindens Sæd og Davids Son,
Som hær Almægtighed i Løn,
O Du høihaarne Konning!
En Throne er dit Krybbe-Rum,
Dit Riges Evangelium
Er sødt som Mælk og Honning!
Herre,
Kiære!
Hjertets Manna!
Hosianna!
Dig til Ære
Glad i Aanden vil jeg være!

Du Soel, som smelter Hjertets lis,
Lad Livets Flod nu til din Priis
I Brystet mit udspringe,
Saa, *Jesus*, Dig i allen Stund
Jeg elsker ret af Hjertens Grund,
Din Kiærlighed mig tvinge,

*
- 272

Saa jeg
Evig
Dig maa bære
Tak og Ære,
For du vilde
Lædske mig af Livets Kilde!

Ja, i min Gud jeg fryder mig,
Naar Du til mig seer mildelig,
Med din Miskundheds Øie,
O Jesu Christ, min Frelser god!
Dit Ord, med Aand og Vand og Blod,
Mig til dit Bryst ophøie!
Tag mig!
Favn mig!
Aand i Barmen
Himmel -Varmen,
Saa din Naade
Er mig Nok i alskens Vaade!

Gud-Fader! Du, min Skaber blid,
I Sønnen din fra evig Tid
Saa inderlig mig elskte;
Du med din Søn troloved mig,
Jeg er Hans Brud forunderlig,

Han mig fra Døden frelste!
Eia!
Eia!
Som jeg hører,
Han hjemfører
Mig med Glæde
I dit Huus til Dronning-Sæde!

Frisk op med Instrumenters Lyd,
Trompet, Basun til Lyst og Fryd!
For Dronning jeg skal være!
273 Trolovet har mig sandelig
Med Kongens Søn af Himmerig
Guds Aand i Tugt og Ære!
Høi-Sang!
Bryd ud!
Jubilerer!
Triumferer!
Himlens Hære!
Alle til min Brudgoms Ære!

O Gud skee Lov! jeg skal ei døe!
Min Frelsermand er A og Ø,
Begyndelse og Ende!
Han fører mig paa Brudgoms-Viis
Til Himmerig, til Paradis,
Fra Jammer og Elende!
Amen!
Amen!
Kom, Du Milde,
Ei for silde!
Kom, Du Kiære!
Kun hos Dig er godt at være!

No. 117 .

Stol-Kongen over Himlens Hær
Uddraget er i Herre-Færd,
Den Soel, som ei skal dale,
Som overstraaler Bjerg og Vang,
Og liver op hver Fugl til Sang
I Skovens grønne Sale!
Seer du!
Syng nu,
Fugle-Unge!
Fik du Tunge,
274 Nyaars-Sangen,
Klart i Takt med Orgel-Klangen!
Du Blomster-Flor med Duften sød!
Hvi sover du i Jordens Skiød;
Vaagn op ved Jule-Tider!
Kom Rose rød! kom blaa Fiol!
Skiær-Sommer gjør den Vinter-Soel,
Som nu paa Himlen skrider!
Pryd dig!
Fryd dig!
Herrens Have!

Helgen-Grave!
Jer omvinder
Jul med himmelblaa Kiærminder!

Ja Lys, som Gud har sagt, er godt,
Naar deilig det ei skinner blot,
Men varmer og opliver,
Saa gjør det Lys, som brænder nu;
Kom, Hjerte, glad med Tak ihu,
At evigt Liv Det giver!
Soel-Brud!
Bryd ud!
Priis med Sange,
Tusind Gange,
Lysets Dyder,
Livets Lys, som evig fryder!

Det Lys, med Livets Kraft i Løn,
O, det er Guds eenbaarne Søn,
Marias dog tillige,
Ja, det er Gud i Himmerig,
Et Moders-Barn, som alle vi,
Foruden Synd at sige!
Jesus
275 Christus,
Guddoms - Manden,
Ingen Anden,
Til os kommer
Jule-Nat med Dag og Sommer!

Med Engle-Chor fra Lysets Hjem,
For Barnet født i Bethlehem,
Til Jordens Lyst og Gammen,
Vi synge: Ære være Gud,
Som førde os fra Mørket ud!
Halleluja og Amen!
Jesus,
Christus,
Skal med Ære
Prisen bære,
Lys med Livet,
Som Han er, Han os har givet!

Vor Jul, vort Lys, vort Liv, vor Fryd,
Trompeters og Basuners Lyd
Med os skal høit forkynde;
Det kimed sødt i Morgen-Gry,
Med Sang og Klang i høien Sky
Vort Nyaar vi begynde!
Hil dig!
Hæv dig!
Skiøn og herlig,
Klar og kiærlig,
Morgen-Røde,
Som i os vil evig gløde!

Ja, Du med Himlens Rosen-Krands!
Vor Moders Søn med Guddoms-Glands!
Vor *Midler* i det Høie!
Med Lys og Liv Du kom herved,
276 For os i Tid og Evighed
Med Dig at sammenføie!
Held os!
Vel os!
Fra det Lave,
Op af Grave,
Høit vi stige,

Høit med Dig til Himmerige!

No. 118 .

Vaagner op, I Folk, som sove!
Vaagn, du gamle Christenhed!
Lille Fugl i Bøge-Skove
Sjunger om den sande Fred,
Som er ei i Søvn og Død,
Ei i Jordens Favn og Skiød,
Men i Himlens Morgen-Røde,
Som paany stod op af Døde!

Ak, I Arme! hardt I sove,
Hyllet ned i Herrens Grav!
Ingen Fugl i Palme-Skove,
Trindt det store Middel-Hav,
Hvor for Hyrder Engle sang,
Og hvor Davids-Harpen klang,
Hvor *Guds Ord* blev født og baaret,
Bod os bragt for Bane-Saaret!

O! I favre Rosen-Lunde,
Viet ind til Jubel-Sang,
Høre nu i Folke-Munde
Kun den døde Efter-Klang!
Under *Saracen* og *Tyrk*
Paradiset blev en Ørk!
277 Marken, rig paa Viin og Hvede,
Under *Romer-Aag* en Hede!

Skal kun Syn for os udbryde,
Zion! af din Billed-Bog?
Skal ei *Hellas* meer gienlyde
Af *Apostlers* Yndlings-Sprog?
Er nu der, hvor Paven boer,
Evig glemt Sanet *Povels* Ord?
Glemt i *Mailand* og *Hippone*
Hver en Hjertets Psalrne-Tone?

Nei, saalænge Stene-Raabet
End forkynder Herrens Priis,
End i Løn dog lever *Haabet* ,
Lever Christus skyggeviis,
Maa den gamle Christen-Tro
End i mangt et Hjerte boe,
Ulmer under Aske Ilden,
Lædsker i det Skjulte Kilden!

Lyde skal i Morgen-Røde
Det da vist, som skrevet staaer:
Vaagner, ja, staaer op af Døde!
Jorsal, *Rom* og *Maglegaard!*
Livets Lys, trods Dødens Sky,
Klarlig bryde frem paany!
Kun de Sidste kan forklare,
Af hvad Art de Første vare!

Vaagne først dog Hvad kun daaned
Hist paa *Vester-Havets Øe* ,
Og hvad Pestilensen skaaned
Paa din *Strand-Bredd, Øster-Sø!*
Vaagne først hvad slumred sidst!
Det er Herrens Orden vist.
278 Vaagner I, som skal opvække
Kirkens gamle Folke-Række!

Sover I? hvor kan I sove!
I, som hørde end i Kveld
Eders Mødre Herren love,
Saa det klang i Skov og Fjeld,
I som, trods hver Romer-Trop,
Stod med *Luther* tidlig op,
Daaned kun og blev som Døde,
For I fik kun *Fugle-Føde!*

Ja, vi sæere Fugle-Unger,
Som kom senest ud af Skal,
For hvis Øren det end sjunger,
Som for *Morten* Bibel-Skjald,
Vi, hvor Blomst og Bøge grøe,
Nøies kan med Lidt i Kro,
Og, med Syn for Himlens Palmer,
Leve hardtad blot af Psalmer!

Saa det er, for vi paa Vinger
Jorden skue ovenfra,
Og for os i Øret klinger
Skabningens Halleluja!
Skrift *for os* er halvveis Ord,
Vinge-Slag af Engle-Chor,
Som i *Jesus* -Navnet stige
Op og ned fra Himmerige!

Ikke saa dog med de Andre,
Bundne til den sorte Jord,
Uden Vinger maae de vandre,
Mærke lidt til Engle-Chor,
Bære Troen som et Aag,
Sove ind ved Herrens Bog,
279 Hvis ei daglig dem mon føde
Han, som opstod fra de Døde!

Men nu er Han atter fundet
I det lille *Troens Ord* ,
Hvor Han, fast med Aand forbundet,
Alle Dage hos os boer,
Føder, styrker os i Løn,
Svarer til hver Hjerter-Bøn!
Rygtes lad det rundt paa Kloden:
Der *ved Kilden* ligger *Roden!*

Ja, vor Drot, Hvem Djævle frygte,
Engle tjene med al Flid!
Lad udbrede sig det Rygte
Trindt om Land med Sangværks-Lyd,
Finde Vei til hver en Vraa,
Hvor for Himlen Hjerter slaee,
Vække, fryde alle Sjæle,
Som i Navnet dit end knæle!

Da ad Fiendens Lue-Pile,
Under *Troens* Demant-Skjold,
Som de Gamle vi kan smile,
Give glad os Gud i Vold,

For vi veed vort Blive-Sted,
For vi føle, Du er med,
For vi staae paa Klippe-Blokke,
Hele Helved ei kan rokke!

Da vi see Dig, som Du svæver
Mellem os i *Troens Ord!*
Da det sees, at for Dig bæver
Han som haaner Lysets Spor!
Da vi trindt paa Jorderig
Leve samtlig op i Dig,
280 Smelte til dit Legem sammen
I din Aand, som Ja og Amen!

No. 119 .

Syng, Guds Folk! med Hjertens Glæde!
Verden see, Han er tilstæde,
Som kan trøste over den!
Atter det paa Jorden kiendes:
Som Han vinker, Alting vendes,
Zions Konge, Christnes Ven!

Grønnes lad en visnet Palme!
Syng hver gammel Kirke-Psalme,
Som den først var gjort i Gaar!
Derpaa Verden bedst kan mærke,
For *din Aand*, den evig Stærke,
Som en Dag er tusind Aar!

Tak din Gud med gamle Taler
For hvad Nyt din Sjæl husvaler,
For hvad først blev skabt i Dag!
Dermed endes Trætter lange
Om de gamle Kirke-Sange
Og Kong Davids Harpe-Slag!

Ja, udbryd, som nys befriet:
Efter Herren har jeg biet,
Og til mig Han sig nedlod!
Han har hørt min Bøn fra Hulen,
Trak mig op af Rakker-Kulen,
Og den fule Mødding-Flod!*)

Paa en *Klippe* Han mig satte,
Styrked mine Fødder matte,

* - 281

Styred dem til sikker Gang,
Lagde nu i Aften-Stunden
Mig et Nyaars-Vers i Munden,
For vor Gud en Høitids-Sang!

Mange det skal see og frygte,
Voxe skal vor Herres Rygte,
Verden see, det er dog sandt:
Held den Mand, som paa Ham stoler,

Som med ingen Afgud boles,
Blæser kun ad Løgn og Tant!

Ja, vor Herre! hvem udgrunder
Hvem kan tælle de Vidunder,
Du har gjort saa mangelund!
Blandt de Unge, blandt de Gamle,
Hvem kan dine Tanker samle;
Spørger frit din Tjeners Mund.

Ei Du vil, vi Dig skal hædre
Nu med Kid og Lam og Vædre,
Offer-Meel og Skue-Brød;
Men, hvorom Du før lod skrive,
Legem bragte Du tillive,
Som udretter hvad Du bød!

Jeg din Lyst mig har tilegnet,
I mit Bryst din Lov er tegnet,
Har sin Bog i Hjerter mit;
Læben aldrig jeg vil hindre
Fra din Sandhed i mit Indre
At udtale høit og frit!

Intet vil af Dit jeg skjule,
Aldrig nogen Røver-Kule
Gjør jeg af mit Hjerter-Rum,
282 Aldrig om din Sandheds Gaade,
Din *Retfærdighed* og *Naade* ,
Findes skal din Tjener stum!

Ja, Guds Folk, lad saa det lyde
Og læg til: det skal betyde
Jesus Christus , *Ærens Drot*,
Han som *Sandhed* er og *Naade* ,
Han som løste Livets Gaade,
Han, som Alting gjorde godt!

No. 120. *)

Himlene, Herre, fortælle din Ære,
Mesteren priser det hvælvede Blaa,
Solen og Maanen og Stjernernes Hære
Vise os, hvad dine Hænder formaae,
Men i dit Huus, i din Kirke paa Jorden,
Der tale Dage med Dage om Dig,
Der sig forklare din Soel og din Torden,
Der paa Oplysning selv Natten er rig!

Ei er i Sandhed der Ord eller Tanke,
Som i dit Huus jo fik Mæle og Røst,
Og alt saa vide, som Stjernerne vanke,
Bringe paa Jord de Oplysning og Trøst,
Ordet med Solen i skiftende Tider
Udgaaer som Brudgom i morgenrød Glands,
Straalende frem ad sin Bane det skrider,
Krones som Helten med aftenrød Krands!

Saa paa sin Bane din Soel i det Høie,
Lyset i Sandhed, omreiser vor Jord,
Intet i Verden er skjult for dens Øie,

*
- 283

Aldrig udslettes dens straalende Spor,
Reen som et Guld er den Lov, Du har givet,
Omvender Sjæle, som agte derpaa,
Trofast *dit Vidnesbyrd* fører til Livet,
Viismænd det gjør af vankundige Smaa!

No. 121. *)

I Herrens Huus det toner
Paa hver Forsamlings Dag,
Fra Sønnen, vor Forsoner,
Med Aandens Tunge-Slag:
Frygt ei, du lille Hjord!
Saa siger Fader-Vor:
Det Folk med Korsets Farve
Mit Himmerig skal arve!

Held dem, som fattig finde
Paa Aand sig uden Mig!
For dem er Aand herinde,
Med hele Himmerig!
Held dem, som komme her
Med Hjerte-Sorgen svær!
For dem i Guddoms-Røsten
Er hundløs Himmel-Trøsten!

Held dem, som blye og spage
Med Lidt vil nøies her!
De skal for Intet tage
Til Arv min Jord især!
Held dem, som finde slet
Selv deres bedste Ret!
Dem lædsker Jeg og mætter
Med mine Herre-Retter!

*
- 284

Held dem med Hjerter ømme,
Som ynkes over Nød!
For dem Jeg Naade-Strømme
Paa Korsets Træ udgiød!
Held dem, som uden Svig
Vil Hjertet offere Mig!
De skal, naar Fiender true,
Guds milde Ansigt skue!

Held dem, som fredegode
Guds-Fred gaaer over Alt!
De føle veltilmode
Sig efter Mig opkaldt!
Held dem, som lønnes slet
For Sandhed og for Ret!

I Himlen, til mig bundet,
De Borgerskab har vundet!

Held eder, naar af Hine
I høste Ondt for Godt,
For I er Venner mine,
Og taale Had og Spot!
Jo meer I lyves paa,
Desmeer I frydes maae,
Des større vorder Lønnen
Hos Gud, hvor Jeg er Sønnen!

Lad i mit Huus indgange,
Lad til Mig komme nær,
Hver fattig Sjæl og bange,
Som søger Hjelpen her!
Med Naade dem for Ret
Jeg giver Byrden let,
Og i min søde Hvile
De græde skal og smile!

285

Nu synger Ære-Være
For Gud vor *Fader* god,
Og *Sønnen* Hans, den Kiære,
Som kom med Vand og Blod,
Og *Aanden* , Talsmand kaldt,
Som virker Alt i Alt,
Hist oppe, som hernelen!
Hil Guds-Treenigheden!

No. 122 . *)

Menigheden .

Du Tøile paa Folerne vilde!
Du Vinge for Fuglene stille!
Du Barnligheds trofaste Styre!
Du Konge-Lams kiærlige Hyrde!
Med alle de Unge og Gamle
Du Børnene fromme forsamle,
For Barnet, som Faderen kroner,
Vor Børne-Floks himmelske Drot,
Med hellige Tunger og Toner
At love og prise fuldgodt!

Børnene .

Helgen-Drot stor,
Faders almægtige Ord,
Viisdommens Rod,
Lidelsens Mod,
Frelsens Dyd,
Evigheds Fryd,
Læge for Dødnings Gru,
Jesus! er Du!
Du og Tømme er og Roer,
Dyrker af den gode Jord,

Vinge for den lille Fugl,
Hjordens Kraft og Lyst og Skjul,
Fisker midt i Fiende-Strand,
Fisker i det falske Vand!
Livets Sødme paa din Krog
Rene Fiske fanger dog,
Tunge-Fisk i Øre-Sund,
Salig hver, Du tog i Mund!

Menigheden .

Du Fanger af Fiske med Sjæle!
Du Hyrde for Hjord, som har Mæle!
Du Konge for Børnene søde,
Som Løftet og Pagten ei brøde!
Du Hellige! tag dem ved Haanden!
Ledsag dem i Christ-Barnets Spor!
Vær hos dem, som Lyset i Aanden,
Du Faderens levende Ord!

Børnene .

Himmel-Vei sand!
Ordet, som rindende Vand!
Tid, som er aldrig fuldendt!
Lys, som er aldrig udbrændt!
Miskundheds Væld!
Frelser! hilsæl!
Liv uden Feil!
Dydernes Speil
I din Menighed prud,
Naar den lovsynger Gud!
Mælken fuldsød
Vi, som Du bød,
Suged med Lyst
Af den Yndiges Bryst,
Som Du, Viisdommens Hav!
Til vor Moder os gav!
Vi umyndige Smaa,
287 Der som Diende laae
Ved et Jomfru-Bryst,
Med en faderlig Røst,
Med et moderligt Kluk,
Med en aandelig Dugg,
Nu uden Svig
Lovsyng Dig,
Jesus! vor Drot!
Tag Du for godt
Vor oprigtige Sang,
Som en Takoffer-Klang,
Som en Løn for det Ord,
Hvori Livs-Aande boer!
Eenstemmig lyd da, vor Sang,
Simpel med hjertelig Klang,
Høisang for Helten i Aand,
Med den barnlige Haand!

Synge-Chor med Herrens Fred!
Al den ganske Christenhed!
Viisdoms-Folk! med os bryd ud:
Ære være Fredens Gud!

Ved Kundskabs-Træet, uretviis,
Vor Fiende ud af Paradis
Vor Fader fik forjaget;
Fra Korsets Træ, ved Herrens Gunst,
I Paradis igien omsonst
Er Røveren inddraget!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!

*
- 288

Vi knæle under Korset dit,
For Verden vi bekiende frit,
Vi troe, Du er opstanden,
Med Røveren og Adam vi
Af Hjertets Fylde stemme i
Til Dig, som Frelser-Manden:
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!

Korsfæstet blev Du uden Sag
Og holdt i Graven Hvile-Dag,
Men kun for selv Du vilde,
Og da paany Du klar opstod,
For Døden Du gav *Adam* Bod,
Med Drik af Livets Kilde!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!

Dit Legems Tempel, tredje Dag,
Var færdig bygt med Tag og Fag,
Som Du det forudsagde,
Med Adam hele Adams Kiøn
Du, Christus, Guds eenbaarne Søn,
Opstandelsen tillagde!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!

Med Salve fiin, med Suk og Graad,
Ukiendte med Guds skjulte Raad,
Kom Kvinderne til Graven,
Der raabde Englen, klædt i Hvidt:
Nu græder ei! jeg siger frit,
Han nys gik ud af Haven!
O, lad til os, som Kvinderne,
saa mildt din Engel tale!

289

Apostlerne paa Bjergets Top,
Da til din Fader Du foer op,
Dig skued og tilbade,
Og gik i Herlighedens Haab
Til Verden ud med *Tro* og *Daab* ,
Som Du dem bød, fuldglade!
O, lad os med Apostlerne
din Himmelfart forkynde!

O, Du som indgiød himmelsk Trøst
I den omvendte Røvers Bryst,
Gav Kvinder Engle-Glæde,

O, tænk paa os med Tro og Daab!
Ja, Christus! Herlighedens Haab!
Vær selv hos os tilstæde!
O, hør Du os, Korsfæstede!
Opstandne, Himmelfarne!

Far, Verden, vel med Sorg og Fryd,
Med Jammers og med Glædskabs Lyd!
Vaagn op, vor Psalme-Tone!
Vi Christne, efter Sandheds Ord,
Skal ligne Cherubim paa Jord,
Med Lov-Sang for Guds Throne!
Ja, tregang Hellig synge vi
nu for Treenigheden!

Den Ærens Konge, from og god,
Lad værdig nu os tage mod
Med »lovet Herren være!«
Halleluja, Halleluja!
Usynlig drager til og fra
Vor Drot med Engle-Hære!
Ja, Ærens Drot fra Himlene,
vor Frelser, lovet være!

290

No. 124. *)

Høiere end Huus og Hald,
Drot i Himmel-Sale!
Mærk vor Nød og hør vort Kald!
Vi os Dig befale!
See i Naade til dit Huus!
Ynkes over Tempel-Gruus,
Lov-Sang lagt i Dvale!

Selv er Du den Ædel-Steen,
Som i gamle Dage
Mestrene med Hjerne-Meen
Vovede at vrage;
Viis det nu, o vær saa blid,
Nu det er den høie Tid,
Du er uden Mage!

Lad nu brat sig Kridt og Flint
Konstig sammenføie,
Kirke-Væg som Klippe-Klint
Staae for Verdens Øie!
Saa det mærker Hver og Een,
Du som Hoved-Hjørnesteen
Kan dit Huus ophøie!

Ja, paa Spil din Ære staaer,
Sanddru uden Lige!
Viis, i Dag er som i Gaar
Du den Seierrige!
Trods dit gamle gode Lov,
Nu det gøres hardt behov,

Du maa selv nedstige!

*
- 291

Saa forfaldent er dit Huus,
Ingen det kan lave,
Uden Du, som kan af Gruus
Hele Verden skabe,
Du med Kæmpe-Armen stærk,
Som har gjort det Mester-Værk,
Kan ei Magten tabe!

Kom da Selv, Du Livsens Drot!
Gjør os Arme glade!
Lad med Skaden høste Spot
Alle, som os hade!
Nøgel har Du til hver Dør,
Viis, Du kan endnu som før
Lukke og oplade!

Haabet vel for Andre brast,
Drages vi til Minde,
Vi dog troe det fuldt og fast,
Vi skal Seier vinde;
Selv Du sagde, Sorg og Nød
Kaste maae vi i dit Skiød,
Saa skal de forsvinde!

Vi i Fængsels mørke Nat
See ei Soel og Maane,
Som paa Himlen Du har sat,
Til os Lys at laane,
Dog vi haabe paa dit Ord,
Som med Himmel og med Jord
Skal ei døe og daane!

Du er Evighedens Soel,
Livets Morgen-Røde,
Og da Morgen-Hanen goel,
Du stod op af Døde;
292 Lad nu af din Straale-Krands
Vore Øine laane Glands,
Vore Tunger gløde!

Da er Nat og Nød forbi,
Da er Sorgen slukket,
Vi er stærke, vi er frie,
Fængslets Dør oplukket!
Da er Kirken reist paany!
Sig med Lov-Sang høit i Sky
Svinger Hjerte-Sukket!

No. 125 . *)

Vaagn op, du Helgen-Kiæde!
Velsign vor Herres Dag!
Bryd ud med hellig Glæde
Christ-Kirkens Venne-Lag:

Velkommen, Morgen, med Guds Fred,
Til Hvilens Dag i Evighed!

I Søndags-Morgenrøden
Stod Livets Herre op,
Med Seier over Døden
Og Mørkets hele Trop,
Og skiøndt Han i det Høie boer
Hans Øie hviler dog paa Jord!

Hil være Dig, Forsoner!
Lad det Halleluja,
Som Himlen giennemtoner,
Gienlyde nedenfra!
Din Helte-Daad i Herrefærd
Er evig Priis og Ære værd!

*
- 293

Drag Sværdet nu af Skede!
Bestig din høie Hest!
Lær Kæmperne hernede,
Dem Freden tjener bedst!
Lad mange Vaaben lægges ned
For Almagts Fod i Kiærlighed!

No. 126. *)

Søde Jesus! vi er her,
Af din Mund dit Ord at høre,
Forbereed Du og omskiær
Selv vort Hjerte og vort Øre,
Saa os falde maa paa Sinde
Hvert dit Ord og Bifald vinde!

Vor Forstand i Mørkets Baand
Aldrig kan Guds Sandhed kiende,
Uden din den gode Aand
Vil for os sit Lys antænde,
Sjæl kun lyder Dig og ligner,
Som Du selv dit Ord velsigner.

O Du Herlighedens Glands!
Skin da i vort Hjerte-Kammer!
Lad fordunkles Kiødets Sands,
Medens Aandens høit opflammer!
Bøn og Sang lad liflig klinge!
Fugle-Neb dem giv og Vinge!

No. 127. * *)

Det lakker nu ad Aften brat,
Bliv hos os, Herre, Dag og Nat!

* *
-- 294

Lad Ordets Lys, din Lampe skøn,
Uslukket fryde os i Løn!

Vor Tid er ond, som bedst Du veed,
Giv Du vor Tro Bestandighed,
Saa aldrig vorder os fravendt
Dit Guddoms-Ord og Sakrament!

Ophold din Kirke, *Jesus sød!*
Trods al vor Kulde, Søvn og Død,
Saa trindt om Lande Ordet dit
Maa vandre kækt og lyde frit!

O Gud, hvor det gaaer daarlig til!
Nu Fienden har paa Jord sit Spil!
Saa er din Kirke i Forfald,
Paa Secter meer veed Ingen Tal!

Nedstyrt de stærke Aanders Trop,
Som høit i Luften sværmer op,
Thi ellers gammel Christen-Tro
For Lærdom ny faaer aldrig Ro!

Det giælder jo dog, Herre Christ!
Vor Ære ei, men din forvist,
Staae derfor bi den lille Flok,
Som i dit Ord har evig Nok!

Ja, Ordet af din egen Mund,
Det er vort Skjold og Kirkens Grund,
O, lad derved, hvad saa end brast,
Til Døden troe os holde fast!

Ja, lad os *leve i dit Ord* ,
Hver Dag, vi see paa denne Jord,
295 Og fare op fra Graadens Dal
Med Det til Himlens Fryde-Sal!

No. 128. *)

Ophold os Herre, ved dit Ord,
Trods Pavens Løgn og Tyrkens Mord,
Som styrte vil fra Thronen ned
Dig, Kongen i al Evighed!

Beviis dem klart, med Liv og Aand,
Du sidder ved Guds høire Haand!
Og lær din arme Christenhed,
Du raader ene for Guds Fred!

Ja, Trøster from, Gud Hellig-Aand,
Foren Guds Folk i Fredens Baand!
Vær os en trofast Ven i Nød!
Hold os i Live trods vor Død!

No. 129 . **)

Vi samles for dit Aasyn her,
Stol-Kongen over Alle!
Du selv har sagt, Du dem er nær,
Som ærlig Dig paakalde,
Kom, Herre *Jesus!* det ihu!
Vi samtlig kalde paa Dig nu,
Vær Selv blandt os tilstæde!

No. 130 . *)**

Som Hjorten, med Tørst befangen,
Sig vaander ved Tungens Brand,

***
--- 296

Saa skriger i Aften-Sangen
Min Sjæl efter Livets Vand.
Ja, hør mig, Du levende Gud!
O, hør din elendige Brud!
Naar skal jeg for Øine Dig træde
Og skue dit Ansigt med Glæde!

Med modige Taarer, stride,
Jeg mætter mig Nat og Dag,
Min Herre, Du maa dog vide,
Til Dig har jeg skudt min Sag!
Hver Dag Man basuner det ud:
Skiøn Jomfru! hvor er nu din Gud;
Hvor er nu din Brudgom hin bolde,
Som alle Ting haver i Volde?

Det være dog uforgiættet,
Og give jeg maa det Røst,
Hvad Du haver mig forjættet,
Det være mit Hjertes Trøst!
Ad Løn-Gange føres jeg skal,
Min Gud! til din Høielofts-Hald,
Som Bryllupper holdes i Vange,
Med Fryd og med festlige Sange!

Hvi er da min Sjæl saa bange?
Hvi bruser mit Hjerte saa?
Hvad kan jeg dog meer forlange,
End Sandhed at stole paa?
Naar Han paa Almægtigheds Stol,
Naar Gud er mit Ansigttes Soel,
Hvor kan nogen Time jeg tvivle
Derpaa, at jeg evig skal smile?

O Gud! hvor saa mildt de trille,
De Bølger i *Jordans* Flod,

297 Og saa paa dit Bjerg, det lille,
Hvor ofte jeg henrykt stod,
Der fryder dit Løfte mig vel,
Dog visner mit Hjerte i Kveld,
Naar Stor-Havets brusende Vover
Mig true og skylle mig over.

Naar Afgrund til Afgrund brøler,
Det er, som din Miskundhed,
Den godt jeg om Dagen føler,
Med Solen i Hav gik ned!
Om Natten da sukker din Brud:
O hør mig, Du levende Gud!
Omringet af Fienderne slemme,
Min Hjælper! hvor kan Du mig glemme!

O, saae Du, min Gud, da ikke,
Hvad Sjælen saa dybt nedslog:
Den Haanhed, jeg maatte drikke,
Hvergang kun et Suk jeg drog,
At Fienden basuned det ud,
Og raabde: hvor er nu din Gud?
Lod Dage det raabe til Dage,
Saa Lemmerne maatte vel knage!

Dit Lys og din Sandhed ledte
Mig før til din Bolig hen,
O send mig dem nu, Tilbedte!
Min Gud og min Ungdoms Ven!
Da skal for dit Alter jeg staae,
Guld-Harpen saa gladelig staae,
Med Tonerne klare og milde
Lovsyngte Dig aarle og silde!

Ja, Du paa dit høie Sæde
Ei glemmer din ringe Brud,
298 Saa prise jeg skal med Glæde
Mit Ansigtets Soel, min Gud!
Saa stol da, min Sjæl, nu paa Ham!
Med Frygt gjør ei Frelseren Skam!
O, bruus ikke længer, mit Hjerte!
Hans Kiærlighed dulme din Smerte!

No. 131. *)

Foragter ei de ringe Dage!
Saa klang det over Tempel-Gruus,
Fra Herrens Mund, da Hænder svage
Arbeided paa det andet Huus,
En Hytte kun at ligne ved
Kong Salomons i Herlighed!

Foragter ei de ringe Dage!
Her Intet skeer ved Kæmpe-Haand,
Her virkes ei med Bulder fage,
Men Alt i Stilhed af min Aand!
Saa siger Herren, stærk og bold,
Som ene Alting har i Vold!

Forskrækkes ei for Bjerge høie,
Som Kæmper selv maa studse ved!
Thi end for Sorobabels Øie
De synke skal til Sletten ned,
Og selv gjør Jeg til Grundvold reen
Den gamle Hoved-Hjørnesteen!

Foragter ei de ringe Dage!
I Vandrings-Mænd paa Kirke-Gruus!
Foragter ei de Hænder svage,
Som bygge op paa Herrens Huus!

*
- 299

Foragter ei den Hylle lav,
Vi danne over Herrens Grav!

Foragter ei de Midler ringe!
Her Intet skeer ved Kæmpe-Haand,
Her Intet lader sig fremtvinge,
I Stilhed virker her Guds Aand!
Her lavt er Alt og seent det gaaer,
Som Hjertet sidder, Hjertet slaaer!

De høie Bjerge, som vor Hytte
End true stolt med Undergang,
Dem vil ei Aanden for os flytte,
Men jævne lig den grønne Vang,
Som Havets Bjerge tit vi saae
Sig jævne ud til Bølger blaa!

Alt som det dunkle Hjerte-Kammer,
Saa er vor Kirke-Hytte lav,
Dog Marmor skjønt, med lyse Flammer,
Til Kirke-Væg os Aanden gav,
Og, til en Grundvold fast og reen,
Den gamle Hoved-Hjørnesteen!

Og Lampen med de syv Guld-Arme,
Det er en herlig Kirke-Skat,
Den skiænker baade Lys og Varme,
Den brænder baade Dag og Nat,
Sig bøier ned, med Fedme reen,
Til hver en Arm en Olje-Green!

Ja, som dem Aanden bød at svæve
For Seer-Øiet, Lampen nær,
Sig i vor lille Kirke hæve
Til Piller tvende Olje-Træ'r ,
300 De nære Lampen Nat og Dag,
Og Kronen er vort Kirke-Tag!

Det er de Naade-Midler tvende,
Hver Barne-Mund at nævne veed,
Hvis Dyder give sig tilkiende
I Tro og Haab og Kiærlighed ,
Og Lampen, Livets Lys i Svøb,
Det er Guds Kirkes Levnets-Løb!

Foragter ei de ringe Dage!
Det lykkes skal, som skrevet staaer:
Velsignes skal de Hænder svage,
Som lagde Grund med bange Kaar,
De sætte skal paa Taget Krands,
Og folde sig i Lampens Glands!

No. 132. *)

Blomstre som en Rosen-Gaard
Skal de øde Vange,
Blomstre i et Gylden-Aar,
Under Fugle-Sange!
Mødes skal i Straale-Dands
Libanons og *Karmels* Glands,
Sarons Yndigheder!

Prises skal fra Strand til Strand
Jordans øde Slette,
Hæders-Krandse trindt om Land
Skal til den Man flette,
For med Guddoms-Herlighed
Der den Høie daled ned,
Lod sig klart tilsyne.

*
- 301

Ryste meer ei noget Knæ!
Lad ei Hænder synke!
Skyde hvert udgaaet Træ!
Glatte sig hver Rynke!
Reise sig det faldne Mod!
Rinde let uroligt Blod!
Frygt og Sorg forsvinde!

Herren kommer, Gud med os!
Troen paa Ham bier!
Byde vil Han Fienden Trods,
Som sit Folks Befrier,
Alt betales paa eet Bret:
Fienden skeer sin fulde Ret,
Folket times Naade!

Skiæres for den sorte Stær
Skal da Øine mange,
Døve Øren fjern og nær
Høre Fryde-Sange!
Som en Hind da springer Halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt,
Løfter klart sin Stemme!

Saa i Herrens Helligdom
Esaias spaa'de,
Tiden randt og Dagen kom
Med Guds Lys og Naade,
Ja, med *Guds* og *Davids Søn* ,
Som gjør end i Lys og Løn
Paradis af Ørke!

Vidtberømt da gjorde Han
Jordans øde Slette,
End til den vi trindt om Land
Hæders-Krandse flette:
302 Der vor Gud, i Bad og Bøn,
Fandt sin elskelige *Søn* ,
Favnede Ham i *Aanden*!

Da tilgavns fik Blinde Syn,
Stumme Røst og Mæle,

Springe, fare, kan som Lyn
Nu vanføre Sjæle,
Hvad engang paa Støv blev seet
Tusindfold i Aand er skeet,
Skeer til Verdens Ende!

Ja, vor Frelser og vor Drot,
Jesus, den Eenbaarne,
Alting gjorde nyt og godt,
Selv hos Uomskaarne:
Aand Han blæser i vort Støv,
Lydhør bliver da hver Døv,
Stamihak en Taler!

Nys vel syndes Naadens Tid
Paa vor Jord udrundet,
Herrens Aand af Mandevind
Klarlig overvundet;
Trindt i Kirken, hvor Man saae,
Daglig gik en Mund i Staa,
Blev to Øren døve!

Mode blev det, trindt paa Jord,
Herren at fornægte,
Og af alle *Jesu* Ord
Eet kun syndes ægte,
Eet kun lagt i *Sandheds* Mund,
Ordet: om en liden Stund
Seer Man mig ei længer!

303

Hurtig dog sig vendte Blad,
Slukket er nu Sorgen,
Det i hver en christen Stad
Aften blev og *Morgen*,
Medens vi, som tale end,
Troed, tvivled, traf igien
Herrens Aand i Støvet!

Ære med vor høie Drot!
Med Hans Aand tillige!
Begge de gjør Alting godt
I vort Himme-Rige,
Døve, selv paa Gravsens Bredd,
Øren faae at høre med,
Stumme Læber sjunge!

Ja, det store »Hephata«
Atter kraftig lyder!
Daglig vort Halleluja
Stærkere udbryder!
Halte Been gjør sikkre Trin!
Op sig lukker Sjæl og Sind
For Guds-Mundens Aande!

Høit bebude Gylden-Aar
Glade Nyaars-Sange!
Blomstre som en Rosen-Gaard
Skal de øde Vange!
Mødes skal i Straale-Dands
Libanons og *Karmels* Glands,
Sarons Yndigheder!

No. 133 .

Søndag-Morgen fra de Døde
Jesus seierrig opstod!
304 Hver en Søndags Morgen-Røde
Bringer nu for Døden Bod,
Kalder underfuld tilbage
Alle Herrens Leve-Dage!

Tusindtunget Herrens Tale
Da gienfødtes vidt om Land:
Vaagn nu op af Søvn og Dvale
Øre hvert, som høre kan!
Stander, Sjæle, op af Døde!
Hilser Paaske-Morgenrøde!

Hver en Søndag Døden gyser,
Mørket skælver under Jord,
For med Glands da *Christus lyser* ,
Kæmpe-Røst har Livets Ord,
Seiersalig de bekrige
Dødens Drot og Mørkets Rige!

No. 134 .

Denne er Dagen, som Herren har gjort!
Den skal Hans Tjenere fryde,
Op Han i Dag lukked Himmerigs Port,
Saa skal hver Søndag det lyde;
Thi i dens hellige Timer
Herlig af Graven opstod *Guds Ord* ,
Naadig fra Himlen *Guds Aand* nedfoer!
Veed I nu, hvorfor det kimer?

Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Værket i Dag er dit eget!
Lad Millioner Dig takke i Kveld,
For Du dem har vederkvæget!
Ja, lad dem prise med Glæde
305 *Aanden* , som taler og trøster frit,
Folket velsigner i Navnet dit,
Viser, din Fred er tilstæde!

Herre, vor Gud, ja besøg os i Glands,
Hvor i din Kirke vi mødes!
Tungerne binde dig Krands over Krands,
Alt som vort Hjerte oplødes!
Høitiden voxer med Dagen!
Paaske og *Pindse* udsprang af *Juul* ,
Saa lad og Glæden af Tro i Skjul
Spørge forgæves om Magen!

Ja, lad saa virke dit *Bad* og dit *Bord* ,

Med de indviede Tunger,
At det kan høres, din Aand og dit Ord
Er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage:
Aanden er bedre end *Kiød* og *Blod*,
Herren er liflig og eiegod,
Christne har kronede Dage!

No. 135 .

Den første Dag paa Jord
Hver Søndag er tilstæde!
Det første Herrens Ord:
Bliv Lys! til Gavn og Glæde,
Opfyldes end hver Gang,
I Prædiken og Sang,
Paa Aande-Drættets Vinger,
Et Ord for Dagen bringer,
Fra dybe Dunkelhed,
Hvad før kun Aanden veed!

306

Gud-Faders Hjerter-Lag,
Som Aanden kun randsager,
Paa hver en Herrens Dag
Af Ordet Lys modtager,
Hvor høit det raabes ud:
Miskundelig er Gud,
Sin Søn Han os har givet,
I Sønnen Guddoms-Livet,
Saa vi, trods Synd og Død,
Skal finde Hvilen sød!

Støv-Hjertets Løndom stor,
Dets Nød i Mørkets Fængsel,
Guds dybe Finger-Spor,
Dets underlige Længsel,
Dets Tro og Lue-Daab,
Dets igienfødte Haab,
Dets Smeltning ved Guds Naade,
Med hele Livets Gaade,
Det kommer for en Dag,
I lydt Mund-Harpeslag!

No. 136 .

Søndag er vor Herres Dag,

Ei, som Daarer mene,
Fordi Salighedens Sag
Er den Dags alene,
Men for eet Vidunder stort
Er af To i Søndags gjort:
Bragt for Lyset Guddoms-Livet,
Sprængt af Ordet, Guddoms-Blivet,
Mørkets Mur og Dødens Port!

Ja, i Søndags Himlens Gud
Talede og sagde:
307 Lys, hvor est du? spring herud!
Lys for Dagen lagde!
Sagde og til Engel reen:
Vælt du bort den store Steen,
Under Seigl i Blomster-Haven,
Over *Liv* og *Lys* i Graven,
Over Guddoms-Mandens Been!

Dog end meer, ei Nok med det,
Kronet blev først Værket,
Da af *Tre* Han gjorde *Eet* :
Søndags-Mindesmærket,
Rakde os sin Fader-Haand,
Udgjød over Støv sin Aand,
Sendte Jorden Tunger røde,
Af hvis Lue Hjerter gløde,
Skar sit Folk for Tunge-Baand!

Syng det, Himmel! føl det, Jord!
Mal det, Alter-Flamme!
Tunger skabde sig *Guds Ord* ,
Herberg med det Samme,
Paa den store *Pindse-Fest* ,
Da Guds Aand blev Støvets Giæst,
Da til Verden kom den *Kirke* ,
Som hos Gud kan Alt udvirke,
Med den *Hellig-Aand* til *Præst!*

Far nu brat til Himmels, Jord!
Syng i Sky din Psalme!
I dit Skiød er Livets Ord,
Evighedens Palme!
Ja, *Guds Tunge* er paa Jord,
Og paa den Guds *Skaber-Ord!*
Lyset, Livet, Himmel-Freden,
Aanden, Ordet, Kiærligheden,
Gud, i Støvets Hytte boer!

308

Almind-Kirke! bær da Blus!
Lad dit Spir forgylde!
Gud er med dig, Alt er Guds,
Jorden og dens Fylde!
Hver en Søndag trindt om Land
Han i dig gør Viin af Vand,
Samler Alt i *Jesus-Navnet* ,
Gjør til Eet hvad Han har favnet,
Skænker Kiærlighed Forstand!

Kunde Glimt af Herrens Dag
Patriarken fryde,
Hvad da Herrens Venne-Lag,
Som Ham selv kan nyde!
Hvad da Herrens egen Brud,
I hvis Huus gaaer ind og ud

Hver en Søndag Guddoms-Ordet,
Skjult i Bad og klart ved Bordet
Skænker Fællesskab med Gud!

Derfor vaie Konge-Flag
Høit fra alle Kirke-Taarne,
Paa vor store Høitids-Dag,
Mageløs, som den Eenbaarne!
Lyset paa sin Konge-Stol,
Herren , er dens gyldne Soel!
Hvor Propheter kom til Orde,
For »den Dag, som Herren gjorde«
Aand som Morgen-Hane goel!

Derfor paa vor Herres Dag
Menighedens Lov-Sang tone,
Som en Engle-Stemme svag,
Børne-Psalme for Guds Throne,
For vor Drot i Glands og Skjul,
Som for *Paaske* , saa for *Juul* ,
309 *Sidst og bedst for Hellig-Aanden,*
Pindse-Giæst med Bod for Vaanden:
Livets Kraft og Lysets Fugl!

No. 137 .

Jeg veed et lille Himmerig,
Det er saa nemt at finde,
Hvor *Tro* og *Daab* ei fuldelig
Gik Hjerterne af Minde!

Det findes under Hytte-Tag,
Som under Høie-Lofte,
Hvor Christne sig paa Herrens Dag
Forsamle tit og ofte!

Thi Han, om Hvem Guds Engle sang,
I Kraft er Selv tilstæde,
Guds Børne-Flok med liflig Klang
Der raaber høit af Glæde!

Der hører Man Guds eget Ord,
Men ei med Torden-Stemme,
En sagte Lyd, med Guddoms-Spor,
Vi gladelig fornemme!

Det er Gud-Faders Jule-Bud,
Til alle Smaa hernede,
Om Sønnen Hans, den lille Gud,
I Krybben at oplede!

Det bli'r vi aldrig kiede ad,
At høre og at føre,
Det *Bethlehem* , den *Davids Stad* ,
Er himmelsk for vort Øre!

Det er de Christnes Føde-By,
Paa Grændsen af Guds Rige,
Thi der er født den Adam ny,
Som skal til Himlen stige!

Vi fandt Ham svøbt, i Krybbe lagt,
Foruden og forinden,
Og gjorde med den Lille Pagt
Mod Døden og mod Fienden!

Vi saa det nok, at Verden loe,
Men blev dog ei ret bange,
Thi rundt omkring vor Barne-Tro
Vi hørde Engle-Sange!

Og Han, som fødtes i en Stald,
Blev tidlig stærk i Aanden,
Tog til med Vext i Dage-Tal,
Blev vittig efterhaanden!

Har ei han fyldt sit *tolvte* Aar,
Forvindelig er Sorgen,
For hvad Han'ei har fyldt i Gaar,
Det fylder Han i Morgen!

Derfor det er vor store Lyst,
Hvor *efter Troen* tales,
Naar Herren ved sin Tjeners Røst
Lyslevende afmales!

Det himmelsk er at høre paa,
Hvordan Guds Søn i Støvet,
Som spæd engang i Krybbe laae,
Udførde Levnets-Løbet!

311

Det himmelsk er at tænke paa,
At Han, som dyrt os købde,
Guddommelig vil vandre saa
I alle sine Døbte!

Det er slet intet Hjerne-Spind,
Det kan vi godt fornemme,
I *Daaben* finder *Troen blind*
En himmelsk Barne-Stemme!

Det »Ordet« er, Guds egen Søn,
I *Jesu* spæde Alder,
Og Hjertets »*Haab*« i Lys og Løn,
Sin *Gudsøn* Tro ham kalder!

Han kalder *Tro* sin Moder sød,
Hun kiender Ham paa Røsten,
Og føler dybt i Liv og Død,
Hans Ord er Himmel-Trøsten!

Ved hvert et Herrens Skridt paa Jord,
Han hvisker til sin Amme:
Ja, Moder, naar jeg bliver stor,
Jeg giøre vil det Samme!

Ved hver en Gierning, stor og god,
Den Lille det gientager,
Og sukker selv ved Korsets Fod
Kun over *Syndens* Plager!

Kun naar vor Frelser bryder ud:

Hvi vil mig Gud undfalde!
Han hvisker: lovet være Gud,
Det een *Gang* var for Alle!

312

Og naar det lyder: Han opstod,
Og Fængslet tog Han fangen,
Den Lille raaber: Moder god!
Istem nu *Seiers-Sangen*!

Den Barne-Stemme, himmelsk sød.
Det saligt er at høre,
Thi er ved Herrens Liv og Død
Og *Troen* lutter Øre!

Dermed og *Haabet* voxer bedst,
Men det er *Søndags Klage*,
Den tit er en *Marie-Fest*
Kun efter *Marthe-Dage*!

No. 138 .

Herrens Dag, paa Aandens Sprog,
Dommens er tillige,
Meget meer den Naadens dog
Er paa Jorderige,
Har af Domme-Dag hardtad
Kun hvad der gjør Hjertet glad:
Vækkelsen af Dødens Dvale,
Reisen op til Stjerne-Sale,
Borgerskab i Herrens Stad!

Alt som i en Sommer-Nat,
Efter Regn og Torden,
Blomsterne i Enge brat
Mylre op af Jorden,
Saa skal Christne, trods al Død,
Mylre op af Jordens Skiød,
Fugleviis i Skyen møde
Himlens rette Morgen-Røde,
Som Bælgmørket giennembrød!

313

Saa hver Herrens Dag paa Jord;
Naar Basunen lyder,
Findes og i Kirken Spor
Af dens Vække-Dyder:
Dødninger fra Hjerte-Grav,
Reist ved Troens Kiep og Stav,
Fjedres brat paa Tunger røde,
Flyve Herren glad imøde,
Smelte Sky til Tone-Hav!

No. 139 .

Lyset og Livet er Tvillinger bolde,
Døden alene kan skille dem ad!
Lyset fra Oven og Livet i Trolde
Kun til hinanden bær dødeligt Had,
For de tilhøre to fiendtlige Riger,
Som i al Evighed Ingen forliger,
Himmel og Helved, og Sandhed og Løgn!

Lyset og Livet , som de er tilskue,
Mødes hver Morgen, naar Solen opstaaer,
Yndigst, naar høit under Himmelens Bue
Lærken sig svinger og Trillerne slaaer;
Rigtig heneden, som *Glandsen* og *Varmen* ,
Mødes de dog kun i Menneske-Barmen,
Og paa de glødende Tunger i Mund!

Lyset og Livet , som trøste i Vaanden,
Det er Guds Naades det levende Ord,
Det er guddommelig *Sønnen* og *Aanden* ,
Hjerternes Midler og Trøster paa Jord,
Og hvad end Døden adskiller heneden,
De kun adskildtes *Lang-Fredag* forleden,
Kun da den Eenbaarne opgav sin Aand!

314

Lyset og Livet i Frelserens Kirke,
Som de gjør Eet i *Guds mundtlige Ord* ,
Tidlig opstod, for end sildig at virke,
Og med de glødende Tunger nedfoer!
Begge forener, som *Glandsen* og *Varmen*,
Faderens Aand nu i Menneske-Barmen,
Og paa de glødende Tunger i Mund!

Lyset og Livet , hvor Tungerne gløde,
Fødsels-Dag holde hver Uge paa Jord,
Søndag det var, de opstod fra de Døde,
Søndag det var, de med *Aanden* nedfoer,
Søndag det var, da de sammen paa Jorden
Vandred fra Østen i Vest og til Norden,
Lys-Dag og Liv-Dag er Ingen som Den!

Lyset og Livet , som *Pennen* og *Munden* ,
Tit vel adskilles paa Jorderig end,
Men kun hvor *Døden* regierer i Grunden,
Trofaste Venner adskiller kun *Den* ,
Ellers fuldkonstig, til Kirke-Bedriften,
Aanden som *Eet* bruger *Røsten* og *Skriften* ,
Bringr saa *Livet* for *Lyset* i Daad!

Lyset og Livet , i Frelserens Kirke,
Mødes hver *Søndag*, som *Tale* og *Sang*!
Saa skal i *Aanden* med Præst sammenvirke
Menighed frit, uden Knur eller Tvang:
Lyset skal tale, med *Livet* for Øie,
Livet i *Sangen* skal *Lyset* ophøie;
Begge skal ære den levende Gud!

Lyset og Livet, i Dagene søgne,
Synes adskildte, men er det dog ei,

Læse og skrive med *Livet* for Øine,
Det lære Præster paa *Bibelens* Vej;
315 Vandre i Lyset, og lysende virke,
Det lære Alle i Frelserens Kirke,
Kiærligheds Aand er de *Levendes Lys!*

Lyset og *Livet* vi glade velsigne,
Ydmyg tilbede *Guds Søn* og *Guds Aand* ,
Som os vil lære *Gud-Fader* at ligne,
Knytte til Ham med *Fuldkommenheds* Baand,
Lære med Kys og Formaninger milde,
Hvad der er Glandsens og Kræfternes Kilde:
Evigheds-Lyset i *Kiærligheds Dyb!*

No. 140 .

Soel gaar ned i Vester-Hav,
Kæmpende med Døden,
Staaer dog op foruden Stav,
Stærk i Morgen-Røden,
Som en Brudgom glad og varm,
Som en Helt med Kæmpe-Arm,
Straalekrandst med Hevn i Hu,
Dødens Skræk og Mørkets Gru!

Verdens Lys, vor Frelsermand,
Lukked Sole-Øiet,
Ødelagde Dødens Land,
Sidder, høit ophøiet,
Over alle Sole nu,
Dødens Skræk og Mørkets Gru,
Livets Fyrste, Lysets Væld,
Himlens Fryd og Jordens Held!

Livets Ord om Lysets Drot,
Herren selv i Aanden,
Som i Kirken har sit Slot,
316 Mod sig Verdens-Haanden,
Synker tit i Vaaben-Brag,
Staaer dog op hver Herrens Dag,
Er, som Herren, og endnu
Dødens Skræk og Mørkets Gru!

No. 141 .

Jesus, Moses og *Elias* ,
I Sky-Telten soleklar,
Talde høit om hvad *Messias*

Taalde og paa Korset bar,
Talde klart paa Thabors Høie
Om hvad dem kun stod for Øie:
Sorgen dyb og Kampen svar,
Seiren vis og Glæden klar,
Der var godt at være!

Saa i Kirken falder Løvet
Af det store Livets Træ,
Saa paa Jord forklares Støvet
I Sky-Støttens Ly og Læ,
Saa i Glands, ved Konge-Bordet,
Synker, stiger Himmel-Ordet,
Trøstes af vor Herre from
Kirken i sin Alderdom!
Der er godt at være!

Jesus, Moses og Elias
Vandrer under grønne Lind,
Menigheden, som *Tobias* ,
Blev i Alderdommen blind,
Saae ei paa de store Fester
Sine høie Himmel-Giæster!
Nys fra Øiet faldt dog Skiæl,
317 Alt vi see i Maane-Kveld:
Her er godt at være!

Moses , draget op af *Vandet* ,
Han fik Syn paa Herrens *Ild* ,
Grov Ægypteren i Sandet,
Foer med Gud i Ørken vild,
Skulde Ham paa Bjerget giæste,
Som en syndig Mand sin Næste,
Under Skyggen af Guds Haand
Skimte Ham i Støvets Baand!
Det er godt at giemine!

Fast sig paa Hans Pande satte
Glands af hvad for Øine stod,
Aldrig blev de Øine matte,
Aldrig ham hans Kraft forlod!
Himmelsk sød i Svane-Sangen
Af Guds Røst var Efter-Klangen,
Mellem Skyer kun i Grav
Lagde han sin Vandrings-Stav!
Det er godt at giemme!

Himmelfalden stod *Elias*
Mellem Afguds-Altre op,
Stort Forbilled af Messias:
Daleren fra Stjerne-Top!
Vand og *Brød* ham Engle bragde,
Æd og drik, Guds Engel sagde,
Lang er Veien, du skal gaae,
Høi er Toppen, du skal naae!
Der er godt at være!

Frem han gik i Faste-Tiden,
Smagde Mad ei i sin Mund,
Til han stod paa Klippe-Siden,
318 Moses-Bjerget, hellig Grund!
Storm og Lyn-Ild, Luftens Helte,
Tordneren paa Flugten meldte,
Jorden skjalv, mens Himlens Fryd
Afbrudt klang med »sagte Lyd!«
Det var godt at høre!

Godt at høre, for Udøbte
End dog ingen Fader-Røst,
Hoved sit i Kappen svøbde
Han med Frygt i Barne-Bryst;
Kongens Vogn og Ridder-Skare
Dog med ham til Himmels fare,
Paa et Ord af Kongens Mund,
Skulde om en liden Stund!
Det er godt at gjemme!

Jesus dog er Hoved-Manden,
Gud og Mand i een Person!
Jesus Christus , ingen Anden,
Arilds-Kirkens Skyts-Patron,
Ordet kun kan daglig fare
Op og ned med Engle-Skare,
Som i Himmel, saa paa Jord,
Sidde ved sin Faders Bord!
Der er godt at være!

Ordet elsker, som sin Næste,
Hver som tro'r og bliver døbt,
Vil os og ved Bordet giæste,
I sin Faders Aande svøbt!
Aanden godt Ham kan beværte
Med et Suk fra Brudens Hjerte,
Træder og i Alles Sted
Guddomsdristig frem dermed!
Det er godt at høre!

319

Jesus, Moses og Elias ,
De vil aldrig skilles ad,
Med Herolderne Messias
Rider ind i Zions Stad,
Peger paa dem for vort Øre,
Som *to Vidner* , vi skal høre,
Om hvor let Man sig fra Jord
Deilig svinger med *Guds Ord!*
Det er godt at høre!

Godt at høre for de Svøbte,
Sammenvugget med *Guds Ord*
For de Troende og Døbte,
Giæsterne ved Herrens Bord,
At, har Sind vi til at lide
Korsets Død ved Kongens Side,
Han os krone vil med Priis
Samme Dag i Paradis!
Der er godt at være!

Død for Liv og Kors for Kronen,
Det er Herrens Røver-Kiøb,
Jord-Vei saa til Himmel-Thronen
Banet har Hans Levnets-Løb,
Og som Han, paa Himmel-Færden,
Er og vi i denne Verden:
Voxe, vandre vil *Guds Ord*
Hos os i sit eget Spor!
Det er godt at høre!

Lidelser kan ei behage,
Støv kun lider, hvad det maa;
Leve og see gode Dage
Det er dog vor Sjæls Attraa!
Skaalen er og efter Evne,

320 Lidt kun vilde J e s u s levne,
Lidt af Helved lære maa
Himmerig at skønne paa!
Der er godt at være!

Ingen kan til Himmels fare,
Uden hvo derfra nedfoer,
Og selv Himlens Engle-Skare
Vinge laaner af *Guds Ord* ,
Men i *Badet* og ved *Bordet* ,
Vi blev Eet med *Guddoms-Ordet* ,
Blev af Bruden hver en Lem
Hende fører Kongen hjem!
Der er godt at være!

No. 142. *)

Ved Sæden, som den falder,
Sig ligner selv Guds Ord,
Og Folke-Hjerter kalder
Det med al Føie Jord,
Beklager at det finder,
Hvor det sig lader strøe,
Saameget tit til Hinder,
At det omsonst maa døe!

Som Fugle-Neb det meie,
Og føre ind i Kro,
Hvad vel paa slagne Veie
Kan saaes men ei groe;
Saa Helved-Ravne rane
Hvad Gud i Hjerter saaer,
Hvor Ondskabs Rende-Bane
Som Alfarvei er haard!

* 321

I Jord-Lag tyndt paa Stene
Vel Sæden spirer strax,
Dog skal Man aldrig mene
Der voxer Korn i Ax,
Saa gaaer det tit med Grøde
I Tro og Christendom,
Opdyrket men dog øde,
Afmægtig, tør og tom!

Naar Torne Kraften stjæle
Fra ellers frugtbar Jord,
Omsider reent de kvæle
Hvad Godt imellem groer,
Saa denne Verdens Lyster,
Det slemme Tjørne-Krat,
Har kvalt i mange Bryster
Hvad alt var kiernesat!

Trods Tjørne, Steen og Klipper,
Dog af den gode Jord
Opskyde Ax og Vipper,

Med Kierne fast og stor,
Trods hvad der er til Hinder,
Paa Kirkens Agre med,
Det gode Ord dog finder
Endnu sit gode Sted!

Ved Himlens Dugg og Væde,
Og Naade-Solens Kraft,
Da voxer op til Glæde
Guds Sæd med Hjerte-Saft,
Da bæere Kirkens Vange
Selv midt paa Hede gold,
Ei immer lige mange
Men altid mange Fold!

322

No. 143 . *)

I eder selv paaminde,
Som tugte med Guds Ord,
Da skal og Trøst I finde,
Som den i Himlen boer,
Da vil jer Aanden lære,
I Gud er til Behag,
Da skal I Kronen bæere
Paa Salighedens Dag!

Ja, nøies med Guds Naade,
Taalmodige i Nød,
I Trængsel, Vee og Vaade,
I Baand og Slag og Stød,
I Arbeid, Flid og Møie,
Staaer altid som paa Vagt!
Til alskens Ondt at døie
Gav Christus eder Magt!

I aldrig Løn forlange!
Guds Kraft er eders Sold!
Og værere aldrig bange,
Naar I har Troens Skjold!
Et Haars-Breed ei I vige
Fra hvad for Gud er sandt!
Da kan og Trods I sige
Med Fynd til Løgn og Tant!

Hvad Ære og Vanære
Man lægger eder paa,
I skal som Smaating bæere,
Gud prøver eder saa!
Det uforskyldte Rygte,
Hvor fælt det lyde kan,

* - 323

Ei mere I skal frygte,
End Skygge-Spil i Vand!

Om Løgnens Brænde-Mærke
Man vil paa eder slaae,
I kan dog lige stærke
I Sandheds Rustning staae!
I hugges og I stødes,
Men holder godt det ud,
Om end I daglig dødes,
I lever dog med Gud!

Har I just ei saa lige
Hver Time dagligt Brød,
I gjør dog Mange rige,
Og Gavmildhed er sød,
Og Aanden Jer vil lære,
For ingen Ting, omsonst,
I Sorgen glad at være;
Det er en Guddoms-Konst!

Vor Mester os hernede
Har laant sin Vandrings-Stav,
Ei lovet Fugle-Rede,
End sige Ræve-Grav;
Men Svende! tør I bolde
Kun følge Herrens Spor,
Med Ham I Alt beholde
I Himmel og paa Jord!

No. 144 . *)

Herre Gud! hvor agtes ringe
Nu dit Kirke-Tjenerskab,

* 324

Som ei meer din Røst og Vinge
Kald og Kraft og Ly dem gav,
Skiondt Du selv dem har indsat
Til at vogte Himlens Skat,
Og, dem ei til liden Ære,
Troe Husholdere at være!

Søde Jesus! Over-Hyrde!
Ræk dem dog din Høire-Haand!
Gjør dem let den tunge Byrde
Ved din Faders gode Aand,
Saa det klarlig findes maa,
I de store Ting og smaa,
At, trods Verdens vrang Domme,
Til Velsignelse de komme!

Omendskiøndt de ikke bære
Paa en ond Samvittighed,
Rene kan de ikke være,
Det med Fryd al Verden veed,
Herre! Du, som Alting seer,
Kiender godt vort Støv og Leer,
Lad din Menighed dog lære
Dig i Tjenerne at ære!

Lad dem ei for hastig dømme
Mellem Veien smal og breed,
Laste her og hist berømme,
Før de vide ret Beskeed,
Bie heller paa den Dag,
Som skal klare Kirkens Sag,
Blotte Alt hvad Mørket dølger,
Lønne hver, som Lys han følger!

Dog, I, Herrens Kierte-Svende,
Viiede til Troens Ord,
325 Som end skal til Verdens Ende
Lyset holde ved Hans Bord!
Bryder jer kun lidet om
Ubesindig Folke-Dom!
I, sorn skal før Andre svare,
Værer frie paa egen Fare!

No. 145 .

Vingaards-Røgt og Ager-Dyrkning
Skaffe Mennesker paa Jord
Leve-Brød og Hjerle-Styrkning
Fremforalt paa Herrens Bord;
Thi hvor under Ordets Telte
Jord og Himmel sammensmelte,
Hvo paa *Ordet* , som det *lyder* ,
Herren tager, salig nyder
Nektar og Ambrosia!

Hvede-Kornet og *Vin-Ranken*
Selv sig kalder Herre min,
Saa med Flid Han fører Tanken
Hen til Bordets *Brød* og *Viin* ,
Hvor det Himmelske i Aanden,
Og det Jordiske i Haanden,
Sammensmelte, Eet i Grunden,
Som i *Ordet*, saa i Munden,
Til vor *Sjæls* og *Legems* Tarv!

Hvede-Kagen, Drue-Saften,
Findes paa hver Konges Bord,
Men paa Herrens kun med Kraften,
Som er i Guds Aand og Ord!
Ikkun der, ved Kirke-Mødet,
Eviggiøres Leve-Brødet!
326 Ikkun der har Drue-Saften
Himmel-Smag og Guddoms-Kraften,
Virker salig Hjerteris-Fryd!

No. 146 .

En Sæde-Mand gik ud at saae,
Og strøede rundt med begge Hænder,
For overalt det skulde naae,
Imellem begge Ager-Ender!

Der faldt Endeel paa Alfar-Vei,
Hvor ingen Sæd kan fæste Rødder,
Hvad Luftens Fugle raned ei,
Det traadtes under Heste-Fødder!

Der faldt Endeel i Jord-Lag tyndt,
Som Solen alt i Blad forbrændte,
Saa Vexten, pludselig begyndt,
Med Visning hovedkulds sig endte!

Der faldt Endeel i Tjørne-Krat,
Kom op, men havde Kaar fuldtrange,
Thi i sin Vext blev Straa forsat,
Og Axene blev hardtad svange!

Men Resten faldt i Venne-Vold,
I Muld-Jord god, den favnedybe,
Den Ypperste gav hundred Fold,
Den Voveste gav ti og tyve!

Den samme Skæbne og Guds Ord
Har under alle Himmel-Egne,
Saamange Slags, som der er Jord,
Er der og Hjerter allevegne!

327

Hvor Hjertet er som Alfarvei,
Saa steenhaardt og saa ligegyldigt,
Der *Troen* sig indfinder ei,
Men Ordet er deri uskyldigt.

Hvor Hjertet vel som Vox er blødt,
Men dog til Verden solgt i Grunden,
Naar Verden truer, flux er dødt
Det *Haab* , der leved kun i Munden!

Hvor Hjertet vel er halvveis godt,
Men deelt foroven og forneden,
Der torne krones Ærens Drot,
Thi halte kan ei *Kiærligheden!*

Hvor Hjertets Lyst er *Liv og Fred* ,
Som Perlen, der for Alt maa kiøbes,
I Tro og Haab og Kiærlighed
Det Maal opnaaes, hvortil der løbes!

Med Grad-Forskiel i Herlighed,
Vor Faders Huus har Sale mange,
Men overalt er *Liv og Fred* ,
Og evigsøde Fryde-Sange!

No. 147 . *)

Kron-Prinds i Himlen og Konge paa Jorden!
Hil Dig! fra Gud koni Du retviis herved,
Bringer dit Rige i skønneste Orden,
Bringer det Bjerge og Høie af Fred,
Dømmer dit Folk efter Billigheds Maade,
Saa for den Fattige Byrden er let,
Seer til de Smaa og de Ringe i Naade,
Men lader Blod-Igler skee deres Ret!

*
- 328

Solen og Maanen paa Himmelens Bue
Skinne for Slægter fuldmange i Tal,
Altid de skal Dig paa Thronen dog skue,
Liflig som Duggen i deiligste Fald,
Ja, som den sildige Regn over Enge,
Du bringer Grøde og Blomster paany,
Retten og Freden, i Mark og i Vænge,
Blomstre og frugte i Septerets Ly!

Jorderig dit skal Man regne fra Floden
Indtil det yderste, brusende Hav,
Ja, overalt skal Du herske paa Kloden,
Hylde med Sølv og med Guld og med Rav!
Øer som Fastland, og Sorte som Hvide,
Konger med Trælle, og Fiende med Ven,
Knælende seer Man da Side om Side,
Hvor til din Gunst beile Kvinder og Mænd!

Prise Dig høit skal de Usle og Arme,
Dyrebar er Dig den Ringe især,
Over Betrængte Du vil Dig forbarme,
Frie dem fra Plage, fra Lænker og Sværd!
Hjelpeløs aldrig forgiæves Dig søger,
Altid hos Dig findes Vennen i Nød,
Derfor hver Time din Ære forøger,
Trindt Du velsignes i Liv og i Død!

Grunde Du skal Dig en Fæstning paa Klippe,
Bygge Dig og en berømmelig Stad,
Begge som Agre med Ax og med Vippe,
Enge og Skove med Blomster og Blad!
Høit over Libanon Frugten skal stige,
Saa er din Magt paa Velsignelse riig,
Evig velsignes dit Navn og dit Rige,
Ja, *alle Folk sig velsigne i Dig!*

329

Du, som alene gjør ægte Vidunder,
Herre og Konge! ja, Israels Gud!
For hvad Du bygger, og for hvad Du grunder,
Lovet og priset gak ind og gak ud!
Lovet og priset evindeligen være
Du og dit store, dit *herlige Navn!*
Jorderig vorde for trang for din Ære,
Fredegod Fyrste, med Bod for alt Savn!

No. 148 . *)

Hedenskabets Galilæer,
Sabulon og Naphtali!
Midt iblandt afhugne Træer
Eet endnu er Grøde i:
Jesse Stub og Davids Rod
Fange skal og give Bod!
Fryder eder Alle!

Vaagner I, som boe og bygge
Trindt omkring den lille Strand,
Sidde midt i Dødens Skygge,
Fattig-Folk i Mørkets Land!
Seer I Straale-Skiær paa Kyst!
Deilig brat det vorder lyst!
Fryder eder Alle!

Trindt skal Glæde nu oprinde,
Strand-Kant! ved dit store Lys,
Som i Høst, naar Piger binde,
Traver rulle rask tilbyes;
Som naar Bytte rigt i Vang
Deles under Seier-Sang!
Fryder eder Alle!

*
- 330

Som paa Midjans Dag henflyde
Fienden skal, i Hjertet skudt!
Trindt om Lande skal det lyde:
Knust er Aaget, Svøben brudt!
I sin Knibe hver en Flig
Fienden gav til godt Forlig!
Fryder eder Alle!

Derfor sødt mon *Barnet* smile,
Født til meer end Laurbær-Krands,
Throner paa Hans Skuldre hvile,
Underfuldt er Navnet Hans:
Guds Raadgiver fredegod,
Tidens Fader, Folke-Bod!
Fryder eder Alle!

Saa stormægtig er den Bolde,
Saa retviis den Davids Søn,
At for evig Han beholde
Spiret skal, som Dydens Løn!
Ja, Hans Throne og Hans Fred
Varer i al Evighed!
Fryder eder Alle!

Han paa Jord ei finder Mage,
Jomfru fødte Ham i Kveld,
Nævnes skal Han alle Dage
Gud med os, Immanuel!
Før om Ondt Ham blev fortalt,
Har det Gode Han udvalt!
Fryder eder Alle!

Paa Ham skal Guds Aand neddale,
Hvile paa Hans Isse glad,
Der opbygge Viisdoms-Sale,
Raads og Styrkes Hoved-Stad,
331 Fylde Ham, den Guddoms-Mand,
Med al Kundskab og Forstand!
Fryder eder Alle!

Lyset ei behøver Lygte,

Vidnesbyrd ei Davids Søn,
Han ei straffer efter Rygte,
Han ei dømmes efter Skiøn,
Ham beklæder op og ned
Sandhed og Retfærdighed!
Fryder eder Alle!

Gylden Fred, derpaa I lide,
Blomstre skal i Sandheds Tid,
Spag gaaer Ulv ved Lammets Side,
Parder græsse skal med Kid,
Løve gaaer med Kalv i Eng,
Drives af en lille Dreng!
Fryder eder Alle!

Bjørn og Ko er Perle-Venner,
Lege smukt skal deres Smaa,
Fare om skal Børne-Hænder
Lystig mellem Øgler graa,
Ja de Spæde kækt til Væg
Trille Basiliskens Æg!
Fryder eder Alle!

Saa fra Gud skal Ordet lyde,
Høres godt og følges vel:
Intet Væsen Freden bryde,
Ondt ei skee paa Helgen-Fjeld!
Jeg min Kundskab Jordan gav,
Sagde: skjul den som et Hav!
Fryder eder Alle!

332

No. 149 . *)

Bethlehem Ephrata!
Synes du end mellem Sydskende ringe,
Dog skal om dig over Jordan det klinge:
Israels Konge udgik derfra,
Udspringet Hans gaaer dog langt tilbage,
Ophav fra Evigheds Dage!

Zion! Jerusalem!
Falde I maae vel i Fiendernes Hænder,
Dog med en *Fødsels-Dag* Bladet sig vender,
Ja, med det Barsel i Bethlehem!
Da skal til Israels Børn saa fage
Brødrene vende tilbage!

Hyrden fra Bethlehem!
Hjorden af Ham som af Herren oplives,
Ja, i Guds Herligheds Navn skal den trives!
Mandelig vogter den Stærke dem,
Saa deres Priis under Hyrdens Hænder
Rækker til Jorderigs Ender!

No. 150. * *)

Forudsigelsen
Christ! af dit Komme til Verdens Øe,
Kiøds-Paatagelsen,
Fødselen din af den hellige Mø,
Fødselen din, som er Altings Begyndelse,
Fødsel til vor Igienfødselse:
Spaadommen ved Esaias
Om vor Messias,
Det var den *Hellig-Aands* Røst!

* *
-- 333

Jødefolks-Stjernen
Hellig-Trekongerne kientde grandt,
Pillegrims-Staven
Standsed da ei, før de Frelseren fandt!
Østerlands Vise saa saare da ilede,
Ikke de sov eller hvilede,
Før de for Ham fra det Høie
Kunde sig bøie,
Saae Ham i *Bethlehem* fodt!

Hele Skabningen
Synge da med os vor Aften-Sang,
Jule-Meldelsen,
Barnet til Priis, som er Solens Opgang!
Gaadefuld Han, af en Jomfru oprindende,
Født af sin Fader før Stjernerne,
Kommer nu til os i Kiødet,
Vugget i Skiødet!
Synger Guds Miskundheds Priis!

No. 151 . *)

Held den Mand, som frygter Gud,
Og hvis Lyst er Herrens Bud!
Mægtig vorder Slægten hans,
Straale skal hans Æt i Glands!
Til ham regner Guldets ned,
Ret han faaer i Evighed!
Søn af Gud i Barne-Dragt,
Verden ved en Jomfru bragt!
Frels os, Herre Jesus Christ!

Nu de Fromme Seier vandt,
Lys i Mørket nu oprandt,

*
- 334

Ei som Lynet grumt og vildt,
Men oprigtig, blidt og mildt,

Født for Morgen-Stjernen klar,
Naade-Solen aabenbar!
Søn af Gud i Barne-Dragt,
Verden ved en Jomfru bragt!
Frels os, Herre Jesus Christ!

Dig, Retfærdighedens Soel,
Rundet op, før Hanen goel,
De som tjende Himlens Hær
Af din Stjerne, Synet værd,
Lærde at tilbede godt,
Lærde, Du er Lysets Drot!
Søn af Gud i Barne-Dragt,
Verden ved en Jomfru bragt!
Frels os, Herre Jesus Christ!

No. 152 . *)

Mens i Krybben spæd Du laae,
Dig fra Marken øde
Bragde snild Guds Himmel blaa
Dog en Første-Grøde,
Vinked, med et Morgen-Skær,
Dem, der tjende Himlens Hær,
Jesus! til din Vugge!

Østens Vise paa den Færd
Fandt ei Spir og Krone,
Konge-Moder havde der
Gulvet kun til Throne,
Verdens Skaber laae i Svøb,
Dog igiennem Jordens Støv
Glimted Himmel-Glandsen!

* 335

Til den sorte Armod kun
Syndes skabt den Hule,
Dog sig Rigdom uden Bund
Vilde i den skjule!
Her laae Han i Stodder-Dragt,
Som gav Himlen al dens Pragt,
Engle Røst og Vinger!

Viismænd gik i Stjerne-Spor,
Solen at oplede,
Engle-Skaren fløi til Jord,
Barnet at tilbede!
Ære være Ham i Svøb,
Som for vores Skyld i Støv
Svøbde Guddoms-Glandsen!

Lyd, Halleluja, for Ham,
For Guds Søn, den Spæde!
Skjule vilde Han vor Skam,
Skiænke Straale-Klæde!
Vi, som knæle i Hans Navn,
Føres til Gud-Faders Favn

I Hans Svøb med Ære!

No. 153 . *)

Bethlehem i Juda-Egne!
Vær nu stolt og sjæleglad!
Himlens Engle dig betegne
Som vor Herres Hoved-Stad!
Ei med Stjerner Ære bytte
Kan nu Davids faldne Hytte;
Han med Stjernerne i Haand,
Cherubim til Skulder-Baand,

*
- 336

Christus, Guddoms-Ære værd,
Himlen hellig, Jorden kiær,
Fødtes af din Jomfru skiær!

Hvad er Morgen-Stjernens Alder,
Om end tidligfødt i Løn,
Vel mod Hans, Gud Fader kalder
Evig sin eenbaarne Søn!
Han, i Fader-Favn oplødet,
Trang ei har til Moder-Skiødet,
Der dog spæd Han krummer sig,
Faderløs paa Jorderig;
Det beundrer Himlens Hær,
Kalder dobbelt Ære værd
Barnet af den Jomfru skiær!

Lidt er Ydmyghed i Støvet,
Lignet ved et Stjerne-Skud,
Men her ligger Han i Svøbet,
Som er alle Stjerner Gud!
Han, som skal al Verden dømmе,
Holder Himlens Hær i Tømme,
Lagde nu, i Svøbet krum.
Tømmen ned i Krybbe-Rum,
Lod nu af en Jomfru skiær
Sig taalmodig binde her,
Evig Priis og Ære værd!

Men hvad løser dog den Gaade!
Hvad vil Gud med Barne-Haand?
Løse vil Guds Søn af Naade
Alle Synds og Dødens Baand;
Derfor lader Han sig binde,
Lader sig med Svøb omvinde,
Som i trange Krybbe-Rum,
Saa i Graven mørk og tom!
337 Derfor toner fjern og nær:
Frelser og Gienløser kiær!
I vort Støv velkommen vær!

Jordens Adam , hvem Livs-Aanden
Gav i Guddoms-Ordet Lodd,
Gled og faldt ved Kvinde-Haanden,

Ramdes dybt af Dødens Brodd,
Finder nu i Moder-Skiødet
Guddoms-Ordet, svøbt i Kiødet,
Kvindens Sæd med Guddoms-Magt,
Dommer sin med Støv i Pagt,
Jubler høit: velkommen vær,
Herre hellig, Frelser kiær!
Naadens Balg om Rettens Sværd!

Himlens Adam, som ved Kiødet
Deeltog i vort Leerfads Kaar,
Viedes i Moder-Skiødet
Ind til Gravens Orme-Gaard,
Aanded, som det Ham var givet,
Dog i Støvet Guddoms-Livet,
Bygged Hytten op paany
Til Guds Borg med Spir i Sky!
Juble derfor En og Hver:
Herre hellig, Frelser kiær!
Gud med os! velkommen vær!

Jubler, alle Dødens Fanger!
Reis dig, faldne Adams Kiøn!
Blive nu hvert Barn en Sanger
Om sin Broder, om Guds Søn!
Faldt vor Moder hist i Haven,
Drog vor Fader med i Graven,
Født har hun nu Søn i Dag,
Som kan klare Støvets Sag!
338 Held dig, Moder, Jomfru skiær!
Held os alle, fjern og nær!
Gud med os! velkommen vær!

Ja, Velsignede blandt Kvinder!
Du som Naade fandt for Gud,
Af hvis Moder-Skiød oprinder
Livets Træ med Himmel-Skud!
Dig velsigne, som du sjunger,
Alle Slægter, alle Tunger,
For indpode det sig lod
I din dybe Hjerte-Rod,
Træet over alle Træer,
Som er evig Ære værd,
Salighedens Frugter bær!

Bethlehem! i dig et Eden
Planted Gud igien fra Øst!
Støv med Aand paany hernelen
Høre kan med Fryd Guds Røst!
Nøgne er ei meer de Døbte,
Herren os i sig indsvøbde,
Da Cherub med Palme-Kvist
Lokkede os Smaa til *Christ*,
Lærde os med Flid især:
Hosianna! Herre kiær!
Gud med os! velkommen vær!

Født er Barnet af vor Moder,
Af den gamle Adams Kiøn!
Alle dem, som troe, til Broder
Givet er Marias Søn,
Han, som Fyrste er og Fader
For den Tid, som ei aflader,
Er, i Raad og Daad og Bud
Alt det Skabtes Drot og Gud,
339 Baaret af en Jomfru skiær,
Herre hellig, Frelser kiær,

Evig Priis og Ære værd!

No. 154 . *)

Fra Solens Vugge til Solens Grav,
Fra Øster-Lide til Vester-Hav,
Skal Lov-Sang stige
Til Himmerige,
For *Jesus Christus* , vor Moders Søn,
Vor Gud i Løn!

I Kiød sig klædte vor Skaber-Mand
Og lod sig finde i Trælle-Stand,
Til selv at bøde
For Kiødets Brøde,
Saa vindes kunde vor tabte Sag
Paa Domme-Dag!

Undfanget blev da i Moders-Liv
Guds Ord , det evige Almagts-Bliv,
Af Engle-Munden,
Guds Aand i Grunden,
Og under Hjerter den Løndom svar
En Jomfru bar!

Saa gav i Hænder os Gud den Tro,
At Han i Naade hos Kiød vil boe,
Nu Gude-Virke,
Den gamle Kirke,
Det faldne Tempel i Hjerter-By,
Er reist paany!

* 340

I Engle-Munden kom hid *Guds Ord* ,
Og før tilsyne Han blev paa Jord,
I Honning-Kuben,
I Hjerter-Gruben,
Johannes-Barnet, for spæd til Sang,
Af Glæde sprang!

Dog Stald og Krybbe og Svøb og Straa
Den Store vilde ei her forsmaa,
Og Han, som mader
Selv Høg og Skader,
Nu ydmyg died med Barne-Lyst
Sin Moders Bryst!

Det saae Guds Engle med Hjertens Fryd,
Og dybt beundred vor Herres Dyd,
I Blomster-Vange,
Med Ære-Sange,
De Hyrder meldte, sig føde lod
Nu Hyrden god!

Med Sang da prise vi trindt om Land
Den Hyrde-Skaber, den Gud og Mand
Som ei forsmaa'de

Vor Leve-Maade,
For os at bænke engang hos Sig
I Himmerig!

No. 155 . *)

Sønnen af Guds Fader-Hjerte,
Født før Tid og Verden blev,
Som den Første, er den Sidste,
Hjulet, som Storværket drev;

* 341

For det Gamle, for det Ny
Han er K vel d og Morgen-Gry,
Ophav, Maal og Ende!

Hil dig, fromme Barsel-Kvinde,
Frugtbar af den Hellig-Aand!
Som har Verdens Frelser baaret,
Hil dig, favre Lilje-Vaand!
Som i en lykkelig Stund
Har til Verden født Guds Mund,
Fuld af Naade-Strømme!

Syng med Fryd, du Himmel-Hvælving!
Synger, alle Engle-Chor!
Syng Alt, hvad synge mægter,
For Gud-Fader og Hans Ord!
Alle Munde her som een
S unge Priis med Stemme reen!
Tungen Taus forbryder!

Han, om Hvem for gamle Slægter
Spaamænd sang fra Arilds-Tid,
Han, paa Hvem i Hellig-Skriften
Aanden peged med stor Flid,
Længe ventet, kom nu brat,
Kvindefødt i Jule-Nat!
Jubler Ham imøde!

Ja, de Unge med de Gamle,
Rollinger, som knap kan gaae,
Enken med de ømme Mødre,
Jomfruer og Piger smaa,
Stemme op samdrægtelig,
Syng, *Jesus Christus*, Dig,
Lov og Tak og Ære!

342

No. 156 . *)

Stjernernes Skaber og Himmels Drot!
Evige Lys-Hav trods Vantroens Spot!
Christus! som haver os alle gienløst,
Hør dine Troendes bønne Røst!

Inderlig rørdes af Medynk du ved
Menneske-Livets Forkrænkelighed;
Spilled os Døden paa Læberne end,
Levendegjorde din Konst os igien!

Verden var gammel og raved i Kveld,
Du kom med Lyset, med Kraft og med Held,
Kom som en Brudgom, saa hvid og saa rød,
Herlig udsprunget af Jomfruens Skiød!

Ære Dig times, som vel Du er værd,
Bøie sig maae i dit Navn alle Knæ'r,
Himmel og Jord har nu selvsamme Skik,
Vogte med Flid paa dit Vink og dit Nik!

Bleg vorder Maane og rød vorder Soel,
Naar de Dig skue paa Herligheds Stoel,
Aldrig Planeter omvanke saa vidt,
At med din Vilje de holde jo Skridt!

Hellige Konge og Herre saa from,
Du som af Faderen haver al Dom!
Glæd Du vor Sjæl med dit salige Smil!
Vogt os for Djævelens gloende Piil!

Hæder og Ære og Lovsang med Fryd
Være, vor Herre! dit Navn og din Dyd;

*
- 343

For, med Gud-Faders og din Hellig-Aand,
Os saliggjør din almægtige Haand!

No. 157 . *)

Hedenskabets Frelser-Mand,
Født af Mø i Jødeland,
Saa »eenbaaren« er Guds Ord,
Som i Himmel, saa paa Jord!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Ja, lad Vantro holde Styr!
Som din Æt er og din Byrd,
Livsens Frugt i Hjerte-Grund
Er Guds Ord af Engle-Mund!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Ord blev Kiød, men Kiød ei Ord,
Moder kun har Aand paa Jord,
Føde maatte under Sky
Søn af Gud en Jomfru bly!

Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Solen stiger morgenrød,
Som en Helt af Jomfru-Skiød,
Saa af Bølgen himmelblaa
Maatte ogsaa Du opstaae!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Paa sin Bane, prud og væn,
Soel gaaer ned, staaer op igien,

*
- 344

Saa og Du vidunderlig
Fra og til dit Himmerig!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Evig Aanders Fader lig,
Du vort Kiød tilegnet Dig,
Lagde i det Aandens Kraft,
Gav til Blod os Livets Saft,
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Hvi har *Krybben* Sole-Glands?
Hvi fik *Natten* Straale-Krands?
For Du vil i Nat og Nød
Være Troens Morgen rød!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

Du, som her paa Verdens Øe
Fødtes af Maria Mø,
Søn af Jordens Lilje-Vaand!
Gud med Fader og med Aand!
Vær velkommen til os Smaa,
Fra det Blaa!

No. 158 . *)

Sanddru og Fredegod!
Frelser med Guddoms-Blod!
Alle Kongers Konning!
Christus! vor Drot forsand!
Fyrste i Fredens Land,
Fuldt af Mælk og Honning!

*
- 345

Hvordan i Himmerig
Hemmelig fødte Dig
Evigheds Alfader,
Jordbo ei grunder ud,
Høster af Hoved-Brudd
Haar i tomme Lader!

Ordet fra Arilds-Tid,
Aarsag til Mande-Vid,
Gaaer det længst tilbage,
Lidt dog kun her forslaaer,
Skielner kun Verdens-Aar
Efter Skaber-Dage!

Frasagnet, først af Alt
Fyndig paa Jord fortalt,
Om den Gud, vi dyrke,
Grundherren, Livets Væld,
Er Han: i Gry som Kveld,
Kløved Lys og Mørke!

See, førend Stjerner sang,
Søn var Du alt dengang,
Skabde med din Fader!
Skorte paa Livs-Forstand
Maa det i Dødning-Land
Mat den os forlader!

Kan nu din Fader-Æt
Kiendes paa Jorden ret
Kun af Dig, Alvise;
Dølg ei din Moder-Slægt,
Læg paa den Løndom Vægt,
Lær os den at prise!

346

Vidunder, saare stort,
Vel er den gyldne Port,
Vei for dig alene,
Vantro gjør Hjertet ræd,
Mægtig den spotter med
Mø den himmelrene!

Vantro er Fiendens Værk,
Var-Ulvens, jettestærk,
Som din Hjord skambider,
Hjorden, som, Hyrde god!
Kosted dit Hjerte-Blod,
Kaad han sønderslider!

Taal ei den Overlast!
Tru ham, den lede Gast,
Kys ham med din Torden!
Kiør ham i Helved ned!
Bind ham, som bedst Du veed!
Bod da faaer al Jorden!

Er vi den Fule kvit,
Aande paany vi frit,
Da skal Troen kvæde,
Krandts for Maria Mø
Binde paa Bjerg og Sø,
Bære frem med Glæde!

Mø! ja, med Hjertens-Fryd,
Mønster paa Kvinde-Dyd!
Lykke størst at ligne,
Løser din Søn os brat,
Dronning! vi Dag og Nat
Dig skal lydt velsigne!

347

Om dig en stor Profet

Syn har i Aanden seet,
Spaaet langt tilbage:
Spærret med Bom og Slaa
Porten af Guld han saae,
Prægtig uden Mage!

Der, sagde Jule-Bud,
Ikkun vor Drot og Gud
Giennem-Gang skal finde, *)
Færdes skal sikkert ei
Kækt paa den Konge-Vei
Kæmper nogensinde!

Talt var det Ord med Skiel,
Thi, sagde Gabriel:
Fager i Guds Øie,
Føde skal du *Guds Søn* ,
Frugtbar dig gjør i Løn
Fader i det Høie!

No. 159 . **)

Engle-Herolder, hør du dem!
Kongen er født i Bethlehem!
Nu er der Fred paa Jorderig,
Gud har med Synd're gjort Forlig!
Jubler, I Folk, i Morgen-Gry!
Synger med Engle høit i Sky:
Ære nu være Guders Gud,
Med vor nyfødte Konning prud!
Engle-Herolder, hør du dem!
Kongen er født i Bethlehem!

* * 348

Christus , tilbedt i Stjerne-Slot,
Christus , evindelig vor Drot,
Kom nu i Kveld til Verdens Øe,
Moderen Hans fuldskiær en Mø!
Hil være *Ordet* , som blev Kiød,
Guddommen, svøbt i Jomfru-Skiød,
Jesus, vor Drot, Immanuel!
Mennesket tækkes Gud nu vel!
Engle-Herolder, hør du dem!
Kongen er født i Bethlehem!

Hil være Ham, Freds-Fyrsten skiøn,
Sandhedens Soel, den Godes Søn!
Vingede Ord fra Ham gjør sund,
Lyset med Liv er i Hans Mund!
Dulgt haver Han sit Dommer-Sværd,
Døe skal ei den, som Ham har kiær!
Fødes skal Folk med Ham paany!
Mødes skal Folk med Ham i Sky!
Engle-Herolder, hør du dem!
Kongen er født i Bethlehem!

No. 160 . *)

Fra Himlen høit kom jeg nu her
Med Nyt til Slægter, fjern og nær,
Med Nyt og Godt saa mangefold,
Til Lyst og Fryd paa Jordens Bold!

Guds Søn, den Lille, hvid og rød,
Han ligger nu i Jomfru-Skiød,
Den Konning spæd, saa faur og fiin,
Vil være Lyst og Glæde din!

*
- 349

Det er vor Gud og Herre sød,
Som dig vil frie af al din Nød,
Han være vil din Frelser-Mand,
Og løse dig af Lovens Band!

Hvad Gud dig før beredte til
Hans Søn dig Selv nu bringe vil,
Saa du med os i Himmerig
Skal leve godt evindeligt!

Saa giver nu vel Agt derpaa,
At strax til Bethlehem I gaae,
Hvor Han, som Alt har i sin Magt,
Er som et Barn i Krybben lagt!

Saa kvæder sødt om Jule-Nat
Guds Engel klar, og hos ham brat
Fra Engle smaa i Tusind-Viis
Gienlyder høit vor Herres Priis!

Som Hyrderne med Barne-Sind,
Kom, lad os gaae til Barnet ind,
Og see den Jule-Gave skøn,
Gud-Faders Skænk, Hans egen Søn!

O see, hvor spæd Han til os kom,
Hvor fattig svøbt i Krybbe-Rum!
Og husk, vor Frelser hedder Han,
Vor *Jesus Christus*, Gud og Mand!

O, vær velkommen, ædle Giæst!
For Synd'res Skyld Du kommen est,
I Stodder-Dragt herved til mig
O, naar kan jeg fuldtakke Dig!

350

Hvorfor, al Verdens Skaber god,
Kom Du til os i sort Armod,
I Stalden født, at lægges ned
Paa Hø og Straa i Usselhed?

Var Verden nok saa vid og lang,
Hun Dig var dog en Vugge trang,
Og Dig ei værd, var hun og fuld
Af Perler, Ædelsteen og Guld!

Ei Fløiel dyrt, ei Silke fiin,

En Pjalt er Vugge-Pude din,
Dog Naadens Glands, som følger Dig,
Gjør Krybben til et Himmerig!

Saaledes det behaged Dig
Den Sandhed at forkynde mig,
At Verdens Ære, Guld og Pragt
Guds Børn er kun til dyb Foragt!

Nu kiære Herre Jesus Christ!
Gjør Dig en Vugge i mit Bryst,
Saa under Hjerte-Kamrets Tag
Du er at finde Nat og Dag!

Om mig bedrøver nogen Ting,
Jeg har da Glædens Kilde-Spring,
Din Priis er altid i min Mund,
Med lystig Sang af Hjertens-Grund!

O Gud skee Lov til evig Tid!
Guds Søn er nu vor Broder blid;
Thi lover Engle-Sang i Sky
Os Himmerig med Nyaars-Ny!

351

No. 161. *)

Lovet være Du, *Jesus Christ* ,
At Du Menneske vorden est
Født af en Jomfru reen og skiær,
Gladelig hilst af Himlens Hær,
O, Gud skee Lov!

Du, Gud-Faders eenbaarne Søn,
Mand i Lys men dog Gud i Løn,
Underlig skjult af Kiød og Blod,
Kom paa vor Brøst at raade Bod!
O, Gud skee Lov!

Verden gaaer i dit Lede-Baand,
Dig dog svøber en Jomfru-Haand!
Du, som har skabt og styrer Alt,
Blev dog paa Jord Barnlille kaldt!
O, Gud skee Lov!

Himlens Lys kom til Jord i Dig,
Alt i Samme forandrer sig,
Nu vi kan selv ved Midnats-Tid
Kiende som Børn vor Fader blid!
O, Gud skee Lov!

Konning er Du af Arten bedst,
Blev paa Jord dog en fremmed Giæst,
Fører os hjem fra Graadens Dal,
Op til din lyse Konge-Sal!
O, Gud skee Lov!

Fattig kom Du til Jorden ned,
Os at trøste i Usselhed,
Fattig Du gjorde Dig med Flid,

*
- 352

Rige blev vi til evig Tid!
O, Gud skee Lov!

No. 162. *)

Fra Himlen kom en Engel klar,
For Hyrders Øine aabenbar,
Han sang saa sødt: nu giver Agt
Paa Barnet svøbt, i Krybben lagt!

I Bethlehem, i Davids Stad,
Som skrevet stod paa Spaadoms-Blad,
Der fødtes nu den Herre bold,
Som være vil jer Soel og Skjold!

Det er den Herre *Jesus Christ* , *
Og juble maae I ganske vist,
Thi Eet er blevet Gud og Mand,
Saa eders Broder er nu Han!

Hvad mægter nu vel Synd og Død,
Naar Hjertet er Guds Moder-Skjød!
Lad storme nu al Helveds Magt!
Guds Søn med eder staaer i Pagt!

Slaaer nu til Ham kun al jer Lid,
Han svigter ei til evig Tid!
Byd dem kun Trods, som prøve paa
Imellem Bark og Træ at gaae!

Lad fryse her, lad rase hist!
Guds Slægt dog seire maa tilsidst!
O, tak da Gud af Hjertens Grund,
Taalmodig, glad i allen Stund!

*
- 353

End toner sødt den Efter-Klang
Af Engle-Skarens Jule-Sang,
Gud! glæd hans Sjæl i Himmerig,
Som sang for os saa frydelig!

No. 163 . *)

Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem,
Thi glæde sig Jerusalem!
Halleluja, Halleluja!

En fattig Jomfru sad i Løn,
sad i Løn,
Og fødte Himlens Konge-Søn!
Halleluja, Halleluja!

Han lagdes i et Krybbe-Rum,
Krybbe-Rum,
Guds Engle sang med Fryd derom:
Halleluja, Halleluja!

Og Østens Vise offred der,
offred der,
Guld, Røgelse og Myrrha skiær,
Halleluja, Halleluja!

Forvundet er nu al vor Nød,
al vor Nød,
Os er i Dag en Frelser fød!
Halleluja, Halleluja!

I Kiød og Blod blev Han os lig.
Han os lig,

*
- 354

Og gør os til Guds Børn med sig!
Halleluja, Halleluja!

Guds kiære Børn vi blev paany,
blev paany,
Skal lege Jul i Himmel-By!
Halleluja, Halleluja!

Paa Stjerne-Tepper lyseblaa,
lyseblaa,
Skal glade vi til Kirke gaae,
Halleluja, Halleluja!

Guds Engle der os lære brat,
lære brat,
At sjunge, som de sang inat:
Halleluja, Halleluja!

Da vorde Engle vi som de,
vi som de,
Gud-Faders Ansigt vi skal see,
Halleluja, Halleluja!

For Frelser bold og Broder blid,
Broder blid,
Vi syng da til evig Tid:
Halleluja, Halleluja!

No. 164 . *)

Glæden, hun er født i Dag,
Himmeriges Glæde,
Nu Gud-Fader Velbehag
Har til Jordens Spæde!

*
- 355

Han, som var frygtelig,
Og utilgiængelig,
I sin høie Bolig,
Han nu i Barne-Dragt
Har sig i Krybben lagt,
Blev med Støv fortrolig!

Undres Alle, fjern og nær,
Gud sig føde lader!
Moder hun er Daatter her,
Født har hun sin Fader!
Drot over Herrerne
Tjener nu Trællene,
Af sin Gunst og Naade!
Nærved og langt herfra
Er Han, Halleluja!
Det er Julens Gaade!

Han er født ved Midnats-Tid,
Skabde Soel og Maane!
Han som eier Verden vid,
Huus i Stald vil laane!
Han, som paa Skyerne
Ager blandt Stjernerne,
Svøbes nu som Spæde!
Han, som til Domme-Dag
Taler med Torden-Brag,
Nu man hører græde!

Født er af en Jomfru skiær
Søn med Guddoms-Vilje,
Til Forundring springer her
Rose ud af Lilje!
Her af en Pigelil
Fødes Begyndelsen,
Han som Alting volder!
356 Mælken af Kvinde-Bryst
Er nu Hans Liv og Lyst,
Som alt Liv opholder!

Solen gaaer igiennem Glar,
Gjør det ingen Skade,
Saa det med Hans Fødsel var,
Som os gjør saa glade,
Almagten virkede,
Aand giennemstraalede
Støvet saa heneden,
Fader kun over Sky
Havde vor *Adam* ny,
Alt som han i *Eden*!

Hyrder, som paa Natte-Vagt
Laae i Blomster-Vange,
Bud der blev fra Himlen bragt
Mildt med Engle-Sange:
Født var paa Jorderig
Kongen af Himmerig,
Skiøn som Morgen-Røden,
Laae med sit Herredom
Ussel i Krybbe-Rum

Dog som Pjalte-Jøden!

Saa Han fødtes i en Stald,
Blev i Mand-Tal skrevet,
Som paa Plads i Engle-Tal
Gav os Konge-Brevet!
Engle dog sjungendc
Røbed den Herlige
Med et Ære-Være
Ham som i Miskundhed
Jorden gav Fryd og Fred,
Med Hans Søn den kiære!
357 Herre! dine Hænders Værk
Er vi allesammen,
Vi er svage, Du er stærk,
Du er Ja og Amen;
For os Du dalede,
For os Du blegnede,
Lad os ei forfare!
Blod Du for os udgiød,
Lær Du os Sangen sød
Med din Engle-Skare!

No. 165 . *)

Et lidet Barn saa lystelig
Er født for os paa Jorden,
Af Moder-Mø saa yndelig,
Han er vor Frelser vorden!
Var ei den Søn af Jomfru reen,
Vi gik forloren, hver og Een,
Paa Ham alt Haab vi grunde!
O søde Herre Jesu Christ!
Du, som er Gud og Mand forvist!
O fri os fra den Onde!

No. 166 . **)

Lad det klinge sødt i Sky:
Længe leve Kongen ny,
Zions Konge, barnebly!
Nu er skeet til Jordens Held
Hvad os meldte Gabriel!
Eia, Eia!
Født er Herren af en Mø!

Vi ei fødes til at døe!
Gud med os, Immanuel!

Synger med os, alle Smaa!
Børn i Vugge! stammer paa
Hvad selv Engle knap forstaae!
Nu er skeet til Jordens Held
Hvad os meldte Gabriel!
Eia, Eia!
Født er Herren af en Mø!
Vi ei fødes til at døe!
Gud med os, Immanuel!

Lad det spørges trindt om Land:
Født er os en Frelser-Mand,
Jesus Christus hedder Han!
Nu er skeet til Jordens Held
Hvad os meldte Gabriel!
Eia, Eia!
Født er Herren af en Mø!
Vi ei fødes til at døe!
Gud med os, Immanuel!

No. 167 . *)

En sød og liflig Klang
Er i vor Jule-Sang,
Vor Trøst og Hjelp i Nøden,
Vor Gud med Frelser-Navn,
Med Glands som Morgen-Røden,
Er i vor Moders Favn,
Os Smaa til evigt Gavn! :.:

* 359

O lille Jesus min!
Saa faaver og saa fiin!
Om Dig Guds Engle kvæde
I Himlen Dag og Nat,
Vær Du min Lyst og Glæde!
Vær Du mit Hjertes Skat!
Saa faaer jeg Kronen fat! :.:

O store Kiærlighed,
At Du kom til os ned!
Vi var jo reent fortabte,
Ved Fald og slem Udyd,
Nu bringer Den os skabde
Dog Fred med Engle-Lyd!
O det er Hjertens-Fryd! :.:

O hvor er Glæden sand?
I Jesu Fædreland,
Hvor Engle-Skarer mange
Ophøie Gud især,
Med glade Takke-Sange,
For Han de Smaa har kiær!
O, var vi Alle der! :.:

No. 168 . *)

Ære og Priis og Dyd!
Vi med Fryd
Os barnlig paa Gud-Fader
Forlader:
Vi var i Nød saa længe,
Dog hørde Han vor Bøn,
Og som Han saae os trænge,
Han sendte os sin Son!

*
- 360

Thi ville vi nu sjunge
Med Hjerter og med Tunge
Hans Priis, saa godt vi kan!
Sjunger, alle Mand!

Engelen bar os Trøst,
Med sin Røst,
Guds-Fred han hød i Stuen
Jomfruen,
Han sagde: med dig være
Vor Herre, Jomfru skøn!
Undfang i Dyd og Ære
Og fød Guds egen Søn!
Det vilde Eva gjerne,
Men havde ei den Stjerne!
Nu op fløi Naadens Dør,
Lukket var den før!

Himmel er skabt og Jord
Af *Guds Ord* ,
Dog voldte under Hjerter
Ei Smerte
Den himmelhøie Kæmpe,
Da Ham en Jomfru bar;
Saa veed Han sig at læmpe,
Er aldrig Byrde svar,
For Han fra Himmerige
Kom til os, som vor Lige,
Kom hid paa Barneviis!
Gud skee Lov og Priis!

Ret i en salig Tid
Kom Han hid,
Da glemde deres Møde
De Døde,
For de fik det at vide,
361 At født var Folkets Ven,
Som tog vor Sorg og Kvide,
Og gav os Fryd igien,
Paatog sig Verdens-Møden
Og kom med Raad for Døden!
Det Barn af Hjertens-Grund
Priser allenstund!

Vel os, at vi er skabt,
Ufortabt,
Nu Bod paa Alt mon raade
Guds Naade,
Thi love vi saa gjerne

Vor Drot fra Bethlehem,
Som vil os mægtig værne
Og føre salig hjem,
Lovsyngte Morgen-Røden,
Som frelste os fra Døden!
Med Ham fra Stjerne-Top
Livets Soel stod op!

Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
I Lov-Sang kiendes Fryden
Paa Lyden;
Var Han ei født og baaret,
Guds Søn i Moder-Skiød,
Os Arme var beskaaret
Den bittre, haarde Død,
Ved Jomfruen benaadet
Paa Vaanden Bod er raadet,
Nu takker gladelig
Gud i Himmerig!

Født haver Mø en Søn,
Faur og skøn,
362 Gienfødt blev Yndigheden,
Herneden,
Ved Sang af Engle-Skare
Om Herrens Fødsels-Dag,
Om Verden frelst af Fare,
Guds Fred og Velbehag,
Som vilde Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Os bær paa Barneviis
Ind i Paradis!

No. 169. *)

O Jesu Christ, som Manddom reen
Paatog i Jomfru-Livet,
Som En af os med Kiød og Been,
Til Haab og Trøst os givet,
Stor Kiærlighed Dig saa neddrog,
For Synd os lokked, Død os tog,
Og Helved stod os aaben!

Derover Du forbarmed Dig,
Og vilde det ei lide,
At Djævelen os tog til sig,
Men tappert ham bestride,
Begav Dig saa i Verden ned,
Og kiøbde os en evig Fred
Alt med din Død og Pine!

I Naade Du os siger til,
Saa vidt som Skyer blaane,
At Du, vor Herre god og mild,
Os frelse vil og skaane,
Naar vi vor Tro kun sætte paa,

At del med os skal være saa,
Som dine Ord de lyde!

Du blevet er vor Broder kiær,
Os til stor Pris og Ære,
Og altid vil os være nær,
Hvad kan vi meer begiære!
Saa liflig er vor Lodd og skion,
Vi Broderskab har med Guds Søn!
Hvad kan os nu fordærve?

Dig være Pris evindelig,
O kiære Broder, Christe!
For vi har Brev paa Himmerig,
Naar Dig vi ei vil miste!
Ved Dig Guds Børn i allen Stad
Vi takke Ham nu sjæleglad,
Han er vor kiære Fader!

See, derfor er paa Jorden Jul
Den rette Glædens Moder,
Hun bringer os i Troens Skjul
En Fader og en Broder,
Som aldrig døe, men naadelig
Os leve lade godt med sig
I Himmeriges Rige!

No. 170 . *)

Nu glæder eder, Adams Børn, allesammen,
Og lader ei Hjertet grue!
En Kæmpe har vi faa't til Fryd og til Gammen,
Han Djævelen godt kan kue!
Vor Angest er endt,

Vor Fiende er skiændt,
For Ret er os Naade bragt,
Guds Venskab er os vist tilsagt;
Thi staaer vor Hu
Til Lov-Sang nu!
O Jesu Christ!
Vor Broder vist!
Du vilde Dig kiærlig forbarme!
Du varst saa from,
Al din Rigdom
Du skænkede os Usle og Arme!

No. 171 . *)

Alle Christne sig fryde nu,
Og glædes denne Tid,
For Gud-Faders eenbaarne Søn
Til os er kommet hid!
Glæde og Fred
Kom herved,
Med din Søn,
Jomfru skøn!
Os til Fromme
Ham lod komme
Gud i Himlen,
Mens vi sov!
Gud skee Lov!

No. 172 . **)

Luk op dit Borge-Led,
Dit Øie, Christenhed!
Byd ind Guds Søn den fromme,
Som vilde til dig komme:

* *
-- 365

Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødes vilde!

Det var en Jule-Nat,
Da fødtes Han saa brat,
Som Verden kan ei rumme,
I Stalden hos de Stumme!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødes vilde!

En Oxe derhos stod,
Den faldt Ham flux til Fod,
Kun Asnet vil ei vige
For Gud fra Himmerige!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødes vilde!

Stor Kummer, Frost og Kuld
Du leed, vor Broder huld,
Landflygtig vilde blive,
For Himlen os at give!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødes vilde!

Stor Kiærlighed Dig drog,
Du Aaget Dig paatog,
Og for vor Last og Brøde
Udgjød dit Blod det røde!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødes vilde!

Til Christi Fødsels-Fest
Bereed dig paa den Giæst,
Saa ei din Jul udbære
Skal Han, hvem Engle ære!

366 Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødtes vilde!

Hans Vugge er en Barm,
Af Kiærligheden varm,
Det Svøb, Han i vil sove,
Er Hjertets Tro og Love!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødtes vilde!

Hans Kammer-Dør med Pind,
Det er et ærligt Sind!
Hans Silke-Overklæde,
Det er vor Jule-Glæde!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødtes vilde!

End blive ei forgiæt
Hans Konge-Lov og Ret,
Med Lovsangs-Toner søde
At kommes brat imøde!
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødtes vilde!

Os Engle-Chorets Lyd
Forkynder Himlens Fryd;
Maae da ei meget mere
Vi Syndere hovere:
Velkommen, Jesus lille!
For os Du fødtes vilde!

Nu i al Evighed,
I Himmeriges Fred,
Vi juble vil og sjunge,
Med Hjerte, Mund og Tunge:
367 Tak skee dig, Jesus milde!
Som blev for os den Lille!

No. 173 . *)

Marie hun var en Jomfru skiær,
Som Kirken mon bevise,
Hun fødte en Søn, al Ære værd,
Og Hannem vil vi prise;
Han har for os alle sit Blod udøst,
Fra Døden gienløst,
Og giver os evig Lise!

Stod Mestrene alle paa en Plet,
Det var saa faur en Skare,
De kunde dog ei med Klogskab ret
Hans Godhed aabenbare,
Af Sandhed og Naade er Han saa fuld,
Han være os huld,
Naar vi skal af Verden fare!

Propheterne, udaf Aandens Drift,
Langt meer end selv de vidste,

Forkyndte med Ord og hellig Skrift:
Sin Brodd skal Døden miste,
Og finde skal Livet i Herrens Navn,
I Frelserens Favn,
De Troende, som ei tviste!

Af Isais Stub den rette Kvist,
Og Jakobs klare Stjerne,
O Jesus, vor Drot, er Du forvist,
Dig priser jeg saa gierne,

*
- 368

For naadelig reiste af Adams Fald
Du Skabningen al,
Du vogte os vil og værne!

O kunde jeg alskens Tunge-Maal
Og Skriftens Dyb udfinde,
Og var saa min Tunge gjort af Staal,
Var Engle-Røst derinde,
Da vilde din Godhed og Viisdom stor
Jeg klare med Ord,
Og drages det Alt til Minde!

No. 174 . *)

Alt hvad Fornuften overgaaer
Ei skal utroeligt være,
Thi Alt den store Gud formaaer,
Det er Hans Skaber-Ære,
Og vi, som af Hans sanddrue Ord,
Saa af Hans Gjerninger paa Jord,
Hans Herlighed skal lære!

Naar Achas ei vil Herren troe,
At Han ham kan udføre
Af Angest, Trængsel og Uro,
Da faaer han flux at høre,
At han et Tegn begiære maa,
Fra Lysets Hjem, fra Mørkets Vraa,
Saa vil hans Gud det gjøre!

Og troes end Guds Løfter slet,
Hvad saa Propheter sige,
Ei bli'r dog Gud af Under træet,
Vil fra sin Skik ei vige,

*
- 369

Men vidner: Tegn Jeg gjøre vil,
Som aldrig hørdes Magen til,
Og finder aldrig Lige!

Thi see! en Jomfru uden Mand
Undfange skal og føde,
Ja, Blomsten fin i Herrens Land,
Som Træ skal hære Grøde,

Da fødes skal *Immanuel* ,
Med hvem det skal gaae Alle vel,
Som ei sig paa Ham støde!

O vær velkommen i vort Kiød!
Vi ønske høit til Lykke
Det Jomfru-Liv og Moder-Skiød,
Guds Aand vil overskygge!
Vi takke for det Naades-Tegn,
Som under hver en Himmel-Egn
Gienføder Fred og Lykke!

No. 175 . *)

Nu kom her Bud fra Engle-Chor,
Opgangen vil nedstige,
Guds Søn, som i det Høie boer,
Sin kiære Faders Lige,
Vor Skabning sig vil tage paa,
Og som de Smaa
Besøge Jorde-Rige!

Til Nazareth det Bud udgaaer,
Som Gud sin Engel byder,
En Jomfru der en Hilsen faaer,
Vidunderlig den lyder;

*
- 370

Som Lyn indtræder *Gabriel*
Med et Hilsæl,
Som skrækker, skiøndt det fryder!

Velsignede af Evas Kiøn!
Gud seer til dig i Naade,
Du føde skal Hans egen Søn,
Alt Adams Kiøn til Baade,
Og sidde dog i Jomfru-Bur
Fuldreen og pur,
Det er en himmelsk Gaade!

Udgrunde kan ei Støv Guds Spor,
Begriber ei Hans Vælde,
Dog aldrig glippe skal Guds Ord,
Men evig gaae og giælde,
Guds Søn vil hvile i din Favn,
Med *Jesus* -Navn,
Det har jeg dig at melde!

Den Hellig-Aand dig vier ind,
Med Kraften fra det Høie,
Med Rose rød paa Lilje-Kind,
Og Soel-Glands i det Høie;
Guds Søn og din, med Septer godt,
Er evig Drot,
Sig Engle for Ham bøie!

O søde Gud! din Høire-Haand

Mit Hjerte overskygge,
Et Tempel der den Hellig-Aand
I Naade sig opbygge,
Saa aandelig undfanges kan,
Som Gud og Mand,
Min Frelser, mig til Lykke!
371 Ja, lad din Himmel hos mig her
I Aandens Kraft begynde,
Saa Hjertet taber sin Begiær
Til med mit Kiød at synde!
Min Sjæl, en Barne-Engel lig,
Til Himmerig
Saa frydelig sig skynde!

No. 176 . *)

Fryd dig ved Guds Behag,
Paa Jesu Fødsels-Dag,
Du Zions Brude-Skare!
Dit Ansigt lad opklare!
Din Soel er nu tilstæde,
Udstraaler Jule-Glæde!

I Gaader taled' Gud,
Ved mange Sende-Bud,
Til vore gamle Fædre,
Om Støvets Kaar at bedre,
Nu Hjelpen er tilstæde:
Guds Søn med Jule-Glæde!

Kun billedlig bekiendt
I gamle Testament,
Han nu er født og baaret,
Nu har vi Gylden-Aaret,
Nu er hos os tilstæde
Guds Ord med Jule-Glæde!

I sidste Verdens Tid
Var os vor Gud saa blid,
Vort Hjerte at husvale
Med *Jesu Mund* og *Tale* ,

*
- 372

Som, hvor de er tilstæde,
Gjør altid Jule-Glæde!

Det spæde Jomfru-Noer
Er dog en Herre stor,
Almagten Ham er givet,
Og os Han skænker Livet,
Saa vi med Jule-Glæde,
Kan Døden undertræde!

O, vor *Immanuel!*
Oplys nu Sind og Sjæl,
Saa vi til Krybben gange,
I Aanden dig undfange,

Af Hjertet dig omkvæde
Med evig Jule-Glæde!

No. 177 . *)

Søde Jesus, Davids Rod!
Kæmpestærk og Barnegod!
Høvding stor i Englehjem!
Barnefødt i Bethlehem!
Du, som giver Nyaar bedst!
Kom herind og vær vor Giæst!
Gjør en liflig Jule-Fest!

No. 178 . **)

Op, Hjerte, op med fyrig Tro,
Lev op i Aandens Fryd og Ro!
Bort, Verdens Vee og Vaande!
Det store Seigl, det er nu brudt!

* *
-- 373

Den visne Stub paany har skudt!
Stort Nyt er nu forhaande!
Jorden
Vorden
Er din Lige,
Himmerige!
Det udretted´
Barnet, som os var forjættet!

O Under-Barn med Guddoms-Kraft!
Du fordum har din Moder skabt,
Er nu dit Fosters Pøde!
Ad Dig som Gud jeg Ære gjør,
Og ærer hende, som jeg bør,
Der fødte Verdens Gode!
Helligt,
Saligt
Moders-Livet,
Som har givet
Dig at die!
Jomfru-Dronning stor Marie!

Saa est Du da, vor *Frelser* , fød,
Da Verden droges med sin Død,
Sig kunde selv ei redde,
Da Trængsel, Sorg og Længsels Nød

For Herrens Folk i Skaalen flød,
Snart over alle Bredde!
Bud kom
Fra Rom,
Folk at skatte
Og udmatte,
Da blev funden
Himlens Skat paa Krybbe-Bunden!

Klag nu, Guds Folk! end ikke da,
Naar Verden klart dig falder fra,
374 Din Armod daglig stiger!
Her er den Store dalet ned,
Som Raad for alle Uraad veed,
Hans Armod dig beriger!
Føi dig!
Bøi dig!
Ham til Ære
Arm Du være!
Ham du eier,
Hvem al Verden ei opveier!

Nu evig Priis og Ære skee,
Vor Gud, den Aller-Høieste,
Som vilde Sig forbinde
Med Jorden til en evig Fred,
Sin egen Søn i Kiærlighed
Til Moder gav en Kvinde!
Hjertet,
Ydmygt,
Tro hengivet,
Moders-Livet
Nu med Ære
Skal for Herren altid være!

No. 179 . *)

Alle Ting er underlige,
Ingen kan det granske ud,
At Gud vil til Jord nedstige,
For at fæste sig en Brud!
Han fra Himlens Konge-Sal
Synker ned til Graadens Dal,
Der hos Støv i Dødens Skygge
Livets Lys vil boe og bygge!

*
- 375

Himlen sank til Jord i Naade,
Kvindefødt og barnesvøbt,
Det er Salighedens Gaade,
Hvor Man troer og bliver døbt,
Lys oprinder paa hvert Sted,
Hvor Han sætter sine Fjed,
Og en Himmel Hjertet bliver
Som sig til Hans Bolig giver!

Fædrene var snart forgræmmed,

Inden Du, *Messias!* kom,
Der Du kom, Du blevst dog fremmed,
Saadan vendtes Bladet om;
Dig dit eget Folk forskiød,
Og slet ingen Ære bød,
Neppe fikst Du Lov at ligge
Som hvem der gaaer om at tigge!

Naade-Solen fra dit Øie
Aldrig før paa Jorden stak,
End Forfølgelse og Møie
Blev paa Jord din første Tak;
Løgneren om Lande løb,
Vilde i dit Barne-Svøb
Om han kunde, Sandhed kvæle,
Før den ret fik Røst og Mæle.

I din Hjem-Stavn var der ikke
Een af Ti, som kiendte Dig,
Men de Fleste vilde stikke
Efter Dig forræderlig!
Myrde vilde en Tyran
Hele Verdens Frelser-Mand,
Bethlehem! med dine Spæde,
Hele Jordens Jule-Glæde!

376

Du som Kvindens Sæd Dig lagde
I det rene Jomfru-Skiød,
Der Du Frænderne mishagde,
Haan og Spot de Dig kun bød!
Alskens Sygdom, Sorg og Synd
Lægde Du med Ordets Fynd,
Men din Løn blev Steen og Avind,
Svøber, Torne, Kors og Glavind!

Ræven i sin Røver-Kule
Haver bedre Leilighed,
Og paa Kvisten vilde Fugle,
End paa Jorden af Du veed!
Af dit eget Folke-Færd
Agtes Du kun Døden værd,
Kaldes kun paa Korsets Throne
Konge under Torne-Krone!

Søde *Jesus!* er din Lykke
Hos dit eget Folk saa slet,
Værdiges hos mig at bygge!
Jeg vil afstaae al min Ret
Til mig selv og give Dig
Hjerte-Rum evindeligt,
Ja, alt Mit vil jeg Dig give,
Naar Du min igjen vil blive!

Sjælen er jo og din egen,
Kroppen dannede din Haand,
Derfor er din Ret saamegen
Til mit Støv og til min Aand,
Tag mig da, besid mig heel,
Men vær Du mit Hjertes Deel!
Mig til Fryd og Dig til Ære
Lad mig din Livegen være!

377

No. 180 . *)

Min Soel, min Lyst og Glæde!
Min Drot i Barne-Dragt!
Lad mig til Krybben træde,
Hvor Du i Svøb er lagt!
Jeg har en Jule-Sang
I Hjertet til din Ære,
Lad Tungen den frembære
Med liflig Harpe-Klang!

Man siger, Du som ligger
Saa lavt paa Hø og Straa,
Er Barnet af en Tigger,
Som skal med Staven gaae,
En Lyd fra Livets Land
Mig tykkes dog at høre,
Det ringer for mit Øre,
Du er af bedre Stand!

Saa underlig det klinger,
Hvor end jeg gaaer og staer,
Som Lyd af Engle-Vinger,
Om dine Konge-Kaar,
Da hvisker det i Løn:
Lad Krybben dig ei støde!
Den stakkels lille Jøde
Er Guds eenbaarne Søn!

Man siger, Kors Dig følger,
Med al Elendighed,
I Modgangs dybe Bølger
Er dine Fode-Fjed,
Saa hvo Dig følge vil,
Sig giver selv i Fare

* - 378

Mod Verdens Kæmpe-Skare,
Mod Død og Helved til;

Det tit mig vel forhindrer,
Det isner i mit Blod,
Dog er der Lidt, som lindrer
I Hjertets dybe Rod,
Jeg veed ei, hvad det er,
Som føder Lyst og Længsel
Til, trods al Verdens Trængsel,
Dig ret at komme nær!

Du seer nok, hvad mig skrækker,
O, raad Du Bod derpaa!
Min egen Kraft ei strækker
Til i dit Spor at gaae!
O drag mig efter Dig!
Jeg troer dog, uden Svøbe
Jeg efter Dig vil løbe,
Naar Du kun hjælper mig!

Man ved din Haand vist glemmer
Som Smaating Blok og Baal,
Ja, Satan og hans Lemmer,

Med Bulder, Skrig og Skraal!
Det siger jo ei stort
Med Sorg som føder Glæde!
Hvo vil til Liv ei træde
Igiennem Dødens Port!

Imens Du da er Lille,
Lad saa os blande Blod,
At ei os kan adskille
Selv Helveds Lue-Flod!
Da skal i Himmerig,
Med Aands og Hjertes Glæde,
379 Jeg Jule-Psalmer kvæde
For Fader og for Dig!

No. 181 . *)

Op, thi Dagen nu frembryder,
Som den hele Verden fryder!
Op, thi Naadens Gylden-Aar
Nu med Lys og Liv indgaaer,
Som Forfædrene saa saare
Vented paa med Længsels Taare!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!
Det, som Fortids Majestæter,
Fromme Præster og Propheter,
Vilde nok saa gierne seet,
See, hvert Øie! det er skeet:
Herlig, yndig til os kommer
Naadens Soel med Vaar og Sommer!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

Han som fordum kun var lovet,
Menighedens Drot og Hoved,
Jakobs Stjerne, Soel og Lyst,
Hele Hedenskabets Trøst,
See, Han dagedes omsider,
Sagtelig til Zion skrider!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

Skygger nu sig maa bortvende,
Nu har Billed-Værket Ende,
Nu af Lilje-Knoppen ud
Sprang det ranke Palme-Skud!
Hvad har Pagtens Ark at sige

*
— 380

Midt i Naadens Himmerige!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

Frydefuld i Naade-Solen,
Ei Man savner Naade-Stolen;
Virak, Lampe, Manna-Kruus,
Løvværk trindt i Herrens Huus,
Nu, da Herren selv oprinder,
Flux som Dugg for Solen svinder!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

Mose-Loven nu ophører,
Frihed Aanden med sig fører,
Far nu vel, al Trældoms-Frygt!
Vi paa Naaden lide trygt,
Naar, som Aanden os mon lære,
Fader vi og Moder ære!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

Derfor, Zion, op at sjunge,
Som med Hjerte, saa med Tunge!
Kongen, som du hører til,
Thronen med dig dele vil,
Som Hans Brud, med Dronning-Kaaret,
Priis du Ham i Gylden-Aaret!
Klart nu skinner Nyaars-Ny!

No. 182 . *)

I denne søde Jule-Tid
Maae vi os ret fornøie,
Og bruge al vor Konst og Flid
Guds Naade at ophøie!

*
- 381

Ved Ham, som er i Krybben lagt
Vi hjertelig af al vor Magt
I Aanden os forlyste,
Din Priis skal lyde, Frelser-Mand,
Saa vidt og bredt i alle Land,
At Bjergene maae ryste!

Det lille Skud af Davids Rod,
Det er Guds Søn tillige,
Som for vor Jammers Skyld forlod
Sit søde Himmerige;
Det var Ham svart at tænke paa,
Al Verden skulde undergaae,
Det skar Ham i Hans Hjerte,
Og af sin store Kiærlighed,
Han kom til os paa Jorden ned,
At lindre al vor Smerte!

Vor Tak vi vil frembære da,
Endskiøndt den er kun ringe,
Hosjanna og Halleluja
Skal allevegne klinge;
Guds Ark er kommet i vor Leir,
Thi sjunge vi med Fryd om Seir,
Mens Tungen sig kan røre,
Vi sjunge om den søde Fred,
Saa Helvede maa skælve ved
Vor Jule-Sang at høre!

Gud er nu ikke længer vred,
Det kan vi deraf vide,
At Han har sendt sin Søn herved,
For Verdens Synd at lide;

Ja, Gud har hørt de Frommes Bon,
Og sendt os sin eenbaarne Søn,
At frelse os af Vaade,
382 Hvem vilde nu ei være fro
Og trøstig lade Alt beroe
Paa Guds vor Faders Naade!

Som Natten aldrig er saa sort,
Den jo for Solen svinder,
Saa farer al min Kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder,
Og tænker paa, hvor inderlig
Guds egen Søn har elsket mig
Og er min Broder vorden;
Fuldt trygt jeg stoler paa det Ord,
Som klang i Julens Engle-Chor:
Nu er der Fred paa Jorden!

Vel blandes end min Fryde-Sang
Med Graad og hule Sukke,
Dog skal om Julen Korsets Tvang
Mig aldrig Munden lukke,
Naar Hjertet sidder mest beklemt,
Da bliver Frydens Harpe stemt,
Saa den kan bedre klinge,
Og knuste Hjerter føle bedst,
At Julens store Børne-Fest
Har Lægedom at bringe!

Halleluja! vor Strid er endt,
Hvo vilde mere klage!
Hvo vilde mere gaae bespændt
I disse Fryde-Dage!
Syng høit i Sky, Guds Kirke-Flok!
Halleluja! nu har jeg Nok
Den Lyst er uden Lige!
Halleluja, Halleluja!
Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
Med Ham til Himmerige!

383

No. 183 . *)

Hvad maa mit Hjerte sige,
Naar ret jeg tænker paa
At Gud af Himmerige
I Krybben ligge maa,
At Himlens Fryd og Ære,
Det store Skaber-Ord,
Skal saa foragtet være
Paa denne usle Jord!

En Perle ei forgiættes,
Men ledes smaalig op,
Den blanke Demant sættes
I Kronens gyldne Top,
Man kaster ei en Drue

Blandt visne Grene ned;
Skal jeg min Gud da skue
I slig en Usselhed!

Hvi skulde Herre-Sale
Ei for Dig prydet staae?
Du havde at befale,
Hvor kun Du peged paa!
Hvi lod Du Dig ei svøbe
I Morgen-Rødens Baand,
Saa Konger maatte løbe
At kysse Dig paa Haand!

Hvi lod Du ei udspænde
En Himmel til din Telt,
Og Straale-Fakler brænde
For Evighedens Helt,
Hvi ei engang opdukke

*
- 384

Af Jordens rige Skiød
En gylden Barne-Vugge,
Med Roser overstrød!

Selv Tiggere dog pleie,
Nu i den glade Juul,
At finde bedre Leie,
End Du i Krybbe-Skjul,
Det gjaldt ei for dit Eget
Det Hø, hvori Du laae,
Du havde ei saa meget,
Du kunde hvile paa!

O kom, jeg vil oplukke
Mit Hjerte, Sjæl og Sind,
O hør de Længsels Sukke,
O *Jesus!* kom herind!
Det er Din egen Bolig,
Du har den skabt og kiøbt,
Der skal Du hvile rolig
I Tro og Tak indsvøbt!

No. 184 . *)

Den yndigste Rose er fundet
Blandt stiveste Torne oprundet,
Ja, Himlens den deiligste Pode
I Jorderigs Vildernis groede!

Alt længe henvisnet med *Eden*
Var Livs-Træets Spire heneden,
Til Vinter gav Sommer kun Føden,
Saa gyldent kun hostede Døden!

*
- 385

Da lod Gud en Rose opskyde,

Hvis Duft kan oplive og fryde,
Hvis Saft kan for Døden helbrede,
Gienføde Livs-Træet hernede!

Nu blomstrer Guds Kirke med Ære,
Og Saligheds Frugter mon bære,
Thi *Jesus* dens Grøde opliver,
Naar Sjælen i Alle Han bliver!

Al Verden nu burde sig fryde,
I Lov-Sang om Julen henflyde,
Men Mange har aldrig fornummet,
At Rosen til Verden er kommet!

Forhærdede Tidsel-Gemytter!
Saa stive som Torne og Støtter!
Hvi holde I eder saa ranke
I Hovmods den Helvedes Tanke?

I Hjerner som Bobble og Blære,
Hvor kan I saa daarlige være?
Kan eder vel lære Fornuften
At finde Livs-Træet i Luften?

O søger de lavlændte Steder!
Der smile de barnlige Glæder!
Der faae I Guds-Barnet i Tale,
Thi Roserne voxer i Dale!

O *Jesus!* for immer Du være
Min Rose, mit Liv og min Ære!
Din Deilighed Hjertet indtage!
Din Sødme selv Tungerne smage!

386

Maa Verden mig Alting betage,
Skal Tornene rive og nage,
Maa Hjertet end bugne og briste,
Kun aldrig min Rose jeg miste!

Omsonst Man da kaster mig Graven,
Jeg gaaer med min Rose til Haven,
Og hører selv i Paradiset
Af alle Smaa-Blomster den priset!

No. 185 . *)

Vor *Jesus* kan ei noget Herberg finde
I *Bethlehem* , sin Konge-Faders By!
O, gik Kong *David* da saa reent af Minde,
At til Hans Søn er kun i Stalden Ly?
Maria! ja, du maa vel sukke:
For Davids Søn og Guds
En Krybbe kun til Vugge!

At Ærens Vei er steil paa Jorde-Rige,
Blandt alle Kæmper lærde *David* bedst;

Men dybt at dale, for tilgavns at stige,
Os lærde først den underfulde Giæst,
Som var med Krybbe-Rum fornøiet,
Og ved Guds høire Haand
Nu sidder høit ophøiet!

Af mig, Han siger, lærer Ydmygheden,
Den Ærens Drot, i Stalden barnefød,
Og Navnet værd er Høihed ei hernelen,
Mod Hans, som evig Guddoms-Ære nød!
Vil derfor Støv sig selv ophøie,
Til Hel det synker ned
I Barne-Gudens Øie!

*
- 387

Men vil kun Mand fra drømte Bjerge-Toppe
Neddale til sin Bedste-Moders Skiød,
Og være for vor Herre en Græshoppe,
Og troe paa Navnet, som fra Himlen lød,
Da regner Gud det ei saa nøie,
Vil til sin høire Haand
Med *Jesus* ham ophøie!

Saa kan i Himlen vi et Herberg finde,
Langt bedre end i Fader-Huus paa Jord,
Naar *Sønnen* os berede vil derinde
Et Sted, og derfor Han til Himmels foer!
Vor Gud i os vil Sønnen ære!
O, huusvildt lad Hans Navn
Da aldrig blandt os være!

No. 186 . *)

Davids faldefærdig' Hytte!
Synker du nu reent i Gruus?
Konge-Spir! skal du nu flytte
Evig bort fra Juda-Huus?
Nei, da glipped jo Guds Ord!
Bethlehem! saa bliv da stor!
Lad det kiendes paa din Fyrste,
At af Smaat udsprang det Største!

Glade Aander! Engle-Hære!
I, som med Forundring saae
Soel og Maane fordum lære
Vei og Sti paa Himlens Blaa,
Saae al Stjerne-Hallens Pragt
Ved Guds Ord og Bliv frembragt,
Nu I see dog Nyt i Svøbet,
Mere sært end Himmel-Løbet!

*
- 388

Skabningen I har omvanket,
Saae ved Tidens Fødsel godt
Støvet i Guds Hænder sanket,
Af Hans Aand til Jordens Drot!

Manden faldt og Engle græd,
Haabed dog paa Kvindens Sæd,
Synge nu: Guds Søn forblummet
Ligger svøbt i Krybbe-Rummet!

Skue-Plads for ny Mirakler
Blevet er den faldne Jord!
Engle der nu bære Fakler
For et Barn ved Navn: *Guds Ord!*
Guddoms-Blivet anden Gang
Priser Morgen-Stjerners Sang!
Nu paa Marken samme Tone
Lyder sødt, som for Guds Throne!

Reist er Davids faldne Hytte
Nu af *Gabriel* i Løn!
Aldrig skal nu Spiret flytte,
Evig throner *Davids* Søn!
Bethlehem! din Gæste-Stald
Er, som Himlens Stjerne-Hald,
Uden Gylden-Spir og Taarne,
Throne-Sal for den Eenbaarne!

No. 187 . *)

Stat op, bliv klar, i Soel oprunden!
Nu skinner Herrens Herlighed!
Med Hjertens-Fryd, med Jul i Munden,
Modtag, min Sjæl, nu Herrens Fred!
En Engel klar godt Budskab fører!
Enhver, som Øren har, nu hører!

No . 188. *)

Hører I, Tyrannen byder,
Davids Huus skal svare Skat!
Svaghed Over-Magten lyder,
Septret Juda har forladt;
Men den Skat, *Marie* bar,
Vægtig til Gienløsning var,
Styrtes og Tyranners Throner!
Det var *Christus* , vor Forsoner!

Just da Herrens Arv maa klage:
Trældoms Aag er Sjælen svart,

Rinder op i vore Dage
Friheds Lys med *Jesus* klart,
Som en Jule-Dag fuldskiøn,
Natlig født med Møens Søn!
Folket Jule-Morgen kiender!
Den i Møde Hjertet brænder!

I Herberget der var Trængsel,
Hvor Guds Søn til Verden kom;
Hjerte med den dybe Længsel!
Giv Ham i dit Kammer Rum!
Fattig fødes, svøbes Han,
Alle Sjæles Frelser-Mand;
Mød med Fattigdom i Aanden!
Naadens Rigdom er for Haanden!

Hyrder! I som vogted Hjorden
I det klare Maane-Skin,
Hørde Himlens Ridder-Orden
Synge Jule-Festen ind!
Skal dog ikke jeg engang

* 390

Ogsaa høre Engle-Sang,
Og i Himmel-Aander s Kiæde
Finde salig Jule-Glæde!

Jo, min Frelser! denne Glæde
Er i Dag og blevet min!
I vor Dragt Du Dig lod klæde,
Kun for os at skænke din!
Derfor, meer end Engle lig,
Frelser! jeg skal ligne Dig,
Dele med Dig Fryd og Ære,
Naar Dig love Himlens Hære!

Tak, o Tak fra lave Stæde,
Du som i det Høie boer!
Fred paa Jorden! Olje-Blade
Trindt om Ærens Krone groer!
I os Smaa fra Jule-Dag
Har *Gud Fader* Velbehag!
Ham og *Dig* og *Aanden* være
Lov og Tak og evig Ære!

No. 189 . *)

Nu Bod vi fik for Synd og Død,
Med Engle vi istemme:
Os er i Dag en *Frelser* fød!
Hans *Navn* vi ei kan glemme!
En Fader har og vi nu der,
Hvor liflig sjunger Himlens Hær!
Guds Søn er nu vor Broder!
Hans Himmel er vort Fædre-Land,
Hans Aand vor Fred og Trøster-Mand;
Hans Kirke er vor Moder!

No. 190 . *)

O Jesus! vor Forsoner!
Guds Søn fra Himmerig!
Med glade Velkomst-Toner
Vi hilse, prise Dig!
O store Kiærlighed!
Selv Klipper det maa bøie:
Fra Thronen i det Høie
Du sank i Krybben ned!

Gaaer ud i Verdens Riger,
I Himlens Jule-Bud!
Til alle Sjæle siger,
Hvad os er skeet af Gud!
Os er en Frelser fød,
En Kæmpe uden Mage,
Han bringer Fred tilbage:
Guds Fred i Liv og Død!

O Glæde uden Lige!
O Morgen himmelskøn!
I Herlighedens Rige
Lovsynges Støvets Søn!
Ei ruller nu Guds Torden,
Men Chor fra Engle-Hjem
Lovsyng høit paa Jorden
Et Barn i Bethlehem!

O, vær os da velkommen,
Du Herrens Salvede!
Du oplod Helligdommen,
Da Du blev Menneske!
Velkommen, Gud og Mand!
Histoppe og hernelen

Med Dig vi har, som Freden,
Saa fælles Føde-Land!
Lov, Tak og Priis og Ære
Dig skee evindeligt!
Vor Stolthed nu det være
At tækkes, ligne Dig!
Ja, lad os, her og hist,
Dig tækkes, love, ligne,
Af Hjertens Grund velsigne,
Vor Herre *Jesus Christ!*

No. 191 . *)

Høit udi Gudernes hvælvede Sal
Stjernerne tindred saa vilde,
Sne-Kongen raadte i Eng og i Dal,
Dræbde Smaa-Blomsterne milde,
Bølgerne rulled saa tungt under lis,
Stjernerne dem ikke funde,
Klipperne gjalded af Kæmpernes Priis,
Blodige Bækkene runde!

Stjernerne blinked paa lysere Grund,
Hisset i Sommerens Rige,
Blomsten sig aabned i Midnattens Stund,
Himlen sig aabned tillige;
Klarlig fra Skyen nedsused en Røst,
Ei var det rullende Torden,
Salige Aander forkyndte med Lyst:
Freden skal bygge paa Jorden!

Tiderne randt, paa den hellige Dag
Toned i dybeste Norden:
Gud har i Mennesket fundet Behag,

* 393

Freden skal bygge paa Jorden,
Hjertet ei vidste hvad Læberne kvad
Høit om den store Forsoner,
Brødre sig tvætted i blodige Bad,
Midt under Lov-Sangens Toner!

Fredsælle Drotter har Vaabnenes Brag
Blidelig stillet i Norden,
Glade vi sjunge paa hellige Dag:
Freden skal bygge paa Jorden!
Maae end de Lande i Syd og i Vest
Bæve for Menneske-Torden,
Kiærlig skal Sangen paa hellige Fest
Tone hos Brødre i Norden!

No. 192 . *)

Op, alle Christne, stemmer i!
Om *Christus* vil vi sjunge,
Med Sjæl og Hjerte sjunge vi,
Alt som med Mund og Tunge,
Og prise Herrens Kiærlighed,
Som sendte os fra Himlen ned
Sin elskede Eenbaarne!

Naar saae Man før det Underværk,
At Stjerner maae nedskride,
For Soel opgaaer saa klar og stærk
Ved dybe Midnats-Tide!
O Midnat! lysere du er,
End nogen Dag med Straale-Skiær,
Fra Verdens første Morgen!

O Foraars-Soel! din Magt er stor,

Naar Sneen du mon smelte,

*
- 394

Du løser ud den fangne Jord
Af Isens haarde Bælte,
Alt paa din Straales Venne-Bud
Af Kvisten springer Knoppen ud,
Og Blomsten op af Jorden;

Dog aldrig med den Vinter-Soel
Du vove dig at maale,
Som klar, da Midnats-Hanen goel,
Opgik med Gylden-Straale!
Kun Billed er din stolte Pragt,
Kun Skygge er din store Magt,
Af Jule-Midnatssolens!

Den Soel er Du, o *Jesus sød!*
Dig fulgde Guddoms-Styrke,
Med den Du Syndens Lænker brød,
Adsplitted Satans Mørke,
Og Dødens Iis, saa stærk og bold,
Den onde Fiendes Herre-Skjold,
Du med din Naade smelted!

Der er slet ingen Vraa saa mørk,
Du kan den jo oplyse,
Saa vildsom er slet ingen Ørk,
At Vei jo Du kan vise,
Saa lys er ingen Konge-Hald,
Saa lys er ingen Hjerne-Skal,
At Dig de kan undvære!

Saa skin da, Gylden-Soel fuldklar,
Foruden Aar og Alder!
Din Straale og den Styrke har,
At Blomster den opkalder;
Thi Kiærlighed og Haab og Tro,
395 Det er den Blomst, som nu mon groe
Trefoldig, høit mod Himlen!

Saa hav da Tak, o Herre from!
For Lys og Blomst tillige,
Ja, for Du som en Frelser kom
Til faldne Jorderige!
O, lad os paa din Fødsels-Fest
Dig takke, som Du takkes bedst,
Med Tro i rene Hjerter!

Og, Frelser! naar saamangen Gang
I Midnats-Mulm vi vanke,
Forført af Lysters Trolddoms-Sang,
Forvildet af vor Tanke;
O, fødes da hos os paany!
Forsmaa ei Hjertets ringe Ly!
Tilgiv hver daarlig Tanke!

Ja, derfor Du, o Frelser-Mand!
Dig lod i Krybben lægge,
Imellem Dyr med Uforstand,
Alt inden ringe Vægge;
Dit Tegn det var i svundne Tid,
Hvergang Du Dig gienfødte blid!
Du altid saa vil fødes!

No. 193 . *)

Det kimer nu til Jule-Fest,
Det kimer for den høie Giæst,
Som steg til lave Hytter ned,
Med Nyaars-Gaver: Fryd og Fred!

*
- 396

O, kommer med til Davids By,
Hvor Engle kvæde høit i Sky!
O følger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

See hist i Lysets Klædebon
Blandt Hytte-Børn en Himmel-Aand!
Hør Paradisets Nattegal
Slaae Jubel-Slag i Graadens Dal!

Hvor Rachel græd for sine Smaa,
Det klinger nu, som Orgler gaae:
Vær glad i Gud og græd ei saa!
De Døde skal igien opstaae!

Hvor David gik i Ungdoms Aar
Som salvet Drot og vogted Faar,
Der aabenbares Hyrder nu
Hvad Aanden David skiød i Hu!

Ved Natte-Tid i Hyrde-Lag
Forkynde Engle Herrens Dag;
Hør efter, hør, og føl i Bryst,
Nu Støvet skal faae Engle-Røst!

O, hør den store Glædes Tolk,
Som vederfares skal Guds Folk:
I Bethlehem, i Davids By,
Giør Naade-Solen Morgen-Gry!

I Bethlehem er *Christus* fød,
Vor Frelser-Mand fra Synd og Død!
Nu kom den store Løvsals-Fest,
Nu blev *Jehovah* Hyttens Giæst!

397

I Klude svøbt, i Krybbe lagt,
Er Han, som giver Lys til Dragt!
O, ton fra Himmel, ton fra Jord
Halleluja i fulde Chor!

Her prises af Ufaldnes Chor
Guds Naade mod den faldne Jord;
Den Synder, som vil tie her,
Er Naaden ei men Dommen værd!

O, vær velkommen, ædle Giæst!
Fra Himlen høit Du kommen est!
Giv Selv min Tak en værdig Tolk,
Du Naade-Soel for Gravens Folk!

O Rigmands Søn af Evighed!
Hvor komst Du fattig dog hened,
For mig utro, giældbundne Svend
At gjøre hovedrig igien!

Al Verden, nok saa vid og lang,
Til Vugge var jo Dig for trang,
For ringe, om med Guld tilredt,
Og perlestukket, silkebredt!

Men for af Smaat at gjøre Stort,
Af Stort Du her saa Lidt har gjort,
I Krybbe lagt, i Klude svøbt,
En Himmel-Seng Du mig har kiøbt!

Velan, min Sjæl, saa vær nu glad,
Og hold din Jul i Davids Stad!
Ja, priis din Gud i allen Stund
Med liflig Sang af Hjertens Grund!

398

O, fryd dig, Mark, syng høit du Skov!
I Muldet gaaer nu Herrens Plov,
Og selv Han lægger Sæd i Jord
Til Himmel-Brød paa Alter-Bord!

Ja, sjunge hver, som stamme kan:
Nu tændtes Lys i Skyggers Land,
Og ret som Midnats-Hanen goel,
Blev Jakobs Stjerne til en Soel!

Nu kom Han, Patriarkers Haab,
Med Nyaars-Vers og Himmel-Daab,
Og Barnet tyder nu i Vang
Hvad *David* dunkelt saae og sang!

Kom *Jesus!* vær vor Hytte-Giæst!
Hold selv i os din Jule-Fest!
Da skal med Davids Harpe-Klang
Dig takke høit vor Nyaars-Sang!

No. 194 . *)

Der kneiser et Træ paa Norges Fjeld,
Det groer og paa Dannemarks Sletter,
Med Lys det smykkes til *Jule-Kveld* ,
Som Hugen, jeg har, mig forjætter!

Vi takke maae Gud for Vinter-Grønt,
Naar Bjelder i Skoven kun lyde,
For *Hjertet* er det dog aldrig kiønt,
Naar meer det ei har at betyde!

Vi støbe af Vox de Kierter smaae,
Og sætte dem vittig paa Naale,

Dog selv, naar Konsten vi bedst forstaae,
Ei støbes den *levende* Straale!

Sang-Fluer vi gjør med Fjeder-Ham,
Som Stemme kan faae efter Haanden,
Men Fugl i Haand er dog alt for tam,
Og Lyd er kun Legem for Aanden!

Hvo Hjerte kun har for Skue-Spil,
Med *Skinnet* vel lader sig nøie,
Men meer hos *Daner* staaer Hugen til
End hvad der kun stikker i Øie!

Saa komme da med, hvo dybt i Bryst
End savner den *levende* Glæde!
Lad did os drage, hvor *Liv* og *Lyst*
I straalende Glands er tilstæde!

Det deilige Land i Øster-Leed
Vel dybt sig bag Taagerne dølger,
Dog did, o Venner! en Vei jeg veed
Alt over de brusende Bølger!

Der ligger et Skib i Isse-Fjord,
I Læ under venlige Skove,
Og Styr-Mand god har det Skib ombord,
Gaaer aldrig for Vind og for Vove!

Der vaier i Top et deiligt Flag,
Som Dannebrog er det at skue,
Men *Korset* straalder der Nat og Dag
I Glands af saa lønlig en Lue!

Den Snekke har Bør mod Vind og Strøm,
Hvor Styr-Manden lyster at fare,
400 Saa her opfyldes den gamle Drøm
Om Gudernes Skib aabenbare!

Den Snekke har Rum til Folk i Flok,
Saamange som helst det skal være,
Men skøndt den aldrig fik Ladning Nok,
Kun Smaa-Folk den lyster at bære!

For, stiler en Kæmpe stolt om Bord,
Det lyder fra Oven saa fage:
Du kanst vel vade saa godt som *Thor* ,
Om Vandet end gaaer til din Hage!

Men kommer et Barn i Lede-Baand,
Da toner saa kiærlig en Stemme:
Kom, sæt, du Lille, dig paa min Haand!
Jeg haver i Paradis hjemme!

Saa komme da, hvo til *Moders Bryst*
Vemodig sig ønsker tilbage,
For ret at nyde med *Liv* og *Lyst*
De smilende, deilige Dage!

Vi Frænder af Muld maae vel forstaae,
Kun Drøm er vor *Storhed i Aanden* ,
Saa vaagne maae vi som Dvæрге smaae,
Om voxer vi vil efterhaanden!

Det lærde os Han, der var saa stor,
Som Gudernes Gud kan udtrykke,
Og Selv stadfæsted Han klart sit Ord,
Da lille Han blev til vor Lykke!

Da lille Han blev, da fik vi *Jul*
Ja, da blev der Glæde paa Jorden,
401 Da Stolthed tabde sit Skalke-Skjul,
Det fælde selv Kæmper i Norden!

Sig skjuler det Smaa bag store Ord,
Men er nu alt Paaskud berøvet,
Da Han, som er over Stjerner stor,
Sig skjulde saa smaalig i Svøbet!

Saa komme da med, hvo *Jul* har kiær,
Og ønsker den *Største* at ligne!
Os Aanden vinker til Pilgrims-Færd,
De Smaa vil Han alle velsigne!

Han fører os frit paa Snekke sin,
Alt over den brusende Bølge,
Og Nok Han haver af *Brød* og *Vin*
Til hele sit fattige Følge!

Han fører os frit til *Jøde-Land* ,
Han lærer os deilige Sange,
Og Fjeder-Hamme vi faae paa Stand,
Saa aldrig kan Tyrken os fange!

Saa fare vi flux til *Bethlehem* ,
Langt borte fra Afgude-Vrimlen,
Der i Paulunet vi gaee til Sem,
Og see med Hans Øie til Himlen!

Da sender os Gud et *Jule-Træ* ,
Det selv sig rodfæster i Jorden,
Og brat vi sande med bøiet Knæ,
At *Østen* er bedre end *Norden*!

Vi skue, for Gran, en Palme skøn
Omslynget af Roser og Ranker,
402 Ei er saa faver, saa liflig grøn
Selv Bøgen i Dannemænds Tanker!

Der sidder et Lys paa hvert et Blad,
Det sidder slet ikke paa Naale,
Man paa den Klarhed kan see sig glad,
Thi det er en levende Straale!

Der sidder en Fugl paa hvert et Blad,
I *Paradis* have de hjemme,
Og Hjertet hører saa barneglad,
De sjunge med Englenes Stemme!

De sjunge Hans Priis, Hvem over Sky
Velsigner den evige Psalme,
For, god, Han planted til Vext paany
I Støvet en *Paradis-Palme*!

Saa kom da, hver Søn af *Fredegod* ,
Hvem Sandhedens Lys er det bedste!
Og kom, hver Daatter af *Dannebod* ,
Som Tro tør til Kiærlighed fæste!

Saa løse vi nu vort Fæste brat,
Og see os slet ikke tilbage,
Hvor Engle sjunge om *Jule-Nat*,
Giør *Frelseren* kronede Dage!

No. 195. *)

Bøi dig for din Konge, Sjæl!
Verdens Konger! bøier eder!
Stolte Magt og Høihed! knæl!
Thronen for Guds Søn bereder!

*
- 403

See, i Aanders store Land
Konge-Spiret fører Han;
Mørkets Magter for Ham vige,
Hans er Salighedens Rige!

Over de Gienløstes Land
Han paa Naadens Stol er Dommer!
Evig lovet være Han!
I Gud-Faders Navn Han kommer!
Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
Hosianna, Davids Søn!
Sjung, mens alle Knæ sig bøie,
Hosianna i det Høie!

No. 196. *)

Jeg som et Barn mig glæde vil,
Og sjunge i det Høie:
Idag ei Sorg paa Jord er til,
Som kan min Sjæl nedbøie!
Idag er fattigst Betler rig!
Et Paradis er Jorden mig,
Guds Engle til mig kvæde:
Idag er dig en Frelser fød!
Idag al Jordens Sorg er død,
Og født al Jordens Glæde!

Ei Synd og Død i Verden meer
Mig knuge skal og kyse:
Jeg Naadens Sol oprundet seer,
Og den skal evig lyse!
En Konge er idag mig fød:
Det lidet Barn paa Moders Skiød
Al Verdens Nød betvinger!
Hans Rige Himmel er og Jord;

*
- 404

Den Konge evig Tro jeg svor,
Og Han min Sjæl gav Vinger!

Flyv høit, min Sjæl, da barnefro!
Forlyst dig i Hans Rige,
Med Kiærlighed, med Haab og Tro!

Hans Ord skal aldrig svige!
I Klude svøbt, i Krybbe lagt,
Det Barn har over Stormen Magt,
Og over Havets Bølger;
Ei Jord, ei Luft, ei Ild, ei Vand,
Ei Mørkets Magter skade kan
Den Sjæl, som Barnet følger!

Ei Verdens Glands og Klogskab meer
Forblinde skal mit Øie:
Hvor Østens Vise Stjernen seer,
Vil jeg mig dybt nedbøie:
Mig ei forarge skal det Straa,
Hvor Kongen spæd i Stalden laae,
Som stifted Naadens Rige!
O, viis er den, som troer paa Ham!
Enfoldig Hyrde først fornam,
Hvad Engle kun udsige!

Kom, Høie, Lave, Store, Smaa,
Enfoldige og Vise!
Lad os til *Jesu* Krybbe gaae,
Og Verdens Frelser prise!
Forgiæves lyse Stjernen ei!
See, Konger følge Hyrdens Vei!
Hør, Himlens Engle kvæde!
Idag er os en Frelser fød!
Idag al Jordens Sorg er død
Og født al Jordens Glæde!

405

No. 197 .

Velkommen igien, Guds Engle smaa.
Fra høie Himmel-Sale,
Med deilige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skygge-Dale!
Trods klingrende Frost godt Aar I spaae
For Fugl og Sæd i Dvale!

Velmødt under Sky paa Kirke-Sti,
Paa Sne ved Midnats-Tide!
Udbære vor Jul ei nænner I,
Derpaa tør vi nok lide,
O ganger dog ei vor Dør forbi,
Os volder ei den Kvide!

Vor Hytte er lav og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men giæstet I har en Hytte før,
Det drages vi til Minde,
Er Kruset af Leer og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!

Med venlige Øine himmelblaa,
I Vugger og i Senge,
Vi Rollinger har i hver en Vraa,

Som Blomster groe i Enge;
O, synger for dem, som Lærker slaae,
Som hørt de har ei længe!

Saa drømme de sødt om *Bethlehem* ,
Og er det end forblummet,
De drømme dog sandt om Barnets Hjem.
Som laae i Krybbe-Rummet,
I Drømme de lege Jul med dem,
Hvis Sang de har fornummet!

406

Da vaagne de mildt i Morgen-Gry,
Og tælle meer ei Timer,
Da nynne de Jule-Sang paany,
Der sig med Hjertet rimer,
Da klinger det sødt fra Morgen-Sky,
Naar Kirke-Klokken kimer!

Da vandre Guds Engle op og ned
Paa Psalmens Tone-Stige,
Da siger vor Herre Selv »Guds Fred«
Til dem, den efterhige,
Da aabner sig Himlens Borge-Led,
Da kommer ret Guds Rige!

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes!
Da skal, som en Barne-Moders Vee,
Vor Smerte sødt bortvugges!
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

No. 198 .

Et Drømme-Syn for Hedninger
oprandt om *Dagens Moder* :
Ham føder *Nat* , den himmelske,
til mange *Dunkles* Broder!

Den Drøm var af de Lyseste
i Dødens Skygge-Dale,
Saa bedre Ingen billedlig
kan *Christi Fødsel* male!

407

Han *Dagen* er fra Evighed,
den sande Morgen-Røde,
Dog lod Han til en Dødelig
i Dunkelhed sig føde!

Med Ham oprandt og kiendelig
en *Nyaars-Dag* paa Jorden,
Med Morgen rød i Øsierled
og Aften sød i Norden!

Den Nyaars-Dag guddommelig,
hvis Glands maa Støv forgylde,
Som Søn af *Jord* , den natlige,
blev født i Tidens Fylde!

Den *Dag* , som Engle frydes ved,
i Kraft skal evig funkle,
Da *Broder* blev paa Jorderig
til Millioner *Dunkle!*

Som *Jule-Dag* er Broder til
de Mørkeste i Norden,
Saa *Herren* selv til Mennesket,
det Dunkleste paa Jorden!

Ei nogen Nat var skumlere
for Aanden paa vor Klode,
End Keiser-Dagen glimrende,
for Helved kun den Gode;

Hvor *Lampen* , den guldarmede,
i *Helligdommen* brændte,
Sig Dagens Lys, det himmelske,
i Løn dog selv antændte!

408

Hvor Gienlyd af Propheterne
end hvidsked Trøst i Vaanden,
Der Moder-Hjertet Frelseren
undfangede af Aanden!

Den Barne-Moder lykkelig,
hos hvem i Løn Han hviled,
Af Skjalde maa og lignes ved
en Nat med Dagning-Smilet!

Og som en Dronning smilende,
med sammenlagde Hænder,
Hun Kongers Konge billedlig
i Barne-Svøb omspænder!

Saa giennemklinge Tiderne
Marias Lovsangs-Toner,
Hvor hun med Hjerte-Straalerne
sit Hoved ydmyg kroner!

Og for at Alt sig lystelig
med Drømmen kunde rime,
I dunkle Vraa ved Nattetid
slog Herrens Fødsels-Time!

Da gjordes alle vitterlig
af himmelske Herolder,
At Nattens Slør nu svøbde sig
om Dag i lyse Folder!

Brat i en Engels Skikkelse
blev Morgen-Gry tilskue,
Som Lyn i Mulm, saa Hyrderne
paa Marken maatte grue!

409

Dog grue kun, til glædelig
det klang fra Tone-Skyen:
I Dag en Frelser hemmelig
er født i Davids-Byen!

Det Herren er, Guds *Salvede* ,
den Ranke sig har krummet,
I Barne-Svøb, i *Bethlehem* ,
ham favner Krybbe-Rummet.

Saa Herrens Byrd høitidelig
hans Fader lod forklare,
Og om Herolden straalende
sang lydt en Engle-Skare!

Til Ære for den Høieste,
nu er der Fred paa Jorden,
Nu er der Fryd i Mennesket,
som Soelskin efter Torden!

Et Tone-Hav opbrusende,
det ligned fra det Fjerne,
Fra Dugning-Skyer hvidlige
omkring en Morgen-Stjerne!

I Norden-Skov vidunderlig
gientages Tone-Mødet,
Og melder Nyaars-Dagningen
i Jule-Moderskiødet!

Her atter i en Lignelse,
det lyder nu forblummet:
Sig skjuler Straale- Skyderen
i Svøb i Krybbe-Rummet!

410

Hvor Hjertet favner brændende
Guds Ord i Kirke-Vangen,
Der toner og for Hyrderne
i Dag-Skiær Engle-Sangen!

Saa Dagen, født i Bethlehem,
ved Jule-Midnatstide,
End svøber Nat, den himmelske,
i Morgen-Skyer hvide!

Saa svæver Han for Tankerne,
til alle Skyer gløde,
Da vi skal see grandgivelig
den gyldne *Morgen-Røde!*

No. 199 .

Frygter ikke! thi Fryd jeg bringer,
Sanddru forkynder Glæde stor,
Folket at times trindt paa Jord!
Rygtet farer paa Engle-Vinger:
Han, som gjør evig sjæleglad,
Jesus er født i Davids Stad!

Hyrder! har I min Røst fornummet,
Mærker da vel det Kiende-Tegn:

Under hver Julens Himmel-Egn
Barnet ligger i Krybbe-Rummet!
Seer i den Lille Herren stor,
Stemmer saa i med Engle-Chor!

Ære være nu, i det Høie,
Fader og Søn og Hellig-Aand,
Eet i Fuldkommenhedens Baand!
Fred paa Jorden med al dens Møie!
411 Trods alle Taarer Livets Lyst,
Glæde og Fryd i Mande-Bryst!

No. 200 .

Guds Engle sang i Stjerne-Tal,
Stjerne-Tal:
Nu Gud skee Lov i høien Hald!
Halleluja, Halleluja!

Fuldsødt det klang i Engle-Chor,
Engle-Chor:
Guds Fred! Guds Fred! Guds Fred paa Jord!
Halleluja, Halleluja!

Nu Adams Børn skal lege Jul,
Lege Jul,
Guds Søn i Svøbet leger Skjul!
Halleluja, Halleluja!

Tak, Engle-Chor, for Jule-Bud,
Jule-Bud!
Med eder vi vil love Gud:
Halleluja, Halleluja!

O, Gud skee Lov for Jule-Nat,
Jule-Nat!
Nu kommer Nyaars-Morgen brat!
Halleluja, Halleluja!

Saa voxer vi i Lys og Løn,
Lys og Løn,
Til Guds Behag med Davids Søn!
Halleluja, Halleluja!

Og som Guds Engle kom til Mænd,
kom til Mænd,
412 Saa komme vi til dem igien,
Halleluja, Halleluja!

Fra Bethlehem til Stjerne-Slot,
Stjerne-Slot,
Vi kiende Engle-Veien godt!
Halleluja, Halleluja!

Thi *Jesus* er den Himmel-Vei,
Himmel-Vei,
Som skinner klart og sviger ei!
Halleluja, Halleluja!

Den førde Engle ned til Jord,
ned til Jord!
Den fører os til Engle-Chor!
Halleluja, Halleluja!

Der deilige Guld-Kroner smaa,
Kroner smaa,
Vi af Guds Søn, vor Broder, faae
Halleluja, Halleluja!

Thi skee Gud-Fader Lov og Priis,
Lov og Priis!
Guds Søn og Aanden ligerviis
Halleluja, Halleluja!

No. 201 .

Nazareth og Bethlehem!
Jesu Vugge, Christi Hjem!
Bethlehem og Nazareth!
Foster-By og Føde-Plet
For vor Drot fra Himmel-Sale,
413 Naadens Soel i Duggens Dale!
Har af eder og af den
Vi kun Skyggerne igjen?

Er det Tyrke-Rygte sandt,
At med Tiden I forsvandt!
Kalde derfor allerbedst
Julen vi en Barne-Fest,
For det er kun Hjerner spæde
Blændværk skuffer, Skygger glæde,
Til Forstanden slaaer en Streg
Over Barnets Jule-Leg?

Nei, det er ei Hjerne-Spind,
Fabel Børn at bilde ind,
At end under Hirmmel-Blaa
Sjunge Jule-Engle smaa,
At end her i Duggens Dale
Falder Lys fra Himmel-Sale,
At end paa vor usle Jord
Findes lagt i Svøb *Guds Ord!*

Hvergang, ved vort Jule-Bud,
Hjertet hører Nyt fra Gud,
Da indtræder *Gabriel* ,
Med sit himmelske Hilsæl!
Aandens Kraft dig overskygge!
Fød en Søn med Konge-Lykke!
Kald ham *Jesus* , faur og fiin,
Sønnen Guds og Sønnen din!

Hvergang Hjertet jubler ved
Lysningen af »Herrens Fred,«
Hører det fra Engle-Chor:
Gud til Ære, Fred paa Jord!
Finder da, om før ei fundet,

414 Frelseren med Svøb omvundet,
Finder »Herlighedens Haab«
Født og svøbt i *Tro* og *Daab*!

Nazareth og Bethlehem,
Jesu Vugge, Christi Hjem,
Moder Hans og Engle-Chor,
Følge Troen og Guds Ord!
Med Hans Aand og i Hans Kirke,
Som de nyde, saa de virke
Jule-Glæde, Hjerte-Fred,
Himmel-Haab og Salighed!

Saa det sandes, som det lød
Fra din Læbe, Herre sød!
Thi, med Hænder vidtudstrakt,
Sanddru, kiærlig har du sagt:
I dem Alle er min *Moder* ,
Er min *Syster* og min *Broder* ,
I dem Alle, som paa Jord
Høre, elske *Faders Ord*!

No. 202 .

Glædelig Fest! Glædelig Fest!
Glædelig Jul og lyksaligt Nyaar,
Det faae de bedst,
Som arved Hyrdernes Kaar,
Som paa den Tidende lide,
Gud haver ladet os vide;
Hver den, som hører og troer:
Engelens lønlige Ord!

Fare med Fred, Fare med Fred,
Fare med Fred, som dem Aanden har meldt,
Trøstes derved,
415 Født er den Himmelske Helt,
Skal de, som Hovedet bøie
For hvad de Prøvedes Øie,
Annas og *Simeons* , saae,
Tvivlene dermed nedslaae!

Stjernen i Øst, Stjernen i Øst,
Stjernen i Øst over Jødernes Drot,
Vidskabens Røst,
Rimer med Bøgerne godt,
Derved dog Liv kun *formodes* ,
Frygter og fnyser *Herodes* ,
Den giver Hjertet ei Bod,
Den koster Børnenes Blod!

Glædelig Fest, Glædelig Fest,
Glædelig Jul og lyksaligt Nyaar,
Engelen bedst
Byder med Hyrdernes Kaar,
Naar, med Fornuften til Fange,
Flux vi til Bethlehem gange,
Og i den barnlige Tro

Søge vor Drot og vor Ro!

No. 203 .

Dagene stækkes og mørkne i Nord,
Til knap der er Dag-Skiær tilbage,
Alt som det gik paa vor syndige Jord,
I Heden-Olds Efteraars-Dage;
Heltene døde og Guderne med,
Røvere saaes med Spøgelse lege,
Sygelig kun paa »det hellige Sted«
Glimted en Lampe med døende Væge,
Svæved en Skygge af Dag-Kongens Glands!

416

Selv dog naar Solen forsvinder i Nord,
Kan Seier dog Mørket ei vinde,
Mælke-Vei mister ei Dag-Kongens Spor,
Og Nord-Lys om Soel-Glandsen minde,
Mindet i Norden er Moder til Haab,
Mørket i Norden som Helvede hadet,
Gammelt sorn Bavnen og Julen det Raab:
Velkommen Lys-Helt fra Iiskampe-Badet!
Velkommen Soel-Hverv i Steen-Bukkens Tegn!

Her da fra Heden-Old legedes Jul,
I Norden har Lys-Glæden hjemme,
Børnene her har med Solen legt Skjul,
Da Engle gav Jule-Nat Stemme,
Derfor hver Tale om Lyset i Løn
Altid i Norden saa gierne Man hører,
Derfor hver Sang om den lille Guds Søn,
Soel-Gud i Svøb, os saa inderlig rører,
Skille vi kan ikke Glæde fra Jul!

Kom da den Dag, nei, den bælgmørke Nat,
Da meer vi ei hørde med Glæde,
Hvordan ved Mid-Nat det lysned saa brat,
At Fuglene tog til at kvæde,
Himmelen sang: nu er Frelseren fød,
Ønskede Jorden med Lyset til Lykke;
Nattergal da var i Norden uddød,
Bøge-Blad meer ei paa Klinten et Smykke,
Kiærlighed meer os ei Lyset i Løn!

Krøb da end Evigheds-Solen i Skjul,
Fortørnet af Døgnets Unoder,
Immer i Nord Man dog legede Jul,
Og Glæde den kaldte sin Moder!
Vinter-Soelhverven i tusinde Aar
Signede Dagen, som fødtes i Østen,
417 Og selv da Jul havde knappeste Kaar,
Svang sig fra Bjerg over Slette dog Røsten:
»Lys er oprundet, stat op og bliv klar!«

Lys er oprundet, stat op og bliv klar!
Som fordum det toned fra Bavne,

Høiest i Nord, naar Man Budskabet bar,
Ei Solen de meer skulde savne;
Som det gienlød i den mørkeste Tid,
Julen har fristet paa Fjeld og i Dale,
Nu, da i Vente er Vaaren saa blid,
Høit skal udsjunges i Hytter og Sale,
Hjerterne bringe en glædelig Fest!

Lys er oprundet, stat op og bliv klar!
Ja, det er vort Løsen i Norden!
Vor Jul og vor Glæde af Lyset vi har,
Oplysning skal voxe paa Jorden,
Voxe, som Barnet i Krybben nedlagt,
Evigheds-Solen i Støvtraade-Svøbet,
Langsomt udvikle sin himmelske Pragt,
Klare med sig baade Bølgen og Støvet,
Klarheden naae paa Forklarelsens Vei!

Velkommen, Lys! som har Liv, som har Aand,
Guds Ord, som har Tunge og Mæle!
Velkommen, Gud med den barnlige Haand!
Sig fryde nu Menneske-Sjæle!
Lys i dit Lys, Herre *Jesus!* vi see:
Solen, som steeg for ei mere at dale!
Kiækt kan ad Natten nu Børnene lee,
Oldingen glad hilse Vinterens Svale,
Jule-Leg kun er nu Dødnings-Dands!

418

No. 204. *)

Alle *Christne* Fødsels-Dag
Har med *Christus* sammen,
Derfor i Hans Venne-Lag
Stor er *Julens* Gammen,
Ja, det hele Folke-Færd,
Nyt og Gammelt, fjern og nær,
Fødtes med sin Konge!

Esaias! nu er skeet
Hvad i gamle Dage
Kim Propheter havde seet:
Under uden Mage!
Zion, fik Man nu at see,
Fødte uden Fødsels-Vee
Børn som Stjerner mange!

Fordum vel med *Noah* fød
Blev fuldstor en Skare,
Dem dog immer Synd og Død
Holdt i Frygt og Fare,
Og fra *Babels* Dag til nu
Ei sin fælles Byrd ihu
Meer kom Noa-Folket!

Men da, ved sit Engle-Bud,
Fader i det Høie

Fæsted sig paa Jord en Brud,
Yndig for Hans Øie,
Da, ved Aandens Kraft i Løn,
Mø undfanged med Guds Søn
Hele Christen-Folket!

*
- 419

Hver af os sin Fødsels-Dag
Har til Verdens-Moden,
Har til Kamp og Nederlag,
Først og sidst til Døden,
Men til Liv og Fred og Fryd
Jule-Nat med Engle-Lyd
Er vor Fødsels-Time!

Derfor, efter Herrens Ord,
Som vor Tvilling-Broder,
Fader ei vi har paa Jord,
Men, som Han, *kun Moder* ,
Kun Hans Moder, Jomfru skiær,
Underlig Gud-Fader kiær,
Frugtbar af Hans Naade!

Hun er som den lette Sky,
Skiønt til Dugg udsملتet,
Hun i Ørken er paany
Ark med Himmel-Teltet,
Hun er Tempel-Porten skiøn,
Aaben kun for Davids Søn,
Som er Guds tillige!

Haanlige er *Vantroes* Ord
Om den faure Kvinde,
Overtro deraf paa Jord
Skaber en Gudinde,
Troen bær taalmodig Spot,
Trøster sig ved Naadens Drot,
Er den store Moder!

Brat nu klarer sig den Sag,
Som var dunkel længe,
At vor Herre Fødsels-Dag
Har med Blomst i Enge,
420 Har med os, som Frelser huld,
Moder sin i Støv og Muld,
Evas Kvinde-Hjerte!

Hjerte ømt , som *t roer* Gud,
Er fra Skaber-Dage
Konge-Moder, Keiser-Brud,
Dronning uden Mage,
Jomfru skiær i Bethlehem,
Zion og Jerusalem,
Alles vores Moder!

Høiest *Hjertet* slog paa Jord,
Himmelvendt, og blødte,
Da fra Himlen med *Guds Ord*
Gabriel det mødte,
Da undfanged det i Løn
Baade Guds og Davids Søn,
Aandelig trolovet!

Nu det er paa Jorderig
Kirkens Moder-Hjerte ,
Som forglemmer hastelig

Al sin Sorg og Smerte,
Naar Guds-Mennesket er fød,
Skøn som Livets Morgen rød,
Født til Himmerige!

Hvor nu hos en Moder fiin,
Snart som hos Marie,
Meer til Gud end Manden sin
Hjertet sig lod vie,
Der med sødt og saligt Haab
Sønnen, christenfødt i Daab,
Hun som *Jesus* favner!

421

Derfor Kvinde-Hjertet ømt,
Som paa Gud mon bie,
Vorde skal paa Jord berømt,
Hardtad som *Marie* ,
Og med hendes Dronning-Navn
Tage skal de Smaa i Favn
Kirken alle Dage!

No. 205 . *)

Al den ganske Christenhed
Priser Guds Barmhjertighed,
Af Hans store Kiærlighed
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Engle har os Budskab ført,
Aanden har vort Hjerte rørt,
Troens Ord har Sjælen hørt,
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Barnlig kom til os *Guds Ord* ,
Af den tørre, sprukne Jord
Livets Træ i Kveld opfoer!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Verden saae Guds lille Søn,
Fandt Ham dog ei faur og skøn,
Lasted Ham i Lys og Løn!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Ei var Han til Øiens-Lyst,
Verden hørde ei Hans Røst,
Vraged Tale Hans og Trøst!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

*
- 422

Han, den Mand saa pinefuld,
Glimred ei af Sølv og Guld,
Var kun de Ydmyge huld!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Hen i Veir Hans Ord Man slog,

Men vor Frelser blev Han dog,
Al vor Sot Han paa sig tog!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Ved Hans Vunder vi fik Bod,
Han for os sig plage lod,
For vor Synd udgiød sit Blod!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

For os hyrdeløse Faar
Han forlod sin Faders Gaard,
Lægde os med sine Saar!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Som et Faar og som et Lam
Man til Slagter-Bænken Ham
Førde taus og spag og tam!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

For Ham gjaldt ei Slaa og Bom,
Sært Han gik og sært Han kom!
Hvo kan tale ret derom?
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Svig ei fandtes i Hans Mund,
God var Han af Hjertens-Grund,
Engleree i allen Stund!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

423

Døden leed den Herre bold
For sit Folk, som Syndens Sold,
Saae sin Grav i Fiendens Vold!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

En Misdæder blev Han kaldt,
Blandt de Værste blev Han talt,
For de Mange leed Han Alt!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Helten med de sære Kaar,
Revet bort i Ungdoms-Aar,
Æt dog har, som ei forgaaer!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

I sit Ansigts Purpur-Sved
Tjende meer end Mange veed
Herren, vor Retfærdighed!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Arven Hans er stor og skøn,
Lys og Liv Han fik til Løn
For det hele Adams-Kiøn!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

Jesus Christus! Frelser god!
Tvæt os rene i dit Blod!
Raad paa al vor Vaande Bod!
Det er nu skeet, som spaaet havde *Esaias!*

I de gyldne Himmel-Sale
Holdes Raad om Jordens Nød,

*
- 424

Lytter til den dybe Tale,
Som den giennem Støvet lød,
Giennem Støvet, ført af Aanden ,
Fordum til at lindre Vaanden,
Nu til Fryd og Takke-Sang!

Aandernes og Støvets *Fader*
Raadslaaer iegod i Løn,
Siger: Jeg mig trygt forlader
Paa din Bistand, Drot og Søn!
Herre-Navnet er din Gaade,
Du ei trænger til min Naade,
Jeg nu trænger til din Hjelp!

Helgen-Folket i det Lave
Kan ei frelses, uden Du
Underfuld dem vil begave
Med min Lyst i Sind og Hu,
Daarlig deres Sag de stiled,
Sørgelig sig overiled,
Sank til Jord i Afmagt ned!

Blod-Skyld ved dem alle klæber,
Jeg kan dem ei bænke her,
Og at boe paa mine Læber
Deres Navne er ei værd,
Du kun er min Arv, mit Bæger,
Herre, Du Mig vederkvæger,
Du gienløser Mig mit Folk!

Rose vil Jeg da mit Rige,
Kalde Arven liflig, skøn,
Rose vil Jeg da tillige
Min Raadgiver, Drot og Søn,
Ja, Jeg forudseer i Aanden
Herre, Dig ved Høire-Haanden,
Hjælper min og Støtte-Stav!

425

Sønnen svarer: Fryd og Glæde
Gløder, synger i mit Bryst,
Tungen skal din Priis og kvæde,
Du i *Kiødet* er min Trøst,
Ei min Sjæl i Hel Du glemmer,
Lader ei din Helgens Lemmer
See Forraadnelse i Grav!

Giennem Dødens Skygge-Dale
Du har viist mig Livets Sti,
Saa i dine gyldne Sale
Atter glade mødes Vi,
Mætte vil Du mig med Glæde,
Skikke lystelig til Sæde
Evig ved din Høire-Haand!

No. 207 . *)

O Gud, min Gud og Fader!
O bliv dog hos mig nu!
O vee, Du mig forlader,
Mig kommer ei ihu!
O Gud! hvor jeg er bange!
Det er de Synder mange,
Som skille vidt os ad!

O, kan Du dog ei høre,
Jeg raaber Dag og Nat?
Nei, Du har intet Øre
For mig, i Nød forladt,
Skiøndt Vidnesbyrd langt bedre
Dig gav de gamle Fædre,
Du Miskundhedens Gud!

*
— 426

Da holdt Du Dig ei fremmed,
Hvor Hjertet sig udgiød,
Du Haabet ei beskiæmmed,
Men frelste brat af Nød;
Men ak! ei meer hernede
Jeg Menneske kan hede,
Kun Orm er jeg i Støv!

Slet Ingen mig vil skaane,
Saamange som mig see,
De Alle mig forhaane
Og spotte med min Vee,
De lee ad den Forladte,
Fordi sit Haab Han satte
Til Dig, Du Guders Gud!

Ja, Hoveder de ryste,
Og sige: see nu til,
Om det din Gud mon lyste,
Om Han dig frelse vil!
Det er paa høie Tide,
Nu faae vi brat at vide,
Hvor ømt Han elsker Dig!

Min Gud fra Moders Hjerte!
Ved Moders Bryst mit Haab!
O, see dog til min Smerte,
O, hør mit Angest-Raab!
Blandt Hundene uhyre,
Og de uvane Tyre,
Hvi har Du mig forladt?

Omkring mig Løver brøle,
Vil sluge mig paa Stand,
Kun Afmagt kan jeg føle,
Opløst jeg er som Vand,
427 Hvert Been, som sammenæltet,
Mit Hjerte som hensmeltet
Forsmægter i mit Bryst!

Saa bastet er min Læbe,
Som Grydens sorte Bund,
Til Ganen fast mon klæbe
Min Tunge i min Mund,
Saa yderlig er Nøden,
Jeg drages alt med Døden,
Det sortner for mit Blik!

Hvor jeg mit Øie vender,

Jeg seer kun Skam og Last,
Med Fødder og med Hænder
Jeg gjordes nagelfast!
De deelde efter Tykke
Alt hvert mit Klædning-Stykke,
Trak Lod om Kjortel min!

O Gud, kom fra det Fjerne,
Kom til min Bistand nær!
Thi kløve vil min Hjerne
Den grumme Fiendes Sværd,
O frels mig fra den Tørning
Med Løve og Enhjørning!
O frels min arme Sjæl!

Da vil dit Navn jeg mindes
I Brødre-Flokken stor,
Da skal din Lov-Sang findes
Hos mig i Kirke-Chor!
O hører mig, I Fromme!
Lovsynger Herrens Domme!
Ær Ham, al Jakobs Sæd!

428

Nu frygter Gud tilhobe!
Han ei foragter Bøn,
De Ringe, naar de raabe,
Han hører blid i Løn!
Ei kom jeg Ham af Øie,
Han svared fra det Høie
Nu paa mit Angest-Raab!

Nu vil jeg Gud betale
De Løfter, jeg har gjort,
Og lydt fra Kirke-Svale,
I Selskab saare stort,
Blandt alle dem, Ham frygte,
Hans gode Fader-Rygte
Udbrede med min Sang!

De Hungrige skal æde
Og mættes visselig,
Og love Ham med Glæde
Hver Dyrker uden Svig,
De Frommes *Hjerter* ømme
Skal *Livet* gennemstrømme
End i al Evighed!

Nu skal til Verdens Ende,
Fra hver en Himmel-Egn,
Sig Folk til Gud omvende,
Og mærke paa Hans Tegn,
Saa alle Folke-Stammer
I lønligt Bede-Kammer
Skal for Ham knæle ned!

Ja, falde Ham til Fode
Skal Folk i deres Glands,
Bekiende med det Gode,
At Riget er dog Hans!
429 Hans Brød de skal nu æde,
Og Sjælen min med Glæde
Skal leve i Hans Aand!

Min Æt Ham tro skal tjene,
Den fjerne Efter-Slægt

Sig til Hans Navn skal læne,
Og paa det lægge Vægt,
Hans Ret med Flid indprænte
Det Folk, som er ivente,
Hans egne Hænders Værk!

No. 208. *)

Op til *Jerusalem* vi gaae,
Saa sagde Han til Sine,
Og der I skal med Mig forstaae,
Mig venter Død og Pine;
Forraades i Løn,
Hudstryges, korsfæstes for Spotternes Øie,
Skal Menneskens Søn,
Som Skriften afbilder fuldnoie!

O, lad os alle gaae med Ham
Til Korset og til Graven,
At dele med Ham Korsets Skam,
Afdøe fra Vellyst-Haven!
Den herligste Løn,
Som Støvet kan nyde, os møder da fage:
Med Menneskens Søn
Opstaae vi til kronede Dage!

Op til *Jerusalem* vi gaae,
Han siger da til Sine,

*
— 430

Men der I skal med mig forstaae,
Ei findes Død og Pine;
Til Staden i Løn,
Gud-Faders, opfarer med eder til Glæde
Nu Menneskens Søn,
Sin Throne med Glands at beklæde!

No. 209. *)

Stat op i Gry, min Gud! stat op!
Adspredes, flygt, du Fiende-Trop!
Lær, hvad det er at grue!
Forsvind som Røg i Luftens Skiød!
Hensmelt som Vox for Ild og Glød!
Kan du Guds Ansigt skue?

Op, glædes Alle, glædes nu,

Og kommer Sorg ei meer ihu,
Retsindige og Fromme!
O, bryder flux i Lov-Sang ud,
For eders Herre, eders Gud
Ved Navn at ihukomme!

Saa Haand paa Værket! nøler ei,
Men baner for den Konge Vei,
Som farer paa det Jævne,
Han er de Faderløses Trøst,
Han hører naadig Enkens Røst,
Og Han har Guddoms-Evne!

Han laaner Huus til hver Forladt,
Af Lænker Han udløser brat,
Og hjælper op af Grave;
Til Marken gold den Herre god

*
- 431

Udspringe bød en Naade-Flod,
Nu bli'r den som Guds Have!

Den fylder Han med Liv og Lyst
Og planter for de Arme Trøst,
Som de har længdes efter,
Og dem, som bære Jule-Bud
Indskyder Du, al Naadens Gud!
Et Ord med Kæmpe-Kræfter!

I Herrens Lyst-Huus Bytte godt
Man deler ud, til Fiendens Spot,
Sig Smaa til Stort nu sove;
Og *Due-Vingen* yndefuld,
Som Sølvvet, sprængt med røden Guld,
Den er fuldværd at love!

Skiønt sammenflydt af lutter Smaat,
Dog *Herrens Bjerg* er ogsaa godt,
Og frugtbart overmaade!
O skeler ei, I Klipper, saa!
Det Bjerg, vor Drot vil bygge paa,
Er Bjerget af Guds *Naade!*

Med Vogne i Titusind-Tal
Vor Drot opfoer til høien Hald,
Med Fængslet til sin Fange,
Og hvad Han vandt i Mande-Skrud,
Til Mennesker Han deelde ud,
Til Vantroer selv fuldmange!

Velsignet være Gud, vor Drot!
Med Salighed, af Naade blot,
Det har nu gode Veie;
Thi hos vor Gud og Herre sød
Er Udvei fra den bittre Død,
Fra Gravens mørke Leie!

432

Fuldmajestætisk er Hans Gang,
Med Følge-Skaren prud og lang,
Igiennem Helligdommen!
Imellem Sang og Harpe-Slag
Smaa-Piger reise Torden-Brag,
De røre Kæmpe-Trommen!

Lovsynger Ham i Gry og Kveld,

Med Livets Strøm af Jakobs Væld,
I Kirker allesammen!
Istem for Ham, vor Gud, vor Drot,
Hvert Folk paa Jorden, stort og smaat,
Halleluja og Amen!

O, jubler for Ham! seer I ei,
Igiennem Himle gaaer Hans Vei,
Med Solens Løb fra Østen!
En Strøm af Lys er Heltens Spor,
Og Guddoms-Kraft er i Hans Ord,
O, lytter dog til Røsten!

Og stirrer vist paa Øster-Leed!
Der skinner Herrens Herlighed,
I Skyerne Han svæver!
Israels Gud, saa vennehuld,
I hver sin Helgen underfuld,
Sit Folk op til Sig hæver!

No. 210. *)

Troende Sjæle!
Kom, lad os dvæle
Fremt ved Forsonerens Lidelses-Minde,
Trøsten at finde!
Ei vil vi Pinen og Døden begræde,

*
- 433

Som os har skiænket det salige Haab,
Men vi vil ære vor Frelser og kvæde:
Tak for den dybe, den hellige Daab,
Hvor vi korsfæstes og døde og begraves
Med Dig, for af Dig med Liv at begaves,
Du, som opstod fra de Døde igjen!
Menneske-Ven!
Vi som vor Gud og vor Herre Dig ære,
Evig velsignet, høiløvet Du være,
For af Medlidenhed
Døden Du leed,
Vil os af Syndefalds-Døden oplive,
Himmerig give,
Døde for os, saa vi leve med Dig!

No. 211 . *)

Med sin Alabaster-Krukke,

Fuld af Salve dyrebar,
Hun som maatte skamfuld sukke:
Herre, ynkes! Herre, spar!
Kom, med Hjertet sønderknuset,
Ind i Pharisæer-Huset,
Hvor tilbords den *Rene* sad!

Synderinden kom med Rødme,
Krukken brat hun sønderbrød,
Salven dyrebar med Sødme
Over Herren hun udgiød,
Lod og sine Taare-Strømme
Herrens Fødder oversvømme.
Tørred med sit Hoved-Haar!

I min Barm, som denne Kvinde,
Hjertet føler Banghed stor,

*
- 434

Sniger, som den Synderinde,
Sig til Dig ved Naadens Bord,
Rødmer, blegner, føler Vaanden,
Eftergiør det Alt i Aanden,
Sukker: Herre, ynkes, spar!

Som min Gud jeg Dig vil dyrke,
Som en Soel for mig oprind!
I min Sjæl er Mulm og Mørke,
Midnat uden Maane-Skin,
See dog til mig fra det Høie!
Speile sig dit Sole-Øie
I min stille Taare-Flod!

Himlen sig til Jorden bukked,
Dengang Du blev Støvets Søn,
Bøi Dig nu til Hjerte-Sukket,
Øre dit til Angers Bøn!
Dine Fødder jeg med Glæde
Vil i dine Fodspor væde,
Tørre med mit Hoved-Haar!

For din Røst i Kveld fuldbange,
Skjulde sig, i Paradis,
Eva med de Lokker lange,
Jeg dem giver nu til Priis,
Mig ei meer jeg vil undskylde,
Men med al min Konst forgyldte
Korset paa din Konge-Vei!

Mine Synder, dine Domme,
Bundløst Dyb at tænke paa,
Lad din Naade til dem komme,
Og i Dybde overgaae,
Naar af den jeg er oplivet,
Hun, som Meget er tilgivet,
Elske vil Dig evig ømt!

435

Laae Du under Moder-Hjerte,
Har Du diet Moder-Bryst,
Kiender Du og Kvindens Smerte,
Kvinde-Hjertets Liv og Lyst!
O, *Marias* Søn, du Bolde,
Døm mig ei med Læber kolde!
Skjul mig i din Kiærlighed!

No. 212. *)

Skiændige Judas , som fandt det uhyre,
Ikke at skønne paa Salven hin dyre,
Skattede du den Uskatteerlige da?
Solgde du Ham for de tredive Penge,
For at de Fattige skulde ei trænge?
Store Guds Under, vi maae svare Ja;
Dog sagde jo Han, som i Hjertet os seer:
O, vee ham, den Niding, som gjør at det skeer!

Skiændige Judas , som saae for dit Øie
Kvinden for *Sandhed* til Jord sig nedbøie,
Kysse Hans Fødder saa bange og bly,
Du vil, med *Falskhedens Fyrste* forbunden,
Kysse din Ven og din Herre paa Munden,
Af dit Bekiendskab og Trædskheden kry!
Hil være dig, Mester! uskyldig det lød,
Ham ønsked til Lykke, indvied til Død!

Skiændige Judas , som drak af Hans Bæger,
Aad af det Brød, som vor Sjæl vederkvæger,
Du Ham forraadte! O Helvedes Skam!
Han vilde ydmyg dig Fødderne tvætte,
Du med din Falskhed den Rene besætte,
Skyde med Kysset al Skylden paa Ham!

*
- 436

Til Falskhedens Skam, men til Sandhedens Ære,
O store Guds Under! Han vilde den bære!

Skiændige Judas , som Kiærligheds-Tegnet
Havde paa Sandhedens Værste beregnet,
Tænkde at skuffe Alvidenhed selv!
Meensvorne Biskop! forræderske Pave!
Du maatte ønsket, med Steen til din Krave,
Før du var sænket i dybeste Elv!
O, Sjælenes Frelser! Dig anraabe vi:
Fra *Falskhedens* Afgrund os Alle Du frie!

No. 213. *)

Søn var Judas af de Øgle-Unger,
Som bagtalde Gud med deres Tunger,
Mens Hans *Manna* var i deres Mund,
Thi, med Himmel-Brødets Smag i Munden,
Gik han ud med Dragen fra Afgrunden,
Solgde Herren i den samme Stund!
Lad os Du, som Mennesket har skabt,
Med Umennesket ei gaee fortabt!

No. 214. **)

For at dømme Verdens Dommer,
Raadet hurtig sammenkommer!
Han som dømmer paa sin Dag
Baade Levende og Døde,
Skal nu, uden Skyld og Sag,
For Pilati Domstol møde!
Vantro rækker Ulov Haand,
Lægger Retfærd selv i Baand!

**
-- 437

Ære være, Frelser, Dig!
Sande maa den hele Jord,
Din Langmodighed er stor!
Vær Du os miskundelig!

No. 215. *)

For den soleklare Gud
Adam blind miskiendte,
Dreves han af *Eden* ud,
Som han det fortjende!
Atter kom i Paradis
Røveren, for han retviis
Kiendte Gud i Taage!
Lukt ved Kundskabs-Træets Rod,
Sprang saa op ved Korsets Fod
Paradisets Laage!

Slangen spyed hist i Læ
Gift i *Evas* Øre,
Kvindens Sæd paa Korsets Træ
Lærde Støv at høre,
Lod udstrømme over Jord
Vand og Blod i Naadens Ord,
Lærde Folk tillige,
Med den Røver lykkelig,
At udraabe: tænk paa mig,
Herre i dit Rige!

Før dit Sole-Øie brast,
Ypperste blandt Helte!
Nagled Du til Korset fast
Dommen, som os fældte:
Naglen, med din rene Haand,

*
-- 438

Giennembored Lovens Baand,
Helveds Hold og Skiøde!

Ja, korsfæstet blev med Dig,
I Hvis Mund ei fandtes Svig,
Lovens Band, og døde!

Som et stille Offer-Lam
Gik vor Drot i Døden,
Ændsed ikke Korsets Skam,
Bar uskyldig Brøden,
Vendte ei sit Ansigt bort
Fra al Verdens Vee og Tort,
Vilde Alt udsone;
Gjorde i et Gylden-Aar
Jorden til en Rosen-Gaard,
Under Torne-Krone!

Moses , underviist af *Gud* ,
Gjorde, som *Han* vilde,
Strakde begge Arme ud,
Korset at afbilde!
Da om Himlens Hjelp det gjaldt,
Under Kors *Amalek* faldt,
Steg kun, naar det daled;
Staae og falde maae paa Jord
Kirken saa med *Korsets Ord* ,
Det blev der afmalet!

Christne! derfor Alle her
Samle eder Røsten!
Ei af plumret Brønd og Kiær
Meer I øse Trøsten,
Men af Naadens klare Flod,
Sprunget ud ved Korsets Fod,
Og af Klippe-Graven!
Korsets Ord er Syndens Død,
439 Livets Røst fra Graven lod,
Lukked op Guds-Haven!

No. 216. *)

Tie, alt Kiød, for Aasyn Hans,
Som paa Korset blegner!
Solen mistet har sin Glands,
For Hans Hoved segner,
Jorden bæver, Dødelige!
Jordisk Lyst fra Hjertet vige
Her for Himmelsk Ære-Frygt!

Kongers Konge, Drottens Drot,
Selv er Offer-Lammet,
Gæstebudet, evig godt,
Er idag berammet,
Thi Hans Kiød er Siæle-Føde,
Og Hans Blod er Liv af Døde,
Herrens Bord er Himmerig!

Hvor til Altret under Krands
Det *Guds Lam* mon fare,
Foran gaaer, med Sky om Glands,

Himlens Engle-Skare,
Cherubim med Øine blide,
Seraphim med Vinger hvide,
Dæmpet, dybt Halleluja!

Øine lukke ved det Syn
Soel og Seraphimer,
Tør ei see paa Vredens Lyn,
I de mørke Timer;
Giøre saa og frelste Sjæle,

*
- 440

Øine lukke, troe og knæle,
Sukke dybt Halleluja!

Viisdom blev forvendt paa Jord,
Fandt Guds Viisdom ringe,
Derfor nu Guds Naades Ord
Maa som Daarskab klinge;
Hvo ei Himmerig vil savne,
Gud maa i Hans Daarskab favne,
Sukke dybt Halleluja!

No. 217. *)

Hør vor Hellig-Aftens Bøn!
Hør os, Guds eenbaarne Søn!
Hør Du os i Paaske-Kveld!
Eftergiv os al vor Giæld;
Saa, opstandne fra de Døde,
Glad vor Mester vi kan møde!

Christenhed! stat op, vær glad!
Gak nu rundt i Zions Stad,
Lovsyng Herren, from og god,
For Han døde og opstod,
Døde for hvad vi bedreve,
Og opstod, for vi skal leve!

Kom da, lad os ret engang
Prøve paa en Takke-Sang,
Knæle dybt i *Jesu* Navn,
Som os rev af Dødens Favn,
Som forsoned al vor Brøde,
Stod med Naaden op af Døde!

*
- 441

Hellighold, Guds Venne-Lag,
Herrens store *Hvile-Dag* ,
Hvilen efter Storm og Strid,
Efter fuldendt Frelser-Id!
Med Udødelighed kroner
Seierrig os vor Forsoner!

Christus! Ære være Dig!
Takke-Sang evindeligt!

Ved Korsfæstelsen i Gaar
Lægde Du vort Bane-Saar!
Ved Opstandelsen i Morgen
Slukker Du al Dødning-Sorgen!

No. 218. *)

I Dag sukker Helved og klager:
O, gid Han dog aldrig var fød,
Den Son af *Marie*, min Plager!
O gid Han dog aldrig var død!
Hvor er mine Kæmper saa bolde?
Hvor er mine Porte og Volde!
Hvor er nu min Styrke saa prud!
Han sprængde det Alt som en Gud!
Ære være Guddoms-Manden,
Korsfæstet og opstanden!

I Dag sukker Helved og klager:
O vee, at jeg tog Ham i Favn!
O vee, hvor dog Skinnet bedrager,
Hans Taarer, Hans Farve, Hans Navn!
Han kaldte sig *Menneske-Sønnen*,
Jeg troed Ham, høster nu Lønne!

* - 442

Som Fuglen til Buret Han kom,
Nu fløi Han og Reden er tom!
Ære være Guddoms-Manden,
Korsfæstet og opstanden!

I Dag sukker Helved og klager:
Jeg før var saa rund og saa feed,
Nu blev jeg en Beenrad fuldmager,
Hvorfor, den »*Lyslevende*« veed,
Min Mad i utallige Dage
Jeg maatte nu give tilbage!
Her sidder jeg nøgen og krum,
O vee, hvor den Kæmpe var grum!
Ære være Guddoms-Manden,
Korsfæstet og opstanden!

I Dag sukker Helved og klager:
Ak, *Adam* og hele hans Kiøn
Nu trodsig i Skare uddrager,
Gienløst af den skjulte Guds Søn!
Jeg sanked dem smaalig med Gammen,
Nu røved Han dem Allesammen,
Nu, paa den Korsfæstedes Ord,
Fra Helved til Himmels de foer!
Ære være Guddoms-Manden.
Korsfæstet og opstanden!

I Dag sukker Helved og klager:
O Død, du min eenbaarne Søn!
Hvad nytter det, du dig umager!
Kun Spot er dit Arbeides Løn!

De lee, naar du Haanden udstrækker,
De veed, Han dem alle opvækker!
O vee mig! paa Krogen jeg beed!
O vee mig, at Han kom hened!
443 Ære være Guddoms-Manden,
Korsfæstet og opstanden!

No. 219 .

Herren af Søvne opvaagnet, opsprang,
Hører du, Helved, vor Morgen-Sang:
Christus opstod fra de Døde!
Op stod nu Gud og Hans Fiender adspredtes,
Kraften som Vox over Gløderne bredtes!
Christus opstod fra de Døde!

Denne er Dagen, som Herren har gjort,
Lover Ham, Christne! Hans Værk er stort,
Christus opstod fra de Døde!
Kirkerne alle velsigne den Milde,
Drikke med Fryd nu af Israels Kilde,
Kilden til Liv fra de Døde!

Dandser for Herren! Lovsynger Hans Navn!
Herlig vor Frelser, med Bod for Savn,
Christus opstod fra de Døde!
Kommer, I Hedninger alle, og kiender
Saligheds-Veien til Jorderigs Ender:
Jesus opstod fra de Døde!

Det var for Engle et lysteligt Syn,
Helvede sprængdes af Himlens Lyn,
Christus opstod fra de Døde!
Da i Hans Spor de saae Dødninge-Hære,
Alle de raabde: velkommen med Ære,
Livs-Aander god fra de Døde!

Det er hvert dødeligt Menneskes Fryd
Det er paa Jordan en himmelsk Lyd:
444 Christus opstod fra de Døde!
Han i sin Død traadte Døden paa Nakke,
Hvem der med Naaden vil tage til Takke,
Reiser Han op fra de Døde!

Derfor Halleluja tusindefold
Følger det Budskab, fra Old til Old:
Christus opstod fra de Døde!
Og, før Han tog i det Høie sit Sæde,
Saaed paa Jord Han den evige Glæde:
Vi skal opstaae fra de Døde!

No. 220. *)

Kom, lad os tømme et Bæger paany,
Ei af det Væld, som udsprang under Staven,
Men af den levende Kilde fra Graven,
Saligheds-Kilden, som springer i Sky:
Jesus, vor Livs-Kraft, som Hjerterne styrker!

Lys overalt nu i Fylde opgaaer,
Himlen og Jorden og Helvede klares,
Alle Tings Grundvold i Hast aabenbares,
Paaske-Fest nu hele Skabningen faaer,
Føler ved *Ordets* Opreisning sig styrket!

Christus , vor Frelser, som Gud saa og Mand!
Med Dig korsfæstet, begravet forleden,
Skal vi opstaae, og som Lys alt hernelen
Skinne med Dig i de Levendes Land,
Du for vort Hjerte er Klippen og Styrken!

Pludselig, Herre, blandt Dine Du stod,
Bød dem Guds Fred og gav Trøst dem i Vaanden,

*
- 445

Nyskabde i dem et Tempel for Aanden,
Skiænkede dem Livet, hvormed Du opstod!
Stor er din Naade, vort Lys og vor Styrke!

Som Du begyndte, vor Frelser, bliv ved!
Kom og til os gennem Dørrerne lukte!
Bliv ved den Skik, Du indførde og brugde:
Lov os din Glæde og giv os din Fred,
Naadig indblæs os dit Liv og din Styrke!

Vige det Gamle da skal for det Ny,
Som Du paa Korset os vandt og har givet,
Saa vi fornyes til Evigheds-Livet,
Vandre derefter og møde i Sky
Dig, som er evig vort Liv og vor Styrke!

No. 221. *)

Engelen som Lynet,
Frygtelig for Synet,
Havde Ord at tale
Alt som Dugg i Dale,
Sagde: Kvinder fromme!
I med Salver komme,
Søge blandt de Døde
Livets Morgen-Røde;
Hulen Han forlod,
Herlig Han opstod!
Døden for Ham rømde,
Gravene Han tømde,
Den Udødelige
I de Dødes Rige!
Siger: det er stort,
Hvad vor Gud har gjort,
Adams faldne Kiøn

Reiste nu Guds Søn!

*

446

No. 222. *)

Frydelig Himmel og Jord
Synger i Chor:
Han med den vældige Arm
Styred paa Døden sin Harm!
Første-Født i Dødens Rige,
Han gienfødte os tillige,
Gjorde ved et Almagts-Bliv
Svælget til et Moders-Liv,
Afgrund til et Naadens Dyb!

No. 223. * *)

Herrens Veninder!
Apostelinder!
Salige prise vi eder i Dag:
Lys fra Graven,
Rosen fra Dødninge-Haven,
Bragde først I under Sørgehus-Tag!

Gyldneste Tale
Klang da i Sale,
Det var Opstandelsens levende Røst:
Frelser-Manden,
Jesus, vor Ven, er opstanden!
Jubled I lydt til al Jorderigs Trøst!

Engle jer røbed
Glæden i Svøbet,
Selv lagde Herren jer Glæden i Favn,
Den paa Vinge,
Brat til Apostler at bringe:
Glæden fra Grav i den Levendes Navn!

* *
-- 447

Aldrig vi glemme,
Kvindernes Stemme
Laae paa Apostlernes Tunger til Grund,
Første-Grøde
Var den af Liv fra de Døde,
Kvindefødt er da Opstandelsens Mund!

Herrens Veninder!
Salige Kvinder!
I bad Apostler udraabe paa Stand
Paaske-Dagen,
Smilet ad Sorgen og Klagen,
Vidnesbyrd stort fra Forglemmelsens Land!

No. 224. *)

Menneske-Bolig!
Bæve du maatte, da Frelseren døde;
Men i Opstandelsens Morgen-Røde
Da blev du rolig!
Ja, ved Opstandelsens levende Ord,
Blev du beroliget, Jord,
Der, hvor du bæved saalænge med Smerte,
Dybt i det blødende Hjerte!
Halleluja!

No. 225. **)

Klapper i Haand, alle Folke-Færd!
Synger med Fryd, baade fjern og nær:
Himmelfaren er Menneske-Sønnen!
Kongernes Konge og Drotters Drot
Jesus nu hedder i Himlens Slot,
Himmelfaren er Menneske-Sønnen!

* *
-- 448

Gud i det Høie opfoer med Fryd,
Herren opfoer med Basuners Lyd!
Himmelfaren er Menneske-Sønnen!
Kalder nu *Jesus* al Jordens Gud!
Lover og priser vor Drot saa prud!
Himmelfaren er Menneske-Sønnen!

No. 226. *)

Optaget er i Herlighed
Du, som i Naade kom hened,
Vor Gud og Frelser kiære!
Velsignelsen Du efterlod,
Med Løftet om den Trøster god,
Som evig her skal være!
Fuldendt er nu dit store Værk,
Vor Frelser god og Kæmpe stærk,
Selv Døden overvundet!
Du Guddoms-Helt, med Ære stor,
Nu har den mørke, faldne Jord
Med Himmelen forbundet!

Du til din Herlighed opfoer,
Men raaber til dit Folk paa Jord
Fra Himlens Konge-Sæde:
Paakalder Mig af Hjertens Grund!
Jeg er hos eder allenstund,
Med Lys, med Fred og Glæde!

Du gik og os beredte Sted,
Ja, Du til Himmels tog os med,
Nu kom vort Støv til Ære,
Nu herliggjort blev Adams Kiøn,

*
- 449

Vort Kiød og Been nu med Guds Søn
Skal Kronen evig bære!

Guds Engle saae Dig stige op,
I Støvets Dragt, med Sjæl og Krop,
Det var dem sært at skue,
Beundrende Guds skjulte Raad,
De lydt besang din Helte-Daad
Paa Jordens Myre-Tue!

I Skyer! lad i Evighed
Velsignelsen nu dryppe ned
Paa Eng og Mark og Skove!
Som Cherubimer foer paa Sky
Vor Moders Søn med Konsten ny!
Med Engle I Ham love!

No. 227. *)

Hvi er dine Klæder saa røde!
Det Omkvæd fløi Herren imøde
Fra alle de himmelske Chor,
Da Vagten fra Himmelborgs-Tinden
Ham skued med Rose paa Kinden
Opfare til Himmels fra Jord!

Hvi er dine Klæder saa røde!
Saa Englene raabde imøde
Guds Søn i Hans Menneske-Dragl,
Da Han, efter endte Storværker,
Med Legem og Lidelses-Mærker,

Indgik til den himmelske Pragt!

*

—
450

No. 228. *)

Lad vaie høit vort Konge-Flag!
Lad flyve Korsets Banner!
Til Helte-Død paa Seirens Dag
Det sine Kæmper danner!

Paamind os kun, vort Seiers-Tegn,
Om Herrens Død og Pine!
Thi under hver en Himmel-Egn
Derved Han frelste Sine!

Afbild os kun det Korsets Træ,
Hvorpaa vor Frelser hængde!
Derunder kun det Ly og Læ
Vi fandt, hvortil vi trængde!

Paa Dødens Hovedpande-Fjeld,
Alt med Hans Hænder rene,
Vor Haand-Skrift for en bundløs Gield
Blev naglet til dets Grene!

Og da med Vand udrandt Hans Blod,
Af giennemboret Side,
Det Væld udsprang af Træets Rod,
Hvori vi tvættes hvide!

Korsfæstelsen af Synd og Død
Er Helte-Daad til Livet,
Til Trøst og Haab i al vor Nød
Er Tro derpaa os givet!

Saa vai da høit, vort Konge-Flag!
Spred Vinge, Korsets Banner!

*
— 451

Til Helte-Død paa Seirens Dag
Du dine Kæmper danner!

No. 229 . *)

Helten, som os hjalp af Nød,
Høilig vi berømme,

Ham, som fra den bittre Død
Tog dens Herredømme!
For vor Kæmpe, *Kvindens Sæd* ,
Afgrund skjalv og Døden græd,
Helved faldt til Føie!

Varsel for Hans Daad der gik,
Thi ved Midnats-Tide,
I Hans Fødsels Øieblik,
Lys fra Øster-Lide
Steg med meer end Sole-Glands,
Spredte sig til Straale-Dands,
Sang med Engle-Stemme!

Han til Helveds Orme-Gaard
Gik med Lys og Lygte,
Der sin »Penning« og sit »Faar«
Flittig Han opsøgde,
Mørket tabde, Lyset vandt,
Hvad Han ledte om, Han fandt,
Kom med Fryd tilbage!

Helten under Straale-Hjelm
Giæsted Mørkhjems-Drotten,
Skuffet blev den gamle Skjelm,
Skaden fulgde Spøtten;
Bundet blev den Jette stærk,

*
- 452

Løst hans Hjelm og Brynje-Særk,
Plyndret blev hans Bolig!

Fanget i sit eget Garn,
Tabt har han al Vinding,
Kvindens Sæd, Marias Barn,
Knuste Slangens Tinding,
Deelde Byttet blandt de Smaa,
Vinker til sin Himmel blaa
Os med Seiers-Tegnet!

No. 230. *)

Hil dig, vor Fane!
Kors-Banner hvidt!
Holde paa Bane
Med dig vi Skridt,
Vis er os Glandsen,
Evigheds-Krandsen,
Liv for Bekymringer frit!

Fienderne grue,
Meer end for Sværd,
Ved dig at skue,
Plantet dem nær;
Hvor du dig hæver,
Seier omsvæver
Kors-Herrens signede Hær!

Høit dig at bæere,
Gav *Constantin*
Hæder og Ære,
Guld-Krone fin;
Dog i Guds Rige

*
– 453

Høiere stige
Skal end Berømmelse din!

Stærkere Fiender,
Kors! i dit Fjed,
Støv overvinder,
Studser derved,
Vinder tillige
Himmerigs Rige,
Har under Kors det med Fred!

No. 231. *)

Under Korset stod med Smerte,
Stod med giennemboret Hjerte,
Jesu Moder, dødningbleg!
Solen sortned, da Han daaned,
Sorte Hjerter Ham forhaaned,
Pine Hans var dem en Leg.

Rumme kan en Moders Smerte
Kun det ømme Moder-Hjerte,
Som begribes kun af Gud,
Dog er det kun Djævløie,
Den kan ei til Taarer bøie,
Før endnu den bryder ud!

Kirken, med sit Moder-Hjerte,
Kiender bedst *Marias* Smerte,
Under Kors og Verdens Spot,
Men Eens Død for Alles Brøde
Galden nu dog kan forsøde,
Alting gjorde *Jesus* godt!

*
– 454

Grandt Han saae sin Moders Smerte,
Før den knuste hendes Hjerte,
Saae med Ynk det knakte Rør,
Har paa Korset hende givet
Søn, som ei skal miste Livet:
Den Discipel, som ei dør!

Ja, for Kirkens Moder-Hjerte
Fryd i Sorg og Trøst i Smerte,
Er det Guddoms-Ord især:
Leve skal, til herlig kommer
Zions Brudgom, Verdens Dommer,
Den Discipel, Han har kiær!

Brist da aldrig, Moder-Hjerte!
Drukne kan du al din Smerte
I din Frelzers Kiærlighed!
Hvad end Sønnerne maae lide,
En Guds Søn er ved din Side,
Og Hans Brødre døe i Fred!

Saa har i sin Moders Hjerte
Jesus dulmet Dødens Smerte,
Med sin dybe Kiærlighed,
Derfor kun Han vilde bløde,
Derfor stod Han op af Døde,
Efterlod paa Jord sin Fred!

Freden til sin Moders Hjerte
Jesus vandt ved Dødens Smerte,
Den er Kirkens Skat og Priis,
For den Fred Hans Kæmper strede,
Med den Fred Hans Vidner lede,
Gaae med den til Paradis!

455

Vær velsignet, Moder-Hjerte!
Vær velsignet, Moder-Smerte!
Vær velsignet, Kvinde-Bryst!
I for Gud har fundet Naade,
Vandt, ved Christi Korses Gaade,
Hvad I savned: *evig* Trøst!

No. 232. *)

Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden Dig med Torne kroner,
Du det seer, jeg har isinde
Rosen-Krands om Kors at vinde,
Giv dertil mig Mod og Held!

For Dit Ansigt vil jeg træde,
Thi jeg troer, Du er tilstæde;
Jeg tilbeder Dig i Støvet,
Fordi reen, som Guldet prøvet,
Du er dog miskundelig!

I Dit røde Hav jeg havner,
Dine Fødder jeg omfavner,
Thi ei stolt Du mig foragter,
Mig fra Korsets Træ betragter
Du med dyb Medlidenhed!

Ak, hvor fattig! ak, hvor nøgen!
Gruelig er med Dig Spøgen!
Men jeg veed, for det at lide,
Født Du blev ved Midnats-Tide,
Selv Du valgde Korsets Skam!

Hvad har Dig hos Gud bedrøvet?
Og hvad elsked Du hos Støvet,

At Du vilde Alt opgive,
For at holde os ilive,
Os Dig at meddele heel?

Kiærligheden, Hjerte-Gløden,
Stærkere var her end Døden,
Heller giver Du end tager,
Ene derfor Dig behager
Korsets Død i vores Sted!

Ak, nu føler jeg tilfulde
Hjertets Haardhed, Hjertets Kulde!
Hvad udsprang af disse Fjelde,
Navnet værdt, til at giengælde
Frelser-Mand, din Kiærlighed?

Dog jeg troer, af dine Vunder
Væld udsprang til stort Vidunder,
Mægtig til hver Steen at vælte,
Til Iis-Bjerge selv at smelte,
Til at tvætte Hjertet reent!

Derfor beder jeg med Taarer:
Leed den ind i mine Aarer,
Floden, som kan Klipper vælte,
Floden, som kan Iis-Bjerg smelte,
Som kan Blod-Skyld tvætte af!

Du, som har Dig selv mig givet,
Lad i Dig mig elske Livet,
Saa for Dig kun Hjertet banker,
Saa kun Du i mine Tanker
Er den dybe Sammenhæng!

Skiøndt jeg maa som Blomsten visne,
Skiøndt min Haand og Barm maa isne,
457 Du, jeg troer, kan det saa mage,
At jeg Døden ei skal smage,
Du betaide Syndens Sold!

Ja, jeg troer paa Korsets Gaade,
Gjør det, Frelser, af din Naade!
Staae mig bi, naar Fienden frister!
Ræk mig Haand, naar Øiet brister!
Siig: vi gaae til *Paradis!*

No. 233. *)

Gienlyd, du ny Jerusalem,
Som Livets Land og Glædens Hjem,
Af Psalmer nye, i Takt paa Jord
Med alle Himles Engle-Chor!
Thi Christ stod op af Døde!

O! Himmel-Helten, Løvemod,
Nu Slangen traadte under Fod,

Ved Livets Røst i Dødens Land
De Døde reiste sig paa Stand,
Stod op med Livets Fyrste!

Vor Frelser Dødens Fange-Bur
Nu sprængde med sin Kæmpe-Lur,
Gienløste flux i Tusind-Tal
Ham fulgde til den høie Hald,
Da Han stod op af Døde!

Triumphen Hans har Sole-Glands,
Den er Ham værd, Hans Helte-Krands,
Han Døden har tillive bragt,
Den hele Jord til Himlen lagt,
Det er Hans Konge-Rige!

*
- 458

Thi bede, paa Hans Æres-Dag,
Vi Helten bold om Ridder-Slag,
Og, som Drabanter, om en Plads
I Himlens herlige Palads,
Hvor Engle-Skarer sjunge!

Han sidder ved Guds Høire-Haand!
Han sendte os sin Faders Aand,
I Liv og Død vor Sjæle-Ven,
Og naar Han kommer selv igjen,
Vort Støv staaer op af Døde!

No. 234. *)

Paaske vi holde
Alle vide vegne;
Varme og kolde,
Lune Himmel-Egne
Samtlig berømme som bedst
Opstandelsens Fest!

Thi, med hinanden,
Alle vi maae hade
Helved-Tyrannen,
Som gjør Orme glade,
Ham under Muld, Herre Christ!
Du fældte forvist!

Udraab fra Taget,
Rygte tusindmundet:
Død tabde Slaget,
Liv har Seier vundet,
Han, der saa eenlig sov hen,
Kom talrig igjen!

*
- 459

Han sig har svunget
Fra, hvor Orme vrimle,
Evig besjunget,

Over alle Himle,
Dødnings mange i Grav
Han Livet og gav!

Nu fra Hans Øie
Straaler Guddoms-Glandsen,
Og fra det Høie
Han, med Seiers-Krandsen,
Dages som Dommer paany,
I guldræmmet Sky!

Christ! fra dit Sæde,
Høire-Haandens Throne,
Send Du os Glæde,
Sang med Engle-Tone!
Livet for os Du jo lod,
For os Du opstod!

Doms-Hornet lyder
Sikkert paa det Sidste,
Og, som Du byder,
Alle Grave briste,
Men ak, desværre, ei Faa
Til Doms kun opstaae!

Flyv da til Himlen,
Hjerte, Rod at fæste,
Saa ei med Vrimlen
Hoved du skal giæste,
Synke, med Afgrundens Kryb,
I bundløse Dyb!

460

No. 235 . *)

Paaske-Lammet fra Urte-Gaarden
Christne offre Lov igien,
Det Guds Lam gienløste Hjorden,
Gav Gud-Fader os til Ven!
Død og Liv i Kredsen gik,
Bane-Saar vel Livet fik,
Over Død dog Seier vandt,
Og med Paaske-Soel oprandt!

Siig, Marie Magdalene,
Mens du stod ved Graven ene,
Hvad saae du, i Morgen-Stunden,
Siig os det, med Guld i Munden!

Jeg saae Grav og Jordelin,
Engel klar og Engel fin,
Jeg saae *Jesus* , som var død,
Liljehvid og rosenrød,
Jesus , som paa Korset leed,
Klart opreist i Herlighed!
Han, vort Haab, stod op med Priis!
Møder jer i Paradis!

Sanddru Marie!
Hvad er Vagtens Løgn, som flyer,
Tør ei Lyset oppebie,
Mod dit ægte Vidnesbyrd!
Vist opstanden er vort Haab,
Som det vidnes ved vor Daab,
Jesus, Guds og Davids Søn,
Lever hos os nu i Løn,
Synlig vi med Lov og Pris
Møde Ham i Paradis!

*
- 461

Trods al Jøde-Løgn og Snak,
Gud skee evig Lov og Tak!
Jesus er opstanden!

No. 236. *)

O, saligt dog det Ørne-Par,
som først saae Lys i Graven,
Saae Livets Træ vidunderlig
opskudt i Dødning-Haven,
Saae Ham, som nys paa Korset leed,
Oplivet af Guds Herlighed!

O, det var din Lyksalighed,
Marie Magdalene!
Men var maaskee oprindelig
du af de Engle-Rene,
Med Gud for Øine, hvor de gaae,
Som vi paa Jord kan aldrig naae?

Nei, til vor Trøst, evindelig,
du var en Synderinde,
Saa gruelig vildfarende,
som nogen kiærlig Kvinde,
Kun ved din Tro, paa Ham som leed,
Fik Syn du for Guds Herlighed!

Kun som Hans Efterfølgerske,
af Hjertet angergiven,
Kom nær du i Lyksalighed
Maria, Jomfru-Viven,
Saa alle Slægter prise maae
Dig salig for hvad først du saae!

*
- 462

Ja, ydmyg Frelser-Moderens
din Ære efterstræber,
For Ordet om Opstandelsen
blev født paa dine Læber;
Hun fødte Ham, som Liv kom fra,
Du Skabningens Halleluja!

No. 237. *)

Verdens Igienfødelse
Glæden igienføder,
Skiønt forynget, Skabningen
den Opstandne møder!
Øst og Vest og Syd og Nord,
Ild og Vand og Luft og Jord,
Sjunge Paaske-Psalmer!

Seer du op til Hvælvingen,
Skyerne sig klare,
Lytter du til Bølgerne,
blidelig de svare,
Mellem Begge morgenglad
Tumler sig, med muntert Kvad,
Hele Fugle-Choret!

Seer du, hvor i Skovene
alle Træer skyde!
Mærker du, hvor Engene
sig i Vaaren fryde!
Nu det Visne vorder grønt,
Nu det Stygge vorder skiønt,
Det gjør Paaske-Morgen!

Livets Varme, seirende
over Dødens Kulde,

*
- 463

Priser Ham, som straalende
reiste sig af Mulde;
Dødens Fyrste Ham tog heel,
Havde i Ham ingen Deel,
Misted hvad han havde!

Fundet har nu Mennesket
Bod for alt Forliset,
Sværdet nu, det lynende,
svandt fra Paradiset,
Der Cheruben løfter glad
Olje-Green med Palme-Blad,
Vinker os til Haven!

No. 238. *)

Gamle Surdei! ud af Huset!
Bort alt Surt og Skarpt og Dødt!
Hvede-Meel af Enke-Kruset
Bage vi til Brødet sødt,
Paaske-Brød til Fryd i Livet,
Til den Vin, som os er givet,

Det er Salighedens Kalk!

Far nu vel, Ægyptens Gryder,
Pharaoners Trældoms-Aag!
Øver selv nu Slave-Dyder,
Efter eders Kaage-Bog:
Dyd i Dynd og Dyd paa Straa,
Dyd paa Tværs og Dyd paa Skraa,
Dyd i Pyramider!

Skyggeviis alt Moses-Haanden
Har betegnet Herrens Daad,
Virkelig os Christus-Aanden

*
- 464

Aabenbarer Himlens Raad,
Bryder vore Slave-Kiæder,
Skaber Sjæle-Friheds Glæder,
Lægger Jubel i vor Mund!

Frelse hver fra Aag og Plage,
Naade hver og Lægedom,
Som Guds Folk i gamle Dage
Studsed ved og kvæded om,
Nu i *Aand* og *Sandhed* møder
Hedninger saavel som Jøder,
Hele Christi Menighed!

Isak laae paa Vedden bundet,
Livet hængde i et Haar,
Dog blev Offer-Lammet fundet,
Han gienløst til Fyrste-Kaar!
Saa *Guds Lam* , vor Trøst i Nøden,
Gik for os i Offer-Døden,
Har til Kronen os gienløst!

Joseph var en ussel Fange,
Blev dog Kongens Høire-Haand,
Tilgav Synd, holdt Liv i Mange,
Med sin Gunst og Viisdoms-Aand!
Saa udgaaer, med Viisdoms-Aanden,
Liv fra Guddoms-Høirehaanden,
Før i Dødens Fangenskab!

Jonas selv sig lod udkaste,
Leviathan slugde ham,
Maatte dog ham paa det Faste
Kaste op igjen med Skam!
Jesus , hvad kun Ham var givet,
Af sig selv tilsatte Livet,
Tog fra Døden det igjen!

465

Samson i Philister-Fælde
Fængsels-Porten rykde op,
Bar den i sin Kæmpe-Vælde
Magelig til Bjerger-Top;
Men til Bjerget over Skyen
Porten svar fra Helved-Byen
Bar vor Frelser i Triumf!

Mageløst var Kæmpe-Slaget:
Livet seired under Muld!
Glædeligt var Nederlaget,
Død kun styrtedes omkuld!
Sjunger, alle Paaske-Dage:

Natten randt med Graad og Klage,
Soel opstod med Fryde-Sang!

No. 239. *)

Dag uden Mage!
Evigheds Morgen!
Bane for Sorgen!
Helvedes Plage!
Himmelens Ære!
Hilset Du være!
Hilset med Fryd,
Sang-Klokkers Lyd,
Smeltende Hjerters Halleluja!

Natten er omme,
Mørket forsvinder,
Lyset oprinder,
Liflig opkomme
Straaler guldrøde,
Bjergene gløde,

*
- 466

Livet opstaaer,
Døden forgaaer,
Skyggerne flygte for Straale-Skud!

Nyt er paa Færde,
Fortiden viger,
Fremtiden stiger,
Lynende Sværde
Blegne ved Freden,
Ruste i Skeden,
Blomsterne bly
Stræbe i Sky,
Fuglene vinke ad Systre smaa!

Helvede bæver,
Gravene græde,
Dødninger kvæde,
Hoved sig hæver,
Haabet dets Lemmer
Aldrig beskæmmer,
Kraftig, urædd,
Hver følger med,
Christus, vort Hoved, os baner Vei!

Solkæmpe-Navnet
Samson har fundet,
Jesus har vundet
Straalende favnet!
»Fraadser gav Føde,
Bomstærk det Søde«
Fiendens Forliis,
Det er Hans Priis,
Fuldkomment blev ved Hans Helte-Død!

Elskelig kaldtes
David i Vrmlen,
467 *Jesus* i Himlen,
Folket ei taltes,
Bjørne og Løver
Lam Han berøver,
Og da det gjaldt,
Goliath faldt,
Bethlehemiten har frelst sit Folk!

Canaans Druer
Speiderne priste,
Korset os viiste,
Godt de os huer,
Presset, os kvæger
Mosten i Bæger,
Sorgerne flye,
Vinen den ny
Ørken omskaber til Paradis!

Grav-Steen for Hule
Opsatte Haanden,
Gjorde Lys-Aanden
Om til en Sule,
Sig til et Sæde,
Derfra med Glæde
Raaber han lydt:
Helvede! pyt!
Hvor er nu Seiren, du praled af?

Fienden er fældet,
Seiren er vundet,
Freden er fundet,
Og for Giengieldet
Morderen frygter,
Morderen flygter,
Haabløs i Hu,
468 Mærket til Gru,
Tegnet som *Kain* til langsom Kval!

Menneske-Gielden,
Naglet til Brettet,
Christus udslettet,
Men dog, trods Ælden,
Blomstrer den samme
Menneske-Stamme,
Top er og Rod
Frelseren god,
Gammelt og Nyt er i Christus Eet!

Haand sig oprører,
Maa det dog lære,
Hæder og Ære
Hoved tilhører!
Smukt alle Dele
Tjene det Hele!
Da, skiøndt vi faldt,
Alle har Alt,
Alle opreiste i Adam ny!

Høitids-Dagen, Høiheds-Gangen,
Vække, hæve Fryde-Sangen,
Høi er Thronen, Han bestiger,
Som forener begge Riger:
Stjerne-Land og Blomster-Vang!

Jesus i det Høie throner,
Ham lovsyng Millioner,
Som paa Jorden, saa i Himlen,

*
- 469

Engle-Chor med Folke-Vrimlen,
Seier-Herren fredegod!

Milde Drot! igien Du kommer,
Som al Verdens strænge Dommer,
Alle Skyer Flammer sprude,
Da er Naadens Time ude,
Alle Engle raabe Vee!

Hør os nu i Naadens Fylde!
Straf os ei som vi forskyldte!
Vogt vor Sjæl fra Skam og Skade!
Rør os, bøi os, gjør os glade!
Lad os see din Herlighed!

No. 241. *)

Stol-Konning i al Evighed,
Veileder for de Blinde!
Du daled fra det Høie ned,
Besteg nu Ærens Tinde!

De store Konge-Riger tre,
Med selvbevidste Sjæle,
Ja, Himmel, Jord og Helvede,
I Jesus-Navnet knæle!

Herefter Kiød i Engle-Chor
Skal Aander ei beskæmme,
Vort Kiød sig med Forundring stor
I Himlen finder hjemme!

O Du med Naadens milde Dyd,
Paa Herlighedens Sæde,

*
- 470

Lad i vort Hjerte Himlens Fryd
Fordunkle Verdens Glæde!

Og lad i Domme-Dagens Gry,
Naar alle Kæmper daane,
Os rødme under Rosen-Sky,
Ei under Lynild blaane!

Lad da, ved Verdens Undergang,
Os finde Livets Krone,

Og ære Dig med Takke-Sang
Paa Fader-Rigets Throne!

No. 242 . *)

Kæmpe-Skridt, som ingen Anden,
Tager Christus, Guddoms-Manden,
Alle Bjerge som paa Vinger
Drabelig Han overspringer,
Evig deraf bærer Spor
Himmel, Helvede og Jord!

Først fra Solbjerg, over Skyen,
Sprang Han ned til Davids-Byen,
Sprang fra Guddoms-Herligheden
Til et Barne-Svøb heneden,
Det med Engle kalde frit
Adams Børn et Kæmpe-Skridt!

Saa Han sprang fra Blomster-Tuen
Dristig ned i Mørke-Stuen,
Brød ei Hals, ei Been og Arme,
Kom til Hel med Liv og Varme,
Det med Suk selv Djævle tit
Kalde maae et Kæmpe-Skridt!

*
- 471

Sidst Han sprang fra Djævle-Krogen,
Lukt igiennem Helved-Taagen,
Jord forbi, op over Solen,
Op paa Himmel-Kongestolen,
Og med Gud vi kalde frit
Mageløst det Kæmpe-Skridt!

No. 243 . *)

I Kveld blev der banket paa Helvedes Port,
Saa dunder den rullende Torden,
Herolden var stærk og Hans Budskab fuldstort,
Thi lyttede Alt under Jorden!

Fra Himlen jeg melder nu Helvedes Kryb:
Fra Jorden nedstiger en Kæmpe,
Han springer i Gry over svælgende Dyb,
For Graad selv i Helved at dæmpe!

Han vandrer paa Gløder som Jomfru paa Gulv,
Han tramper paa Øgler og Drager,

Hug-Ormen Han knuser, og Helvedes Ulv
Han binder, mens Afgrunden brager!

Paa Albu sig reiste. hver Fange saa brat,
Det kunde ei Djævle afværge,
Som Storme de hyled i bælgmørke Nat,
Og fnøs som ildsprudende Bjerge!

Paa Albu sig reiste hver Fange saa brat,
Ei før blev i Helvede lyttet,
De lured om Dag og de lured om Nat,
De ændsede ei Ilddrage-Spyttet!

*
- 472

Og Tredie-Dagen, da Hel-Hanen goel,
Og Gienfærd kom alle tilbage,
Da skinned i Helvede Himmerigs Soel,
I Drømme slet ingen saae Mage!

Som Skyerne hvide med Stjerne-Hob bleg,
Gik Englene foran den Bolde,
Og brat som en Soel Han fra Dybet opsteg,
Med guldrøde Skyer til Skjolde.

I Helvede skinned Guds Herligheds Glands,
Guld farved de Djævle kulsorte,
Men Murene revned for Straaler i Dands,
Af Hængsel fløi Helvedes Porte!

Sig reiste de Fanger nu alle paa Stand,
Men dog kun for dybt at nedknæle,
Velkommen, velsignet, vor Frelser-Mand!
Det lød fra utallige Sjæle!

Nu » *Adam* , hvor er du?« blev hørt med en Røst,
Som Lærkens en Pindsedags-Morgen,
Da fødtes i Helved den evige Trøst,
Sin Hel-Sot fik Menneske-Sorgen!

Da *Eva* tog Ordet, gik Frelseren nær,
Og sagde: min Søn og min Herre!
Jeg ene det voldte, at vi ligge her,
For jeg lod mig daare, desværre!

Den Slange, som krymper i Flamme sig nu,
Sig bugtede om Kløgt-Træets Grene,
Den glimred som Guld, og den skiød mig i Hu:
Vi raadte for Verden alene!

473

I raade for Himmel, I raade for Jord,
Saa hvidsled den smigrende Stemme;
Da blege og blaa vi til Helvede foer,
Langt andet vi fik at fornemme!

Men est Du den Sæd, mig blev lovet til Bod,
Undfanget og født af en Kvinde,
Da falder ei Moder omsonst Dig til Fod,
Forlades ei grusom herinde!

Fra Soel-Øine milde to Taarer nu faldt,
Og underfuldt var det at skue,
Med deilige Farver i Krone-Gestalt
Sig danned om *Eva* en Bue!

Saa kysset sin Moder Guds Herligheds Glands,

Til Under for alle de Døde,
Og op stod, som Dronning, med Regnbue-Krands
Skiøn *Eva*, som angred sin Brøde.

Titusinde Mile end dybere ned
Sank Djævle, da *Eva* sig hæved,
De turde ei hyle, i Læbe sig beed,
Og sittred, saa Jorderig bæved!

Fra Helvede steg nu den Herre saa bold,
Ham fulgde saa faver en Skare,
Som Solen paa Skyer, Han sattes paa Skjold,
Propheterne alle Ham bare!

Triumph blev der nu, hvor kun Graad hørdes før,
Kun Død sad i Helved bedrøvet,
Cheruben oplod den forseiglede Dør,
Skjold-Vagten sig kasted i Støvet!

474

Saa herlig opstod paa den tredie Dag
Vor Frelser, uskyldig korsfæstet,
Thi er det paa Jord nu en Saligheds-Sag:
Guds Søn haver Helvede giæstet!

No. 244 . *)

Kommer Sjæle, dyrekøbte,
Og til meer end Engle døbte,
Sydskende til Davids Søn!
Lad os med Guds Engle-Skare
Og med Ham til Himmels fare,
See den Frommes store Løn!

Hører I de Toner søde,
Stigende som Liv af Døde,
Himmel-Hærens Velkomst-Sang
Til den ædle Straale-Skytte,
Som med Seier, Priis og Bytte,
Kom fra Hel og Blomster-Vang!

Trindt det lyder Ham i Møde:
Vær velkommen fra de Døde,
Alle Djævles Skræk og Gru!
Over dem gaae Flamme-Bølger,
Folket igienløst Dig følger,
Før fortabt, men fundet nu!

Kæmper, I, som Borgen værne,
Borgen over Sky og Stjerne,
Aabner brat den høie Port!
Seierrig fra Dybet kommer
Verdens Skaber, Verdens Dommer,
Navnet Hans er evig stort!

Møder Ham med gyldne Kroner,
Ham og mange Millioner,
Dyrekøbte med Hans Blod,
Stigende fra Jammer-Dale
Nu med Ham til Fryde-Sale!
Takker Ham, for Han er god!

Mellem Engle Mænd nu tælles,
Har med Herren All tilfælles:
Aand og Støv og Liv og Blod,
Troen, Haabet, Kiærligheden,
Lyset, Glandsen, Glæden, Freden,
Livets Træ og Livets Flod!

Vælge kan igien og vrage
Jordens Slægter, alle Dage,
Vælge mellem Liv og Død,
Dagens Lys og Nattens Mørke,
Paradis og vilde Ørke,
Helved hedt og Himmel sød!

Ære være Frelser-Manden,
Med et Navn, som ingen Anden,
Løseren af Dødens Baand!
Lov og Tak og evig Ære
I Tre-Enigheden være
Fader, Søn og Hellig-Aand!

No. 245 . *)

Himmel-Farten saae i Løn
Salomon , Kong Davids Søn,
Havde den for Øie,
Da han sang: alt som en Hind

* - 476

Springer Han fra Tind til Tind,
Hist paa *Bethels* Høie!

Ogsaa vi vil synge frit
Om Hans Spring og Kæmpe-Skridt,
Over Bjerg og Dale,
Afgrunds-Svælg og Klippe-Top,
For os Smaa at hente op
Til de høie Sale!

Fra sin Throne, morgenrød,
Sprang Han ned i Jomfru-Skiød,
Og i Krybbe-Rummet,
Deraf Folk i Blomster-Vang,
Som Guds Barne-Engel sang,
Glæde har fornummet!

Saa Han sprang fra Verdens Hav
Op paa Kors og ned i Grav,
Evig det skal mindes,
Om fra Liv til Død Hans Skridt

Synes kort og glemmes tit,
Kostbart maa det findes!

Skik det er paa Verdens Øe,
Hvad der fødes, skal og døe,
Død ved Synden hefter,
Men paa Korset døde Han,
Som er Drot i Livets Land,
Hvo gjør Ham det efter!

Endt var dog ei Heltens Færd,
Og det sidste Spring især
Viste Guddoms-Evne;
Thi fra Helved sprang paany
477 Lukt Han over Jord og Sky,
Det er værdt at nævne!

Saa kom Helten atter hjem,
Og i Guds Jerusalem
Blev der Fryd og Gammen,
Om Hans Kæmpe-Skridt og Spring
Sang om Kap og sang i Ring
Engle allesammen!

Høit vi sjunge og Hans Priis,
For vi skal paa Smaa-Folks Viis
Springet efterligne,
Trin for Trin fra dyben Dal
Stige op til Stjerne-Sal,
Og vor Drot velsigne !

Med *vort Legem* foer Han op
Over Himmel-Bjergets Top,
Fylder saa Guld-Thronen;
Saa og vi med *Aanden Hans*
Stige skal fra Glands til Glands,
Til vi naae Guld-Kronen!

No. 246. *)

For den store Fattigdom,
Hvormed Du til Verden kom,
For din lange Faste-Tid,
For din svare Kamp og Strid,
For din Seir i Ørken vild
Over Fristeren saa snild,
Jesus , Guds og Davids Søn!
Skaan os, hør vor Suk og Bøn!

* - 478

For paa Korset nagelfast
Du holdt ud, til Hjertet brast,
For Slagt-Offeret fuldbragt,
Seiglet paa den nye Pagt,
For Du bold i Jordens Skiød
Overvandt den grumme Død,
Jesus , Guds og Davids Søn!

Skaan os, hør vor Suk og Bøn!

No. 247. *)

Følger med til Urtegaarden,
I som fristedes og faldt!
See, hvor drabelig for Hjorden
Hyrden stred, da ret det gjaldt!
See Hans Kval og hør Hans Bøn!
Lær at bede af Guds Søn!

Følger med og seer paa Thinget
Verdens Dommer, skiændt og skiældt,
Trindt af Avinds-Mænd omringet,
Døds-Dom over *Sandhed* fældt!
Væn dig, Sjæl, til Verdens Løn!
Lær at lide af Guds Søn!

Følger med til Retter-Stedet!
Seer Hans Kors og seer Hans Blik!
Seer Hans tørre Læbe vædet
Ynkelig med Galde-Drik!
See Ham rolig, mild og skøn!
Lær at døe af Davids Søn!

Følger med til Klippe-Graven,
I den aarle Morgen-Stund!

*
— 479

Mørkt der er i Dødning-Haven,
Lysner dog om Engle-Mund:
Rødt stod op hvad blegnet laae,
Lær os, Herre, at opstaae!

No. 248 . *)

Al Verden under Død og Dom
Blev lagt ved *Adams* Brøde,
Indtil den store Løser kom,
Uskyldig leed og døde,
Da misted Synd og Død sin Magt,
Med os vor Dommer gjorde Pagt,
Giv, Synder, Ham din Sag i Hænde!
Han for din Tro vil dig frikiende!

Lad os til Ham i Krybben gaae,
Og følge Ham i Ørken!
Lad Kors Ham kun os lægge paa,

Thi med det følger Styrken!
Lad Ham os kun ei vige fra
Paa Olje-Bjerg og Golgatha:
Paa *Zion* skiænker Han os Hvile,
Saa vi ad Død kan evig smile!

No. 249 . **)

Kun faa var Paradisets Dage,
Fuldkort Uskyldighedens Stand,
Vi synded, sank i Støv tilbage,
Vi hjemme fik i Gravens Land!

Vort Hjerter blev en Røver-Kule,
Den gamle Adam i os boer,

**
-- 480

Vi for vor Skabers Aasyn skule,
I Skjul vi krybe for *Guds Ord!*

Til Enden Han dog elsker Sine,
Vor Skaber vi skal see med Fryd,
Thi Han for os leed Død og Pine,
Os klæder op med al sin Dyd!

Han søgde smaalig det Forlorne,
Han lægde os med sine Saar,
Han kroned sig med Jordens Torne,
Og gav os Himlens Rosengaard!

Gud-Fader! af din store Naade
Du os gav din eenbaarne Søn,
O, drag os paa al mulig Maade,
Og giv *Ham os* , det er vor Bøn!

Er vi kun Hans, er vi og Dine,
Hans Lodd er vores ligerviis,
Da røres ei vor Sjæl af Pine,
Da er vort Hjem i *Paradis!*

No. 250 . *)

Syng høit, min Sjæl, om *Jesu Død!*
Han faldt ei seierløs,
Thi Hans »fuldbragt« saa mægtig lød,
At Helved skjald og giøs!

Den er fuldført, det feiler ei,

Den Naadens Verden ny,
Og banet er Hans Konge-Vei
Til Thronen over Sky!

*
- 481

Det Kors, der rødmer af Hans Blod,
Som vidste ei af Svig,
En Trappe er til Thronens Fod,
Som staaer urokkelig!

Syng høit, Guds Folk: det er fuldbragt,
Min Frelser Prisen vandt,
Al Verden Ham er underlagt,
Hvis Blod paa Korset randt!

For *Jesu* Navn Hans Fiender flye,
Og styrte for Hans Sværd,
Mens Kronen vinker over Sky
Den Mindste, Ham har kiær!

No. 251. *)

Navnet over alle Navne,
Jesus, baade Gud og Mand!
Før mig, til i Dig at havne,
Over Verdens vilde Strand!

Hvor Du throner i det Høie,
Fader-Smilet er dit Værk,
Og hvor lavt vi Knæ mon bøie,
Kun din Aand gjør fri og stærk!

Til som En af os vi skue
Himlens Gud i jordisk Dragt,
For den Hellige vi grue,
Dommeren, som har al Magt!

Men som Knop paa Kvist udspringer,
Saa vor Fred, vort Haab og Held,

*
- 482

Naar det i vort Hjerte klinger:
Gud *med os* , Immanuel!

Lad kun derfor *Jøder* fnyse!
Lad kun *Græker* drive Spot!
Ei fra *Jesus* de os kyse,
Korsets Ord gjør Alting godt!

No. 252. *)

Ruller, Engle, Stenen bort!
Død i Slaget kom tilkort:
Han, som dødbleg var i Gaar
Morgenrød i Dag opstaaer!

Frelst er nu den faldne Jord!
Jubler, alle Engle-Chor!
Svar, istem, gienlyd deraf,
Jordens Bold og Verdens Hav!

See, Han stiger op af Muld,
Reen og klar, som prøvet Guld!
Engle-Skarer, fjern og nær,
Sjunge om Hans Herre-Færd!

Over Solens Kreds opfløi
Ære-Porten vid og høi,
Ag nu ind paa Rosen-Sky,
Guddoms-Helt, i Gammens-By!

Med Guld-Harperne i Hald,
Engle-Tunger, uden Tal,
Tone ud med evig Klang
For Dig Livets Seier-Sang!

*

483

No. 253. *)

Reis Dig, alle Drotters Drot,
Som med Døden driver Spot,
Bringer op fra Orme-Gaard
Lægedom for Bane-Saar!

Øst og Vest og Syd og Nord
Længes efter Livets Ord,
Fredens Fyrste, Livets Drot!
Med et Ord gjør Alting godt!

Prises skal paa Jordens Bold
Da dit Navn fra Old til Old,
Alle Sjæle frydes ved
Herren: vor Retfærdighed!

Kiære Frelser! kron dit Værk!
Send os Aanden guddomsstærk!
Uden Ham, trods Vid og Konst,
Al vor Gierning er omsonst!

No. 254. **)

Halleluja for Lysets Drot!
Hans Kæmpe-Værk er stort:
Han giæsted Dødning-Kongens Slot,
Og sprængde Helveds Port!

I Mørket skinned Livets Soel,
Og Frelseren opstod,
Da styrted Dødens Konge-Stol,
Da faldt Tyrannens Mod!

* *
— 484

Med Helte-Fryd, i Straale-Skrud,
Med Arr af lægte Saar,
Da stævned Seier-Herren prud
Op til sin Faders Gaard!

Der høit ophøiet throner Han,
Vor Frelser og vor Gud,
Velsignelserne trindt om Land
Rundhaandet strøer Han ud!

I Støvets Børn med Bane-Saar!
Lovsynger Livets Drot!
Hans Gave er et Gylden-Aar,
Livsalligt, evig godt!

I Lysets Aander, Engle-Chor!
Lovsynger »Gud med os,«
Som reiste op den faldne Jord,
Al Mørkheds Magt til Trods!

No. 255. *)

Vor Frelser opstod fra de Døde,
Vor Herre til Himmels opfoer,
Fordærvsens Hjem er lagt øde,
Gienfødt er den frugtbare Jord!

Triumphen, o, hvor den er fager!
Hvor det er et lysteligt Syn:
Paa Solstraale-Karmen Han ager,
Guds Engle Ham følge som Lyn!

I skyhøie Toner de sjunge:
Opspringer, I Porte, paa Stand!

*
— 485

Thi her ager Herligheds Konge,
Med Byttet fra Dødninge-Land!

Hvem er vel den Herligheds Konge,
Som iler til Faderens Favn?
Det Himlen og Jorden udsjunge,
Sig bøier hvert Knæ i Hans Navn!

Hans Navn skal de Diende lære,
Og Oldinger prise i Bøn,

Thi Herren til Faderens Ære
Er *Jesus* , er Menneskens Søn!

No. 256. *)

For Alle slagtet er Guds Lam,
Vort Paaske-Lam det bolde,
Lad derfor nu, med Tak til Ham.
Os alle Høitid holde,
Ei med den gamle Surdei rød,
Med Hykleri og Tant,
Men med et hvidt, usyret Brød,
Saa Alt er reent og sandt!

Gud-Faders Majestæt opvakt
Har *Christus* fra de Døde,
Nu smiler kun ad Dødens Magt
Opstandnes Første-Grøde;
Een Gang for Alle døde Han,
For os til Sjæle-Fred,
Men lever nu i Glædens Land
For Gud i Evighed!

Saa skal og vi fra Synden døe,
Opreises af Guds Naade,

*
- 486

Og leve, skiøndt vort Kiød er Hø,
For Gud iligemaade!
Gud-Fader, Søn og Hellig-Aand,
Som brækked Vredens Riis,
Og løste for os Dødens Baand,
Skee evig Lov og Priis!

No. 257. *)

Nu fryde sig hver Christen Mand,
Og springe høit af Glæde!
Ja, lad os Alle, trindt om Land,
Med Liv og Lyst nu kvæde,
For Gud, saa god, som Han er stærk,
Har gjort et herligt Underværk,
Ei regnet, hvad det kosted!

Jeg faldet var i Fiendens Vold,
I Synden født og baaret,
Mig knuged Død, den grumme Trolde,

Og gav mig Bane-Saaret,
Ak, med mig selv jeg laae i Kiv,
Jo meer jeg kæmped for mit Liv,
Des haardere blev Døden!

Min Dyd ei hjalp mig for et Haar,
Den var ei værd en Hægte,
Min gode Vilje laae paa Baar,
Og kun min Synd var ægte,
Det lærde mig min Fjende klog,
Og trak mig ned i Djævle-Krog,
Der evig at fortvivle!

Det saae min Gud i Himmerig,
Den Gode og den Fromme,

*
- 487

Og købde fri, miskundelig,
Min Sjæl i dyre Domme,
Det var for Ham slet ingen Skiemt,
Han kostede paa mig bestemt
Det Kiæreste, Han havde!

Til Frelser min Han taled saa:
Vi faaer os dog forbarme,
Far ned, min Søn, og hjælp de Smaa,
De Usle og de Arme!
Gienløs Du dem fra Synd og Nød,
Og slaae ihjel den bittre Død!
Lad dem med Dig saa leve!

Alt som Du vil, min Fader kiær!
Det svared Søn med Blide,
Og fødtes af en Jomfru skiær,
Ved Jule-Midnatstide,
Som En af os, *Marias* Søn
Sin Guddoms-Vælde bar i Løn,
Den gamle Ræv at fange!

Hold dig til Mig, nu sagde Han,
Saa har det ingen Fare,
Alt hvad Jeg vil, Jeg ogsaa kan,
Og Jeg for dig vil klare,
Vær du kun min, saa er Jeg din,
Og Eet er Jeg med Fader min.
Trods den, os kan adskille!

For dig Jeg lade vil mit Liv,
Og med mit Blod dig købe,
Mit Kors du paa dit Bryst kun skriv,
Fat Tro og lad dig døbe!
Da er din Synd og Død du kvit.
488 Din Død er min, mit Liv er dit,
Min Salighed tillige!

Saa gaaer Jeg til min Fader hjem,
Med Bytte stort i Hænde,
For i det ny Jerusalem
Min Aand dig at tilsende,
I alskens Nød din Trøster-Mand,
Han giver dig paa Liv Forstand,
Til Himlen dig ledsager!

Som Jeg i denne Verden var,
Saa skal og du nu være,
Klenodiet i Leerjords-Kar

Skal bæres til Guds Ære!
Lad fare Angst og Trældoms-Frygt,
Men vogt dig vel for Verdens Kløgt!
Det er min sidste Vilje!

No. 258. *)

Bort, Verden, med din Glæde
Og al din Lystighed!
Jeg vil til Korset træde,
Hvor *Jesus* for mig leed;
I rette Følge-Svende
Man Herren skal gienkiende.

O see, hvor Han sig vaander
I Lystens Urtegaard!
O hør, hvor tungt Han aander,
For Døden er saa haard!
Dog vil, for os det kvæger,
Han tømme Smertens Bæger!

*
- 489

Ham solgde en Forræder,
Det var Hans egen Svend,
Og smeddet har Hans Kiæder
Enhver Hans falske Ven;
For os dog, from i Sinde,
Sig lader Sandhed binde!

Høimodige Forsoner,
Som giver bort din Ret!
Med Torne Man Dig kroner,
O, hvor Du takkes slet!
Ak, tit, selv under Knælen
Dig spotter Daare-Sjælen!

O, store Lære-Mester
I ret Sagtmodighed!
Den Haand, som Dig korsfæster,
Selv den gjør Dig ei vreed,
Du beder, from i Sinde:
Tilgive Gud de Blinde!

Dig elsked ømt din Fader,
Før Bjergene opkom,
Dog her Han dig forlader,
Dig knuser Vredens Dom,
Fordi, al Dyds Begynder,
Du bærer Verdens Synder!

Saa rødmer Du og blegner
For hvad jeg gjør saa tit,
Dit skønne Hoved segner
Kun for at reise mit;
Med viddudstrakte Arme
Nu Gud vil sig forbarme!

Velsignet være Munden,
Som sagde »det er skeet!«
Igiennem Side-Vunden
Dit Hjerte jeg har seet;
Lad mig paa Torne-Veie
Det faae til Arv og Eie!

No. 259. *)

O, Du Guds Lam!
Med Korsets Skam,
Du bår al Verdens Synder,
Derfra al Trøst begynder;
Miskundelig,
Forbarm Du Dig!

O, Du Guds Lam!
Med Korsets Skam,
Du bår al Verdens Synder,
Dermed al Fred begynder;
Af Kiærlighed
Giv os din Fred!

O, Du Guds Lam!
Med Korsets Skam,
Du bår al Verdens Synder,
Derfra vort Liv begynder;
Vor Død til Trods,
Opliv Du os!

No. 260. **)

Christus, vor Gienløser blid,
Uden Synd begangen,

* *
-- 491

Dog for os ved Natte-Tid
Som en Tyv blev fangen,
Dømdes, uden Skyld og Sag,
Mellem Djævel-Unger,
Taalde Haan og Hug og Slag,
Spot af onde Tunger!

I den aarle Morgen-Stund
De Ham, uforskammet,
Førde til en hedensk Hund,

Taus Han gik som Lammet,
Vel uskyldig blev Han kaldt,
Han dog ei løslodes,
Sendtes, for at prøve Alt,
Ogsaa til Herodes!

Klokken ni, med Riis og Vaand,
Lod Han sig hudflette,
Og af raa Soldaters Haand
Krone tung paasætte;
Purpurklædt, til Spee og Spot,
Ryggesløse Svende
Hilsed Ham, som Jøde-Drot,
Med et Rør i Hænde!

Klokken tolv Han, bar og blot,
Blev til Korset naglet,
Der Han Galde drak og Spot,
Duggen rød nedhagled,
Hovedet var bidt af Skam,
Røver-Pak Ham haaned,
Soel dog, ved at see paa Ham,
Sortnede og daaned!

Klokken tre Han gav et Skrig,
Han sin Fader savned,
492 Fandt af Ham dog faderlig
Brat sin Sjæl omfavnet;
Afgrund skjalv og Klipper brast,
Sonen var fuldkommen,
Teppeet revned i en Hast
Da for Helligdommen!

Lær os Frelser, Livets Væld,
Hvad din Død betyder,
Saa vi til dit Kors med Skiel
Nagle vore Lyder!
Lær i Aanden os at saae
Grædende hernelen,
Saa Du Lov-Sang hoste maae,
Naar vi fare heden!

No. 261. *)

Jesus! dine dybe Vunder
Og din smertefulde Død,
Som din Kiærligheds Vidunder,
Trøster mig i al min Nød,
Og naar Synd mig falder ind,
Strax den støder i mit Sind
Paa din Pine, som forbyder
Mig at skiemte med Udyder!

Vil med Vellyst sig fornøie
Mit forventte Kiød og Blod,
Strax dit Kors mig staaer for Øie,
Hjertet røres og gjør Bod;
Sætter Satan an paa mig,

Som mit Skjold jeg viser Dig,
Dine Suk og Taare-Strømme,
Snart maa han da Marken rømme!

*
— 493

Vil mig Verdens Aand udlokke
Paa den rosenstrø'de Vej,
Hvor Man under Blomster-Flokke
Seer de skjulte Slinger ei,
Paa din Torne-Sti jeg tænker
Giennem Verdens Urtegaard,
Da sig blotte Fiendens Rænker,
Vinke mig min Frelsers Kaar!

Saa mod Alt hvad Hjertet krænker
Give dine Vunder Kraft,
Naar min Sjæl sig i dem sænker,
Drager den ny Leve-Saft,
Deler jeg Din Kval og Død,
Da forsvinder al min Nød,
Naar dit Blod i mig indflyder,
Glædens Kilde-Spring udbryder!

Paa dit Kors mit Haab er grundet,
I din Grav jeg Hvile faaer,
Thi din Død har Døden bundet,
Den har lægt mit Bane-Saar,
Deel i Dig er evig Trøst,
Freden boer i Dines Bryst,
Og med Dig det os er givet,
At staae op til Lys og Livet!

Har kun Dig jeg i mit Hjerte,
Salighedens Kilde-Spring,
Da jeg føler ingen Smerte,
Selv ved Dødens Edder-Sting,
Skjuler jeg mig kun hos Dig,
Røre kan ei Fienden mig,
Døden har i Dig jeg fundet
Sødt af Livet overvundet!

494

No. 262. *)

Ind i Haven *Jesus* gik,
Sørgelig tilmode,
Faldt saa med et Himmel-Blik
Fader sin tilfode;
Mærk det, Christen, vaag og beed!
Far ei til forvoven!
Kun til hvem der knæler ned,
Daler Kraft fra Oven!

Tages maa og tømmes ud
Lidelsernes Bæger,
Men et himmelsk Sende-Bud

Hjertet vederkvæger;
Christen! saa i Dødens Strid
Himmelen dig vinker,
Saa din Sjæl kun higer did,
Kaster hvad den sinker!

Jesus, uden Skyld og Sag,
Blev i Haven bundet,
Dertil Synden, Nat og Dag,
Rebet havde spundet;
Men vil nu den fule Aand
Mig for Synden binde,
Han i *Jesu* bundne Haand
Skal min Løser finde!

Mellem Djævle og Udyr
Jesus staaer taalmodig,
Under falske Vidnesbyrd
Slaaes Han blaa og blodig;
Vil da som min Herre huld
Verden mig begegne,

*
- 495

For en Tjener syndefuld
Hvad er det at regne!

Peder! saae du, hvor det gik?
Vi er ingen Helte,
Os kun Herrens Frelser-Blik
Styrke kan og smelte,
Derfor, Herre, tab mig ei
Nogentid af Syne,
Og gaaer jeg paa Vantroes Vei,
Mig dit Blik nedlyne!

Christi Kors kun nødig bar
Simon af Cyrene,
Herrens Byrde tykkes svar,
Ei for ham alene,
Men naar jeg betænker ret,
Hvem mig Korset rækker,
Som en Palme-Green det let
Sig mod Himlen strækker!

Paa sit Kors blev nagelfast
Himmerigs Fribaarne,
Da for mange Trælle brast
Bolt og Fange-Taarne,
Igienløste kan nu vi
Os med Ham forbinde,
Som gjør Sine evig fri,
Hvor Guds Søn er inde!

Til dit Folk, Du Jøde-Drot,
Vil jeg mig da regne,
Skiøndt Dig times Kval og Spot
Mest af dine Egne,
Jeg mig føler vis derpaa,
At naar Stjerner falde,
496 Skal din Throne dog bestaae,
Du mig Broder kalde!

I dit Ord »det er fuldbragt«
Har min Sjæl sig hvilet,
Havde ei det Ord Du sagt,
Længst var jeg fortvi'let,

Men det Ord i Sandheds Mund
Sige vil saameget:
Tro og haab og elsk Mig kun!
Regningen er streget!

Sortnet var den gyldne Soel,
Da min Frelser, rolig,
Gud i Vold sin Aand befoel,
Som en Søn fortrolig;
Saa skal jeg i *Jesu* Navn,
Hvad end før jeg frister,
Siælen lægge Gud i Favn,
Naar mit Øie brister!

Da det sidste Suk Han gav,
Hele Jorden bæved,
Klipper revned, og i Grav
Dødnings sig hæved;
Gjør Hans Suk det Underværk,
Hvad da Hersker-Tonen!
Er paa Korset Han saa stærk,
Hvad da ei paa Thronen!
Ned Han sank vel under Muld,

Blev dog ufortæret,
Throner nu paa meer end Guld,
Som Gud-Fader æret,
Derfor, Christen, krymp dig ei
Nu ved Orme-Gaarden!
497 God er *Jesu* Konge-Vei,
Christ-Naturens Orden!

Jesu Pine, Kors og Død,
Er min Lyst og Glæde,
Derom jeg i al min Nød
Vil som Fuglen kvæde,
Thi jeg veed, hvor Herren er,
Skal Hans Tjener være,
Og hvem Sønnen haver kiær,
Vil Gud-Fader ære!

Uvist synes det mig tit,
Om jeg elsker, Herre!
At jeg elsker Dig for lidt,
Vist er det, desværre!
Men om end al Verden leer
Ad mit Lidt ivente,
Aldrig jeg mig ønsker meer
End Du mig fortjende!

No. 263. *)

I Dødens Baand vor Frelser laae,
For vores Skyld hengivet,
Men herlig kunde Han opstaae,
Og skænked mild os Livet,
Thi er Hans Folk nu sjæleglad,
Og takker Gud i allen Stad,

Og synger for *Jesus Christus* :
Halleluja!

Det var fuldstort et Kæmpe-Værk
Den Død at overvinde,

*
— 498

For Syndens Skyld ei før saa stærk
Var Mand paa Jord at finde;
Thi traadte Død os under Fod,
Men *Jesus* gav den Bod for Mod,
Forstyrret har Han dens Rige!
Halleluja!

Som En af os vor Synd Han bar,
Men Han var selv uskyldig,
Dermed Han Døden fældet har,
Gjort al dens Krav ugyldig,
For os, som *Jesus* har til Drot,
Den er sit eget Gienfærd blot,
Sin Brodd haver Død forloret!
Halleluja!

Det var en Tvekamp underfuld,
Da Liv og Død de brødes,
Og Kredsen skreves under Muld,
Hvor Riget var de Dødes,
Men Livet fik dog Overhaand,
Saa, fængslet i sit eget Baand,
Til Spot er nu Døden blevet!
Halleluja!

Det gik, som det var forudspaa'd,
Skiøndt det er sært at sige:
Den ene Død den Anden aad,
Det Lige var for Lige;
Den store Fraadser kom tilkort,
Vor Herres Kiød var alt for haardt,
Det kunde han ei fordøie!
Halleluja!

Thi fryde vi os ved Livets Fest,
Som Død har overvundet,
499 Og prise den Kæmpe allerbedst,
Som har den Stærke bundet,
Han sidder nu paa Ærens Stoel,
Og er for os den gyldne Soel,
Døds-Natten, hun er forgangen!
Halleluja!

No. 264. *)

Nu kom det rette Paaske-Lam,
Hvis Been ei maatte brydes,
Og ihvor grumt de slagted Ham,
Vi ved Hans Død dog frydes,
Thi nu vort Hjertes Kammer-Dør,

For Morder-Englen aaben før,
Guds Lam med sit Blod forseigled!
Halleluja!

I Sandhed Mad er Lammets Kiød,
Til evigt Liv og Glæde,
Naar vi med ret usyret Brød
I Kiærlighed det æde;
Thi fei den gamle Surdei ud,
Bag Paaske-Brød, du Christi Brud!
Syng evig til Lammets Ære:
Halleluja!

No. 265 . **)

Salighedens Morgen-Røde,
Steget op af sorten Jord!
De Opstandnes Første-Grøde!
Livets Soel med Straale-Spor!

* *
-- 500

Jesus, Dødens Overvinder!
Thron nu tryk blandt dine Fiender!

I, som vilde Graven spærre
Med Steen-Lukke, Seigl og Vagt,
Blinde-Bukke! seer, vor Herre
Har og over eder Magt,
Blæser bort, naar Vei Han savner,
Kampe-Steen, som Straa og Avner!

Grumme Død! skær du kun Tænder
Brøl kun, Løve, i dit Bur!
Hyl kun, Helved, og vrid Hænder
Over Gruset af din Mur!
Trøster, om I kan, hinanden
Over Frelseren opstanden!

Død! hvor er din Brodd nu henne?
Helvede! hvor er din Seir?
Aldrig var en Dag som denne
Lys-Triumf i Livets Leir;
Aldrig kom saa klart for Dagen:
Guders Gud har dømt i Sagen!

Kun Forvarsel, I Philistre!
Var for Dette *Samsons* Færd,
Og at *Goliath* hin bistre
Blødte for sit eget Sværd;
Dødbleg Davids-Sønnen fældte
Faderen til eders Helte!

Pharao paa Lynilds-Karmen,
Med sin Hær i Morgen-Gry,
Rørt af Almagts-Kæmpearmen,
Sank til Havsens Bund som Bly,
Men i Paaske-Morgenstunden

Dragen drukned i Afgrunden!

501

Store Høitid! vær velkommen!
Vær velsignet, Paaske-Soel!
Over Død faldt nu Døds-Dommen,
Faldt Lys-Fiendens Konge-Stol!
Dræbt er Døden, har opgivet
Med sin Aand sin Strid mod Livet!

No. 266. *)

Idag opstod den Herre Christ,
Herre Christ,
Til alle Slægters Trøst forvist!
Halleluja, Halleluja!

Han døde først i Overgaar,
Overgaar,
Ei tælles kan Hans Leve-Aar!
Halleluja, Halleluja!

I Kvinder kom med Sorg i Hu,
Sorg i Hu,
Men værer sjæleglade nu!
Halleluja, Halleluja!

Gaaer til Hans Venner skyndelig,
skyndelig,
Forkynder: Herren reiste Sig!
Halleluja, Halleluja!

Nu Herren er vor Soel og Skjold,
Soel og Skjold,
Velsignet være Helten bold!
Halleluja, Halleluja!

*
- 502

Gud-Fader, Søn og Hellig-Aand,
Hellig-Aand,
Nu løste os af Dødens Baand!
Halleluja, Halleluja!

No. 267. *)

Til Himmels foer den Ærens Drot,
Ærens Drot,

Som gjorde Alt paa Jorden godt,
Halleluja, Halleluja!

Hvad er Hans Navn, den Kæmpe skøn,
Kæmpe skøn?
Det *Jesus* er, *Marias* Søn!
Halleluja, Halleluja!

Med Kiød og Been, som Gud og Mand,
Gud og Mand,
Opstod, opfoer og throner Han!
Halleluja, Halleluja!

Nu er opfyldt Kong Davids Sang,
Davids Sang!
Hans Søn paa Thronen sig opsvang!
Halleluja, Halleluja!

Høilovet være Herren god,
Herren god,
Med Død og Djævel under Fod!
Halleluja, Halleluja!

Han ved *Gud-Faders* Høire-Haand,
Høire-Haand,

*
- 503

Tilsender Støv den *Hellig-Aand*!
Halleluja, Halleluja!

Guds Engle stige op og ned,
Op og ned,
Med Folkets Sang og Kongens Fred!
Halleluja, Halleluja!

Imorgen kommer Han paany,
Han paany,
Med Straale-Krands paa Rosen-Sky!
Halleluja, Halleluja!

No. 268. *)

Hjelp Gud, at jeg nu kunde,
Du ædle Skaber min,
Forkynde nogenlunde
Miskundelighed din!
Jeg gladelig begynde vil
Med Sang af Hjertens Grunde,
Din Aand vil hjælpe til!

Derved saa skal det blive,
Som Du lod fordum spaae,
Lod Esaias skrive,
At før skal plat forgaae
Din Himmel skøn og saa vor Jord,
End Nogen skal giendrive
Det mindste Guddoms-Ord!

Din Søn kom hid til Verden,
Han var Guds-Ordet boldt,
Al Dyd var Levnets-Færden,

*
— 504

Men nedrig blev Han solgt,
Af Judas, som aad Brød med Ham,
Saa gik det her i Verden
Det lydesløse Lam!

Saasnart i Urtegaarden
Han havde gjort sin Bon,
De satte Hellebaarden
For Brystet paa Guds Søn,
Gud hjælpe os, for Ret Han nød,
Uskyldig, mod al Orden,
De dømde Ham til Død!

Paa Korsets Træ ophængdes
Nu den høibaarne Drot,
Derefter Han forlængdes
At gjøre Alting godt,
At tjene os en salig Løn,
Derfor af Tørst Han trængdes,
Han var vor Moders Søn!

Sit Hoved Han nedbøied
Og saa opgav sin Aand,
Han, som det saae med Øiet,
Gav os derpaa sin Haand.
Steendød Han blev i Graven lagt,
Men skiød dog Jorde-Tøiet,
Som før Han havde sagt.

Kun indtil Tredje-Dagen
Han laae i Jorde-Lin,
Da hist Man saae Hans Lagen,
Her Svede-Dugen fiin,
Men Herren selv var ikke der,
Han opstod, det er Sagen,
Trods Vagtens Spyd og Sværd!

505

Nu lærde sine Svende
Vor Herre Livets Ord,
Som skal til Verdens Ende
Gaae rundt paa denne Jord,
Enhver som tro'r og bliver døbt,
Naar han sig vil omvende,
Til Liv er dyrekiøbt!

Hvad Lukas end mon skrive
Om Christi Himmelfart,
Dog vil hos os Han blive,
Med sin den bedste Part,
Det er alt med sit Guddoms-Ord,
Som Ingen kan giendrive
Og slaae ihjel paa Jord!

En Trøster Han os sendie,
Det er den *Hellig-Aand* ,
Med Ham vi har ivente
Alt Godt fra Fader-Haand,
Naar Ham vi trolig holde paa,
Hvad Frelseren fortjende,

Altsammen vi skal faae!

No. 269 . *)

Det hellige Kors, vor Herre, Han bar,
Hans blodige Saar og Pine svar,
Hans bittre Død uden Lak og Lyde
Deraf allene vi Godt skal nyde!

Var Jomfru Marie Moder til Christ.
Med alle Guds Helgen hun forvist
Kun himled salig paa samme Maade,
For Jesu Skyld af Gud-Faders Naade!

*
- 506

Du værdige Hellig-Aand, som Guds Tolk,
Opliv og oplys det Christne Folk,
Og leed os Alle paa Herrens Bane,
Fra Verdens Klogt og vor gamle Vane!

Al Ære og Priis den eneste Gud,
Som sendte sin Søn til Verden ud!
Han styr' og raade os allesammen,
Saa vi ham frygte og elske, Amen!

No. 270 . *)

En Ædel-Steen er rosenrød,
I Troens Krone, Christi Død,
Med Pine svar og Plage,
Sæt du den høit af Hjertens-Grund,
Og see dertil i allen Stund,
Vil du Hans Sødhed smage!

Han hang paa Korset bleg og rød,
For dig Han leed den store Nød,
Hudstrøget, tornekronet,
Der svæved mellem Himmel og Jord,
Han, dem har skabt, Gud-Faders Ord,
Saa blev din Synd afsonet!

Stor Harm det var og Ynk at see,
De slog Ham fast med Nagler tre,
De ændsed ei Hans Pine,
Da mægtig Han stod op af Grav,
Han bar endda de Naglegab,
Og teede dem for Sine!

Fuldkommet blev til Mande-Bod
Bogstavelig hvad skrevet stod,

*
- 507

Og spaaet var forleden,
Han leed al Syndens Straf og Tvang,
Ham Pinen gjorde Fredag lang,
Til os saa vandt Han Freden!

Da Han sit Hoved bøied ned,
Al Verden gav sig svart derved,
Gav Suk for Synder sine,
Mens Jorden skjælv, ved Middags-Tid
Blev mørk som Nat al Verden vid,
For *Jesu Død* og Pine!

Han sagde: Fader, i din Haand
Befaler jeg min Manddoms-Aand,
Hos Dig hun tør vel blive,
Hvad Du mig bød, det har jeg gjort,
Fuldført dit Værk og holdt dit Ord,
Denstund jeg var ilive!

I Paradis den Mand af Jord,
Os avled, brød vor Herres Ord,
Os alle til stor Kvide;
Betænk, hver Sjæl, da *Jesu Død*!
Den frelste dig af evig Nød,
Som var din Dom at lide!

Saa hav da Tak til evig Tid,
Min *Jesus*, for Du tog saa blid
Fra mig de Kaar fuldtunge!
Helbred mig nu med dine Saar!
Giv Glæden mig, som ei forgaaer!
Saa vil jeg Dig lovsjunge!

508

No. 271 . *)

Den bittre Død Dig trængde,
Vor Herre *Jesus Christ*!
Da Du paa Korset hængde,
Al Pine havde frist;

Nu sidder hos din Fader
Du høit i Himmel-Chor,
Og Synderne forlader
Paa denne usle Jord!

O, lad din Aand forbinde
Vor Sjæl med Himmerig!
Lad føle Mand og Kvinde:
Gud har forbarmet Sig!

No. 272. **)

Hører til, I høie Himle!
Hører til, I Engle-Chor!
Lytter, alle Folke-Vrimle,
Hvor I bygge, trindt paa Jord!
Standser, Storm og Bølge-Gang!
Ton ei længer, Fugle-Sang!
Tier kvær, selv Engle-Tunger!
Lytter Alle, *Jesus* sjunger!

O du Guds Apostel-Skare!
Himmelsødt din Hjerte-Grund
Røres maatte til at svare
Paa den Sang af *Jesu* Mund,
Trindt det Helligaftens-Bord,
Med Halleluja i Chor,

* *
-- 509

For Udgangen fra de Døde,
Frelst i Paaske-Morgenrøde!

Thi, o søde Himmel-Sanger!
Tone maatte i din Røst
For de arme Dødens Fanger,
Underlig den store Trøst,
At de Frihed skulde faae,
I Guds Canaan indgaae,
For dit Kors og for din Smerte,
Sone-Blodet fra dit Hjerte!

O, hvem kan det Dyb udgrunde,
Naadens Dyb i Frelser-Bryst?
Da for os Du gik tilgrunde,
Kvad en *Lov-Sang* Du med Lyst;
Af Guds-Haven gik med Graad
Adam, ramt af Dødens Braad,
Du igjen med Sang oplukker
Paradis, kun Slangen sukker!

Rør nu, Frelser, selv mit Hjerte,
Rør min Tunge, Sjæl og Aand,
Til at smelte ved din Smerte!
Stem mig med din Guddoms Haand!
Saa din *Lov-Sang* blive maa
Alt hvad Sjælen nynner paa,
Saa jeg, med din Død paa Læbe,
Min Døds-Angest kækt kan dræbe!

Syng da Sjæl, saa Man kan høre
Der er Glæde i din Graad,
For dig hvisket har i Øre
Jesu Aand Guds skjulte Raad!
Syng om Ham, som for dig leed
Meer end nogen Engel veed!
510 Døe med Sang, saa du kan stige
Op med Sang til Himmerige!

No. 273. *)

Solen vel i sorte Klæder
Følger os til Korset hen,
Men til Flokken, Ham begræder,
Siger dog vor Sjæle-Ven:
Græde Ingen over Mig!
Græde heller hver for sig!
Speiler eder, visne Stammer,
I hvad her den Grønne rammer!

See vi hen til Herrens Fiender,
De kan aldrig græde nok,
Thi naar Vredens Dag oprinder,
Raabe skal den hele Flok:
Hvo kan byde Almagt Trods!
Falder, Bjerger, skjuler os!
Men hvor hardt de Øiet lukke,
See de skal, i Hvem de stukke!

Planter kun for dem Cypresser,
Alle I, som elske Gud!
Skiøndt al Verdens Sjæle-Messer
Ei af Helved fri'r dem ud;
Men begræder ei den Helt,
Der, som Aanden havde meldt,
Trods hvert Edder-Sting i Hæle,
Skulde for os Slangen kvæle!

Hvo som vil sin Frelser følge,
Viske da kun Taaren af,
Hvorfor skal vi Glæden dølg

*
- 511

Ved Hans Kors og ved Hans Grav?
Da kun vorde Smil til Graad,
Naar vort Ord er uden Daad!
Kun naar Verden har vort Hjerte,
Christi Kors os volde Smerte!

Korsets Træ er Naadens Throne,
Thi det Blod, som der udrandt,
For al Verdens Synd en Sone,
Død og Helved overvandt,
Der, for Liget som var mit,
Herren gav mig Legem sit,
Saa skal jeg ved Korset græde,
Græde kun jeg kan af Glæde!

No. 274 . *)

Gak under Jesu Kors at staae,
O kiære Sjæl, og med Attraa
Kys Ham paa Foden og giv Agt
Paa hvad Han har til Afsked sagt:

Han først for sine Fiender bad:
O kiære Fader! dem forlad!
Thi hvad de gjør, det veed de ei,
Gaae blinde paa den brede Vei.

Dernæst Han til sin Moder saae,
Hvor sorigfuld hun monne staae,
Som stødt igiennem Sjæl og Liv
Med Morder-Sværd og Offer-Kniv!

En anden Søn Han hende gav
Til Lindring, Trøst og Støtte-Stav:

*
- 512

Johannes, tag dig hendes Sag,
Som Moders, an fra denne Dag!

Naar jeg, min *Jesus*, og skal staae
Forladt, forhadt, med Korset paa,
Som Moder din i Enke-Stand,
Send et Guds Barn, som ta'r mig an!

Den Røver, som i Dødens Strid
Til *Jesu* Naade slog sin Lid,
Og æred Ham paa Konge-Viis,
Han fast tilsagde Paradis!

O Frelser, i min sidste Stund,
Lad mig og høre af din Mund:
Du være skal i Dag med Mig
I Paradis, i Himmerig!

Det fjerde Ord var gyseligt,
Og aldrig hørde Himlen Sligt:
Min Gud, min Gud! hvi haver Du
I al den Kval forladt mig nu?

For vor Skyld kun Du blev forladt
En liden Stund, i Nød og Nat,
Dermed Du vandt os Fryd i Kval
Og Lys i Dødens Skygge-Dal!

Al Verdens Synd bar det Guds Lam,
Og Vredens Ild udtæred Ham,
Mig tørster, sagde Han, men fik
Af Verden kun en Malurt-Drik!

Saa tømde i den bittre Skaal
Du Kalken ud med bredfuldt Maal,
513 Den søde Gift drak *Adam* først,
Og Du fik Galden i din Tørst!

Da sagde Han: det er fuldbragt!
Et bedre Ord blev aldrig sagt:
Opfyldt er Lov og Propheti,
Forbandelsen er nu forbi!

Det sidste Suk, min *Jesus* gav,
Det stiller Storm paa Verdens Hav,
Han sagde: Fader! i din Haand
Befaler jeg min Sjæl og Aand!

Det Afskeds-Ord sig trænge ind
Med Liv og Aand i Sjæl og Sind,
Saa ogsaa mit det sidste Ord
Det blive maa paa denne Jord!

No. 275 . *)

O hjertenskiære *Jesus Christ* ,
Som skuffed Slangens Argelist,
Du som et fromt, uskyldigt Lam,
Leed Hjerte-Angst og Verdens Skam,
Og endelig ved Korsets Død
Forløste mig fra evig Nød!

Lad, sødeste Immanuel,
Din Død ei spildes paa min Sjæl!
Lad dine rene Lemmers Baand
Mig frie af mine Fienders Haand!
Din Døds-Kamp og din Angest-Sveed
Mig give Seir til Salighed!

*
- 514

Lad mig betænke al min Tid
Din Død, og takke Dig med Flid,
Saa sødt det kan husvale mig
At Du mig frelste naadelig,
Og kaldte mig med Sjæle-Fred
Til Himmeriges Herlighed!

Og naar den Time kommer da,
At jeg skal nøgen gaae herfra,
Da lad min Sjæl, som dyrekiøbt,
Sig føle i din Kaabe svøbt,
Saa Dødens Kulde, Mørkets Gru,
Jeg kommer aldrig meer ihu!

Jeg er din Eiendom og Arv,
Du kiender bedst min Trang og Tarv,
Min Afmagt og mit Vankelmod,
Og har Du kiøbt mig med dit Blod,
Saa vil Du ei bortkaste mig,
Al min Fortrøstning staaer til Dig!

Til Dig vil jeg betroe min Sjæl,
O Frelser, giem du hende vel!
Tag hende altid godt i Agt
For Slangens List og Helveds Magt!
Gjør hendes Afskeds-Time sød,
Som Barnets i sin Moders Skiød!

O da fra denne Jammer-Dal,
Hjembaaret til din Fryde-Sal,
Hvor ei er Tvang og Kiedsomhed,
Men Fred og Fryd og Herlighed,
Hun for din Fod og i din Favn
Velsigner evig *Jesu* Navn!

No. 276. *)

Hvem seer jeg hist som Lammet gaee
Til Slagter-Bænk spagfærdig,
Vist ei det Kors, Han bærer paa,
Men Spir og Krone værdig?
Er det den Kæmpe, tro og huld,
Er det den Frelser underfuld,
Propheterne forkynder?
Er det Messias, er det Ham,
Johannes kaldte det Guds Lam,
Som bær al Verdens Synder?

Det er vor Herre, from og stærk,
Ja, Gud og Mand forbundet,
Som af sin Fader til det Værk
Blev ene dygtig fundet;
Gak, sagde Han, min Søn, og lid
Hvad Adams Kiøn til evig Tid
For Synden skulde smage!
Det er et Helved at udstaae,
Men Verdens Vel beroer derpaa,
Vil Du saa Kalken tage?

Ja, kiære Fader! paa dit Ord,
Var Sønnens Svar tilrede,
Jeg daler til den faldne Jord,
Og ærer Dig dernede,
Jeg gjør Alt hvad der gøres kan,
I Ydmyghed, af Gud og Mand,
Af Sønnen, Du udsender,
Jeg lider Alt hvad lides maa,
For Kronen glad at sætte paa
Det Værk af dine Hænder!

*
- 516

Hvem kiendte før slig Kiærlighed,
Og maalde Helligdommen,
Saa høi og dyb, saa lang og breed,
Med Skikkelse fuldkommen!
Hvem tænkte, Gud kan svinde ind
Til Patte-Barn med Rosen-Kind,
Vor Smaahed sig tilegne,
End sige, friste Fange-Kaar,
Paa Korsets Træ, med Suk og Saar,
I Rover-Selskab blegne!

O Frelser-Mand! hvad skal jeg dog
For min Gienløsning give?
For fattigt er mit Billed-Sprog,
Dit Offer at beskrive,
Det er og mig, som vinder ved
At være din i Evighed,
Din Ven i Fryd og Smerte!
Men Selv har Du i Naade sagt:

Jeg slutte vil med dig en Pagt,
For Alt giv Mig dit Hjerte!

Din Helte-Daad jeg Dag og Nat
Med Fryde-Sang vil love,
Din Naade være skal min Skat,
Mit Guld og grønne Skove!
Min Tanke, Ord og Gierning skal
I dine Fodspors Rosen-Dal
Som stille Bække rinde,
Og i mit Bryst en hellig Ild,
Som Lampe klar med Lue mild,
Skal brænde til dit Minde!

Min Purpur-Kaabe er dit Blod,
Deri jeg mig vil klæde,
Og sidde stolt ved Korsets Fod,
517 Som paa et Konge-Sæde,
Til Du mig naadig kalder did,
Hvorfra Du kom til Verden hid,
Mig vinker med Guld-Kronen,
Da jeg skal med Forundring see
At der endnu til Fleer end Tre
Er Rum paa Himmel-Thronen.

No. 277. *)

Naglet til et Kors paa Jorden,
Hænger under Lovens Torden
Himlens Herre og Guds Søn,
Selv Hans iegode Fader
Ham i bittrest Kval forlader,
Tier til Hans Suk og Bøn!

O, hvor ængstet, Trøst berøvet,
Og til Døden dybt bedrøvet,
Er min Frelsers ømme Sjæl,
Vredens fulde Kalk uddrikke
Maa Han, vil Han, ellers ikke
Frelses kan min arme Sjæl!

Hvo kan tænke paa den Smerte
Uden med et saaret Hjerte,
Om endog en Synder leed,
Men her leed den Evighøie,
Smelt, mit Hjerte, græd, mit Øie!
For os lider Hellighed!

For al Verdens Feil og Brøde
Grusomt maatte *Jesus* bøde,
Nagelfast med Fod og Haand,
Skille ad sig maatte, vilde,

Livets Flod og Livets Kilde,
Og Guds Søn opgav sin Aand!

Kiære Frelser! kan jeg taale
Kraften af en Guddoms-Straale,
O, saa skyd den ovenned!
Giennemglød og smelt mig Barmen,
Saa jeg føler Guddoms-Varmen,
Deler Himlens Kiærlighed!

Aldrig skal da nogensinde
Korsets Træ mig gaae af Minde,
Pinen din og Byrde svar,
Men dit Kors, din Død og Smerte,
Altid sjunge for mit Hjerte
Hvad min Frelse kostet har!

I dit Fodspor da jeg træder,
Og mig stedse varsom glæder
Ved min Fred og Salighed,
Kiøbt jeg blev dit Navn til Ære,
Dyrekjøht, o, lad det være
Tanken ved hvert Fode-Fjed!

Giv mig Hjertelag og Kræfter,
Saa jeg skikker mig derefter,
Elsker, følger, lever Dig!
Daglig hendøe Synder-Livet!
Voxe det, Du mig har givet:
Det som glad opoffrer sig!

Ja, Forsoner! lad mig være
Offret Dig til Tak og Ære,
Leve Dig til Velbehag!
Da jeg smile skal ad Døden,
For jeg skuer Morgen-Røden
Af en evig høilys Dag!

519

No. 278 . *)

Ømme Taarer, Hjerte-Toner,
Vemodblandet Glædes-Røst,
Offrer jeg Dig, min Forsoner!
Kilden min til evig Trøst!
Egenkiærlig! hør og skiælv!
Han opoffrede sig Selv!
Haarde Hjerter, vorder bløde!
Af Medlidenhed Han døde.

Her er det en Lyst at græde,
Thi her mødes Gud og Mand,
Strid og Seier, Sorg og Glæde,
Liv og Død i Støvets Land!
Med min Frelzers Øie lukk
Synes Lyset for mig slukt,
Klar dog straalere i det Høie
Naade-Solen fra Hans Øie!

Gyse maa jeg, naar jeg tænker

Paa min velforskyldte Løn,
Paa de grumme Dødens Lænker,
Sprængte for mig af Guds Søn,
Tænker paa, at uden Ham
Skulde Mørkheds Fyrste gram,
Kæmpestærk ved Støvets Brøde,
Hele Jorderig lagt øde!

Men ved *Jesu* Død vi leve!
Knust er Slangens Hoved nu!
Alle vore Pante-Breve,
Frelser-Mand, indløste Du!
Vor Forsoner er vor Gud,
Kiærlighed er kun Hans Bud,

*
- 520

Saligt er hvert Christen-Hjerte,
Som slaæer ømt ved Næstens Smerte!

No. 279 . *)

O Held os, at vi kiende Dig,
Korsfæstede Forsoner!
Som Døden leed paa Jorderig,
Og nu i Himlen throner!
For os Du døde og opstod,
O lad os nu, trods Kiød og Blod,
Med Dig kun døe og leve!

Naar da vi lide, skal der ei
Os fattes Mod og Styrke,
Thi paa din egen Himmel-Vei
Er Du et Lys i Mørke,
Du er vort Skjold mod Fiendens Piiil,
I Smertens Stund er Du vort Smiil,
Vort Liv er Du i Døden!

No. 280 . **)

Jesus , i din Død er Livet,
I dit Liv er Salighed,
Din Forsonings-Død har givet
Sjælen Kraft og Hjertet Fred!
Brudt er Syndens Slaveri,
Dødens Rædsel er forbi!
Sinai! du Skræk-Udbreder!
Golgatha dit Lyn afleder!

Naar sig Graven nu oplader,
Jesus tager mig i Favn,

* *
-- 521

Og jeg raaber til Gud-Fader:
Fader-Vor i *Jesu* Navn!
I din milde Almagts-Haand
Jeg opgiver Sjæl og Aand!
Det da læses i hver Mine:
I Guds Haand er ingen Pine!

No. 281 . *)

I Verden mon være de Sygdomme to,
Som Verden kan aldrig helbrede,
Og den, som de pine, dog Rist eller Ro
Ei har, mens han færdes hernede,
Og mindre forsand
I Dødninge-Land,
Thi *Synden* og *Døden* de hede!

Den Første er Moder, den Anden er Søn,
De ere fuldgamle af Alder,
Dog synes den Kvinde saa ung og saa skøn,
Hun kurrer, Hun lokker og kalder,
Hun reder saa blødt,
Og smiler saa sødt,
Hver Kæmpe som flyer ei, han falder!

Heel listig den Skiøge forvender sit Navn,
Hun kalder sig Gammen og Glæde,
Sin Slave hun kryster og kiærlig i Favn,
Paa Roser hun byder ham træde,
Hvert Kys er en Piil
Med Helvedes Smil,
Det er paa Guds Roser han træder!

Med blegnede Kinder og rynkede Bryn
Da vorder den Synder saa bange,

*
- 522

Thi for ham sig løfter et grueligt Syn,
En Beenrad han seer at fremgange!
See, det er min Søn,
Hun hvisker i Løn,
Giør Knæfald, for du er hans Fange!

Han haver ei Bue, han haver ei Sværd,
Hans Vaaben er Fingrene kolde,
Men komme de Fingre til Hjerterne nær,
Da bæve de Kæmper saa bolde,
Og ham til Foragt
Er keiserlig Vagt,
Han leer kun ad Mure og Volde!

Den Synder han byder det rødeste Guld,

For Lægedom i sin Elende,
Til Øinene briste, han stirrer paa Muld,
Hvor Ormen sig kalder hans Frænde,
Mod Døden dog groer
Ei Urter paa Jord,
Det maae alle Læger bekiende!

O Synder! du maa da for Beenraden flye,
Men ikkun omsonst er din Møie,
Han følger dig fast, naar du reiser af By,
Du seer ham med lukkede Øie!
Dog hør, om du vil,
Et underligt Spil,
Med ham, som ei Taarer kan bøie!

Ja, troe mig, jeg veed dog, hvor Urter mon groe,
Med synderlig Styrke og Evne,
Som mægte at læge de Sygdomme to,
Kun maa til det Fjerne du stævne,
Thi de voxer ei
Paa Alfare-Vei,
Ei heller paa Marken hin jævne!

523

Paa skaldede Hede der stander et Træ
Med Grene fuldtørre og tunge,
Der spirer og blomstrer en Urt i dets Læ,
Hvis Kræfter Guds Engle besjunge!
Dog er den ei sod,
Den Valmue rød,
Den bider og brænder paa Tunge!

Men lad den kun brænde og bide fuldhvast,
Rod-Saften gjør Tungerne rene,
Paa Golgathas Hede oprandt den i Hast,
Ved Duggen fra Kors-Træets Grene,
Som Purpur saa skiøn,
Ved Blød af Guds Søn,
Som Helbred os vilde forlene!

Det er dog ei Urten, som brænder dig saa,
Men Giften fra forrige Dage,
Med Synd er den kommet, med Sorg maa den gaae,
O, lad dig kun ikke bedrage!
Det hvisker fuldtit:
Den Urt, du har bidt,
Udspyt den, saa stilles din Plage!

Vær døv, om du ellers din Sjæl haver kiær!
De Stemmer fra Afgrunden komme!
Ved Golgatha ligger en Urtegaard nær,
Der voxer den lifligste Blomme!
Ydmyget i Sind,
Gak med mig derind!
Det dages, Døds-Natten er omme!

See vist paa den Grav! den er hugget i Steen!
Mon Blomster kan voxer derinde?
Det klinger heel sært, mellem Dødninge-Been
En Urt imod Døden at finde;
Dog, tvivl ei, men troe!
I Grav maa den groe,
Om Livet skal Død overvinde!

524

I Graven sig hviled en Herre saa bold,
Fra Korset paa Golgathas Hede,
Han for vore Synder tog Døden i Sold,
Og planted Livs-Urten hernede:
Da klar Han opstod,
Sig under Hans Fod
Kors-Lilien saaes udbrede!

Dens Duft over Blomsternes alle er sød,
Dens Blade, o see, hvor de prange!
De straale, saa huusvild den dagskye Død
Er vorden i Skyggedals-Vange;
Tag Blomsten i Haand
Med haabefuld Aand,
Da hører du Paradis-Sange!

No. 282 .

Hvor er nu de *gamle Stier* ,
Kirke-Stierne, som før
Dristig selv om Bjørne-Hier
Slynged sig til Kirke-Dør,
Dristig over Bjerg og Dale,
Elve-Mund og Havmands-Hale,
Yndig giennem Mark og Enge,
Fugle-Reder, Blomster-Senge,
Banede som Haand er bag,
Vrimlende hver Hellig-Dag?

Hvor er nu den *gamle Faste* ,
Med sin dybe Ærbarhed,
Da selv de, der ellers raste,
Sank i Sæk og Aske ned?
Dimmel-Ugen, Gravens Billed,
Da kun Død paa Læben spilled,
Hvor, histude og herinde
525 Er den med Langfredags-Minde,
Pilgrims-Gangen til og fra
Olje-Bjerg og Golgatha?

Hvor er nu de *gamle Præster* ,
Torden-Slag og Torden-Regn?
Hvor er nu de store Fester,
Under hver en Himmel-Egn:
Julen med sin Barne-Glæde,
Leg i Flok og Sang i Kiæde,
Paasken med sin Helte-Mine,
Kæmpe-Trods mod Død og Pine,
Pindse med sin dybe Fred,
Som selv Graven blomstred ved!

Hvor er nu de *gamle Psalmer* ,
Som de sang med Hjertens-Fryd,
Der nu under *Edens* Palmer
Prise Gud med Engle-Lyd?
Hvor er nu hvad selv de Fromme
Kun med Skaansel ihukomme:

Kirkens gamle Bryllups-Klæder,
Christen-Folkets Kirke-Sæder?
Gjør ei nybagt Christendom
Hjertet koldt og Kirken tom!

Det var før mit Hjertes Klage,
Til mig ret i Hu det randt,
Hvor nu er de gamle Dage,
Som i Tidens Strøm forsvandt,
Til jeg saae, al Herligheden
Som er *Folke-Værk* heneden,
Om den ei med Løvet falder,
Har som Træet dog sin Alder,
Og naar den er visnet hen,
Blomstrer aldrig op igien!

526

Nu jeg seer med roligt Øie
Paa den gamle Kirke-Gaard,
Som paa Fædres Kæmpe-Høie,
Og paa Slægtens Blomster-Kaar;
Thi hvad *Gud har skabt* heneden,
Det er skabt for Evigheden,
Skifter ikkun Dragt og Farve,
Til det fuldt kan Glandsen arve,
Klares ved hvert Svøb, som faldt,
Vinder ved hver ny Gestalt!

Lad paa vore Kirke-Stier
Mos kun groe fra Nord til Syd!
Lad forstumme Litanier,
Faste-Dag faae Fløite-Lyd!
Lad kun med de gamle Præster
Jordes Kirke-Aarets Fester,
Psalme-Bøger, Bønne-Kiæder,
Kirke-Skikke, Kloster-Sæder,
Messe-Hagel, Messe-Særk,
Alt hvad kun er Folke-Værk!

Kirke-Veien er den samme,
Jesus Christus, Livets Vei!
Kirkens Lamper altid flamme,
Hvor kun Olje fattes ei,
Aanden brat dem Alle tænder,
Lægger Kraft i Dværge-Hænder,
Saa med Konst i Christi Kirke
De kan meer end Kæmper virke,
Kan saa vende Alt med Vid,
Det med Æren staaer sin Tid!

Alt sig vender, *Paaske-Maane*
Nu er Kirkens *Nyaars-Ny*,
Kvinder juble, Kæmper daane,
I det store Morgen-Gry!
527 Hil dig, gyldne Morgen-Røde!
Ordet opstod fra de Døde,
Engle-Sang for Kvinde-Klage
Klinger alle Herrens Dage,
Søndag hver den store Præst
Døber til en *Paaske-Fest*!

Har nu ret kun Straale-Skytten
Jorden ramt med Pilen sin,
Brat og smykker Have-Hytten
Sig med *Pindse-Lilje* fiin,
Mens sig over Bøgen svinger

Sangfugl hver paa lette Vinger,
Lover høit i Jubel-Toner
Alle Blomsternes Forsoner,
Som dem, trods den sorte Død,
Kaldte op af Jordens Skiød!

Saa udvikler Kirke-Sommer
Sig nu brat af Kirke-Vaar,
Menigheden ihukommer
Kun det gamle Kirke-Aar,
For at prise *Aandens* Styrke,
Himmel-Lys i Midnats-Mørke,
Varmer under Vinters-Hjerte,
Trøster over Dødens Smerte,
Som har selv i Gravens Nat
Christi Legem ei forladt!

Alt som her ved Pindse-Tide
Mylre op de Blomster smaa,
Saa i Klæder liljehvide,
Under Øine himmelblaa,
Voxe op ved Livets Kilde
Sydskende nu til den Milde,
Som i sine Barne-Dage
528 Kunde Verden selv indtage,
Fyldte med sin Yndes Priis
Galilæas Paradis!

Derved Menigheden times,
Aaret om, en varig *Jul*
Da Guds-Barnet, mens der kimes,
Leger tusindfoldig Skjul,
Lader ei *de Ældste* hvile,
Før de sødt som Barnet smile,
Og i tusind Rim og Kvæder
Mindes deres Barne-Glæder,
Slynge dermed Tone-Krands
Om Smaa-Engles Jule-Dands!

Christne af Erfaring kiende
Meer ei nogen *Advents-Nat* ,
Thi ved *Æble-Høstens* Ende
Sluttes Kirke-Aaret brat,
Med de *Allehelgens-Dage* ,
Da hver maa sit Kors optage,
Vandre langs med Tørve-Graven
Ad den smalle Sti til Haven,
Under Bøn og Faste-Sang
Drive Sviin af Kirke-Vang!

Førend Fasten da herefter
Længe kommer *Paaske-Dag* ,
Giver Dværge Kæmpe-Kræfter,
Giver Jord-Klump Himmel-Smag;
Længe og med Pindse-Tunger
Hjertet gløder, Aanden sjunger,
Før Skiær-Thorsdag maa oprinde,
Med et sødt Langfredags-Minde,
Som gjør *Purpur-Kaaben* klar,
Torne-Kronen dyrebar!

No. 283 .

Over Krybben Korset svæver,
Som ved Daaben Korsets Tegn,
Kiød og Blod det seer, og bæver
Under hver en Himmel-Egn,
Men beseet med Liv og Aand,
Korset er en Konge-Vaand,
Rettens Spir til Jordens Ender,
Nagelfast i *Jesu* Hænder!

For med Spiret Kronen følger,
Korset giver paa den Brev,
Konge-Navnet ei sig dølger,
Staae skal hvad *Pilatus* skrev,
Kongelig skal tages op
Korset med sin Krone-Top;
Christi Aand vil Støvet lære
Sømmelig Hans Spir at bære!

Kongelig paa Tungen bære
Alle Christne »Korsets Ord,«
Den Korsfæstede til Ære,
Knælende ved »Herrens Bord,«
Og naar virkelig vi Blod
Blande med vor Konning god,
I vor Sjæl, som i vor Mine,
Kronen adler Korsets Pine!

No. 284 . *)

Guds Engel sidder paa Gravens Bredd,
I Hvidt med Straale-Krandsen,
Og Kvinde-Skaren da studser rædd,
Forfærdet over Glandsen,

*
- 530

Men Engelen tager til Orde brat:
I lade Frygten fare!
Den Herre; som her sig har hviilt i Nat,
Opstod nu aabenbare,
Afstrøget er nu al Korsets Skam,
For Menneskens Kiøn stod op med Ham,
Halleluja!

Paa Korset død og i Graven lagt
Den Herre var for eder;
Thi lover Herren nu af al Magt,
Velsigner og tilbeder!
Tilbeder med Glæde den Herre prud,
Som opstod fra de Døde,
Evidelig er Han al Jordens Gud

Og Himlens Morgen-Røde,
Som Menneskens Søn nu op Han stod,
Gav Menneskens Kiøn for Døden Bod!
Halleluja!

No. 285 . *)

Christus fuldstrag,
Keiser høi over alle Konger,
Han er opstanden, Christne sjunger:
Lovet være vor Herres Dag!
Christ raade for os!
Christ være med os!
Halleluja!

No. 286 . **)

Christ stod op af Døde,
Vi gaae Ham i Møde,
Menigheden, sjæleglad,

**
-- 531

Lover Ham i allen Stad,
Vi har Seier vundet!

Blev Han hos de Døde,
Lagdes Verden øde,
Men da Han af Grav opstod,
Da for Bane vi fik Bod!
Vi har Naade fundet!

Sjunger Allesammen:
Nu er Ja og Amen,
Død og Helvede til Trods,
Alt hvad Han har lovet os!
Vi har Seier vundet!

No. 287 . *)

I Døden Jesus blunded',
I Graven lagdes ned,
Har nu dog overvundet
Al Dødens Bitterhed;
Nu rinder op saa klar
Den Soel med Lys og Glæde,
Som i sit Jorde-Klæde
Saa slet formørket var!

I Gry, ved Engle-Styrke,
Er Stenen væltet hen,
Af Gravens Vraa, den mørke,
Opstod vor Sjæle-Ven!
Seer I med Had i Hu,
Som Jesum nys ombragde,
Som Ham paa Korset strakde,
Han lever dog endnu!

*
- 532

Vor Lovsang kæk udbryde
Om Jesu Herlighed!
Den hele Jord sig fryde,
Som skælved, da Han leed!
Hans Løfte er nu vist,
Thi sjunger, alle Munde,
Af dybe Hjertens-Grunde:
Tak skee Dig, Herre Christ!

Nu fik Man det at vide:
Den Skam og Død, Du leed,
Din Sjæle-Angst og Kvide
Var for vor Salighed,
Vi Seier fik ved Dig,
Thi vil vi Dig nu møde,
I Paaske-Morgenrøde,
Med Sang og Seiers-Skrig!

Almægtig Seier-Herre,
Som Fiendens hele Magt,
Dit Frelser-Navn til Ære,
Har under Fødder lagt!
Lær os at kæmpe saa,
At naar vor Strid har Ende,
Vi Palmer kan ihænde
Med Livets Krone faae!

No. 288 . *)

Op, Sjæl, bryd Søvnens af,
Og see til *Jesu* Grav,
Hvor Han fra Himmel-Sale
Nedsank i Dødens Dvale,
Men staaer dog op med Ære!
Hans Navn velsignet være!

*
- 533

Bort, du beseigled Steen,
Som gienner *Jesu* Been!
Du kanst Ham ei indlukke,
Guds Søn ei saa vil bukke,
At springe til Hans Ære
Guds Engel dig skal lære!

Hver Hjerte-Steen og Stød
Skal nu ved *Jesu* Død
Og Livets Seier vige,
Thi Død og Satans Rige
Er ødelagt med Ære,
Guds Navn velsignet være!

O, prægtig Morgen-Glands,
Som overgaaer al Sands!
Guds Søn, vor Soel, er oppe,
Og giennem Dødens Troppe
Har kæmpet sig med Ære,
Hans Navn velsignet være!

O salig Paaske-Dag!
Nu vi har vundet Sag!
Lang-Fredags bittre Minde
Maa nu saa sødt hensvinde,
Thi *Jesus* vandt med Ære,
Hans Navn velsignet være!

Trods dig, du Dødens Brodd,
Nu har du mist din Odd!
Trods, alle Romer-Vagter!
Trods, alle Mørkets Magter!
I tabde med Vanære,
Guds Navn velsignet være!

Ei frygter jeg nu Død,
Ei Gravens kolde Skiød,
534 Mit Støv vil *Jesus* vække,
Og herlig overdække
Med Himmel-Glands og Ære,
Hans Navn velsignet være!

Op, kiære Sjæl, stig op
Til Himlens Stjerne-Top,
Triumph og Lov at sjunge,
Med Hjerte, Mund og Tunge!
Dig, *Jesus!* Dig skee Ære!
Dit Navn velsignet være!

No. 289 . *)

Som den gyldne Soel frembryder
Giennem den kulsorte Sky,
Og sin Straale-Glands udskyder,
Medens Mørk og Mulm maa flye,
Saa min *Jesus* af sin Grav,
Af det ravn sorte Hav,
Opstod herlig fra de Døde

I en Paaske-Morgenrøde!

Tak, Du store Seier-Herre!
Tak, Du Livets Himmel-Helt,
Som ei lod dit Støv indspærre
I det helvedmørke Telt!
Tak, for tidlig op Du stod,
Traadte Døden under Fod!
Ei min Tunge kan den Glæde
Med tilbørlig Lov udkvæde!

Jeg kan finde i mit Hjerte,
At min Sjæl har Trøst deraf,
Som kan læge al min Smerte,
Naar jeg mindes kun den Grav,

*
- 535

Hvor med Engle-Vagt Du laae,
Tændte Lys i mørke Vraa,
Og stod op med Kraft og Ære!
Hvad kan større Glæde være!

Snubler jeg paa glatte Veie,
Synker jeg i Armod ned,
Ligger jeg paa Syge-Leie,
Vaandes jeg i Usselhed,
Ligger jeg fortrængt, forhadet,
Og af Verden slet forladt,
Skal jeg Huus i Graven tage,
O, der er dog Haab tilbage!

Synd og Død og alle Pile,
Som fra Helved skydes kan,
Ligge brudte ved din Hvile
I det skumle Dødens Land,
Der begrov Du dem, og gav
Mig en sikker Støtte-Stav,
Thi til din Opreisnings Ære
Palmer jeg skal evig bære!

Som min Frelser jeg Dig kiender,
Og seer Din Almægtighed,
Din *Opstandelse* indspænder
Hvad jeg troer og hvad jeg veed,
Sprunget ud af den min *Daab*
Bringer Salighedens Haab,
Saa af den til mig udspringer
Evig Liv med Engle-Vinger!

Lad kun Muldet mig bedække,
Lad kun smuldre mine Been!
Dog mig skal din Røst opvække,
Reise op foruden Meen;
536 Selv i Fiendens Orme-Gaard
Talt er mine Hoved-Haar,
Og forklaret denne Tunge
Evig skal din Priis udsjunge!

Tak da for al Jule-Glæde!
Tak for hvert dit Guddoms-Ord!
Tak for Daabens Himmel-Væde!
Tak for Sædet ved dit Bord!
Tak for Dødens bittre Vee!
Tak for din Opstandelse!
Tak, for Dig i Himlen inde
Salig jeg skal see og finde!

No. 290 . *)

O, kærester Siæl, op at vaage!
Thi Dødens og Helvedes Taage
Ved Solens Opgang er forsvundet,
Og Seiren for evig er vundet!

Bort, Synder og Laster og Lyder!
Fremskinner, I hellige Dyder!
Sig Jesus i Dødninge-Have
Lod med vore Synder begrave!

Et Offer-Lam for os er blevet
Til Slagter-Bænk ynkelig drevet,
Vor Christus, vor Glæde og Ære,
Han vilde vort Paaske-Lam være!

Hver rense sin Surdei af Hjerte!
Kun kort er den tidlige Smerte,
Og sødt er hvad Herren behager,
Det kaldes usyrede Kager!

*
- 537

Med dem skal da kække og bolde
Vi Paaske-Fest gladelig holde,
Med Psalme og aandelig Vise
Vort Paaske-Lam ære og prise!

Ja, Reenhed vort Hjerte skal smykke,
Sig Sandhed i Sjælen aftrykke,
Da Spot kan med Døden vi drive,
For vi er med *Jesus* ilive!

No. 291. *)

Hvor er dog Paaske sød og blid
For dem der kiende Naadens Tid
Og elske Korsets Minde!
I *Jesu* aabne Grav vi see,
At alle Engle til os lee
Og Seiers-Krandse binde,
Den Dag vor Sag
Og Elende fik god Ende;
Op af Døde
Jesus stod i Morgen-Røde!

For vore Synder var Han død,
For vor Retfærdighed Han brød
De stærke Dødens Porte,
At Han opstod, det viser grandt,
At selv i Helved overvandt
Den hvide Helt de Sorte!

Den Helt har fældt
Fiender vore, stolte, store,
Op af Døde
Jesus stod i Morgen-Røde!

*
– 538

Han er opstanden, det er stort,
Thi dermed Han har Ende gjort
Paa Dødens Keiser-Rige!
Han er opstanden, det er godt,
Vor Frelser-Mand er Livets Drot,
Hvo vil os nu bekrige!
I Kveld: Farvel,
Død! vi sige, Grav! tillige,
Op af Døde
Jesus stod i Morgen-Røde!

Han er opstanden, det er Nok,
Vor Vei gaaer over Steen og Stok
Til Paradisets Have,
Vi hjemme har i Livets Land,
Og Han har viist, Han vil og kan
Opreise Kiød af Grave!
Spot, Spee, Værk, Vee,
Dødens Fagter, vi foragter,
Op af Døde
Jesus stod i Morgen-Røde!

No. 292 . *)

Hører, I, som græde,
Og med Taarer væde
Jesu Hvile-Sted!
Bort med Graad og Klage!
Her er gode Dage,
Her er Fryd og Fred,
Jesus alt har brugt Gevalt,
Kløvet alle Fiendens Skjolde,
Stormet Mur og Volde!

*
– 539

Standet op af Døde,
Brat Han jer vil mode,
Helten ærefuld,
Engle kun I finde,
Hvor Han lukdes inde,
I det sorte Muld;
Hvor Han laae, nu Engle smaa
Nynne venlig for hinanden:
Jesus er opstanden!

Lader Sorgen hvile,
Hvor Guds Engle smile,
Ved Hans Jorde-Tøi!
Iler bort fra Graven!
Svæver ud af Haven!

Farer, som I fløi!
Siger Hver, som Ham har kiær,
Hans Discipler, ingen Anden:
Jesus er opstanden!

Verden har sin Nykke,
Verden har sin Lykke,
Gaaer sin skiæve Gang,
Har ei Tid og Stunder
Til om Guds Vidunder
Nu at høre Sang,
Skib og Plov, og Fugl i Skov,
Bringe, hvor de er tilstæde,
Verden Foraars-Glæde!

Men de ømme Kvinder,
Som med søde Minder
Søge Paradis,
Og de Mænd, som grue,
540 For de klarlig skue
Himmerigs Forliis,
Bring dem Nyt, og sjunger lydt:
Liflig Vaar og evig Sommer,
Den Opstandne kommer!

Tager det til Hjerte!
Glemmer eders Smerte!
Det har ingen Nød,
Jesus, Guddoms-Manden,
Er for os opstanden,
Trods al Synd og Død!
Dem med Skiel Han bar til Hel,
Hvor de Afskum havde hjemme,
Gud vil dem nu glemme!

Livet allevegne
Kan vi os tilegne,
Med *Hans* Kiød og Blod,
Som for os har vundet,
Som for os har blundet,
Som for os opstod!
Jesu Navn er nu en Favn,
Hvor vi alle, Mand og Kvinde,
Paradiset finde!

Grav! hvor er din Fælde,
Helvede, din Nælde?
Død! hvor er din Brodd?
Synden er afsonet,
Døden har afthronet,
Skiøn er Støvets Lodd!
Synger da Halleluja,
Jord og Himmel med hinanden!
Jesus er opstanden!

Triumf! Triumf! vor Soel er nu oprunden,
Med Foraars-Kraft og Morgen-Skiær!
Om Ham, som laae i Jorde-Linet bunden,
Nu siger Grav: Han er ei her!

Han er opstanden! Du maa for Ham vige,
Blev du end gal og sprang i Flint,
Du Drot i alle sorte Konstere Rige!
Af Thronen ned! afsted, gesvindt!

Han er opstanden! tør endnu I bramme,
I, som i Graven Ham har lagt!
Her staae I nu med eders List til Skamme,
Hvor blev nu de, der stod paa Vagt!

Hvad blev der nu af Stenen og af Seiglet,
Hvorned I Ham til Mørket bandt!
Hvad er nu ved Opstandelsen forfeilet?
Hvad *kan* nu *ikke* være sandt?

Var Han ei rigtig død, laae kun i Dvale,
Og sneg sig ud mens Vagten sov?
Lad Verden saa kun hen i Veiret tale!
Vor Frelser lever, Gud skee Lov!

Han *lever* rigtig, det er Hoved-Sagen,
Og blæser nu ad List og Vold,
Han spørger ikke i sit Jorde-Lagen,
Men virker i os tusindfold!

Triumf! Triumf! vor Frelser er opstanden,
Vi har Ham, skiøndt Han gik herfra,
Vi leve høit med Ham og med hinanden,
Triumf! Triumf! Victoria!

*

542

No. 294 . *)

O Helt, som undertvang al Død,
Og Gravens Fæstning giennembrød,
For dødningblege Hære,
I Aanden ved dit Hvile-Sted
Jeg henrykt seer de Kæmpe-Fjed,
Som straale, Dig til Ære!
Glandsfuld fra Muld
Du Dig hæved, Jorden bæved,
Romer-Vagten
Daaned mat for Overmagten!

Som Lynild slog din Engel ned,
Og baned Konge-Veien breed,
Skiød Steen og Vagt til Side,
Som Solen fra det stille Hav
Stod morgenrød Du op af Grav,
Udgik som Straaler skride!
Som sagt, fuldbragt

Blev nu Ordet af en Jordet:
Jeg, hengivet,
Er Opstandelsen og Livet!

Opstandne! ja, jeg nu for Dig
Tilbedende nedkaster mig,
Thi Du med Kraft beviiste,
At Du er -Guds eenbaarne Søn,
Som leed for Adams faldne Kiøn
En Død, som Himlen priste!
Skiøndt død, Du bød
Døden vige, Helveds Rige
Slippe Rovet!
Evig være Du høilovet!

*
- 543

Fuldreen er nu min Borgens Fod,
Som sagde for al Verden god,
Og blev for Giælden hæftet;
Gud-Fader Selv har løst Hans Baand,
Og med Retfærdighedens Haand
Afskrivningen bekræftet!
Reent ud har Gud
Os tilgivet, skænket Livet,
Sødt forsonet,
Selv Han har vor Frelser kronet!

Ved Dig, Du Dødens Overmand,
Hos Dig i Troen jeg nu kan
Faae Bod for al min Jammer,
Jeg øiner Havn paa Dødens Hav,
Jeg seer en Udgang af min Grav,
Som af et Sove-Kammer!
O Trøst! din Røst
Støvet rækker, og opvækker,
Som dit Eget,
Kun til Glands i Graven bleget!

O stolt udførte Naadens Raad!
Hvor er nu, grumme Død, din Braad,
Hvor, Helvede, din Seier?
Jeg er forløst af al min Nød,
Ved Helveds Suk og Dødens Død,
Jeg Livets Fyrste eier!
Mig sin, Sig min
Trods al Skvalder, *Jesus* kalder!
Evig Ære!
Hvad kan Sjælen meer begiære!

Forlyst dig da, min Sjæl, i Gud,
Som førde din Forløser ud
Af Gravens skumle Fængsel!
Ved Siden ad den Herlighed,
544 Som alle Christne vandt derved,
Forsvinder Verdens Trængsel,
Liv hist, fuldvist,
Vi begiære; Liv og Ære
Jesus skænker,
Meer end Verden seer og tænker!

Jesus lever, Graven brast,
Han stod op med Guddoms-Vælde!
Trøsten nu er klippefast,
At Hans Kors og Død skal gjælde!
Lynet blinked, Jorden bæved,
Seierrig sig *Jesus* hæved!

For os Alle *Jesus* vandt,
Vores Liv er Heltens Seier,
Lyset Mørkheds Fyrste bandt,
Fri er den, som Herren eier,
Aaben har vi Himlen fundet,
Jesus vandt og vi har vundet!

No. 296. **)

Al Verdens Synd er sonet ud,
Thi, som en kiærlig Fader, Gud
Sig lod med os forlige;
Vor *Jesus* har fuldkommet Alt,
Opreist al Skabningen som faldt,
Og kiøbt os Himmerige!
Døds-Hav! Orm-Grav!
I kan true, vi ei grue,
Hans vi bleve,
Som med Sig bød Sine leve!

**
545

No. 297 . *)

Lilje guul, hvad vil du her?
Bonde-Blomst fra Landsby-Have,
Uden Duft og Pragt og Skær!
Hvem est du velkommen Gave?
Hvem mon, tænker du, har Lyst
Dig at trykke ømt til Bryst!
Mener du, en Fugl tør vove
Sang om dig i Danmarks Skove?

Mener du, om Harpe-Stræng
End jeg slaaer med dig for Øie,
Nogen vil fra Blomster-Eng
Øre til de Toner bøie!
Veedst du ei, at her i Havn
Du er kun et Øge-Navn?
Mener du, at jeg har Vilje

Til at kaldes »Paaske-Lilje!«

Ja, du veed, til hvem du kom,
Vær velkommen, Paaske-Minde!
Du mit Hjertes Helligdom
Aldrig skal tillukket finde;
Tone skal med Klokke-Klang
Over dig min bedste Sang!
Tone skal den i min Hytte,
Døve sig, hvo ei vil lytte!

Lever op i Sind og Hu,
Stander op af eders Grave,
Barne-Dage, følger nu
Med mig ud i Faders Have!
Lad mig under Paaske-Sang,

*
— 546

Kirke-Klokkens Høitids-Klang,
Liljen til mit Hjerte trykke,
Bryst og Hoved med den smykke!

Vinter-Blomst! du melder Vaar,
Fold dig ud i stille Kammer!
Ved Guds Værk og egne Kaar
Sig kun Verdens Daare skammer.
Spottes end din ringe Dragt,
Uden Glands og Farve-Pragt,
Jeg dog paa den sorte Tilje
Selv mig kalder Paaske-Lilje!

Ei i liflig Sommer-Luft
Spired jeg paa Blomster-Stade,
Ei saa fik jeg Rosen-Duft,
Og ei Liljens Sølv-Blade;
Under Vinter-Storm og Regn
Frem jeg sprang til Foraars-Tegn,
Ved mit Syn kun den sig fryder,
Som har kjær hvad jeg *betyder!*

Paaske-Blomst! men er det sandt,
Har vi noget at betyde?
Er vort Billed-Sprog ei Tant!
Kan de Døde Graven bryde?
Stod »Han« op, som Ordet gaaer?
Mon »Hans Ord« igien opstaaer!
Springer klart af gule Lagen
Livet ud med Paaske-Dagen?

Kan de Døde ei opstaae,
Intet har vi at betyde,
Visne brat da hen i Vraa,
Skal ei nogen Have pryde;
547 Glemmes maae vi under Muld,
Vil ei Voxet underfuld
Smelte, støbes i det Dunkle
Og som Lys paa Graven funkler!

Paaske-Blomst! en Draabe stærk
Drak jeg af dit gule Bæger,
Og som ved et Underværk,
Den mig hæver, vederkvæger,
Svane-Vinge, Svane-Sang,
Synes mig af den udsprang,
Vaagnende jeg seer de Døde
I en Paaske-Morgenrøde!

Sværmer jeg? ja, sværmer du,
Havfru over Tidens Bølger?
Dig det var, jeg kom ihu,
Flyver kun, naar dig jeg følger.
Dronning over Gravens Folk!
Er ei du *den Dødes* Tolk,
Saa hvis Døde ei opvækkes,
Maa med Spot dit Spir og brækkes!

Har du ei din Borg saa bold
Under sorte Marmor-Tilje!
Fører selv ei i dit Skjold
Du den gule Paaske-Lilje!
Ligger ei din Glands, dit Guld,
Og din Fjeder-Ham i Muld!
Kan ei brat de Graven bryde,
Intet har du at betyde.

Hvis sig over denne Nat
Ei en *Paaske-Morgen* hæver,
Som et Gienfærd, tomt og mat,
Du paa Kirke-Gaarden svæver,
548 Snart og skal Afgrundens Troid
Blæse bort dit Arilds-Skjold,
Mane dig med al din Længsel
Ned i evigt Mørkes Fængsel!

Havfru! men du saae jo grandt
Frelseren staae op af Døde,
Det er hver Lang-Fredags Pant
Paa en Paaske-Morgenrøde:
Hvad er Seigl og Sværd og Skjold
Mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, naar Han vil aande,
Han , som svor os Bod for Vaande.

Hviil da, Blomst, ved dette Bryst,
Som endnu dig barnlig mindes!
Deel med mig den søde Trøst:
Verdens Spot skal overvindes!
Kan ei her vi Dagen naae,
Da det Døde skal opstaae,
Nu, vi gaae dog glade heden
Og staae herlig op i *Eden!*

Dog, hvad siger jeg! opnaae?
Har ei Dagen jeg opnaaet!
Er som en Kærminde blaa
Ikke Dødt i mig opstaaet!
Føler ei jeg i mit Bryst,
Hvordan, under salig Lyst,
Fædrene staae op derinde,
Vaagne i livsaligt Minde!

Hedninger! bæver!
Graven er aaben,
Griber til Vaaben,
Stridsvante Knegte!
Staaer, om I mægte!
Styrter i Støvet!
Sværdet er døvet,
Døden er nær!
Flygter, I Helte!
Giemmer i Belte
Blinkende Sværd!
Lysten I dæmpe
Til at bekæmpe
Stol-Kongen her!
Gaaer og forkynder,
Hvem der er Synder,
Hvem der er Gud!

Men tørrer, I Kvinder,
Kun Taare af Kinder,
Thi Herren er nær,
Er der, hvor *Han sagde!*
Ei hvor de Ham lagde,
Kun Graven er der!
Opstanden af Døde
Er Frelseren Christ,
Paa Veien I møde
Vor Herre forvist!
Blikket fra Jorden,
Op i det Blaa!

*
– 550

Jer skal i Norden
Lyset opgaae!

Engle-Chor .

Dragen er bundet,
Døden har mistet sin Brodd,
Løven har vundet,
Liv er de Troendes Lodd!

Vaagner, I Fromme!
Ugen er omme,
Natten er endt,
Lys var jer Længsel,
Sprænger jert Fængsel,
Lyset er tændt!

Dybt giennemgløde
Lyset de Døde
Nu paa Guds Bud!
Brat sig forsamle
Been af de Gamle!
Christus er Gud!

Revner, I Stene!
Hvad tør formene
Livet sin Gang?
Gud er i Haven,
Ton nu fra Graven,
Takkende Sang!

Priser, I Fromme,
Miskundheds Domme!
Vidner paa Jord!

Troer, I Slægter!
Trods ikkun nægter
Grav-Folkets Ord.
551 Store Forsoner,
Faderen lig!
Dybt alle Throner
Synke for Dig!

Lyd nu fra Syden til Norden,
Ton over Jorden,
Frelserens hellige Navn!
Gienlyd fra Norden til Syden!
Hjertet hensmelte i Lyden,
Leve i Frelserens Navn!
Jesus , den Rene,
Jesus , som offred for Jorden sit Blod,
Jesus nu herlig af Graven opstod!
Jesus er Navnet, som ene
Kan give Hjerterne Fred,
Himmelens Fred!

Morgen-Røde!
Lys og Liv fra de Døde!
Sjungende love vi Dig!
Glade paa lyslette Vinge
Sjungende did vi os svinge,
Hvor Du er Faderen lig!

Brudt er nu, Død, dine Vaaben,
Graven er aaben,
Vidner det, Himle, og troe det, du Jord!
Jesus har sandet sit Ord,
Svang sig fra Graven paa lyslette Vinge,
Som vi os svinge
Did, hvor Han boer,
Høit i det hellige Chor!

Tid, paa din Bølge,
Talrige Tusinder følge
Kiækt i Hans Spor,
552 Svinge sig glade
Op til vort Stade,
Høit i det hellige Chor;
Derfor med Jubel vi flyve herfra,
Sjunge i Skyen vort Halleluja,
Halleluja!
Af Døde opstod den Herre Christ,
Herre Christ,
Hans Troende skal see Ham hist,
Halleluja!
Syng, Adams Kiøn, o, syng med os:
Halleluja!
Byd Graven Spot og Døden Trods
I *Jesu* Navn og syng med os:
Halleluja!

No. 299 . *)

Lyse Morgen er oprunden,
Endt er Verdens-Dødens Nat,
See, i Paaske-Morgenstunden
Solen har sin Grav forladt!
Hæv dig, Aand, med Priis til Gud!
Gak fra Dødens Skygger ud!
Drag mod Øst til Urte-Haven!
Følg med Kvinderne til Graven!

Salve vil de Herren bringe,
Vil Ham ære i Hans Grav,
Medens skjulte Hymner klinge
Giennem Himmel, Jord og Hav!**)
Gravens Steen er stor og svær,
Den opløfter Ingen her,

* *
-- 553

O, men see, den er borttagen,
Graven skinner lys som Dagen!

Englen i de hvide Klæder
Lyser fra den tomme Grav!
Glæd dig nu, hver Sjæl, som græder!
Glæd dig, Himmel, Jord og Hav!
Bryd i store Lovsang ud!
Frelste Verden, priis din Gud!
Priis din Frelser og Forsoner!
Engle-Røst fra Graven toner!

No. 300 . *)

Hørt det har jeg, Han opstod,
Graven ei min Frelser giemmer,
Tvivl ei, Sjæl, med sjunkne Mod!
Herren ei dit Haab beskiammer!
Med Hans Vidner vil jeg følge,
Dagens Lys kan ei sig dølgje.

Herren lyser paa min Vei,
Ei forblindet Sjæl Ham kiender,
Vankelmodig vakler jeg,
Ordets store Lys Han tænder,
Han mig Skrifterne oplader,
Haabets Straale Sjælen bader.

Hvad jeg hører, veed jeg ei,
Sælsomt dog sig Hjertet rører,
Underfuld paa Herrens Vei
Jeg Forjættelserne hører,
Mægtigt Hjertet i mig brænder,
Til jeg den Opstandne kiender.

*
- 554

Herre, lad i hellig Stund
Taagen falde fra mit Øie!
Aande-Synet mig forund,

Aande-Synet fra det Høie!
Staae for Sjælen aabenbaret,
Salig, hellig og forklaret!

No. 301 . *)

Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt,
Og er for Glæde Døren lukt
I mørke Hjerter-Kammer,
O Frelser, til bekymret Sind,
Du gaaer ad lukte Dørre ind,
Du ender al min Jammer.

Du bringer Lys, Du bringer Fred,
Du bringer Haab og Kiærlighed,
Du bringer Trøst i Nøden,
Korsnaglet Haand udrækker Du,
Jeg troer, og kommer Dig ihu
I Livet og i Døden!

Opstandne, naar jeg Dig kun seer,
Ei sørger jeg og frygter meer,
Hvad end jeg her skal lide,
De største Sorger blev mig smaa,
Naar dine Naglegab jeg saae,
Og Vunden i din Side!

Men ak, er Lyset længe slukt,
Ak, er fra Dig jeg udelukt,
Og skuer ei dit Komme,
O, lær mig troe hvad ei jeg saae!

* 555

Dit Ord jeg trøstigt lide paa,*)
Til Savnets Tid er omme!

No. 302 .

Tag det sorte Kors fra Graven!
Plant en Lilje, hvor det stod!
Ved hvert Skridt i Dødning-Haven
Blomster spire for vor Fod!
Engle-Vinger paa vor Grav
For den brudte Vandrings-Stav!
Palme-Fugl for Aske-Krukke!
Fryde-Sang for hule Sukke!

Solen sortned, da Han blegned,

Som os kiøbde med sit Blod,
Graven skinned, Mørket segned,
Da forklaret Han opstod;
Ton, vor Lovsang, høit i Sky,
Sødt i Paaske-Morgengry:
Jesus Christus er opstanden!
Evig lever Guddoms-Manden!

See Marie Magdalene!
Hænder nys hun vred i Gru,
Sukked til at røre Stene:
Hvor, ak, hvor er Herren nu?
See, af Øiets Taare-Flod
Morgen-Solen mildt opstod!
I den Grav, hvor Han har hvilet,
Hun har fundet Engle-Smilet!

Brister, alle Helgen-Grave!
Herrens Røst, i Dæmring sval,

*
- 556

Lyder i de Dødes Have,
Skaber Lys i Skygge-Dal!
Herren kalder, men ei nu:
Synder! *Adam!* hvor er du?
Sødt det toner, Engle tie,
»Her er Frelseren, Marie!«

Ja, Han er her, Guddoms-Manden,
Sprængde er nu Dødens Baand!
Han er visselig opstanden,
Hvert Hans Ord er Liv og Aand!
Bod vi fik for alle Savn;
Staaer nu op i *Jesu* Navn,
Alle Herrens Dvale-Døde,
Med den gyldne Morgenrøde!

Stander op og seer Guds Finger
I den klare Vidne-Krands!
Iler did paa Ørne-Vinger,
Hvor Han straalere i sin Glands!
Iler did i Herrens Fjed,
Hvor Han os beredte Sted,
Hvor sig aabner i det Høie
Himlens Dyb for Støvets Øie!

Jord, som af din Vinter-Dvale
Vaagner i den milde Vaar!
Nu du aarlig skal afmale
Dine Barne-Hjerters Kaar,
I din Kjortel lysegrøn,
Virket, som vort Haab, i Løn,
Med din Duft, hvor Roser vrimle,
Med din Røst, hvor Lærker himle!

557

No. 303 .

Dødning-Gud er ei vor Drot,
Han er Livets Herre,
Graven, gjort af Ham til Spot,
Ei Ham kan indspærre,
Den, da Morgen-Hanen goel,
Brast for Ham, som Sky for Soel,
Fængslet Han tog fangen!

Derfor skyder nu kun til
Alle Kirke-Grave!
Gjører kun, som Verden vil,
Kirke-Gaard til Have!
Bygt er over Dødning-Been
Kirken ei til Bauta-Steen,
Men til Seiers-Bue!

Op i Klokke-Taarnet svang
Malmen sig fra Gruben,
Der, med sin nyfødte Klang,
Raaber den af Struben:
Kirkens Aand er trindt paa Jord
Det opstandne *Livets Ord* ,
Dødens Overvinder!

Livet trods den bittre Død,
Trods al Stumhed Mæle,
Priste høit, som Klokken lød,
Igienfødte Sjæle;
Derom taler Nat med Dag,
I de høie *Bede-Slag* ,
Aarle end og silde!

Venner! hvor vil I da hen
Med skrinlagte Præster?
Grav-Skrift jo den bedste Pen
558 Over *Ordet* fæster;
Kun i Livets Haand af Grav
Reiser sig den døde Stav,
Som en Seiers-Palme!

Hund med Liv er Kæmpe stor
Mod den døde Løve,
Saa er Aandens mindste Ord
Mod hver Penne-Prøve;
Mod al Malm i Klippe-Skiød,
Klokken, ihvor lavt den lød,
Stærk er dog at nævne!

Og saalidt som kime kan
Klokke-Malm i Gruben,
Tro forplante kan om Land
Ord af Penne-Struben,
Kirken, sig til Kraft og Trøst,
Laane af det Stumme Røst,
Laane Liv af Døden!

Tændte med en Pen paa Jord
Lys og Ild vor Mester,
Og betroed vel sit Ord
Han til stumme Præster!
Flød ei Talen fra Hans *Mund!*
Lagde til sit Huus ei Grund
Han med *Lue-Tanger!*

Har af Folk og Tungemaal
Han da bygt sin Kirke,
Pen saalidt som Guld og Staal,

Daad deri kan *virke* ,
Følger kun i Herrefærd,
Som dets Skygge, Aandens Sværd,
Daaden at beskrive!

559

Lad da, Venner, os som troe,
Tale Folk tillive!
Da skal Daad paa Jord opgroe,
Værdig at beskrive,
Vise klart og lære godt:
Livets Fyrste er vor Drot,
Laande os sin Tunge!

Brat for Liv af Døde da
Hjerte-Klokkemalmen
Kimer sit Halleluja,
Klart i Kirke-Psalmen,
Mangen Tone og ved Stav
Reiser sig af skumle Grav,
For den Lyst at dele!
Dog, langt meer end det formaaer
Kirkens Lue-Tunge,
Som, trods Sjælens Bane-Saar,
Lærer den at sjunge;
Vaagne skal ved Livets Ord
Dødens Fanger trindt paa Jord,
Jesu Priis istemme!

Ja, som Storken over Hav
Lydelig sig svinger,
Fare skal foruden Stav
Aand paa Tone-Vinger,
Verden rundt, og *Ordets Dyd*
Sjunge ud til Folke-Fryd,
Døden dybt beskiæmme!

Derfor lovet være Du,
Som stod op af Døde,
Kalder Dig, til Gravens Gru,
Kun dens *Første-Grøde* ,
560 Vil engang, som nu i Aand,
Synlig løse Dødens Baand
Paa den hele Klode!

No. 304 .

Guddommelige Tvillinger,
som deelde Sorg og Gammen,
I Himmerig og Helvede,
kun for at blive sammen!
Er Skygger I af ingen Ting,
Kun Spindel-Væv af Løgne,
Hvi flagred I saa vidt omkring,
Alt Millioner Døgne?
Hvi staae I end saa glimrende
for Millioners Øine?

Hvi sattes I blandt Stjernerne,
til Lykken uden Mage,
At huse Straale-Skyderen
i høi Skiær-Sommers Dage;
Hvi gaaer han Krebs-Gang end, saasnart
I To ei meer ham favne?
Hvi raabde under Snekke-Fart
Man mest paa eders Navne,
Hvis ikke I er Skyggerne
af hvad der mest kan gavne!

Guddommelige Tvillinger,
som styre Lykke-Skibet,
Hos Guder og hos Mennesker,
I *Lyset* er og *Livet* :
Som Tvillinger I følges ad
Paa Bjerge og i Dale,
Men Venne-Laget, lige glad
I Hytter og i Sale,
Dog findes brudt bedrøvelig
i *Tanke* og i *Tale*!

561

Dem fødte Munden ligerviis,
som Tvillinger i Støvet,
Men *Tanken* , som en Dødelig,
fik Bane-Saar i Svøbet;
Thi Sydens allerførste Sold
Var Død i *Tankens* Rige,
Saa *Lyset* kom i *Mørkets* Vold,
Skiøndt det er sært at sige,
Og *Talen* om alt *Aandeligt*
en Dødning blev tillige!

Men derved netop sraalende
det saaes, til Begges Ære,
At *Lys* og *Liv* evindelig
vil med hinanden være;
Thi *Guddoms-Lys* og *Liv* i Pagt,
Som evig Sammen-Svorne,
Med Straale-Krands i Støvets Dragt
Til Korset gik paa Torne,
Gik under Eet til Helvede
at søge det Forlorne!

Ja, *Guddoms-Lyset* , Frelseren,
gik for vort Liv i Døden,
Og *Guddoms-Livet* , Trøsteren,
stod trolig bi i Nøden;
Saa *Sønnen* og den *Hellig-Aand* ,
Skiøndt det er sært at sige,
Som Tvilling-Brødre, Haand i Haand,
Gik til de Dødes Rige,
For brat igien fra Helvede
til Himmels at opstige!

Og fra den Time, Trøsteren
i *Jesu* Navn udsendtes,
Af *Livet Lys* vidunderlig
562 fra Skyggedal ophentes,
Saa nu hver hellig Dag og søgn
Mon glimrende stadfæste:
Det var ei Tant, end sige Løgn,
Men Billed-Sprog det bedste,
At skifteviis to Tvillinger
mon Hel og Himmel gæste!

Saa sidde vi forstummede,
skiøndt *levende i Aanden* ,
I Himmel-Lysets Helvede,
med *Bøgerne* i Haanden,
Men mødes vi paa Herrens Dag
I Kirkens Himmerige,
Da, under glade Tunge-Slag,
Fra Helvede opstige,
Som himmelbaarne Tvillinger,
flux *Lys* og *Liv* tillige!

Saa gaaer det og med *Tankerne* ,
som fødes i vor Hjerne,
Den Bedste og den Lyseste
er kun en Dødning-Stjerne,
Men giver den sig Gud i Vold,
Til Daab i Frelser-Navnet,
Den vorder ei i Graven kold,
Men faaer hvad den har savnet,
Og røber brat, *lyslevende* ,
at *Livet* den har favnet!

No. 305 .

Du, som i Paaske-Dagningen
stod herlig op af Døde,
Du er den rosenfingrede,
aarvaagne Morgen-Røde;
563 Ja, Du er Morgenrøden sand,
Neddalet fra det Høie,
Saa deilig, som til dyben Strand
Sig ingen Soel kan bøie,
Du Lyset er i Livets Land
Og Evighedens Øie!

Dengang Du, Selv udødelig,
kom fra de Dødes Rige,
Hvor Døden Du udplyndrede,
gav Bane-Saar tillige,
Som Blomster i den milde Vaar
Af Jordens Skiød opvrímle,
Man ud af Dybets Orme-Gaard
Livs-Fangerne saae stímle,
For i det store Gylden-Aar
Med Frelseren at himle!

Da studsed alle Stjernerne,
og Himlene gienløde:
Hil være Dig, *Liv-Salige!*
velkommen med de Døde!
Saa raabdes ud med Fynd og Klem
Hvad evig Du skal hede:
Livs-alig, ja, istem, istem,
Hver Tunge det henede,
For Ham, der selv i Dødens Hjem
Er god om Liv at bede!

Syng høit med Fryd, du hvælvede,
du stjernestrøede Himmel,
Og dands paa Roser duftende,
du Adams Børne-Vrimmel,
Fordi almægtig, iegod,
Kun evig at fuldtakke,
Vor Frelser med sin Kæmpe-Fod
564 Har Døden traadt paa Nakke,
Og givet os for Afgrund Bod
Paa Livets Kirke-Bakke!

Din Lynilds-Dragt var frygtelig,
Du Bud fra Himmel-Sale,
Som Morgen-Duggen kvægende
Dog var din Straffe-Tale:
Hvi løbe vild om Livets Drot
I her i Dødning-Haven?
Han Dødens Brodd har gjort til Spot,
Stod op og tømde Graven!
I brat Ham see, og Alt er godt,
Thi Liv er Nyaars-Gaven!

Som Fugle smaa i Dagningen,
en deilig Sommer-Morgen,
Kom Græde-Kvinder sjungende
fra Grav, med Bod for Sorgen,
Og tykdes end for tidlig født
Den Sang Apostel-Skaren,
Det var dog sandt, som det var sødt:
Forsvundet var Døds-Faren,
Det leved Alt, som før var dødt,
Udplyndret var Barbaren!

Velsignet være Kvinderne,
hvis Ord end Kæmper fryde!
De altid er lettroende,
hvor Engle-Stemmer lyde,
Og Skindet stundum skuffer vel,
Som hist i Rosen-Haven,
Men *Jomfruen af Gabriel*
Fik Bod med Fæstens-Gaven,
Og stort var siden Kvinde-Held
Ved Vuggen og ved Graven!

565

De see hver Aften, sukkende,
Bundløset Glandsen favne,
Og altid mellem Skyggerne
De *Lys* og *Liv* mon savne;
Derfor dem Glæden mangen Gang
Har mødt i Morgen-Stunden:
Naar kækt de fulgde Hjertets Trang,
At salve Bane-Vunden,
Dem lærde Himlens Fugle-Sang,
At Solen var oprunden!

No. 306 .

I Graven laae den Herre Christ,
Herre Christ,
Men Han opstanden er forvist!
Halleluja, Halleluja!

Hans Grav-Høi var en Klippe-Green,
Klippe-Green,
Dog stødte Fod Han ei paa Steen!
Halleluja, Halleluja!

Guds Engle bar Ham ind og ud,
ind og ud,
For Han var baade Mand og Gud!
Halleluja, Halleluja!

Iveien laae en Steen fuldsvar,
Steen fuldsvar,
Den vælted bort en Engel klar,
Halleluja, Halleluja!

Der stod en Vagt for Gud i Muld,
Gud i Muld,
Den blæste Engelen omkuld,
Halleluja, Halleluja!

566

Som Straale-Skytten morgenrød,
morgenrød,
Saa stod Han op af Jordens Skiød,
Halleluja, Halleluja!

I Graven blev Hans Jorde-Lin,
Jorde-Lin,
Det er os en Lig-Skjorte fiin,
Halleluja, Halleluja!

Alt Kiød, som axler *Jesu* Skrud,
Jesu Skrud,
Det bærer Engle ind og ud,
Halleluja, Halleluja!

Vi leve vil og døe med Christ,
døe med Christ,
Som Sole vi opstaae forvist,
Halleluja, Halleluja!

No. 307 .

Daniel i Løver-Kulen
Slumred under Kongens Seigl,
Og uskadt han steg af Hulen,
For hos ham ei fandtes Feil,
Lukkede var Løvers Munde,
Bide, brøle ei de kunde,
En Guds Engel saa dem bandt!

Han opstod, da sank hans Fiender,

Og opladt var Løvers Mund,
Den dem slugde uden Hinder,
De kom ei til Hulens Bund;
Vidt om Land gik med det Rygte
Kongens Lov, den Gud at frygte,
Som beskærmed *Daniel!*

567

Frelseren i Orme-Gaarden
Slumred under Fiendens Seigl,
Men mod Synd-Natures Orden
Fri var Han for alle Feil,
Derfor Ham ei Orme-Munde,
Ei Opløsning røre kunde,
Sødt udhviilt, stod faur Han op!

Jorden rundt paa Rygtets Vinger
Gik og gaaer det Naadens Ord,
Engle-Muren saa omringer
Jesu Venner under Jord,
Sødt i Orme-Gaard de hvile,
Kan i Kveld ad Døden smile,
Skal i Gry opstaae med Glands!

No. 308 .

Anden Gang opstod i Aanden,
Dødning kaldt, vor Kæmpe stærk,
Anden Gang Gud lagde Haanden
Paa sin Godheds Mester-Værk:
Paradis i Ørkens Øde,
Lys af Mørke, Liv af Døde,
I vor Herres *Jesu* Navn!

Troens Ord om Guddoms-Manden,
Om Hans *Fader* og Hans Aand,
Yderlig paa Læbe-Randen
Altid true Dødens Baand,
Det paa spinkle Due-Vinger
Mellem Verdner to sig svinger
Dristig dog i *Jesu* Navn!

Mens Det *lever* i Hans Kirke,
Kiækt det lyder: *her er Han* ,
568 For langt større Ting at virke
End i sin Fornedrings-Stand,
Kommer, Døde! her i Daaben,
Herrens Grav, staaer Dørren aaben
Til Guds Rige, Livets Land!

Døer *Guds Ord* paa Præste-Læbe,
Dødt det lyder: *her Han var* ,
Syndere! jer selv I dræbe!
Da godt Haab om Liv I har;
Thi engang, som der staaer skrevet,
Klarlig i Korinther-Brevet,
Han jer vækker op igien!

Saa i mange Herrens Tider
Koldt og dødt var Livets Ord,
Alt som Vinter-Solen skrider
Alderstegen over Jord,
Har af Liv kun Efter-Glandsen,
Peger kun med Glimmer-Landsen
Paa sin Helte-Daad i Vaar!

Men naar Præste-Læben tier
Om den store *Gud og Mand* ,
Og de smalle Kirke-Stier
Over Grav til Livets Land,
Da er steendødt Kirke-Ordet;
Dog, korsfæstet, dødt og jordet,
Stod blandt os Det op igien!

I de fromme Kvinders Hjerter
Laae begravet *Troens Ord* ,
Paverne, til deres Smerte,
Høit Opstandelsen forsvor,
Rusted ud med spidse Penne
Tusinde Latiner-Svende
Til en Vagt ved *Ordets Grav*!

569

Værst dog lukked Kampe-Stenen,
Kaldt Guds Huus af Kalk og Steen,
Under Seigl med Palme-Grenen
Over tørre Helgen-Been;
Seiglet bryde, Stenen rokke,
Strides med Latiner-Flokke,
Tænke Kiød, kan ingen Aand!

Jesus , i din Død er Livet!
Sukked Kvinderne endnu,
Neppe dem det blev tilgivet,
At de kom Hans Navn ihu,
Men hvor Kvinde-Tro hin store
For Guds Aasyn er at spore,
Livets Ord staaer altid op!

Væltet er nu Kampe-Stenen,
I et helligt Morgen-Gry!
Engelen med Palme-Grenen
Peger paa den Rosen-Sky,
Der skal Herren aabenbare,
Ligesom Han saaes opfare:
Skyen, vi skal rødme i!

Kvinder, I, som taareblændte
Under-Værket saae ved Lyn,
Hjem fra Graven trøstigt vendte,
For jer mødte Engle-Syn,
Er Disciplerne end træge
Til at troe hvad jer mon kvæge,
Sjunger dog Halleluja!

Vaagnet op af Dødens Dvale,
Staaet op i Aandens Kraft,
Er, med Herrens egen Tale,
Han, som har vort Samfund skabt,
570 For lyslevende at virke
Alle Dage i sin Kirke
Himmelsk Lys og evigt Liv!

No. 309 .

Vaar i Guds Rige, velkommen paany,
Sjæle-Opstandelsens liflige Time!
Om dig skal Lærkerne sjunge i Sky,
For dig til Pindse skal Kløkkerne kime,
Af dig udspringe skal Myrthe og Mai!

Paasken om Land kommer tidlig i Aar,
Kort gjorde Herren os Faste hin lange,
Verden har Vinter, mens Kirken har Vaar,
Øxnene sukke ved Lærkernes Sange,
Stormene hyle ved Klokkernes Klang!

Tykt i Guds Have Fiolerne staae,
Træerne grønnes og Roserne skyde,
Godt er paa Veie Kiærminderne blaa,
Alle smaa Fugle med Kvidren sig fryde,
Mens over Verden det hagler og sneer!

Paaske-Fest kiær under korsdannet Flag!
Liflige Vaar under Vinterens Hjerte!
Varsler du saa for den yderste Dag,
Evigheds Fryd under Øiebliks Smerte,
Haabets Triumf over Vantroens Hyl?

Ja, naar du dages, du Evigheds-Vaar!
Legems-Opstandelsens liflige Time,
Da times Verden de bangeste Kaar,
Mens under Kors alle Kløkkerne kime,
Verden har Suk, medens Kirken har Sang!

571

Lykkelig, hvo med de Første opstaaer!
Han ingenlunde skal døe med de Sidste,
Sjæl, som oplevet har Evigheds Vaar,
Ei skal sit Liv men sit Fængsel kun miste,
Flyver fra Vintren som Storken i Høst!

No. 310 .

Vuggens Engel kom til Jord
Store Jule-Aften ,
Dunkle er den Frommes Spor,
Lønlig bær hun Kraften,
Naar hun synger for de Smaa,
Blidt de lukke Øine blaa,
Smile sødt i Drømme!

Gravens Engel brat nedfoer

Store *Paaske-Morgen* ,
Klipper revne i hans Spor,
Slukt er Dødning-Sorgen;
Hvor han kaster ind sit Lyn,
Der faaer Sjælen Falke-Syn,
Hjertet Kæmpe-Styrke!

Herrens Aand modtog paa Jord
Pindse-Middagsstunden ,
Over Tungen gaae Hans Spor
Dybt til Hjerte-Grunden;
Naadens Fylde er Hans Ret,
Evig Liv Hans Aande-Dræt,
Himmerig Hans Glæde!

No. 311 .

Engel, hvor jeg har dig kiær,
Du som i det Dunkle
Daled, svøbt i Morgen-Skiær,
572 For i Grav at finkle,
Og at vælte bort den Steen
Over mine Dødning-Been,
Som mit Hjerte knuste!

Engel, ja, du er det værd,
Vi om dig skal kvæde,
For du tog som Morgen-Skiær
Paa vor Lig-Steen Sæde,
Slaaer i Graven ned som Lyn,
Saa, trods Mørket, vi faae Syn
Paa Guds Vei i Dybet!

Engel, ja, dit Morgen-Skiær
Lægger det for Dagen,
At vi er slet ikke der,
Hos vort Jorde-Lagen,
Thi hos *Ham* , som bød for os
Kors og Grav og Helved Trods,
Er vi alle Dage!

No. 312 .

Korsets hvide Seiers-Fane,
Som kan Helved byde Trods!
Syndens Læge, Dødens Bane,
Midler mellem Gud og os!
Gud og Mand, for Støv at hæve

Did, hvor Lysets Aander svæve!
Himlen kiædet saa til Jord,
Hvilken Tanke, guddomsstor!

Var den Tro ei mod Fornuften,
Og al sand Oplysnings Grav,
Var ei grebet Alt af Luften,
Hvad I sige, Himlen gav;
573 Alle vilde vi med eder
Troee paa ham, som I tilbeder,
Men at troee, hvad Tant Man veed,
Det er klar Umuelighed.

Mageløst er Christus-Livet,
Stort og skjønt og underfuldt,
Som af Gud til Mønster givet,
Opad vinker det saa huldt;
Men skal Livets Krone vindes,
Maa Forløberen og hindes,
Skal vi naae til Ærens Top,
Selv vi stige maae derop!

Hvad har I med Ham at skifte,
Som blev hængt paa Korsets Træ?
Gaaer til Alters, gaaer til Skrifte,
Korser jer og bøier Knæ!
Aldrig, tør vi dog vel mene,
I kan *virkelig* forene
Jer med Ham i Sind og Skind,
Og hvad nytter Hjernespind!

I de spæde Barne-Dage
Dunkelt vi maae stole paa,
Sødt at tænke sig tilbage,
Hvor ved Moders Bryst Man laae,
Men sig voxen der at lægge,
Sømmer dog sig kun for Giække,
Som, i vor oplyste Tid,
Barne-Tro med fast Tillid!

Det er *Verdens-Kløgtens* Stemme,
Naar den finest klinger nu,
Og det Verden skal fornemme,
Ei den fylder os med Gru,
574 Slige Pile nuomtide
Ned som Straa ad Skjoldet glide,
For vi veed, paa *Hvem* vi troer,
Liv og *Aand* er *Jesu Ord*!

Til mig sagde Han i *Daaben* :
Dødning! ved min Haand stat op!
Og ved *Konge-Bordet* aaben:
Din er Jeg med Sjæl og Krop,
Saa, naar jeg skal Sandhed skrifte,
Alt jeg har med Ham at skifte,
Og hvad *selv* mig hører til,
Han maa tage, naar Han vil!

Ja, jeg veed, Han har det taget,
Sank ved Byrden dybt i Knæ,
Skyed dog ei Nederlaget,
Bar det fromt paa Korsets Træ,
Bar det ned til Løgnens Fader,
Som at lyve ei aflader,
Siger trodsig: naar jeg vil,
Jeg *mig selv* kun hører til!

Og jeg veed, *for mig* opstanden
Er den Bolde reen og klar,
Thi ved Tro paa Guddoms-Manden,
Fred og Liv og Lys jeg har:
Født med Ham ved Jule-Tide,
Groer jeg op, for Ham at lide,
Ei med Angest, Suk og Graad,
Men med Smil ad Dødens Braad!

Christne! saa det nu skal være,
Op *vi stande* i vor Daab,
I os, til Gud-Faders Ære,
Voxer *Herlighedens Haab* ,
575 I sin Favn ved Naade-Bordet
Os forener Guddoms-Ordet,
Da er Verden os korsfæst,
Dens Farvel os huger bedst!

Derfor Ingen Korset gribe,
Før med Herren han opstod!
Være maa Man først ilive,
Før Man føler Kraft og Mod!
Kløbe skal vi ogsaa Tiden,
Voxe først og kæmpe siden,
Herren selv , med Støvets Kaar,
Voxde *ti og tyve Aar*!

Giør vi det, da kan vi skrifte,
Selv, som *Stephanus* , paa Knæ,
Hvad vi har med Ham at skifte,
Som blev hængt paa Korsets Træ,
Men os vinker nu med Blide,
Til Sig ved Guds høire Side,
Skrifte det med Ord som Lyn;
Thi for Sagnet da gaaer Syn!

No. 313 .

Aften rød giør Morgen sød,
Derfor, Christne, bort med Sorgen!
Var Lang-Fredags Aften rød,
Himmelsød var Paaske-Morgen;
Saa fra Slægt til Slægt det gaaer,
I Guds Huus, mens Verden staaer,
Til, bag sidste Aften-Røde,
Stiger Immer-Dag hin søde!

Under hver en Himmel-Egn
Saa, i Billed-Skrift paa Bue,
Christus-Tidens Himmel-Tegn,
576 *Straale-Korset* , kan vi skue,
Siden Christus af sin Grav
Steg som Gylden-Soel af Hav,
Tændte, til som den at virke,
Lyse-Kronen i sin Kirke!

Skjult er *Jesu* Konge-Stol,
Skiøndt Han throner i del Høie,

Skjult den gyldne Kirke-Soel
Skrider og fra Verdens Øie,
Som Han sagde: ikke meer
Lyset i mig Verden seer;
Dog for Sine ei sig dølger
Lyset, som med Livet følger!

Livets Ord i Jesu Navn
Tænder Lys i Mulm og Mørke,
Som en Dugg i Straale-Favn
Skaber Mark det midt i Ørke;
Vidt i Vest og høit i Nord,
Gik med Solen *Troens* Ord,
Danned, alt som det blev favnet,
Straale-Krands om Frelser-Navnet!

Kun med Kors, med Ild og Sværd,
Bringes kan Det til at rødme,
Breder ud da fjern og nær
Rosen-Duft med Himmel-Sødme,
Stiger af det røde Hav,
Som vor Herre af sin Grav,
Og fra Middags-Stedet sender
Straaler ud til Jordens Ender!

Kom da kun, Langfredag rød,
Store Allehelgen-Prøve!
Paaske-Dagen i dit Skiød
577 Slumrer som en bjergfødt Løve,
Reiser sig med Harm i Hu,
Skygge-Dal til Skam og Gru,
Evig toner Fugle-Sangen:
Fryd dig, Natten er forgangen!

No. 314. *)

Seierrig opstanden,
Himler Frelser-Manden,
Sender os i allen Stund
Venne-Gaver mangelund;
Gud skee Lov og Takke!

No. 315 . **)

Ypperlig Høitid, med aandelig Glæde,
Tvinger vor Tunge til lystig at kvæde,
Thi Christ med Sjæl og Krop
Nu foer til Himmels op,

Vor Fyrste og Frelser at være!

Kongelig saaes den Herre opfare,
Helgene fulgde Ham glade i Skare
Og alle Engle-Chor
Modtog med Ære stor
Den Helt, som har Døden betvunget!

Høit Han opfoer med det fangede Fængsel,
Trøster nu Sine i al deres Trængsel,
Og kommer snart igjen,
Som deres fuldtroe Ven
Det Verden skal faae at fornemme!

* *
— — 578

Da naar Han kommer i Skyerne klare
Hemmelighederne at aabenbare,
Da Lykken vi har fat,
Vor Synd er os forladt,
I Glemselens Afgrund begravet!

No. 316 . *)

Til Himmels foer, som Gud og Mand,
Gud og Mand,
Vor Herre from, vor Mester sand,
Halleluja, Halleluja!

Han sidder ved Guds høire Haand,
høire Haand,
For Ham kun Bast er Dødens Baand,
Halleluja, Halleluja!

Hvad Konning David kvæder om,
kvæder om,
Fuldherlig nu for Dagen kom,
Halleluja, Halleluja!

Nu sagde Drot til Drotlen min,
Drotten min:
Ved Side min staaer Throne din!
Halleluja, Halleluja!

Ja, ved vor Herres Himmelfærd,
Himmelfærd,
Vi sjunge Alle, fjern og nær:
Halleluja, Halleluja!

Gud-Fader, Søn og Hellig-Aand,
Hellig-Aand,

*
— 579

Eet i Fuldkommenhedens Baand!
Halleluja, Halleluja!

No. 317. *)

Min Sjæl og Aand! opsving du dig
I Haabet til det Himmerig,
Hvor Frelser din opstiger!
Det være hvad du mest attraaer,
Da Engle-Vinger snart du faaer,
Hvorned du efterhiger
Og i Hans Glands indkiger.

Du Sky, som Ham af Syne tog,
Dig skimter jeg, og tænker dog,
Du skal Ham ei bedække,
Kan ei jeg til Ham trænge ind,
Med Tro og Haab i Sjæl og Sind,
Han vil sin Haand udstrække
Og giennem Sky mig række!

Sneehvide Par af Engle-Kuld!
I vidne, at igien til Muld
Min Frelser skal nedfare,
Da skal af Graven jeg opstaae
Som I, med hvide Klæder paa,
Thi Han vil mig forklare
Som Himlens Engle-Skare!

Til Himlen foer mit Hoved op,
Og som en Lem paa Jesu Krop
Jeg sjæleglad maa være,
Thi ogsaa mig indfører Han
I Canaans det skønne Land,

*
- 580

Til Kronen der at bære
Med evig Fryd og Ære!

Velsignet vær, du Engle-Ord:
Som synlig Han til Himmels foer,
Saa skal Han atter komme!
O kom da, søde *Jesus*, kom,
At aabne Himlens Helligdom
For alle dine Fromme!
Gid Længslens Tid var omme!

No. 318 . *)

Lov og Tak og evig Ære
Skee Dig, Guds eenbaarne Søn,
Som en Tjener vilde være
For det arme Adams Kiøn!
Søde Jesus, lær Du mig
Tro igien at tjene Dig!

Lad mig i dit Fod-Spor træde,
Indgaae til min Herres Glæde!

Lad mig aldrig Dig forsage,
Om end Kors og Kummer mig
Maa i denne Verden plage,
Men ret hjertens inderlig
Elske Dig indtil min Død,
Og forsøde al min Nød
Med dit Navn og med din Naade,
Daglig Trøst og evig Baade!

Tak for Julens Barne-Glæde!
Tak for Livets Guddoms-Ord!
Tak for Daabens Himmel-Væde!
Tak for Mad ved Naadens Bord!

*
- 581

Tak for Dødens bittre Vee!
Tak for din Opstandelse!
Tak for, hvor Du nu er inde,
Jeg i Himlen Dig skal finde!

No. 319 . *)

Drag, Jesus, mig
Op efter Dig,
Alt som Du seer min Længsel
Stige efter at undflye
Verdens Lyst og Trængsel!

Drag, Jesus, mig
Op efter Dig,
Fra Verdens Myre-Tue!
Lad mit Øie aldrig meer
Til dens Glimmer skue!

Drag, Jesus, mig
Op efter Dig
Til Himlens faste Bolig!
Verden er for dine Smaa
Vildsom og urolig.

Drag, Jesus, mig
Op efter Dig,
Med Zions Brude-Skare!
Aldrig meer til Skygge-Dal
Jeg med Sorg nedfare!

Drag, Jesus, mig
Op efter Dig,
Alt som Du saaes opfare!
Disse mine Øine see,
Støv Du kan forklare!

*
582

No. 320 . *)

Bort, Verden, af mit Sind og Øie!
Din Herlighed ei staaer mig an,
Og mig ei mere kan fornøie,
End Lege-Tøi en sindig Mand!
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

Han er min Rigdom og min Ære,
Min Videnskab og Hjertens Lyst,
Med Ham jeg veltilfreds mon være
Og trænger ei til Verdens Trøst.
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

Naar Munden Smag og Smilet mister,
Og mumler kun om mørken Grav,
Naar Læben blaaner, Øiet brister,
Hvor bliver Verdens Lyst da af?
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

I Svaghed føler jeg Hans Styrke,
Han gjør al Jordens Møie sod!
Han er mit Lys i Nattens Mørke,
Han sviger ei i Liv og Død!
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

Saavidt som Kreaturer vrimle,
Hans Herredom og Septer naaer,
For Ham sig bøie alle Himle
Og evig fast Hans Throne staaer.
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

*
- 583

Hans Borg kan ingen Magt nedbryde,
Den staaer paa Sandheds Klippe-Grund,
Tør Nogen Trods den Stærke byde,
Ham fælder Sværdet af Hans Mund!
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

Hans Herlighed er uden Lige,
Han har Alt hvad Han ønske vil,
Og al Hans Rigdom, sært at sige,
Den hører og Hans Venner til.
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

Lad mig kun her foragtet være,
Som Han i sin Fornedrings Stand!
I Himlen kommer jeg til Ære
Og Høihed med min Frelser-Mand!
Hver elske hvad hans Hu staaer til!
Jeg kun min *Jesus* elske vil.

No. 321. *)

Den Helt, som knuste Dødens Magt,
Han gik, alt som Han havde sagt,
Til Faderen tilbage,
Da efter Paaske-Morgengry
Han vandret havde her paany
I fyrretive Dage;
Kom, Sjæl! troe! knæl
For den største Seiers-Fyrste!
See Ham stige
Op til Herlighedens Rige!

Følg Ham til Bjergets Top, urædd,
Som *Elisæus* fulgte med

*
— 584

Den elskede *Elias*!
Beed saa indstændig, som han bad,
O lad os aldrig skilles ad,
Forklarede *Messias*!
Hans Svar du har:
Vær kun rolig! følg kun trolig!
Spar din Klage!
Jeg er med dig alle Dage!

No. 322 . *)

Min Harpe jeg til Sang om Bjerget stemmer,
Den Syners Høi, hvor jeg al Jorden glemmer,
Mens Himlens Dyb jeg staaer og stirrer paa.
Her *Jesus* stod den sidste Gang med Sine,
Og svang herfra sig med forklaret Mine
Op i det Blaa!

Al Magt har Jeg, histoppe og hernede,
Saa sagde Han, som trøstig vi tilbede,
Gaaer til al Verden ud med Livets Ord!
Gud-Fader, *Søn* og *Hellig-Aand* til Ære,
I Deres Navn I døbe skal og lære
Mit Folk paa Jord!

Guds Aand med Kraft skal giennem eder tale,
Opvække Slægt paa Slægt af Dødens Dvale,
Og skiøndt ei meer mit Ansigt skues her,
Naar Aanden taler, skal dog Hjertet brænde
Og føle dybt, at Jeg til Verdens Ende
Er eder nær!

Saa taler Han, og løfter op de Hænder,
Hvor Nagle-Gabene endnu Man kiender,
Mens Skyen daler over Bjerger-Top,

Til sidste Glimt Sig selv vor Frelser ligner,
Ham Skyen hæver, Sine Han velsigner,
Og farer op!

Man seer saa langt, som Øiesyn kan række,
Men intet Syn sig kan til Dybet strække,
Hvor Han, som er vort Lys og Liv, forsvandt;
Dog, Gud skee Lov! Ham Tankerne kan følge,
Og trods hver Sky, som vil vor Frelser dølgje,
Ham Hjertet fandt!
i Saa stig, min Aand, da op til Guddoms-Thronen,
Hvor Jordens Kæmpe bærer Seiers-Kronen,
Hvor Himle sjunge om den Guddoms-Mand,
Om Jesu Kors og Død, Hans Kamp og Seier,
Og om den Arv, du paa Hans Regning eier
I Glædens Land!
' Bort, Verden, bort med hvad du kalder Glæde!
Jeg heller vil den trange Sti betræde
Og tage Korset af min Frelser's Haand!
Og Jesus da, naar Døden jeg skal friste,
Da frels min Sjæl! bønør mit Ord det sidste:
Annam min Aand!
I Da ogsaa jeg skal glad til Himmels fare
Og see Dig der, og see den Engle-Skare,
Som tjener Dig, og tælle mig blandt dem,
Og see den Stad, som bygdes ei med Hænder,
Og see det Lys, som klart og evig brænder
I Glædens Hjem!

No. 323. *)

Det er fuldbragt, til Himmels foer
Min Frelser og Forsoner,

Der over alle Engle-Chor
I Herlighed Han throner!
O syng med dem, forløste Aand:
Han sidder ved Guds høire Haand,
Tilbedt af Himlens Hære!
Al Verden er Ham underlagt,
Ham være Priis, som Han har Magt,
Taksigelse og Ære!

No. 324. *)

Jesus Christ! vi offre Dig
Lov og Priis evindelig;
Kiærlig kom Du til os ned,
Vinker til din Herlighed,
For Du, fattig, barnesvøbt,
Død paa Korset, dyrt har kjøbt
Hver som troer og bliver døbt!

For dit Septer bøie sig
Hvert et Knæ ydmygelig!
Verdens Riger skal forgaae,
Men din Throne skal bestaae,
Selv naar Stjerner falde ned,
Og dit Venne-Lag, jeg veed,
Dele skal din Herlighed.

No. 325 . **)

Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt,
I Lys og Herlighed og Magt,
Han Tiden gennemskued,
Han Verden saae, før den blev født,
Han saae dens Fald, Han saae dens Nød,

* *
-- 587

Og Døden, som os trued.
Store, dybe Frelser-Naade!
Retfærds Gaade
Er udgrundet,
Frelsens Vei er seet, er fundet!

Det er fuldendt: fra Jordens Nød,
Fra Trængsel, Armod, Kors og Død,
Gaaer Herren til Guds Ære!
Den Haand, som trued Storm og Hav, *)
Den Haand, som sprængde Verdens Grav,
Skal Himmel-Spiret bære!
Salig, Frelser, Du opstiger,
Jorden viger,
Himlen blinker,
Herlighedens Krone vinker! **)

Alt Skyens Glands omstraaler Dig,
Du end velsigner Jorderig,
Og mægtig Arm udbreder! ***)
Bebudet har du os Din Aand, *****)
Naar ved din Faders høire Haand
Dig Engles Hær tilbeder!
Herre! stig Du til din Throne! *****)
Salig tone
Engle-Stemmer:
Jesus Christas os ei glemmer! *****)

No. 326 .

Vai nu, Dannebrog, paa Vove!
Rul nu, Bølge himmelblaa!

* * * * * 588
- - - - -

Spring nu ud, hver Bøg i Skove!
Sjunger, alle Fugle smaa!
Lilier i Dronning-Dragt,
Som fordunkler Kongers Pragt!
Samler eder, som vi sjunge,
Som i Enge, saa paa Tunge!

Han, der under Vinters-Hjerte
Fødtes under Hytte-Tag,
Han, der vaanded sig i Smerte,
Under Jævnøgn-Stormens Brag,
Støvets Søn med Kiød og Blod,
Han af Jordens Skiød opstod,
Ja opstod, som Blomst udspringer,
Stak i Sky paa Ørne-Vinger!

Glæd dig, Jord, af al din Styrke!
Syng for Herren høit i Sky:
Alle Himlens Engle dyrke
Barnet, født i *David's By*!
Evig throner Støv med Aand
Salig ved Guds høire Haand,
Sender fra sit Herre-Sæde
Moder-Jorden Himmel-Glæde!

Han, som var paa Jorden lille,
Sidder nu Gud-Fader næst,
Derfor skal hvert Sang-Værk spille
Paa den store *Pindse-Fest*!
Alle *Tunger* stemme da
Sammen i Halleluja,
For den Ild, som, naar de gløde,
Skaber Himmel-Flammer søde!

Føle skal det Folke-Vrimlen,
Ja og Amen er Guds Ord,
Jorden løftet er til Himlen.
589 Himlen dalet er til Jord,
Stigen reist til Engle-Gang
Under Støvets Fryde-Sang:
Tone-Stigen fra vor Tunge
Didop, hvor Serafer sjunge!

See, vort Hoved er deroppe!
Jesus Christ, vor Moders Søn,
Over alle Stjerne-Toppe
Throner høit i Lys og Løn,
Kalder os, som troe Hans Ord,
Legem sit og Lys paa Jord!
Lydt blandt Engle det fortælles:
Støv med Gud har Aand tilfælles!

Derfor kommer Han tilbage
Aabenlyst, som Han opfoer,
Kroner herlig sine Dage,

Kalder Støvet op af Jord,
Vinker mildt, med Kalken ny,
Legem sit til Sig i Sky,
Peger paa sit Ære-Sæde,
Siger: deel din Herres Glæde!

No. 327 .

Gud-Fader udsendte sit Naadens-Ord,
Og Menneske blev den Eenbaarne,
Da skabdes og spurgdes der Nyt paa Jord,
Vidunder selv for de Omskaarne;
I *Hebrons* og *Jordans* og *Karmels* Egn
Fordunkledes alle de gamle Tegn
Af Menneske-Sønnens Dage!

Gud-Fader Han kroned en Mand af Muld,
Og gav ham guddommelig Ære,
Den Nyhed tykdes saa underfuld
590 For alle de himmelske Hære;
Den forrige Verden, med Soel og Sky,
Af Englene glemdes da for den Ny,
Hvor Lammet er Lys alene!

Gud-Fader udsendte sin *Hellig-Aand* ,
Til Himmel og Jord at forbinde,
Og daglig nu væves der *gyldne* Baand
Af Traade, som Engle dem spinde,
Alt Himlen og Jorden blandt os og dem
Lovsynges nu som den Eenbaarnes Hjem,
Hans Fødeland er de Begge!

Vi søge vort Hjem over høien Sky,
Og Englene deres derunder,
Og Begge forvente den Verden ny,
Guds Aand kun alene udgrunder,
Da Alting er samlet, som i en Sum,
I Barnet, som lagdes i Krybbe-Rum,
I Himmels og Jords *Eenbaarne!*

No. 328 . *)

Libanons de høie Cedre,
Vidtberømte paa vor Jord!
Og du Fugl med lange Fjedre!
Sært om eder lød Guds Ord,
Dunkel falder Billed-Talen
Om den Ceder-Top i Dalen,

Som til Vinstok blev omskabt.

Men vor Drot, som boer histoppe,
Over Bjerg, som over Dal,
Siger: see af Ceder-Toppe
Jeg vil bryde uden Pral

*
- 591

Hjerte-Skud, det allerbedste,
Paa mit Bjerg det at rodfæste
Til et herligt Ceder-Træ.

Have skal det med sig Lykke,
Skyde Krone himmelhøi,
Saa ei der skal savne Skygge
Nogen Fugl, i Luften fløi!
Varigt skal det ogsaa vorde,
Frister end det Vintre haarde,
Altid fryde sig i Vaar!

Saa skal Slægter alle skionne:
Mig al Magten hører til;
Jeg giør visne Stammer grønne,
Lader visne hvad Jeg vil;
Jeg fra Sky til Jord nedbøier,
Jeg fra Jord til Sky ophøier,
Alt hos Mig som sagt, saa gjort!

Sjunger liflig, alle Fugle,
Om vor Herres Ceder-Træ,
Som, fra *Maglegaard* til *Thule* ,
Gav for Storme Ly og Læ!
Lover Herren, alle Slægter,
For Han vil, som godt Han mægler,
Frede om vort Stamme-Træ!

Salomons de bedste Klæder
Var mod Liljens Vadmæl kun,
Templet Hans af glatte Bræder
Fra den gamle Ceder-Lund
Mindre dog endnu kan taale
Med den *Ceder* sig at maale,
Som er *Christnes* Kirke-Tag!

592

Under Livets Træ vi bygge,
Paa Guds Kirke-Bjerg, det Ny,
Der er baade Lys og Skygge,
Der er Kiølighed og Ly,
Der er Udsigt i det Fjerne,
Over Hav og over Stjerne,
Til det evige Palads!

Israel den gamle Ceder
Var paa Herrens Libanon,
Den, som nu sig vidt udbreder,
Og som selv er Liv og Aand,
Nyt og Gammelt godt forliger,
Thi med Frelseren *nedstiger*
Ogsaa Den fra *Abraham!*

NU. 529 . ")

Fat Mod, du Jord, vær frisk og glad!
Nu skifter Tid, nu vendes Blad,
Nu vil dig Gud velsigne,
Nu Mark og Skov, med Ax og Træ,
Skal blomstre op i Kirke-Læ,
Guds Have du skal ligne!

Op, Zions Børn, lad Glædskabs-Lyd
Udtrykke eders Sjæle-Fryd,
I Herren, eders Glæde!
I mættes skal med Brød fuldhvidt;
Med Himmel-Dug og Regn fuldtit
Vil Gud sin Ager væde!

Nu sees det skal paa eders Lo,
Hvor deilig Hveden her kan groe
Og fylde skiønt i Lade,

* 593

Og Perserne til Most og Viin,
Med Perserne til Olje fiin,
Skal kappes sjæleglade!

Den Grøde giennem mange Aar,
Som Orme-Flokken, Plage haard,
Kun deelde med Græs-Hoppen,
Den kræver, skænker Jeg igien
Til Folket, der som Dugg svandt hen.
Lad faste Orme-Troppen!

Thi skal, med Bod for alle Savn,
I love høit mit Herre-Navn
For mine Under-Værker!
At Æres-Redning god I fandt,
For eder Jeg staaer midt iblandt,
Det er, hvad nu I mærker!

Ja Herren, eders Gud, er Jeg,
Og uden Mig der herskes ei,
Mit Folk skal ei beskæmmes,
See, nu oplader Jeg min Haand,
See, nu udgyder Jeg min Aand ,
Saa det skal aldrig glemmes!

Alt Kiød min Aand skal falde paa,
Som Sønner skal og Døttre spaae,
Om hvad der er for Haanden,
De Gamle times Drømme-Syn,
De Unge Lysning, som af Lyn,
Og Alt er det af Aanden!

Endogsaa de af Trælle-Æt,
Som Naade min for Himmel-Ret,
Min Tro for Sandhed tage,
594 Ja, Slave-Folk af begge Kiøn
I Aandens Mynt faae Naade-Løn
I Gavnildhedens Dage!

Paa Himlen Tegn, paa Jorden Kamp,
Paa Vandet Ild, i Luften Damp,

Skal Domme-Dag bebude;
Men sorte skal dog Soel som Sod,
Og Maane males rød som Blod,
Før Tidens Løb er ude!

Og finde skal en Rednings-Havn
Paakalder hver af Herrens Navn:
Jerusalem staaer aaben;
Paa *Zion* throner Frelsens Gud,
Og Han med sine visse Bud,
Dem tager under Kaaben!

No. 330 . *)

Hvilende paa mig er *Guds Aand* ,
Salvet har mig Hans høire Haand,
Sendt mig Han har med Glædens Røst
Fattige Folk til Hjelp og Trøst,
Læge god for dem især,
Som har Sting og Hjertefærd!

Prædiken min gjør Fanger frie,
Blinde jeg staaer med Syn og bi,
Sørgende spaaer jeg gode Kaar:
Glædelig Fest og Gylden-Aar,
Hvidt for Sort og Sang for Graad,
Salve skiøn for Dødens Braad!

*
- 595

Riig er min Trøst for Zions Smaa:
Kapper dem skiæres himmelblaa,
Kaldes de skal, med Adels-Kaar,
Planter i Herrens Urtegaard,
Og for god Bestandighed
Egen de skal lignes ved!

Over det gamle Tempels Gruus
Bygge de skal et nyt Guds Huus,
Ved deres Hænder skal opstaae
Stæder igien, som øde laae:
Øde laae fra Old til Old,
Staae nu op med Port og Vold!

Israel! i dit Gylden-Aar
Fremmede Folk lad vogte Faar!
Overlad til Philister trygt
Pløining og Sæd og Vingaards-Rygt!
Mætte eder Hedning-Marv!
Præste-Kald er eders Arv!

Arve skal Jorden I paany,
Løftes af Hedning-Folk i Sky,
Kosteligt Smykke: *evig Fryd* ,
Have I skal til Hoved-Pryd,
Derom Den, som har al Magt,
Giør med eder evig Pagt!

Det er den Herre Zebaoth,
Det er vor Frelser og vor Drot,
Han, der i Dag er som i Gaar,
Og som i attenhundred Aar
Løfte sit med Mund og Haand
Løste ind med Ord og *Aand!*

596

No. 331 . *)

Himlene, *Talsmand!* fortælle din Ære,
Og den udstrakte Befæstning din Magt,
Dagene alle den Tidende bære:
Nætter din Viisdom for Lyset har bragt!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen Dig bringer Halleluja!

Sandhedens Udtryk i Skrift og i Tale
Giver Du Stemme og laaner Du Røst,
Over al Verden i Hytter og Sale
Ordet blev hørt med den evige Trøst!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen dig bringer Halleluja!

Hellig-Aand! Du, som med glødende Tunger,
Folkene deler og samler paany,
Væk Du og stil alle Sjælenes Hunger,
Som strømme hid ved dit herlige Ry!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen Dig bringer Halleluja!

Menneske-Fiskere kaldes Saamange,
Faa dog paa Dybet kan drage en Dræt,
Lær vore Præster med Livet at fange
Folke-Havs Fiske, opdrage dem ret!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen Dig bringer Halleluja!

Hellig-Aand! Du med guddommelig Evne
Gjør hvad Du vil, og din Vilje er god,
Leed til det Høie Du os paa det Jævne,
Nyskab vort Hjerte og ophold vort Mod!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen Dig bringer Halleluja!

* - 597

Herligheds-Kraften! fra Jorderigs Ender
Sanker, som Skyer, Du Folk til Guds Stad,
Lad, medens Evigheds-Nyet sig tænder,
Rolige, klare, dem skille sig ad!
Evide Trøster! o viig ikke fra,
Hvor Sangen Dig bringer Halleluja!

No. 332 . *)

Sidder rolig i Jerusalem,
Sagde, Herre, Du til Dine,
Til Jeg sender jer fra Lysets Hjem
Saalerne og Klæder mine
Med en Trøster, som til mig er Mage,
Og som jer til Enden skal ledsage,
Være eders Soel og Skjold!

Kom, Du Faderens og Sønnens Aand!
Reis afby og gjæst vor Hytte,
Sammenknyt igien med Lue-Baand,
Medens alle Stammer lytte,
Tungerne, som før Du maatte dele,
For sin Vei fordærvede det Hele!
Skab et stort Halleluja!

Skab et Apostolisk Tungemaal,
Glødende af Guddoms-Ordet,
Blødt som Olie og haardt som Staal,
Hjerteligt, med Kraft omgjordet,
Saa forstumme maae de tomme Triller,
Tonesatte efter Hedning-Griller,
Ved vort Chors Halleluja!

*

598

No. 333 . *)

Bisper og Præster, som axled ved Daaben
Helligdags-Kjortlen og Altergangs-Kaaben,
Tjenende Herren ved Badet og Bordet,
Prisende Aanden og prydende Ordet,
Alle, som gik i Apostlernes Spor,
Mindes, velsigne vi Christne i Chor!

Blomstrende Skønhed af Kiærligheds Kilde
Eder omstraalede aarle og silde,
Tindrende Stjerner, som aldrig misledte,
Vinked til *Duen* , som Vinger udbredte,
Svandt I, saa staaer Ihukommelsen dog
Med eders Navn i de Levendes Bog!

Frelserens Kirke til Skyen I hæved,
Og mens I talde, os Engle omsvæved,
Himlene lytted, thi Englenes Mester
Tungerne rørde hos Frelserens Præster;
Glæde jer Gud i den evige Ro,
For i Hans Huus I arbeidede troe!

Stenen I fandt, som de Selvkloge vraged,

Men som til Grundvold *Gud-Fader* behaged,
Paa den I stræbde, som udvalgte Stene,
Eder med Folket til Eet at forene;
I Eders Svaghed den Store var stærk,
Luen fortærer ei Ild-Tungers Værk!

Ved det omskaves, med Vandet og Aanden,
Og med det Blod, som udrandt i Guds-Vaanden,
Jorden paa Kirkens de hellige Agre,
Saa den bær Evigheds-Blomster guldfagre;

*
- 599

Deilige Krandsse vi binde deraf,
Aldrig de visne paa Tungernes Grav!

Vidner i Skare om Guds-Ordels Kræfter,
Vidner om Freden og Livet derefter,
Klædte i Purpur, som aldrig affalmer,
Salige Kæmper med Evigheds Palmer!
Rødmer som Skyer om Solen i Vest!
Aftenrød er alle Helgenes Fest!

Vidnerne alle i Purpur det røde
De er den hellige første Afgrøde,
Som Dig dit Folk, ved de ypperste Præster,
Offrer, velsignede Herre og Mester!
For den velsign med din levende Røst
Hele din Menigheds evige Høst!

Du dine Præster har lovt at iklæde
Saligheds-Kaaben, den evige Glæde,
Og Du har lovt alle Helgene dine
Fryde-Sang ny med Forklarelsens Mine,
Hold da i Himlenes Himle dit Ord!
Gjør deres Minde velsignet paa Jord!

No. 334 . *)

Herre! vi elske dit Straale-Palads,
Din majestætiske Borg i det Høie,
Og dit Paulun paa den lavlændte Plads,
Deiligt i dit og din Menigheds Øie,
Fienden det truer med Vold og med Svig,
Fæst det med Kiærligheds-Snorer til Dig!

Over din *Kirke* , med Himmerigs Dør,
Fnyse vel maae de usalige Aander,
Dog under Veerne mere end før

*
- 600

Guds-Barnets Moder slet ikke sig vaander,
For hendes Hytte, hun veed, er Dig kiær,
Og hendes Kors ei din Herlighed værd!

Ikke paa Sand men paa Evigheds Fjeld
Bygdes, hvad Du paa dit Ord haver grundet,

Og med dit Kors Du beskærmer fuldvel
Hytten, som Naade for Dig haver fundet,
Ja, i den Høiestes Skygge staaer trygt
Templet, som Du til din Aand har opbyggt!

Ogsaa den Bue, Du hvælved i Løn
Over dit Tempel i Menneske-Vange,
Som den udstrakte Befæstning er skiøn,
Tindrer og funkler af Himmel-Lys mange,
Og som en Dronning Du pryder din Brud:
Ædelsteens-Smykket gjør Skiønheden prud!

Derfor, du *Hedninge-Kirke*, hilsæl!
Herren dig elsker og aldrig forlader,
I dig gienfødes fuldmangen en Træl,
Som kalder evig den Høieste Fader,
For Han har løst alle Trældommens Baand,
Skiænket os sønlig Udkaarelses Aand!

No. 335 . *)

Fordum sønneløs og gold,
Nu en frugtbar Konge-Moder,
Zion! priis din Brudgom bold
Og dit Børne-Kulds Gud-Broder,
Syng ved *Daaben* : ikkun Een,
Herren min er god og reen!

Fryd dig, favre Lilje-Vaand!
Børne-Flokke, Herren lige,

* 601

Fødes dig af Vand og Aand
Til at arve Himmerige!
Syng ved *Daaben* : Under stort,
Herrens Huus og Himlens Port!

Trods Søløvens Overvold,
Jonas kom igien til Live,
For Gienfødselsens Herold
Skulde han paa Jorden blive!
Syng ved *Daaben* : født paany
Adam blev i *Davids By*!

No. 336 . *)

Til vor Forsamlings Paulun
Komme Enhver, som Livet har kiær,

Høre den store Basun,
Skue den Soel, der omvanker
Ligesaa vidt som Guds Tanker,
Favne det levendegjørende Ord:
Himlenes Himle i Hytter af Jord!

Her er, med Liv og med Aand,
Ypperlig Daad, og Saligheds Raad,
Her er Fuldkommenheds Baand,
Sole saamange som Stjerner,
Hjerter oplyste som Hjerner,
Her er det levendegjørende Ord:
Himlenes Himle i Hytter af Jord!

Her i Paulunet for Gud
Opfriskes Alt, af Jordens Salt,
Her springer Livs-Træet ud,
Bær, hvor sig Livs-Strømmen bugter,
Og paradisiske Frugter!

*
- 602

Her er det levendegjørende Ord:
Himlenes Himle i Hytler af Jord!

I som forkynde Guds Ord,
Frelseren sand, saa vide om Land,
Kiækt i Apostlernes Spor!
Tjener vor Herre med Glæde!
Trøster dem alle, som græde!
Lyser med levendegjørende Ord
Herrens Velsignelse, Freden, paa Jord!

Seer til den evige Løn,
I, som med Ild udtrykke kun vil
Hvad I har hørt af Guds Søn!
Kongelig Han, naar det kvelder,
Off'ret med Krandsen giengiælder,
I Sig, det levendegjørende Ord,
Samler de Tunger, Ham tjende paa Jord!

Herlighed, Glands over Glands,
Solstraale-Pragt og Saligheds Dragt,
Kaldes Guds Helgenes Krands,
Og, triumferer, I Præster!
Tjeneren er som hans Mester,
Tungen i Himmel som Tungen paa Jord
Eet med det levendegjørende Ord!

No. 337 . *)

Kvinden saae, din Frugt var skøn,
Du *Kundskabs-Træ* hint gamle!
Deraf døer hver Adams Søn,
Hvad Kløgt han end mon samle!
Bedraget saa af Viisdoms Skin,

*
- 603

Hun lukked Død i Verden ind!
O Moder! det var ilde!

Kvinden troer, dit Ord er sandt,
Vor Frelser i det Høie!
Du som Døden overvandt
Vil os Dig selv tilføie!
Hun ændser ikke Viidsoms Skin,
Men lukker Liv i Hjertet ind!
O Moder! det er Snilde!

Frelser! er den Frugt ei skøn,
Du ved dit Bord os byder!
Livets Træ er Du i Løn,
Det lærer hvo Dig nyder;
Den Frugt gjør og hver Daare klog
Paa meer end Himlens Løb og Bog:
Paa Livet fra de Døde!

Paa den Dag, du æder, døde!
Det var Guds Ord i Haven;
Frugten trindt paa Verdens Øe
Blev Steen paa Hjerte-Graven!
Ak, Liv paa Jord kun blev et Skin,
Da Døden kom i Verden ind,
For Mand som Blomst i Enge!

Paa den Dag, du æder, lev!
Var Herrens Ord ved Bordet;
Stenen da afvæltet blev
For hver, som troed Ordet!
Nu Død paa Jord er kun et Skin,
For hvem, der lukker Livet ind,
Med *Jesus* , den Opstandne!

604

No. 338 . *)

Engle i Skare
Glade nedfare,
Knæle med os omkring Bordet,
Hvergang i *Ordet*
Ypperste-Præsten i Choret indgaaer,
Hylden opoffrer sig selv for sin Hjord;
Med os istemme de lystelig da:
Gud være lovet! Halleluja!

Troende Sjæle!
Lad os da knæle
Tidig til Maden paa Bordet:
Herren i Ordet,
Æde og drikke Hans Kiød og Hans Blod,
Saa vi kan smage at Herren er god!
Alle vi s junge med Engle da:
Gud være lovet! Halleluja!

Ham vi velsigne,

Salig at ligne,
Altid os ligger paa Tunge
Hvad vi nu sjunge:
Smagt har vi alle at Herren er god,
Drukket vi har af Guds Saligheds Flod,
Alle med Engle vi fare herfra!
Gud være lovet! Halleluja!

No. 339 . **)

I dine Helgenes straalende Kiæde
Hvor kan jeg Usling indtræde,
Komme med Himmelens Konge til Ords?
Vover jeg ind over Tærskel at skride,

* *
-- 605

Sætter endog jeg mig nederst til Bords;
Ak, mine Klæder, de er ikke hvide!
Maa da ei Læben forstumme for Gud!
Vil ikke Englene kaste mig ud!
Rens mig, o Herre, imens det er Tid!
Tvæt mig min Kjortel som Lyset saa hvid!
Bænk mig saa naadig ved Bordet igien,
Menneske-Ven!

No. 340 . *)

Himmelske Brudgom! ak, jeg var i Senge,
Har i min Dorskhed vist sovet for længe!
Slukket er Lampen, ak, hvor skal jeg hen?
Skal nu omsonst, for mig Olje at købe,
Jeg med de daarlige Jomfruer løbe,
Staae udelukt, naar jeg kommer igien?
Nei dog, o nei, barmhjertige Herre!
Ei vil for mig Du dit Himmerig spærre!
Ryst mig og væk mig, imens det er Tid,
Saa med de Jomfruer kloge, som gløde,
Jeg med min Lampe kan Brudgommen møde,
Indgaae i Salen til Glæden saa blid,
Hvor i de rene, de festlige Toner
Evig det lyder: vor store Forsoner!
Ære Dig være med *Fader* og *Aand!*
Du os gienløste af Fjendernes Haand,
Halleluja! Halleluja! Halleluja!

No. 341 . **)

Hvad skal den unyttige Tjener med Pundet!
Tag bort hvad han skønner ei paa,
Og kaster, I Engle, den Usling bagbundet

* *
— — 606

Histud i den bælgmørke Vraa!
O hør det, min Sjæl, og bliv bange!
O *skjul ei din Tro* paa det himmelske Ord!
Forkynd det med glade Lov-Sange,
At Herren er underfuld stor,
Saa Naaden kan groe baade ude og inde,
Saa Herren kan Offer paa Læberne finde,
Saa du til din Herres den evige Glæde
Kan salig indtræde!

No. 342 . *)

Christus kom tilbage,
Er her alle Dage,
Med den *Hellig-Aand* ,
Kalder Gud sin Fader,
Paradis oplader
Med sin skjulte Haand!

No. 343 . **)

Samtlig her vi helligholde
Christnes Høitids-Dag hin bolde,
Bøie Knæ i Jesu Navn;
Denne er Guds Dag, den Store,
Som med Lys og Liv Han gjorde,
Sig til Ære, os til Gavn!

Søndag blev i Tider fjerne
Alle Dages Morgen-Stjerne,
Thi paa den er *Lyset* skabt!
Den Udødeligheds-Krandsen

* *
— — 607

Bragde os med Morgen-Glandsen,
Thi paa den gav Døden tabt!

Hvor Apostel-Skaren sukked,
Hjerteangst sig indelukked,
Søndag bragde Herrens Fred,
Den og bragde Tunger røde,
Som af Naadens Luer gløde;
Thi paa den foer *Aanden* ned!

Den os bringer Kirke-Røsten,
Hjerte-Freden, Himmel-Trøsten,
Med Kong Davids Harpe-Slag!
Kun paa den og ingen Anden
Aanden vier Opsyns-Manden,
Bispelig er Herrens Dag!

Herre! hvor Du selv er inde,
Lad din Kirke-Røst os minde
Om din Dommedags Basun,
Saa, naar Verdens Kæmper græde,
Vi den høre kan med Glæde
I dit rolige Paulun!

No. 344 . *)

Dag med Ære, Dag med Ynde!
Rosen-Krands om Lilje-Vaand!
Paa dig vilde skjønt begynde
Værket sit den *Hellig-Aand* :
Tunger tænde, Hjerter smelte,
Slynge Kiærlighedens Bælte
Om al Jordens Folkefærd!

*
- 608

Nu sin Brud til Livets Dronning
Gjorde Han, som holder Ord,
Udaf Klippen Jomfru-Honning
Sprang i Kilde-Vældets Spor!
Fæstens-Gaven med det Samme:
Himmel-Templets Alter-Flamme,
Sænkede sig i Brudens Skiød!

Loven kom med Lyn og Torden,
Blegne maatte hvo den brød!
Jule-Budet kom til Jordan
Som en Vaar-Soel morgenrød,
Gjorde blege Kinder røde,
Aanded Livs-Kraft i de Døde,
Og beseired Ondt med Godt!

O, taalmodig oppebiet,
Hvilken liflig Høitids-Dag,
Da Guds *Kirke* blev indviet,
Ei med rædsom Torden-Brag,
Men som tusind Harper suse,
Tone-Havets Bølger bruse,

Stjerner kvæde lydt i Chor!

Offret af den første Grøde
Straaled nu i Middags-Glands:
Hvede-Kornet , som nys døde
Bar alt frem sin Axe-Krands,
Jorden god, foruden Mage,
Paa halvtredsindstyve Dage
Bar alt Frugt: *tretusind* Fold!

Jordens Vin-Træ, himmelsk podet
Af den store Vingaards-Mand,
Nu udøste Drue-Blodet
Over Christi Føde-Land!
609 Som sig bør til nye Vine,
Skabdes Kar der ny og fine
Til den ædle Drue-Saft!

Til den Vin, som os henrykker,
Skabdes Kiærlighedens Skaal,
Og den Aand, som Alt udtrykker,
Samled alle Tungemaal,
Skabde deraf, stjernebroget,
Himmelfarvet, Kirke-Sproget,
Christen-Folkets Moders-Maal!

Derfor vi kun værdig nyde
Vinen stærk og sød og reen,
Naar vi alle sammenflyde
I Guld-Bægeret til Een,
Saa med alle Christnes Tunger
Moder-Hjertet sødt udsjunger
Eet og samme Guddoms-Ord!

Bæger, som og selv er Haanden,
Dan os alle efter dig!
Tunge, som og selv er Aanden,
Skab os om guddommelig!
Hellig-Aand! i dine Arme,
Med din Røst, med Liv og Varme,
Lad os love Guders Gud!

No. 345 . *)

Kom, skab os om, *Gud-Helligaand!*
Du kiender Hjertets dybe Grund!
Vær gavmild som Guds runde Haand,
Saa Lov-Sang bølger i vor Mund!

*
- 610

Du er vor Trøster, gæv og gild,
Du er den ægte Livets Flod,
Du er den rene Alter-Ild,
Og Glædens Olje, fiin og god!

Syvfoldigt virker Du paa Jord
Guds Naades store Underværk,

Du altid er i Livets Ord
Ild-Tungen sød og kæmpestærk!

Vær Du i os den Tunge god,
Som taler Liv og Aand og Fred!
Giv os vor Herres Kiød og Blod!
Giv os Gud-Faders Kiærlighed!

Besjæl os alle Mand som Een!
Da kiende vi de store *Tre* ,
Og Hun af Herrens Kiød og Been,
Hans Brud, har samme Aand som De!

No. 346 . *)

Tider skifte, atter kom
Til os Himlens Glæde!
Hos Discipler Aanden from
Med den tager Sæde!

Aandens Gave tunget ud
Var som Lys og Lue,
Livets Strøm fra Lysets Gud
Lod deri sig skue!

Hvo som i den Drikke-Skaal
Vædet har sin Tunge,
Han paa alle Tungemaal
Tale kan og sjunge!

*
- 611

Kom da, Ordets Over-Præst,
Med de Tunger røde!
Moders-Maalet kan Du bedst,
Tal det, saa vi gløde!

Lær os paa vor Pindse-Fest,
Hvordan Aanden kvæder!
Væn os, vise Himmel-Giæst,
Til de stille Glæder!

No. 347 . *)

Kom, o *Hellig-Aand* , kom brat!
Giennembryd den mørke Nat
Med Guds Morgen-Røde!
I vort Hjerter Lærke-Slag
Hilse Herrens klare Dag!

Vore Tunger gløde!

Sjæle-Sørger allerbedst!
Hjerte-Kamrets ædle Giæst!
Vær hos os tilstæde
Med Guds Fred i Storm og Strid,
Evig Trøst i Trængsels Tid!
Sluk vor Sorg med Glæde!

Saligheden, Tvivl til Trods,
Gjør indlysende for os,
Som ved Aand os trøste,
Føle dybt, at uden Dig
Tomt er Alt paa Jorderig,
Avner kun at høste.

Styrk og bøj os med din Arm!
Gjør den kolde Kundskab varm!

* 612

Dæmp og Luer vilde!
Rens os med dit Hjerte-Suk!
Lædsk os med din Morgen-Dugg:
Vemods-Taarer milde!

Lad for os, som paa Dig troe,
Livets Blomster overgroe
Gravens mørke Tilje;
Og ved Kirke-Gaardens Port
Vift fra os hver Skygge sort
Med din hvide Lilje!

No. 348. *)

Kiærligheds og Sandheds Aand!
Jords og Himmels Hjerte-Baand
Knytter Du alene;
Os forlene deilig Røst,
Os opløde, dybt i Bryst,
Dine Flammer rene!

Lad det kiendes aabenbart:
Lyset dit er mildt og klart,
Det er Hjerte-Glandsen,
Du er Kiærligheds Forstand,
Dyden din er Reenhed sand,
Salighed er Krandsen!

Kun den Fromme Du gjør snild,
Kalder kun den Gode gild,
Styrker kun den Spage;
Thi din Konge-Vei er Fred,
Al din Færd Retfærdighed,
List og Vold din Plage!

* 613

Hvor Du lyser, Mørket flyer,
Al Uteerlighed Dig skyer,
Spotter med din Naade;
Sandhed , som den klare Dag,
Krandser i dit Venne-Lag
Kiærlighedens Gaade!

I det store Sjæle-Bad,
Og i Hjertets Drik og Mad,
Du er Guddoms-Kraften,
I hver Green og i hver Kvist
Paa det sande Vin-Træ: *Christ* ,
Du er Leve-Saften!

Med en god Samvittighed
Til de Smaa Du daler ned,
Skaber rene Glæder,
Lyser op og renser ud,
Til de staae for Lysets Gud
I snehvide Klæder!
Aldrig tænder Baal din Ild,
Blusser ei med Lue vild
Op til Hoved-Heden,
Gløder, flammer, smelter kun,
Mildt i Hjerte, sødt i Mund,
Som Guds-Kiærligheden!

Du, som af den »liden Flok«,
Svag og bly og bange nok,
Gjorde Kæmper stærke,
Skab nu og af os en Hær,
Som tør svinge Aandens Sværd,
Under Korsets Mærke!

Kiærlighed til denne Jord
Seer du, ak, er saare stor,
614 Vildt dens Lue brænder;
Sluk den ud med Duggen mild,
Lad os blusse af den Ild,
Du for Himlen tænder!

Paa vort Eget Nat og Dag
Stirre vi med Velbehag,
Det forstyrrer Freden;
Lad os *Jesus* Een og Hver
Som vort Liv og Lys faae kiær!
Det gjør Enigheden!

No. 349. *)

Paa *Jerusalem* det ny,
Paa den store Konges By,
Lad os alle bygge,
Med Guds Aand og med Guds Søn,
Under Sang og Suk og Bøn,
I Guds Vingers Skygge!

Stadens Grundvold fast og reen,

Kirkens Hoved-Hjørnesteen,
Prise vi saa gierne,
Det er Herren *Jesus Christ* ,
Som urokket staaer forvist,
Falder end hver Stjerne!

Baade *Sandhed, Liv og Vei* ,
Steendød er den Grundvold ei,
Dødt vil den ei bære,
Huus af Syll, som Træ af Rod,
Og af Væld den klare Flod,
Voxer op med Ære!

*
- 615

Marmor godt har Kongen købt,
Huset staaer, som det var støbt,
Liv og Aand er Balken,
Trængsler gaae for Rasp og Fiil,
Blanke-Tøi er Engle-Smiil,
Alt forener Kalken!

Konge-Staden underfuld
Brolagt er med røden Guld,
Som et Speil at skue,
Trindt sig snoer foruden Meen
Mur af Guld og Ædelsteen,
Perle-Port og Bue!

Sammen stemme Mur og By
Til med Tone-Flugt i Sky
Skaberen at love,
Streng-Leg og Orgel-Klang
Sammensmelte her med Sang
Fra al Jordens Skove!

Lad det kiendes, Herre god!
Huset her staaer saa i Fod
Paa den sande Klippe!
Leve lad dets Blomster-Krands,
Straale lad det i din Glands!
Aldrig lad det glippe!

Regn os til dit Venne-Lag,
Under vort det ringe Tag
Værdiges at træde!
Hør vor Bøn og hør vor Sang!
Giv »*din Fred*« sin rette Klang,
Os vor Herres Glæde!

616

No. 350 . *)

Christi Kirke! lydt du kvæde,
Som en Barne-Moder prud!
Sagte nynne du med Glæde,
Som den unge Brud!

Stærk og gammel, ung og viis,
Det er du til Herrens Priis:
Evig Drot, som Engle hylde,
Født i Tidens Fylde!

Dig berømme vi i Støvet,
Helgene i Hvilen sød,
Som med Glands fuldendte Løbet,
Prise end dit Skiød;
Saa du med vor Herre boer
Høit i Himmel, lavt paa Jord,
Knæler som den Mindstes Lige,
Krones i Guds Rige!

Som *Maria* Jomfru-Moder,
Hjertereen som prøvet Guld,
Føder Aand du unge Poder,
Christne , Kuld paa Kuld!
Fra det Høie Engle-Bud
Kalder dig din Herres Brud,
Alt og favner du med *Ordet*
Ham ved Naade-Bordet!

Under alle Himmel-Egne
Hvad du beder om, du faaer!
Hvad du lover paa Hans Vegne
Som Hans Throne staaer!
Han ved dig forlader Synd,
Taler Naadens Ord med Fynd,

*
- 617

Lyser Fred og skaber Glæde,
Med sin Aand tilstæde!

No. 351. *)

Eenlighed er ei det Bedste!
Paa det Ord, mens *Adam* sov,
Gud ham skabde Brud at fæste,
Adam sang da: Gud skee Lov!
Af sit Kiød og Been en Kvinde
Har nu Manden til Veninde,
Moder sød
Al min Afkom hjertebød!

Længe, Moder kun til Døde,
Eva for sin Afkom græd,
Saae Opreisning dog imøde,
Haabende paa »Kvindens Sæd,«
Gud nu og med Ham har givet
Os en Moder sød til Livet,
Gud skee Lov!
Skabt hun blev, mens Herren sov!

Alle *Christne* det skal vide,
Skabt igien har Guders Gud
Eva fiin af *Adams* Side,

Det er Kirken, *Christi Brud* ,
Sært men sandt det er at sige:
Dronning er hun i Guds Rige,
Skiær og reen,
Skabt af Herrens Kiød og Been!

Hør det, Syster, hør det, Broder,
Hør det, Herrens Israel!
Ær din Fader og din Moder,

*
- 618

For at det kan gaae dig vel,
Du kan leve, boe og bygge
Evig i Guds Vingers Skygge,
Ham til Priis,
Som dig skiænked Paradis!

No. 352. *)

Virkeligt det nu er blevet
Alt hvad der var forudskrevet
Og betegnet billedlig;
Alt hvad fordum saaes forblummet,
Nu udsprang af Krybberummet,
Daadfuldt nu opklarer sig!

Arken var et stort Mirakel,
Arken i Guds Tabernakel,
Arken paa det vilde Hav,
Dog den sande *Ark* er *Daaben* ,
Himlens Havn for den staaer aaben,
Udvei god fra Syndflods Grav!

Verden vel umuelig kalder
Barsel i saa høi en Alder,
Som da *Sara* Moder blev,
Ung var hun dog mod den Kvinde,
Som i Hjerte-Kamret inde,
Har paa mange Sønner Brev!

Hvergang hun, med Piger sine,
Gaaer at bade Lemmer fine
I den himmelfaldne Strøm,
Sig forklarer Moses-Navnet:
Frelst af Vandet, kiærlig favnet,
Finder Spæd en Moder øm!

*
- 619

I de længst henfarne Tider
Som en Mur paa begge Sider
Reiste sig det røde Hav,
Frelste *Israel* af Faren,
Skabde til Ægypter-Skaren
I sit Skiød en aaben Grav!

Saa gaaer *Troen* giennem *Daaben* :

Livets Dør til Himlen aaben,
I den store Leders Fjed,
Medens Vantro, som forfølger,
Drukner i de dybe Bølger,
Synker i Afgrunden ned!

Dronningen fra Verdens Ende
Kom, med Gylden-Skiænk i Hænde,
For at høre *Salomon* ,
Saa det ædle Hedning-Hjerte
Kløber dyrt sig nu til Kierte
Ordet, som er Liv og Aand!

Salomons Jehova-Tempel,
Med al jordisk Høiheds Stempel,
Sank i Aske vel og Gruus,
Men da *Christus* kom med *Freden* ,
Himmelsk blev dog Herligheden
I det lave Bede-Huus!

Kirken med de høie Taarne,
Verdslig talt, for den Eenbaarne,
Smuldred efter Støvets Art,
Men i Hytten til Hans Ære
Alle Jule-Mærker lære,
I sin Glands Han kommer snart!

620

Klart Hans Herlighed skal kiendes,
Naar alt Vand til Viin omvendes
Paa den store Bryllups-Fest,
Grændseløs er Brudens Glæde,
Thi som Brudgom tager Sæde
Han, der var i *Cana Giæst!*

No. 353 . *)

Frelser! under aaben Sky
Ved din *Daab* Dig saaes at giæste
Han som vil til Alles Bedste
Jordens Skikkelse fornye!
Du opnaaed din Forløber,
Ved dit Lys da blegned hans,
Vær Du, sagde han, min Døber!
Lad mig smelte i din Glands!

Alt igien var skjult med Vand,
Men derover Aanden svæved,
Op sig Verdens-Lyset hæved
Brat i *Jesus* , Gud og Mand,
Himlens Due kom at bygge
Hvor dens Soel holdt Morgen-Bøn,
Og *Gud-Fader* Sig til Lykke
Ønsked med *Marias* Søn!

Reent blev Vandet da paany;
Under Due-Fod tilvisse

Vie-Vand fra Herrens Isse
Sammenrandt med Røst fra Sky,
Da udsprang den Sundheds-Kilde
Fra Guds Huus paa høire Haand,
Som i sine Bølger milde
Giemmer himmelsk Liv og Aand!

*
—
621

No. 354. *)

Sin Eenbaarne Gud hengivet
Har for Adams faldne Kiøn,
Og for evig skiænket Livet,
Guddoms-Livet i Hans Søn,
Ubegribelig er Naaden,
Glæden mageløs som Gaaden!

Selv Guds Søn har Sig hengivet
Som et Korn i Jorden saa't,
Med Sig Selv Han gav os Livet
I den Nat, Han blev forraadt,
Saa Han vidste Sig at dele,
Troen altid faaer det Hele!

Ordet er hvad Det vil være,
Kiød og Blod og Vin og Brød,
Herren til Gud Faders Ære,
Aand og Støv og Liv og Død,
Og for os paa Naade-Bordet
Evigt Liv er Guddoms-Ordet!

No. 355 . **)

Takker den Herre, som Sorgen omvendte
Naadig til Glæde og Sukket til Sang,
Sukket, hvormed sig saa sørgelig endte
Mai-Lærkeslaget i Paradis-Vang!

Muld er din Moder, til Muld skal du vorde,
Orme til Føde og Fiender til Spot,
Saa over *Adam* faldt Dommen den haarde,
Herren dog gjorde det Altsammen godt!

* *
— — 622

Aand er din Fader, til Aand skal du blive,
Engle til Glæde og Fiender til Trods,

Saa kalder Herren nu Støvet tillive,
Saa siger Han til sin *Kirke* med os!

Solen og Maanen, som skinne paa Bue,
Skamme sig maae nu i Daging og Kveld,
Skiønnere Klarhed og stærkere Lue
Fødtes til Verden af Kiærligheds Væld!
Evigheds-Solen er Herren med Ære,
Stjerner som Han er og Tjenere Hans,
Evigheds-Maane Han kalder sin Kiære,
Kirken af Ham laaner evig sin Glands!

Herren opfoer, men sin Glands Han nedsendte,
Den, med Hans *Aand* , haver *Kirken* i Skiød,
Dermed et Lys Han til Nætterne tændte,
Tungernes Flamme og Hjerternes Glød!

Fienderne Maanen med Blod overstænke,
Farlig er Trængslen, men Trøsten er sød:
Laugværge god haver Lys-Kongens Enke,
Stiger af Blod-Bad som Aften-Soel rød!

No. 356 . *)

Gud-Helligaand! o kom
Med Klarhed fra det Høie!
Driv Sorgen fra vor Sjæl
Og Taagen fra vort Øie!

Lys op vor Synd som Lyn,
Guds Naades Dyb som Solen!
Veileed som Maane-Skin
Os blid til Naade-Stolen!

*
- 623

Alt som en Due hvid
Du bragde Himmel-Brevet,
Med Jesu Rosen-Blod
Paa Folke-Tunger skrevet;

Neddæmp hos os al Tvivl
Om Jesu Tro og Love!
Indgyd den Kiærlighed,
Som aldrig skal hensove!

Du, som til *Abraham*
Kan skabe Børn af Stene,
Indplant i os hans Sæd,
Og skab os Hjerter rene!

Ja, byg og boe hos os!
Thi vilde Du bortflytte,
Da var vor Fred forbi,
Og vi blev Fiendens Bytte!

No. 357. *)

Hellig-Aand! vor Sorg Du slukke!
Al vor Dunkelhed gjør klar!
Livets Kilde Du oplukke!
Davids-Nøgelen Du har.
Giv os, Trøster i al Nød,
Lys for Mørke, Liv for Død!

Du, den nye Verdens Skaber!
Viis i os hvad Du formaaer!
Kæmp, saa Verdens Fyrste taber!
Kæmp, saa Christi Kirke staaer!
Fyld Guds Huus med Himmel-Lyst!
Byg dit Tempel i vort Bryst!

*
—
624

No. 358 . *)

Hellig-Aand! med Velbehag
Lad i Kraft nu træde,
Som den store Pindse-Dag,
Løftet, os til Glæde,
At i Aanden med sit Ord
Være vil vor Drot paa Jord,
Aabenbare Guddoms-Kræfter,
Virke Helte-Daad derefter!

Som sig efter Veir og Vind
Rette Bølger svale,
Efter Driften din vort Sind
Stige lad og dale!
Tændte af din Lue mild,
Lad os tale Sandt med Ild!
Giv de Gamle med de Unge
Barne-Tro og Viismands-Tunge!

Himmel-Barnlighedens Aand,
Som Du selv Dig kalder!
Dan vort Hjerte i din Haand
Til hver Livets Alder!
Kiendes lad paa Herrens Folk:
Sandheds Aand er Christi Tolk,
Lysets Aand, som aabenbarer,
Og fra Glands til Glands forklarer!

NO. 359. TT)

Fordum Alt var tomt og øde,
Hyllet ind i Mulm og Stank,
Under Vande, dorske, døde,

* *
-- 625

Arilds-Bjerge sammensank,
Stort Ira Smaat var ei at kiende,
Virvar uden Maal og Ende!

Da udfoer Guds Aand og svæved,
Som en vinget Guddoms-Røst,
Vandet bølged, Klipper bæved,
Hjertet slog i Dybets Bryst,
Lys og Liv, deri begravet,
Skiønhed ny opsteg af Havet!

Saa i Mennesket, fordærvet,
Er en Verden ødelagt,
Men ved Jesu Dyd forhvervet
Er Guds Aand med Skaber-Magt,
Hvor Han svæver, som paa Vinger,
Lys med Liv sig brat opsvinger!

Hellig-Aand! derfor vi bede
Trøstig nu i Jesu Navn:
Over os Du Vinger sprede,
Raade Bod paa alle Savn,
Vække Liv med Lys og Styrke,
Hvor kun før var Død og Mørke!

Aldrig trindt paa Jorderige
Meer forvirret saae det ud,
Jord og Himmel dog opstige
Skal af Dybet paa dit Bud,
I det Blanke og det Bolde
Ægte Skiønhed sig udfolde!

No. 360. *)

Du, som gaaer ud fra den levende Gud,
Aandernes Aand i det Høie!

*
-- 626

Menneskens Kiøn mod Guds eenbaarne Søn
Stridende staaer Dig for Øie,
Men for din Naade, o bliv dog her!
Natten er skummel og den er nær!

Tunger af Ild, og dog Prædiken mild,
Giv dem, Du salver og sender!

Saligheds Ord, i Apostlernes Spor,
Vandre til Jorderigs Ender,
Saa ingen Menneske-Fod har rørt
Pletten, hvor ikke dets Røst blev hørt!

Glæde og Lys med dem komme tilbyes,
Blomstre lad Muld, hvor de træde!
Styrke og Mod bringe Svaghed paa Fod!
Trøst finde Alle som græde!
Ved Evangeliets milde Røst
Miskundhed vaagne i hvert et Bryst!

Skin over Vang, som en Morgen med Sang,
Morgen i Mai naar det grønnes!
Lifligheds Magt giøre Dorskhed opvakt,
Saa paa Guds Naade der skiønnes!
Tonerne dybe i Gry og Kveld
Røre selv Hjertet, saa haardt som Fjeld!

Pindselig Daab, til Guds Herligheds Haab,
Folkefærd alle gienføde!
Tale og Skrift om vor Frelzers Bedrift
Blomstre som Roserne røde!
Livstræet skyde af Korsets Rod!
Smage lad Alle, vor Drot er god!

Saligheds Fryd, for Gienløserens Dyd,
Times lad Mennesker alle!
Faderens Raad og den Hellig-Aands Daad
627 Sammen i *Frelseren* falde!
Saa af det Hele, som Gud har skabt,
Gaaer kun Fortabelsens Æt fortabt!

No. 361. *)

Herlige Ting er talt om dig,
Zions Stad i Guds Vingers Skygge!
Herren, som ei fortaler Sig,
Sagde: her vil Jeg boe og bygge.
Grundvold din har Sandheds Dyd,
Ringmur din er Fred og Fryd!

Levende Vand i Strømme gaaer
Til hver Hytte fra Livets Kilde,
Kongeligt er hver Indfødts Kaar,
Sjæle-Glæde er dagligt Gilde;
Herren har fuldgod en Skik,
Skiaenker evig Lædske-Drik!

Har vi kun vundet Borgerskab,
Zion, indenfor dine Volde,
Os er al Verden intet Tab,
Prægtig kan vi dens Spot udholde,
Ægte Guld og evigt Ry
Findes kun i Herrens By!

No. 362 . **)

Tusinde Hvirvler paa Tromme vi slaae,
Pharao bundet i Bølgerne blaa,
Heste og Vogne forgik med den Praler,
Vor Konge har vundet og Folket er frit,
Kæmper i Flok mod den himmelske Taler,
De mægte ei meget, de mægte ei lidt!

* *
— — 628

Ære med Helten, som Ære er værd!
Lyn var Hans Pil og Hans Ordsprog et Sværd,
Plads! var Hans Ord til de brusende Bølger,
Og Konge-Vei blev der i Hav paa Hans Bud!
Lynblik fra Ham, som med Israel følger,
I Dybet nedhvirvled Hærskaren saa prud!

No. 363. *)

Gylden-Aaret! hør, det runger,
Høit som mange Tordners Brag!
Gylden-Aaret! hør, det sjunger,
Som mod Klippen Bølge-Slag!
Folke-Kredsen, Stjerne-Vrimlen,
Verdens-Havet, Jorden, Himlen,
Synge Chor: Halleluja!
Christi Kors! Halleluja!

Korsets Banner! see, det funkler
Liljehvidt i Rosen-Sky!
Kroner alle det fordunkler
Med sin Straale-Krands paany!
Ordet lød, sig Bjerget bøied,
Ordet lød, sig Dal ophøied,
Sangen toner trindt om Land:
Jesus Christus , Gud og Mand!

Jesus Christus , Sønnen, Ordet,
Verdens-Lyset, Livets Soel,
Himlet er Han, som var jordet,
Holder Dom paa Naadens Stol!
Himle skal som Bøger lukkes,
Blus for Ham dog aldrig slukkes,
Folke-Ven er evig Han,
Jesus , Dødens Bane-Mand!

*
—
629

No. 364. *)

Helgen her og Helgen hisset
Er i samme Menighed,
Derom haver os forvisset
Han, som alle Dybder veed!

Helgen-Samfund af Guds Naade
Er vi i Hans Kiærlighed,
Her og hist er *Sønnens* Gaade
Stegget op og dalet ned!

Sammen boe vi i Guds-Haven,
Skildt kun ved det lille Belt,
Til at flyve over *Graven*
Vinge laaner os vor Helt!

Hæren, som vor Høvding danner,
Talrig af det samme Blod,
Stammeviis med Korsets Banner
Sætter over *Jordans* Flod!

Millioner alt bebygge
Ønske-Landets Palme-Stad ,
Vi end gaae i *Basans* Skygge,
Herrens Folk i *Gilead*!

Næste Gang vor Flok dog følger,
Josva brat os kalder ad,
Hvor sig aabne *Jordans* Bølger,
Banet see vi *Arke-Vad*!

Til vi samles efter *Haanden* ,
Ret i Livets Kilde-Vang,
Mødes her og hist i *Aanden*
Daglig vi med *Moses* Sang!

*

630

No. 365 . *)

Seier-Kirkens Høvding bold!
Til vi Dig mon skue,
Vi med dem i Ærens Hjem
Sjunge under Bue,
Løfte paa de Glades Viis
Hænderne som Vinger,
Lofte Stemmen til din Priis,
Som i Sky det klinger!

Skiøndt vi er i Trængsels Ovn,
Gaae igiennem Ilden,

Uforbrændt, med Engel sendt,
Love vi Livs-Kilden:
Som de Tre i Babels Land,
Fire med den Fine,
Sjunge om vor Frelsermand
Vi med Engle-Mine!

Giennem Ild og gennem Vand
Gaaer for Dig med Glæde,
Afgrunds Bredd, naar Du er med,
Trøstig vi betræde;
Ogsaa i det røde Hav
Jævn er Giennem-Gangen,
Over *Pharaoners* Grav
Toner *Moses-Sangen!*

Veien over Stok og Steen
Gaaer i øde Egne,
Men om end vi skulde see
Stene paa os regne,
Skiønne var dog *Stephans* Kaar,

*
- 631

Og derpaa vi stole,
Da vi see Dig, hvor Du staaer,
Over alle Sole!

No. 366. *)

Vor Gud, som Moder-Fugl i Lund,
Om Unger smaa i Rede,
Med Vinge-Slag i allen Stund
Om Zions By vil frede!

Og hvor er nu vel Zions By,
Som har saa god en Væрге,
Hvor er Jerusalem det ny,
Guds Stad paa Juda-Bjerge?

Hvor Herrens Huus staaer ret i Fod,
Paa Hoved-Hjørnестenen,
Med Stolen rød af Lammets Blod,
Derover Palme-Grenen;

Her er det ny Jerusalem,
Stol-Kongens Stad heneden,
Her er de Lykkeliges Hjem,
Som Naaden gav Guds-Freden!

Lad flokkes Fiender trindtomkring!
Her Hvide staae mod Sorte,
Om Kirken slaae Guds Engle Ring
Og sprænge Helveds Porte!

Fortvivl da, Helved! Jord, vend om!
Ei Almagt du bekrige!
Vor Drot sagtmødig er og from,

Lyksaligt er Hans Rige!

*
- 632

Guds *Værelse* er Stadens Navn,
Hvor Christne boe og bygge,
Med Udsigt skøn til Fredens Havn,
Med Løfte paa Guds Lykke.

No. 367 . *)

Kom, Hellig-Aand, med Skaber-Magt!
Her hjælper intet Andet,
Sæt Kongens Seigl paa Daabens Pagt
Til Vidnesbyrd med Vandet!

Beviis din Kraft, Guds Høire-Haand!
Forny, med Christ, den Spæde,
Til *Fader, Søn* og *Hellig-Aand*
For Øine glad at træde!

No. 368 . **)

Herren strækker ud sin Arm,
Smaa vil Han velsigne,
Kommer, Smaa, til *Jesu* Barm,
Lærer Ham at ligne!
Døb, gienfød dem, Herre from,
Dybt i Livets Kilde!
Aldrig de til Død og Dom
Sig fra Dig forvilde!

No. 369 . *)**

O lad din Aand nu med os være,
Vor Jesus Christus, Herre sød,
Saa Børnene, vi til Dig bære,
Maae døbes til din Seier-Død!

Vi efter Dig dem her opkalde,
O lad dem i dit Navn opstaae!
Om end de snuble, ei de falde,
Men fare fort og Maalet naae!

Er Løbet langt, lad dem ei mattes!
Graahærdet Tjener kom ihu!
Er Løbet kort, lad ei dem fattes
En Plads, hvor hjemme Selv er Du!

O skriv dit Navn i deres Hjerte,
Og deres i din høire Haand,
Saa de med Dig har Fryd og Smerte
Tilfælles i den *Hellig-Aand!*

For Vuggen lyde Engle-Toner,
Lad dem ei døe paa Gravens Bredd:
Alt som Du korsar, saa Du kroner,
I Skygge-Dalen Du gaaer med!

No. 370 . *)

Vor Frelser! ved dit Naade-Bord
Hver christen Sjæl sig fryde,
Og lad vort Bæger paa dit Ord
Af Glæde overflyde!

Du Fremmede fra Øst og Vest,
Fra Syd og Nord indbyde,
Og lad enhver *ynkværdig* Giæst
Hvad evig mætter nyde!

Opliv hvad nu er Døden nær,
Dit Kirke-Folk det gamle!
Lad af dit Blod til Herre-Færd
Paany os Kræfter samle!

Ja, lad sig i vor Svaghed tee
Din Kraft, din Fred og Glæde,
Og lad paa os al Verden see,
At Selv Du er tilstæde!

No. 371. *)

I Dag med Haand og Mund til Giæst

Os Himlens Konge byder,
Det er ved Jesu Kronings-Fest
Den Ære Støvet nyder!

Min Sjæl, lad staae ved Bjergets Fod,
Lad fare Nærings-Sorgen,
Og troe: sit eget Kiød og Blod
Ei glemmer Gud i Morgen!

Ved Kongens Bord, til Lykke din,
Du drager Himmel-Aande,
Og ved Hans Christitaare-Viin
Du glemmer al din Vaande!

Nu, Tro og Haab og Kiærlighed,
Opvaagner! Røsten kalder,
Tiltænkt mig Kongen har, jeg veed,
En Krands, som ei affalder!

No. 372 . **)

Mindes vi en fuldtro Ven
I det Fjerne alle Dage,
Ønskende, han snart igjen
Vende maa med Fryd tilbage;
Frelser, i dit Venne-Lag
Mindet er en Hovedsag.

* *
-- 635

For vor Trang Du sank til Jord,
Gik for vores Skyld i Døden,
Til vort Gavn Du høit opfoer,
Kommer os til Hjelp i Nøden,
Bad os Selv udtrykkelig:
Venner mine! mindes Mig!

Naar da om dit Nadver-Bord
Trindt og tæt vi tage Sæde,
Med den Tro, at i dit Ord
Du er sandelig tilstæde,
Minde dit er Glød i Bryst,
Har paa Læben Engle-Røst!

Jesus Christus! fuldtro Ven!
Skab da i os Hjerter fromme,
Som, til snart vi sees igjen,
Saa Dig altid ihukomme,
Søge Livet i dit Navn,
Finde Glæden i din Favn!

No. 373. *)

O himmelske Udsigt fra Kirke-Bjerg!
Du rækker til Saligheds-Byen,
Og Døden, han er kun en liden Dværg
Mod Kæmpen histoppe i Skyen!

Den Kæmpe ledsager mig i min Grav,
Af Kiærlighed kan ikke andet,
I Badet vi gjorde Fostbroderskab,
Og Blod vi har visselig blandet!

Naar Dværge det seer, at vi følges ad,
Han synker med Hyl i Afgrunden,

*
- 636

I Løngangen vandrer jeg *sjæleglad*
Med Kæmpen til Paradis-Lunden!

Mit Støv sig udhviler i Ro og Mag,
For Kors over Knoklerne svæver,
Det reiser sig klart paa den yderste Dag,
I Sky sig til Frelseren hæver!

No. 374. *)

Gud-Faders Søn gik hjem til Sit,
Os at berede Sted,
Thi hvor Han boer, for evig frit
Hans Tjenere boe med!

For Troens Øine er vor Grav
En Smelte-Digel rar,
Hvor Gruus og Sindre falder af,
Saa Malmen vorder klar!
Jeg har de bedste Venner hist,
Jeg dør for dem at see,
Og de, mig elske her i Christ,
Det Samme gjør og de!

Frygt ei Basunens Tordenlyd,
Frygt ei for Domme-Dag!
Thi venter Herren du med Fryd,
Du vundet har din Sag!

No. 375. **)

Forventningsfulde Sjæle,
Det er en afgjort Sag:

Som Tyve sig indstjæle,
Saa kommer Herrens Dag;
Med Lampen klar, i lette Blund,
Til Hane-Gal og Morgen-Stund,
De lure og de lytte!

Naar da Basunen lyder,
For Kongen, Han er nær,
Som Brude-Pigen fryder
Sig Sjæl til Høitids-Færd;
Lad bæve dem i Morgen-Gry
Som ei med Bruden sang i Sky:
Kom, Frelser, med det Første!

Hans Venner, længselsfulde!
Op til Ham i det Blaa!
Der er ei Morgen-Kulde,
Hvor Solene opstaae!
Der uden Taage, uden Slør,
I see Hans Ansigt, som ei døer,
Hans Glands, som I skal dele!

I Døren see opspringe
Paa Evigheds Palads,
Slet Ingen var saa ringe,
Han finder jo sin Plads;
Med Fryde-Sang, i Sole-Dragt,
I skal, som Sandheds Mund har sagt,
Indgaae til Herrens Glæde!

No. 376. *)

Synger, Himmel, Jord og Hav!
Priser Ham, Som Alt os gav:
Kiærlighed med Mund og Haand,
Fader, Søn og Hellig-Aand!

No. 377. *)

Nu syng for Herren Psalmer ny,
Af Hjertens Grund syng høit i Sky!
Paa *Aandens* Fest, i Hjertets Ruus,
Med Lovsang fylder Herrens Huus!

Os sender fra Guds Høire-Haand
Nu Frelseren den *Hellig-Aand* ,
Som giver Ordet Ild og Røst,
Og giver Hjertet evig Trøst!

Af Ham faaer Troen Liv og Kraft,
Han er det sande Vintræes Saft,
Taalmodigheds og Trøstens Gud,
Han giver Haab, som holder ud!

Thi lover høit vor Herre kiær,
I Kiødet fjern, i Aanden nær!
Lovsynger Ham paa Jorden saa,
At det i Himlen høres maa!

No. 378. **)

Gud-Faders runde, milde Haand
I Sandhed er den *Hellig-Aand* ,
Guds gode Gaver mangelund
Uddeler Han i allen Stund!

Sin Søn Gud-Fader os har sendt,
Men aldrig vorder Sønnen kiendt,
Om ei Guds Aand vor Sjæl fornyer,
Og giver Troen Vidnesbyrd!

* *
-- 639

Guds Børne-Flok opdrager Han,
Vor Foster-Fader sød og sand,
Hvad *Jesus* tjende med sin Død,
I Ham Han over os udgiød!

O Himmel-Ven for Herrens Brud,
Guds Aancle-Dræt, som selv er Gud!
Gienfød, opelsk, hos os i Løn
Gud-Faders elskelige Søn!

No. 379 . *)

O *Hellig-Aand!* som Pindse-Dag,
Gak naadig under lave Tag
Ind i vort Hjerte-Kammer,
Og tænd der med din Straale mild
Et Alter-Lys, en Offer-Ild,
Som himmelsk os opflammer!
Herlig, kiærlig, uden Ende,
Luen brænde,

Mens du træder
Frem for os i Præste-Klæder!

Giv Ordet Liv og Kraft og Fynd,
I Tungens Raab og Hjertets Nyn,
Saa glade vi tilbede
Gud-Fader og Hans kiære Søn,
Og Dig, vort Pant, vor store Løn,
Alvirkeren hernede!
Troen, Roen, Himmel-Freden,
Kiærligheden,
Du grundfæste,
Sjæle-Sørger allerbedste!

Kun Du paa hele Jordens Ring
Er Viisdoms rette Kilde-Spring;

*
- 640

O, gjør Du os retvise,
Saa vi den samme Tro og Daab,
Og samme Herlighedens Haab,
Bevare og lovprise,
Brede, sprede, trindt om Lande,
Tro den sande,
Til dens Ære,
Elske ømt og overbære!

Staae Du os bi med gode Raad!
Kom os til Hjelp med Helte-Daad,
Saa, hvad vi end skal lide,
Med Ordet, Troens faste Grund,
Guds Ord i Hjerte og i Mund,
For Kronen kiækt vi stride!
Templet, stemplet med Ild-Tunge,
Som kan sjunge
Mellem Luer,
Reis igien med Himmel-Buer!

Giv under Korsets hvide Flag
I Kongens Navn os Ridder-Slag,
Og Rustning god derefter,
Og Himlens Balsom, der formaaer
At læge alle Bane-Saar,
Gienfode alle Kræfter!
Lystig, trøstig, lad os lide!
Lad os stride!
Lad os vinde
Helte-Krands og Helgen-Minde!

Udlok af Herrens Kirke-Fjeld
Til os det honningsøde Væld,
De sande Glæders Kilde,
Saa for al Verdens Gods og Magt,
Dens Ære, Viisdom, Lyst og Pragt,
641 Vi Dig ei miste vilde!
Tone, throne, lad i Barmen
Guddoms-Varmen,
Fast omfavnet
Med din Ild i *Jesus-Navnet!*

Alt hvad i *Jesu* Navn vi saae,
Lad Naade-Solen skinne paa
Og Himmel-Duggen væde,
Saa det, skiøndt Jorden før var gold,
Maa groe og give mange Fold
Af Frihed, Lys og Glæde!

Lydig, dydig, kiær ad Freden,
Menigheden,
Med din Styrke,
Skinne som et Lys i Mørke!

Lad *Sandhed* os for Øine staae,
Og Barne-Hjertet kiærlig slaae
Ved Alt hvad vi begynde!
Giv kiendelig hvert Chris ten-Værk,
Som vidner om, vor Aand er stærk,
Beskedenhedens Ynde!
Rør os, før os, lad os stævne
Efter Evne!
Lad os stige
Sagte op til Himmerige!

No. 380. *)

Drag ind ad disse Porte,
Vor høie Pindse-Giæst!
Forjag de Skygger sorte,
Som skjule vil din Fest,

*
- 642

Og gjør det soleklart,
At Hedninger som Jøder,
I Daaben Du gienføder
Til Støvet's Himmelfart!

Kom ind og lad mig smage
Hvad Engle kalde Viin,
Med Sødhed uden Mage,
Med Guddoms-Kraften din,
Den Drik saa underfuld,
Der Synderne forgiver,
Men Dyderne opliver,
Som lagdes under Muld!

Da skal Man Druer sanke,
Som Støv gjør sjæleglad,
Paa Skovens vilde Ranke,
Hvor før kun voxde Blad,
Skiøndt i Vin-Stokken, Christ,
Den, under Himmel aaben,
Mens den var spæd, i Daaben,
Indpodet er forvist!

Kom og med Olje-Krukken
Og salv mig, syg i Sind,
Til hvad Du alt i Vuggen
Mig aarle vied ind,
Og ymte om i Løn:
Til Præst, Prophet og Konning,
Som født af Zions Dronning,
Heel-Broder til Guds Søn!

Da nemmer jeg at tale,

Da lærer jeg at spaae,
Og Bjerget at befale,
Saa det adlyde maa!
643 Da lærer jeg den Bøn,
Som naaer Gud-Faders Øre,
Som kan Hans Hjerterøre,
Som Han har lært sin Søn!

Da faaer jeg ret at vide,
Hvoraf det kommer sig,
Du Klynken ei kan lide,
Naar Man har fundet Dig;
Da seer jeg Nøglen fiin,
Hvorned, saa tit Du sukker,
Du glædelig oplukker
Udødeligheds Land!

Da lærer jeg tillige,
Hvad daarlig kun jeg veed,
Hvad Gud i Himmerige
Forstaaer ved Kiærlighed,
Hvor dyb, hvor høi og vid,
Langt over Himmel-Buen,
Sig hvælver Hjerter-Luen,
Grund-Solen, evig blid!

Da lærer jeg at virke,
Med Dig, Gud-Helligaand,
I *Jesu Christi* Kirke,
Fuldkommenhedens Baand,
Som slynge skal paany
Sig tæt om alle Sjæle,
Der end paa Jorden knæle
For Herren over Sky!

Ja, styrter, alle Vægge,
Som skille Christne ad!
Forener jer, I Bække,
Og glæder Herrens Stad!
644 Foren dem, *Hellig-Aand!*
Thi Hjerterne saamange,
Som offrer Dig Lov-Sange,
Er Bække i din Haand!

No. 381 . *)

Guds Huus med Livets Ord,
Du skal slet ikke mene,
Man finde kan paa Jord,
Opbyggt af Kalk og Stene,
Guds Kirke er Hans Folk,
Og kun sin *Hellig-Aand*
Han har til Præst og Tolk!

Derfor den Sag er reen,
Som Gud og som Hans Aand,
Hans Kirke er kun een,
I Broderskabets Baand,

Een Herre, Tro og Daab,
Eet Himmerig paa Jord,
Eet Herlighedens Haab!

Fra Aanden kom herved,
Guds Gierning god at virke,
Med *Jesu Christi* Fred
Urokket stod Guds Kirke,
Naar mindst var Herrens Flok,
Mod Verden og dens Drot,
Den dog var mægtig nok!

Det Huus, Guds Aand beboer,
Usynligt her Man kalder,
For Støv ei seer *Guds Ord* ,

*
- 645

Før Skiæl fra Øiet falder,
Og Aanden ene veed
Med Tro af Hjertens Grund
Og Bolig sin Beskeed!

Det er dog *synligt* nok,
Og bli'r til Verdens Ende:
Der er en lille Flok,
Som *Jesus* tør bekiende,
Som elske Troens Ord,
Som prise Aandens Bad,
Lovsyngte Herrens Bord!

No. 382. *)

Vor Herre kom til Jordans Flod,
Alt som Gud-Fader vilde,
Og af *Sanct Hans* Sig døbe lod,
Da udsprang Livets Kilde,
Da blanded Han et Sjæle-Bad,
Som Synd og Død i allen Stad
Kan herlig oversvømme;
I *Daaben* vi *gient* ø des!

Saa lægger nu ret Mærke til
Guds eget Ord om *Daaben* ,
Saa I fordærve Fiendens Spil
Og undflye Kiætter-Hoben!
Udtrykkelig vor Gud og Drot
Til *Daaben Vand* udkræver,
Men Vandet er ei bart og blot,
Hvor *Hellig-Aanden* svæver,
Guds Aand det er, os døber!

*
- 646

Fra *Jordan* spurgde himmelsk Nyt
Man trindt paa Jorderige,
Gud-Faders Stemme aabenlydt
Man horde der udsige,

Hvad hidtil hos Sig selv i Løn
Han holdt fra gamle Dage:
Du er min elskelige Søn,
Som Mig mon velbehage!
Med *Jesu* Daab vi døbes!

Guds egen Søn i Stovets Baand
Ved *Jordan* var at skue,
Der sig nedlod den *Hellig-Aand* ,
Alt som *Gud-Faders* Due,
Saa, skøndt kun Vand og Støv vi see,
Vi lære skal med Glæde,
De Himmelske Personer tre
I Aanden er tilstæde,
Vil hos os boe og bygge!

Vor Herre sagde til de Tolv,
Hans visse Bud hernede:
Gaaer ud, gaaer trindt paa Jordens Bold,
Fortabte at oplede,
Og døber i *Guds* Trilling-Navn
Dem med min *Faders* Stemme,
Og lærer dem i kiærlig Favn
Mit Vidnesbyrd at giemme!
Jeg følger med til Enden!

Ja, Salighedens store Haab,
Som vinde kan og vare,
Han bundet har til *Tro* og *Daab*
Med visse Ord og klare:
Kun født paany af Vand og Aand,
647 *Gud-Fader* vi behage,
Men naar vor *Sjæl* er i *Guds* Haand,
Vi Døden ei kan smage,
Thi Himmerig vi arve!

Hvor Støvets Øie seer kun Vand,
Guds Ord dog Øret hører,
Og *Jesus Christus* , *Gud* og *Mand*,
Med *Aanden* Vandet rører,
Da *Sjælen* seer en Purpur-Flod
Med *Korsets* ægte Farve,
Som skiænker den for Døden Bod
Og Ret til *Gud* at arve!
Godt Pant er *Hellig-Aanden*!

No. 383. *)

O Storværk skjønt af Herrens Haand,
Som opstod fra de Døde:
I Daabens Bad med Vand og Aand,
Til Livet at gienføde!
Til evigt Liv i Himmerig,
Som os forkynder uden Svig,
Hans Mund, som ei kan lyve!

Tænk ei, det er et Vandbad kun,
Som Mennesker kan blande,

Men see paa Herrens Skaber-Mund,
Hvis Ord er Livsens Vande!
Nedsænk dig i Guds Trilling Navn!
Da finder du i Aandens Favn
Det Liv, din Frelser loved!

Saa hold det Bad al Ære værd,
Som din Spedalskhed læger,
Og muntre op dit Sind især,

*
- 648

Naar intet Andet kvæger,
I Dødens Strid og bange Stund,
Da kun et Ord af Herrens Mund
Til dig kan Hjertet trøste!

Hvo badet er, skal tvætte *Fod!*
Hvo Øren har, han høre!
Saa efter Daab en *Vandring* god
Os skal til Maalet føre,
Hvor Han, Hvem givet er al Magt,
Til Sine gemmer Straale-Dragt,
Og rækker Livets Krone!

No. 384 . *)

Jesus Christus har afvendt
Vredens Lyn, af Synden tændt,
Korset, farvet med Hans Blod,
Er en Torden-Leder god!

For at i al Evighed
Os kan hjælpe hvad Han leed,
Skiænker Han med Brød og Viin
Ved sit Bord os Manddom sin!

Naar du gaaer til Herrens Bord,
Husk da paa Sanct Povel's Ord,
At hvo did uværdig kom,
Aad og drak sig selv til Dom!

Offre saa Gud-Fader Priis,
For det lukte Paradis
Han, som er alene god,
Dig miskundelig oplod!

*
- 649

Troe saa uden Tvivl og Skrømt:
Sønnen elsked dig saa ømt,
At *for dig* sin Aand opgav
Han paa Kors og sank i Grav!

Føl, det gjordes hardt behov,
For din Sjæl var Fiendens Rov!
Thi til Læge trænger kun
Farlig Syg, ei Frisk og Sund!

Synes om dig selv du godt,
Driv da ei med Frelsen Spot,
Bliv fra Ham, Hvis Hu jo staaer
Kun til de fortabte Faar!

Troe da, du er Et af dem,
Ønsk dig til din Hyrde hjem
Og *bekiend* den Hyrde god,
Som dig kiøbde med sit Blod!

Da er du en værdig Giæst
Ved den store Offer-Fest,
Kræfter, som kan trodse Død,
Faaer du da af *Livets Brød!*

Kiærlighed du drikker ind,
Herren lig i Sjæl og Sind,
Sætter, naar din Frelser vil,
Gierne for Ham Livet til.

No. 385. *)

Kom, Gud-Faders Aand fuldgod!
Kom med Lys, med Kraft og Mod,
Himmelsk Smil og salig Graad!
Stat os bi med Raad og Daad!

*
- 650

Talsmand, Trøster allerbedst!
Til den store Bryllups-Fest
Med Guds Viisdom os bereed,
Voxende i Kiærlighed!

Byg dit Tempel i vort Bryst!
Giør med Flid det Mørke lyst,
Haardhed blød og Kulde varm,
Døden husvild i vor Barm!

Lad det kiendes hos os nu:
Alle Tungemaal kan Du,
Og, som Guldets regner ned,
Himmelsk er din Gavmildhed!

Fiender vore tæm Du saa,
At vi Freden nyde maa,
Herrens Fred, den store Skat,
Helten os har efterladt!

Giør Gud-Faders Hjerte-Lag
For os som den klare Dag,
Sønnen paa sin Konge-Stol
Straalende som Livets Soel!

Giv os, med din Ydmyghed,
Om Dig Selv og ret Beskeed,
Prænt os levende i Hu:
Som *Du vil* saa *virker* Du!

No. 386. *)

Nu nærmer sig vor Pindse-Fest,
Gud-Helligaand! vær Du vor Giæst,
Som kraftig i hvert Kirke-Aar
Fra Gud-Fader og Søn udgaaer!

*
- 651

O kom, Guds Aand, og Vidne giv
I os, at *Jesus* er vort Liv,
Som de, der ei af Andet veed
End *Jesu* Navn til Salighed!

Kom, Sandheds Aand, og leed os saa,
At vi paa Klarheds Veie gaae,
Men aldrig dog fra Troens Grund
Et Haarsbred vige nogen Stund!

I Kors og Kummer, Trang og Nød,
I Fare, Fristelse og Død,
Til Trøster Du os given est,
Vor Tarv Du kiender ogsaa bedst!

Om derfor end, med Korset paa,
Vi Torne-Stien træde maae,
Dog vinde vi til Livsens Land,
For Du er med, vor Trøster-Mand!

O Hellig-Aand, o søde Gud!
Styrk os, saa vi kan holde ud!
Opvarm os med din Naades Glød,
Og gjør os trøstig i vor Død!

Er Nøden haard og Kampen svær,
Da lad os see, din Hjælp er nær,
Og lad os see den Krone skøn,
Som er i Himlen Troskabs Løn!

No. 387 . *)

Klar op, mit Hjerte, Sjæl og Sind!
Det er Gud-Faders Veir og Vind
Som suser og som bruser nu,

*
- 652

Og skyder Herrens Folk i Hu,
At Ja og Amen er del Ord,
Hvorned Han lofterig opfoer!

O *Hellig-Aand!* hvor Du gaaer ud,
Der lever Støv, der lyser Gud,

Og sendt af den eenbaarne Søn,
Du tændte Pindse-Ild saa skiøn,
At hele Jorderig derved
Oplysning fik til Salighed!

I Tungers brændende Gestalt
Du paa Apostel-Skaren faldt,
Strax *Jesus* dem paa Tungen laae,
De kunde tale og forstaae
Hvert Tungemaal, hvorhen de kom
At brede ud Hans Herredom!

Almægtig Lue, fald og ned,
Og tænd os an i Kiærlighed,
Saa Hjertet gløder i vor Barm,
For evig Sandhed luevarm,
Og Tungen gløder i vor Mund
Til *Jesu* Priis i allen Stund!

Vor gamle Sjæl, som født af Kiød,
Til Aandens Værk er kold og død,
Men, Guddoms-Lue, brænd den ud!
Da bli'r paany den skiær og prud,
Da skyder op fra Hjerte-Rod
Sig bedre Ting end Kiød og Blod!

Da skal i Guddoms-Solens Glands
Vi vandre frem med Aandens Sands,
Saa ved hvert Skridt det mærkes kan,
653 At Du har klaret vor Forstand,
Og at med Dig i *Jesu* Spor
Er baade Liv og Lys Guds Ord!

Om Fristelse os kommer paa,
Naar vi af Verden skal udgaae,
Og Helvedes urene Aand
Staaer trodsig ved vor høire Haand,
O, lys da over os Guds Fred,
Og skjul os med din Hellighed!

Lad ei os i vor sidste Stund
Fortale os, men lad vor Mund
Og Tunge da bestyrkes af
Velsignelsen, Du Selv os gav,
Dengang vi døbdes i dit Navn!
Tænk paa det Forbund os til Gavn!

Oplys i Dødens Nat vor Grav,
Og ræk vor Sjæl den Kiep og Stav,
Hvorned den giennem Skygge-Land
Til Paradis hensvæve kan,
Hvor i Guds Haand den Hvile faaer
Til Evighedens Gylden-Aar!

Da skal Høitiden ret angaae,
Naar Sjæl og Legem sammen naae,
Og med Guds Øine klart vi see
Een Guddom i Personer tre,
Istemme evig glade da
Al Skabningens Halleluja!

Aand over Aander! kom ned i'ra del Hoie,
Evig med Fader og Sønnen vor Gud!

*
- 654

Kom, vore Hjerter tilsammen at føie,
Kom at berede den himmelske Brud:
Kalde, forsamle og *Jesus* forklare,
Bygge Guds Kirke, oplyse Hans Folk!
O lad vort Hjerter din Almagt erfare,
Sandhedens Vidne og Kiærligheds Tolk!

No. 389 . *)

Fra Himlen Herrens Aand nedfoer,
Jeg glædes vil og sjunge:
Nu har Guds Kraft paa Jorden Ord
Og Ordet Flamme-Tunge!
Paa Veirets Vinger kom med Brag,
Som giennem Torden Lynets Slag,
Det Lys Gud-Herren sendte!

Det lyner giennem Sjæl og Sind,
Sig Herrens Lue tænder,
I Øiet farer Straalen ind,
Paa Issen Flammen brænder;
Flyv høit, min Sjæl, i Lys dig sving!
Guds store, underlige Ting
De løste Tunger tale.

Hvad Herrens store Vidner saae,
Al Verden skal fornemme,
Guds Ord skal Verdens Grændser naae,
Med tusind Tungers Stemme:
Velkommen, Krafts og Friheds Aand!
Du løser alle Tungers Baand,
Og alle Sjæles Lænker!

Fra Sandheds høie Hjem Du kom,
Al Sandhed Du os lærer;

*
- 655

Om Synd, Retfærdighed og Dom
Du mægtigt Vidne bærer;
Men o, Du ogsaa Ordet veed
Om Naade, Kiærlighed og Fred,
Forkynd det for al Verden!

Velkommen, Aand, med Tugtens Rost,
Med Kiærlighedens Stemme!
O straf og lær, forman og trøst!
Bliv evig hos os hjemme!
O lys og brænd i Sjæl og Bryst,
Indtil Basunens store Røst
Til Naadens Dom os kalder!

No. 390 .

Klar op, du Sky paa Øien-Bryn,
Som skjuler Solen for vort Syn!
Bestraal, du Soel, det Mesterværk,
Som vidner høit, Guds Haand er stærk,
Og Hans det gode Ord bestaaer
Alt som en Dag, saa tusind Aar!

Vor Pindse-Fest vi holde nu,
Os rinde sødt, o Gud, ihu,
Hvad paa den Høitid, stor og skiøn,
Du virket har i Lys og Løn,
Hos Folk og Stammer trindt paa Jord,
Som Du lod høre Livets Ord!

I røde Tungers Ild-Gestalt
Din Aand paa *Jesu* Venner faldt,
Saa hvad de hørde, hvad de saae,
Dem levende paa Tungen laae,
Og Læben blev din Naades Tolk
Med Ild og Lys for alle Folk!

656

Din Aand Du og til os udgiød,
Pust op vort Lys, gjør Gnist til Glød,
Og skiær os med din Mester-Haand
I Kiærlighed for Tunge-Baand!
Læg os med Liv dit Ord i Mund
Til Herrens Priis i allen Stund!

Først da det sees, at Han i os
Tør byde ham i Verden Trods,
Naar kiækt vi svinge Aandens Sværd,
Mod Mørkets Fyrste og hans Hær,
Mens Barne-Troens faste Skjold
Gjør Mordbrands-Pilen mat og kold!

Dog prise vil vi, som vi kan,
Din Godhed over *Daneland* ,
Hvor *Jesu Christi* Kirke staaer
Urokket alt i tusind Aar,
Saa klart det er, i grønne Lund,
Den savned ei *sin* Klippe-Grund!

Og prise vil vi, som vi skal,
Vor Lykke-Soel i Stjerne-Tal,
Som paa en liflig Pindse-Fest
Os gav *Ansgar* til Jule-Giæst,
Den Isra'lit foruden Svig,
Hvis Fædreland var Himmerig!

Alt fra den gamle Martyr-Old
Til *Morten Luther* , kiæk og bold,
Det glade Budskab Faa kun bar
Saa apostolisk som *Ansgar* ,
Det fik blandt Ørkens Hedning-Folk
I tusind Aar ei bedre Tolk!

657

Han troelig fulgde Herrens Raad,
Han strø'de Sæden ud med Graad,
Og trosted sig, paa Herrens Ord,
Naar Stormen over Heden foer,
Med Haabet, dog sin Neg engang
At bære hjem med Frydesang!

Ja, herligt var, o Gud, det Haab,
Du gav din Tjener ved vor Daab,
At Kirken, som nu hos os staaer
Med Æren alt i tusind Aar,
Ei rokkes skulde fra sit Sted,
Før Jord og Himmel fulgde med!

Opfyld det Haab, vor Fader god!
Som slog i Daners Hjerterod,
Og avlet har alt mangan Gang
Paa Daners Tunge Frydesang!
Læg *Amen* til det gode Ord,
Som trøster end dit Folk i Nord!

Lad Pindse-Mai af Bøge-Skov
I Kirken plantes Dig til Lov,
Og Moders-Maalet paa sin Viis
Forkynde lydt din Godheds Priis,
Saalænge under Hytte-Tag
End helligholdes Pindse-Dag!

Forøg til Verdens Ende saa,
Paa Marken, lukt med Bølgen blaa,
Den Hvede-Høst, som hist engang
Ansgar skal see med Frydesang,
Og bind os i den Neg saa skøn,
Som fryder din eenbaarne Søn!

658

Til evigt Liv en sælsom Lyst
Fra Vuggen bølged os i Bryst,
O dan vort Hjerter i din Haand
Til Bolig for din *Hellig-Aand* ,
Saa det, i Livets Kilde døbt,
Fra Dod sig føler dyrekjøbt!

No. 391 .

Vi stole paa den *Hellig-Aand* ,
Det gjør kun Faa, desværre,
Han er Gud-Faders Høre-Haand,
Thi er hos Ham vor Herre!

Som Den, der kom i Herrens Navn,
Velsignet skal Han være,
Som Armen til Gud-Faders Favn
Ham eigner Guddoms-Ære!

Han er Byg-Mesteren fuldviis
For *Jesu Christi* Kirke,

Og ene Han, til Herrens Priis,
Kan Alt i Alle virke!

Han Almagt har til, som Han vil,
At binde og at løse,
Hos Ham maae Alle laane Ild,
Med Ham af Kilden øse!

Hos Ham kun findes Naadens Røst
Og Kiærlighedens Stemme,
Med Salighedens høie Trøst,
Som har i Himlen hjemme!

Med Jesus, som Guds skjulte Haand,
Os alle Han forbinder,
659 Og kun et *Legem uden Aand*
Er vi, naar Han forsvinder!

Ja, uden Ham er Alt en Døs
I *Jesu Christi* Kirke,
Thi Troen dod og magtesløs,
Umuelig Daad kan virke!

Thi bede vi, o *Hellig-Aand!*
At Du hos os vil blive,
Saa enige i Fredens Baand,
Vi holdes kan ilive!

O gjør det for vor Salighed,
Hvad ei Du gjør for Ære,
At hvad nu hardtad Ingen veed,
Vi allesammen lære:

At Priis og Ære skyldes Dig
I Psalmen og i Bønnen,
For Gud Du est evindelig
Med *Faderen* og *Sønnen!*

Hvor nys der, til at blues ved,
Var Feighed, Død og Mørke,
Opblomstre skal da Liv og Fred,
Med Lys og Mod og Styrke!

Da ogsaa os med Vinen sød
Du himmelsk vil beruse,
Og Ordet skal, som Blus fra Glød,
Forgylde Herrens Huse!

No. 392 .

Velkommen, Aand fra Himmelen,
med dine Tunger røde,
Paa Jorden skal nu Hjerterne
660 af Himmel-Luer gløde,
Og hvad i Dybet skjult der laae,
Foroven og forneden,
Paa Folke-Timger skal opstaae,
I Christus-Menigheden!

At i den Stores Billede
var skabt Græshoppe-Kuldet,
Med hver en Blomst henvisnende
sank dybere i Muldet,
Men med et Pust henveirer Du,
Guds Aand! hvad Ordet dækker,
Hvert Sandsagn Du til Dodens Gru,
Lyslevende opvækker!

At Guders Gud og Mennesket
kan have Liv tilfælles,
Trods Sønnens Kiødspaatagelse,
blandt mørke Taler tælles;
Men med et Pust, Man gløder ved,
Du Gaaden aabenbarer,
Og af Gud-Faders Kiærlighed
Den mesterlig forklarer!

No. 393 .

Talsmand! som paa Jorderige
Med et Suk kan Alt udsige,
Hvad vi evig trænge til,
I et Kys kan Alt udtrykke,
Hvad for evig gjør vor Lykke,
Du, som kan Alt hvad Du vil!
Værdiges til os at dale,
Om Guds Størværk med os tale
Paa vort jævne Moders-Maal!

661

Kun hvad Du har seet, Du maler,
O vær Du vor store Taler,
Kiærligheds og Sandheds Aand!
Du, som skiænker hvad Du nævner,
Gjør os, trods de svage Evner,
Visere end *Salomon* :
Visere til Daad at øve,
Visere til Aande-Prøve,
Visere, til Salighed!

Sjæle-Sorger fra det Høie!
Hold med os et vaagent Øie,
Vogt de Smaa for Falk og Høg!
Væk de Dorske, styrk de Svage,
Tugt de Trygge, fryd de Spage,
Gjør os daglig Huus-Besøg!
Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
Saa vi bede, saa vi sjunge
Yndelig i Jesu Navn!

Trøster over Alt, som truer,
Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
Trøster over alle Tab!
Skiænk os, skiøndt vi boe paa Sletten,
I det Høie Indføds-Retten,
I Guds Rige Borgerskab,

Saa, naar Man os vil forjage,
Glade vi herfra kan drage
Did, hvor vi har evig Fred!

Store, himmelske Ledsager,
Som for Støvet Dig umager
Giennem Ild og gennem Vand!
Før os, bøiet, liljehaandet,
Som de Smaa i Lede-Baandet,
662 Til Forjættelsernes Land,
Saa os altid Kronen blinker
Skiønt imøde, yndig vinker,
Gjør selv Dødning-Dandsen let!

No. 394 .

Paaske-Soel med Pindse-Luer
Straaled fra sit Middags-Sted,
Livets Vintræ modne Druer
Bar, og spæde Blomster med;
Blade sig og Kaaber vende,
Kinder dog til Verdens Ende
Rødme af den Drue-Saft!

Verdens Viismænd længe grunded
Paa, om Aaiid var meer end Luft,
Har omsider dog udfundet,
Aand er netop *Kiod-Fornuft* ,
Som med Hænder sig forfægter,
Og alt Aandeligt fornægter,
Spotter med hvert Underværk!

Saae du Glimt af Pindse-Luer,
Smagde du en Draabe kun
Af den Saft, de modne Druer
Gav til Priis i allen Stund,
Lært du har i Christi Kirke:
Aand er hvad den selv kan virke,
Aand er *Ordet* i sin *Kraft*!

Deraf sikkert du kan vide,
Naar dit Ord er magtesløst,
Ei saameget som en Mide
Er af Aand paa dig udost,
663 Mens paa *Jesu Christi* Kirke,
Som med *Ordet* Alt kan virke,
Hviler Herlighedens Aand!

Storme raste, Bølger brused
Mod den Kirke allen Stund,
Stolt sig hæver dog Guds-Huset
Paa sin jævne Klippe-Grund,
Syndes kun engang al rave,
Da Man Storme slog med Stave,
Lagde Baand paa Bølge-Slag!

Derfor, Christne, Mod i Bringel
Fiendens Seier-Skrig var Tant,

Ordet alt, som Fugl paa Vinge,
Vidner: *Kirke-Aanden* vandt,
Brat det skal i Pindse-Luer
Slaae i Sky saa kiække Buer,
At selv Verden korsers sig!

Vind og Strøm Guds Ord kan binde,
Gjør det og paa Domme-Dag,
Men vil først dem overvinde
Her i aaben Mark og Slag,
Siger: lad os gaae i Rette,
Alle I, som vil aftrætte
Mig min Faders Spir og Magt!

Derfor, Christne, lad nu briste
Alle Verdens Tunge-Baand,
Alle Aander Lykken friste,
Styrke prøve med *vor Aand!*
Da først Selv Han Buen spænder,
Da først Tungen klart Han tænder,
Svøber Ordet i sin Glands!

664

Aldrig skal den Dag oprinde,
Da al Verdens Konst og Klygt
Deres Ord kan overvinde,
Som paa *Jesus* stole trygt,
Mund og Viisdom, som Han sagde,
Mageløse Han og lagde
Med sin *Aand* i Kirkens Skiød!

No. 395 .

Sjunger, alle Fugle, sjunger
I det grønne Mai-Palads!
Gløder, alle Fugle-Tunger!
Vendt er *Solens* Time-Glas,
Har, udrundet,
Atter vundet,
Alt det Levende til Trøst,
Sommer blid og gylden Høst!

Sjunger, alle Christne, sjunger,
Paa Guds Riges Sommer-Dag!
Gløder, alle Folke-Tunger,
Under Herrens Kirke-Tag!
Som forsvundet,
Atter fundet
Er, de Troende til Trøst,
Kirkens Mund og Herrens Røst!

Lytter, alle Øren, lytter!
Aanden til Guds Menighed
Taler høit om Palme-Hytter,
Aabenlyst om Liv og Fred,
Som Han byder,
Som det lyder,

Saa det fylder os med Lyst,
Saa det skabes i vort Bryst!

665

Blomstrer yndig, Mark og Enge!
Vinter-Sæden bølge smukt!
Træ'r i Abildgaard og Vænge!
Blomstrer med og bærer Frugt!
Frugt fuldmoden,
Thi ved Roden
Ligger Øxen, hvas og stærk,
Moden til sit Mester-Værk!

Blomstret har vi Hedning-Stammer,
Men bar da kun Døden Frugt,
Kun naar vi ved den os skammer,
Vi paany kan blomstre smukt,
Ved Guds Gave,
I Hans Have,
Pleiet med Hans egen Haand,
Bære Frugt til Liv og Aand!

Knap er Tiden, kort er Fristen,
Fristelsen for Dørren alt,
Svart oplives kun den Christen,
Som i Fødselen blev kvalt,
Dog os Livet
Gud har givet,
Kan vi troe og knæle ned,
See vi skal Guds Herlighed!

No. 396 .

Er som Faar vi uden Hyrde?
Kan den store Ulv os myrde,
Som et Lam paa vilden Sti?
Da vi løs os rev fra Paven
Blev da kun for Hyrde-Staven
Og Velsignelsen vi fri?

666

Var den *Munk* en Anti-Christen,
Vi har sat paa Helgen-Listen,
Som *Sanct Peders* Eftermand?
Er den Vantro, vi beklage,
Al vor Sygdom, al vor Plage,
Kun en Frugt af Kirkens Band?

Nei, hvad end med Suk vi savne,
Det er dog ei Helgen-Navne,
Aflads-Brev og Pavedom;
Deri stikker dog ei Broden,
At os løs vi rev fra Døden
Og fra Djævelen i Rom!

Som en Dødning sidder Paven,

Hoisat paa Apostel-Graven,
Kronen er af Guld-Papir,
Riget er en Rover-Rede,
Han til Sværd har kun en Skede,
Og en opslidt Pen til Spir!

Alting tørt som visne Grene,
Alting koldt og dødt som Stene,
Hvad end gjælde skal for Aand,
Saa Bansættelse det ligner,
Hværgang Paven Folk velsigner
Med sin tørre, tomme Haand!

Os dog trøster end i Vaanden
Og velsigner *Hellig-Aanden* ,
Stænker med sit Vie-Vand!
Christenhedens ægte Pave,
Guds Fuldmægtig i det Lave,
Aldrig satte os i Band!

667

Nei, os Lykken var langt bedre,
Herrens Aand med vore Fædre
Los sig rev fra Kirkens Lig,
Skabde, under Graad og Smerte,
Af det ømme, svage Hjerter,
Legem nyt vidunderlig!

Herren i det Skjulte: *Ordet* ,
Leved op, trods Legems-Mordet,
Kraftig i den *Hellig-Aand* ,
Friheds Prædikant i Fængsel
Lofted Helveds Port af Hængsel
Med Guds skjulte Høire-Haand.

Verden, som i Kiødet hænger,
Seer Ham nu vel ikke længer,
Kiender *Aandens Legem* ei,
Men, gienfødte af det Høie,
Vi Ham see med Hjertets Øie,
Bane os til Skyen Vei!

Vi Ham see, som Lyset fager,
Mellem sine Lyse-Stager
Vandre virkelig omkring,
Sodt vi føle, *Efter-Livet*
Med Hans Aande os er givet,
Voxer af de skjulte Ting!

Og hvor Herrens Aand er inde,
Hvad os fattes, brat vi finde,
Frihed først og Kronen sidst,
Midt imellem Rosen-Kiæden,
Broderskabet, Sjæle-Glæden:
Forsmag her paa Fryden hist!

668

No. 397 .

Almindelig er Chris ti Kirke:
Et Bede-Huus for alle Folk,
I dem vil Aanden altid virke
Paa Jord som Himmeriges Tolk;
Almindelig, saa aldrig skifter
Den *Tro* og *Daab* , saalidt som *Stifter* ,
Forjættelser saalidt som Aand!

O mærker det, hver Folk og Stamme,
Som knæle vil i *Jesu* Navn!
Var Moder-Skiødet ei det samme,
Ei heller saa var Faders Favn,
Har eders Kirke Grundvold skiftet,
Guds Søn ei *eders* Samfund stifted,
Thi evig fast staaer Sandheds Ord!

Og mærker det, Med-Christne kiære,
Som har tilfælles *Tro* og *Daab* ,
Og Herren til Gud Faders Ære,
Med Herlighedens store Haab!
O lader synke brat og falde
De Skillerum og Skandser alle,
Som gjør splidagtigt Herrens Huus!

Hvad Guders Gud har sammenføiet,
Adskille maa ei Folke-Haand,
Kun hvor alt *Enkelt* sig har bøiet,
Det *Hele* er i *Herrens Aand* ,
Og kun hvor Aanden, som Han evner,
I Kiærlighed hver Balk udjævner,
Kun der gaaer Herren ind og ud!

Gjør *Skoler* høie, *Skoler* lave,
Som Nemmet er og Vext og Kald!
Hver har'sin egen Naade-Gave,
669 Og Graderne er uden Tal,
Men *Huset* , hvor vi *Livet* finde,
Er *Kirken* , hvor Guds Aand er inde,
Med *Tro* og *Haab* og Kiærlighed.

Om Himlen her vi Kundskab samle,
Som Manna-Gryn paa Orkens Sand,
Og vorde vi end nok saa gamle,
Er Unge dog i Livs-Forstand;
Men kalde Intet vi »vort Eget«
Da skiøndt slet Ingen har for meget,
Tilsammen har vi Alle Nok!

Thi al *Erkiendelse* hernelen
Af *Livet* i Guds Himmerig,
Den giælder ei for Evigheden,
Er dunkel kun og billedlig,
Forsvinde skal den som en Skygge
For Glandsen hist, hvor vi vor Lykke
Skal med vor Herres Øine see!

O lad da i vor Lære-Time
Alt Timeligt os bruge saa,
Som det sig allerbedst kan rime
Med hvad der evig skal bestaae!
Det er, hvad Hjertet godt fornemmer,
Har for sig alle Himlens Stemmer:
Uegennyttig Kiærlighed!

No. 398 .

Syndernes Forladelse
Rosen udelukker,
Vee dig, du Benaadede,
om paa Dyd du pukker!
670 Lægde Gud vel Bylden sin?
Var ei hele Skylden din,
Eller var del Dyd af dig,
Du ei vraged Himmerig?

Syndernes Forladelse
Knuden overhugger,
Til den føles, ynkelig
Barne-Hjertet sukker;
Tænker det sig Pinen kort,
Tænker det al Straffen bort,
Immer dog er Fader vred,
Immer fattes dog Guds Fred!

Syndernes Forladelse
Hjerte-Sorgen slukker,
Thi ved den sig uformærkt
Paradis oplukker:
Den udfrier af Dødens Vold,
Thi vor Død var Syndens Sold!
Den i Gud gjør Sjælen glad,
Thi kun Synd dem skildte ad!

No. 399 .

Var Vandet alene
Med Menneske-Bud,
Del gjorde Urene
Ei faure for Gud,
Del gjorde kun vaade,
Det gav ingen Naade,
Det fodte ei Haab,
Det var ingen Daab!

Men Ordet med Vandet,
Paa Frelserens Bud,
671 Det er noget Andet,
Thi Ordet er Gud,
Hans Ord, som det lyder,
Er hvad det betyder,
Saa lidet, saa stort,
Som sagt, saa og gjort!

Det Vand-Bad i Ordet,
Som Herren, vort Haab,
Med Almagt omgjordet,

Gav Navn af sin Daab,
Vor Syndighed døder,
Guds Billed gjenføder,
Saa vist som Guds Ord
Er *Jesus* paa Jord!

Som Badet, saa Bordet:
Al Viin og alt Brød,
Som fattes Livs-Ordet,
Ei frelse fra Død,
Ei Kiærlighed føde,
Men før lægge øde,
De kosted i Kiv
Mangfoldige Liv!

Men Vinen og Brødet
I Guddommens Haand,
Med Ordet i Kjødet,
Som Liv er og Aand,
Foreviger Støvet
I Kiærligheds-Svøbet,
Gjør Alle til Een:
Hans Kiød og Hans Been!

Paa *Troen* beroer
Dog Naaden berømt,
672 Thi hvo som ei troer,
Af Sandhed er dømt,
Ham nytter ei *Daaben* ,
Ei Himmelen aaben,
Til Dom han kun fik
Guds Kiærligheds-Drik!

No. 400 . *)

Reis op dit Hoved, al Christenhed!
Oploft dit Øie, slaae ei det ned!
I Himlen du har hjemme;
Der er dit Hjerte, der er din Skat,
Derfra Han kommer med Æren brat
Hvem du kan aldrig glemme!

Reis op dit Hoved og stir i Sky!
Der skinner saa blidt dit Nyaars-Ny,
Veltændt ved Jule-Tide!
Siig, hvad dig lyster i Aarets Løb!
Det Alt du fanger for Røver-Kiøb,
For Hans paa høire Side!

Reis op dit Hoved! af Hjertet siig
Til Korsets Høvding: o tænk paa mig,
Nu er Du i dit Rige!
Da Skiæl der falder fra Øie dit,
Du mægter, som du har ønsket tit,
I Paradis at kige!

Der seer i Haven du Livets Træ,
Og Himlens *Fugle* i Lun og Læ

Du horer liflig sjunge,
Om Herre-Færden i høien Sky,
Om Jord og Himmel de splinterny,
Om Christne evig unge!

*
- 673

Ei meer du gruer for Domme-Dag,
Du veed, din Dommer har ført din Sag,
Og fra sig Selv den vundet;
Desmeer du længes hvert Morgen-Gry,
Til Herren dages paa Rosen-Sky,
Naar Nat er heel udrundet!

Og naar da under hver Himmel-Egn
Du seer din Konges det visse Tegn,
Ja Tegn i Soel og Maane,
Da funkler frydelig Øie dit,
Da reiser Hoved du kiækt og frit,
Mens Stjerner døe og daane!

Thi er om Vaaren os Sommer nær,
Naar Bøg, som Figen og alle Træ'r,
De knoppes og udspringe,
Den Slægt, som lever, naar Tegnet skeer,
Forgaaer slet ikke, før Ham den seer.
Som Lynet har til Vinge!

Men skiøndt du længes, o Christenhed!
Saa glem dog ikke, at godt du veed,
Hvad Herren tøver efter,
Og beed Ham aldrig, før Timen kom,
Til Jordens Gru og al Verdens Dom
At røre Himlens Kræfter!

Du veed, du tjener en Herre mild,
Som ikkun nødig med Himlens Ild
Hjemsøger Jordens Lyder!
Som »*Vennen*« dristig for *Sodom* had,
Saa beed og du for den store Stad,
Til Selv Han Staven bryder!

674

Ja, beed for *Babel*, til grandt du seer,
At Bøn og Sukke ei baade meer
Mod Undergangens Bølge!
Da raaber Herren: Jeg kommer snart,
Og Bruden svarer: med Lynets Fart
I Sky jeg Dig skal følge!

Da gjalder Luren for sidste Gang,
Da luer Bavnen i Blomster-Vang,
Da styrter Dødens Throne,
Da luttres herlig den gamle Jord,
I Skiærs-Ilds Luer paa Herrens Ord,
Da straaler Livets Krone!

No. 401 .

Sørger ei for dem, der sove
Med Guds Fred i Gravens Skiød!
De paany skal Herren love,
Takke høit for Hvile sød,
Ja for Seier over Døden,
Ungdoms-Liv i Morgen-Røden,
Gildes-Færd ad Konge-Vei
Til den Sal, som synker ei!

Selv Han os har aabenbaret,
Til de ømme Hjerters Trøst,
At naar Han i Sky forklaret
Skrider frem med Torden-Røst,
Først Han, som Basunen gjalder,
Gravens Folk til Lyset kalder,
Vinker saa fra Mark og By
Alle Sine op i Sky!

Christne! hvilken Morgen-Røde,
Mange mørke Timer værd,
675 Naar vi, Levende og Døde,
Mødes med vor Herre kiær,
Skal i Himlens Glands og Ære
Evig hos vor Frelser være,
Love Gud med Engle-Røst!
Husker, det er *Herrens Trøst!*